

รายงานผลการวิจัย

ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ประเภทบันเทิงเพื่อการส่งออก

กรณีศึกษา : ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์

สถาบันวิจัยสังคม วิจัยและนวัตกรรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ได้รับการสนับสนุนจากกองทุนเพื่อการวิจัย

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายงานผลการวิจัย

ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
ประเภทบันเทิงเพื่อการส่งออก

กรณีศึกษา : ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ได้รับการสนับสนุนจากกองทุนเพื่อการวิจัย
คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2542

26 ส.ค. 2546

I20244800

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขที่ ๖๕
๖๕ ๑๕
เลขทะเบียน ๐๑๑๓๓๐
วันเดือนปี ๗ ก.ค. ๕๕

โครงการวิจัย : ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงเพื่อการส่งออก
กรณีศึกษา : ผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์
ผู้วิจัย : รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม
พิมพ์ครั้งแรก : 5 พฤศจิกายน 2543
ISBN 974-346-822-6

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของปัญหาและอุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก ความพร้อมของผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ในการผลิตเพื่อส่งภาพยนตร์ไทยออกสู่ตลาดต่างประเทศและการต้องการความช่วยเหลือของรัฐบาล ตลอดจนแนวทางการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยเพื่อให้เป็นอุตสาหกรรมส่งออก โดยศึกษาจากความคิดเห็นของผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์จำนวน 34 คน ที่มีชื่ออยู่ในสมาพันธ์สมาคมภาพยนตร์แห่งชาติ เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า ผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์คิดว่าภาพยนตร์ไทยเป็นอุตสาหกรรม เพราะมีกระบวนการผลิตที่ครบวงจร คือ มีการลงทุน การจ้างงาน มีตัวสินค้า มีการส่งเสริมการขาย และมีผู้บริโภค ด้านปัญหาการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกนั้นมีปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณการผลิตไม่เพียงพอ บทภาพยนตร์ยังไม่มีคุณภาพที่ดีพอ รัฐไม่ให้ความร่วมมือในการถ่ายทำ การเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ทำให้มีข้อจำกัดมาก ส่วนในด้านอุปสรรคในการส่งเสริม ได้แก่ นโยบาย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ไม่เอื้ออำนวยต่อการผลิต ระบบการเก็บภาษีต่าง ๆ ทำให้ต้นทุนการผลิตสูงเกินไป และมาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศ ทำให้ภาพยนตร์ไทยส่งออกได้ยาก รวมทั้งการรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์

ไทยยังไม่เข้มแข็งเพียงพอ ส่วนความพร้อมของผู้อำนวยความสะดวกและผู้กำกับภาพยนตร์นั้น ส่วนมากจะมีปัญหาเรื่องเงินทุนในการสร้าง ประกอบกับควรมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์พร้อมด้วยคุณสมบัติต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาด้านบุคลากรในทุก ๆ ด้าน

ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลนั้น ต้องการให้รัฐบาลมีดำเนินการด้านการตลาดให้กับภาพยนตร์ไทย ยกเว้นภาษีหรือลดภาษีเกี่ยวกับเครื่องมืออุปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์นำเข้า ยกเลิกหรือแก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ให้ยืดหยุ่นมากกว่าเดิม ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างจริงจัง และให้หน่วยงานต่างของรัฐให้การสนับสนุนในต่างประเทศ รวมทั้งมีการศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศเพื่อนำมาเป็นแนวทางสำหรับประเทศไทย ส่วนแนวทางของการส่งเสริมนั้น จะต้องผลิตภาพยนตร์ไทยให้เป็นสากล มีมาตรฐานและคุณภาพเพียงพอจะส่งไปขายได้ รัฐเป็นผู้หาตลาดให้โดยมีหน่วยงานหรือตัวแทนที่มีความสามารถ ความชำนาญเป็นผู้ทำหน้าที่นี้ ยกเลิกระบบการเซ็นเซอร์หรือปรับปรุงให้ทันสมัยเท่าเทียมกับต่างประเทศ การจัดจำหน่ายควรใช้บริษัทของต่างประเทศเพราะมีความรู้ด้านการตลาดดีกว่าของไทย มีการปราบปรามการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างจริงจัง มีการศึกษาถึงวิธีการสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ และการดำเนินการด้านการตลาดของต่างประเทศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Project Title : **Problems, Obstacles and Ways to Promote Thai Feature
Film Industry for Export**

Case Study : **Film Producers and Directors**

Researcher : **Ruksarn Viwatsinudom**

First Published : **November 5, 2000**

ISBN 974-346-822-6

ABSTRACT

The purpose of this research was threefold. First, to study the general export problems and obstacles facing the Thai feature industry. Second, to investigate whether Thai film producers and directors are professionally prepared for the international film markets and what support may be rendered by the Thai government. Third, to study ways to promote Thai feature film for export. This research elicits the opinions of ten producers, and twenty-four directors who are members of the Federation of National Film Associations of Thailand.

Exploring the cause and effect involved in these issues, it was found that export problems associated with the Thai feature film industry were caused by production budget constraints, poor screenplays, a lack of government support and outmoded censorship legislation. Further obstacles include rigid film rules and regulations, a complicated film taxation policy, difficulties with international trade barrier, and a lack of film maker's unity. The producers and directors are professionally capable of contributing to international film markets, however, they have an insufficient knowledge of the idiosyncrasies of film production and management at the international level. Government support was lacking in the access to international film markets, the distribution of Thai feature films at overseas film

events such as Road Shows, and sponsorship of overseas Thai Film Festivals. Another area was the reduction of import tax for film making equipment. There remains a great need to reform government film rules and regulations. Official government representatives could be responsible for stimulation commercial aspects and carrying out a film-support policy, as well as studying ways to promote the Thai film industry and protecting against film copyright infringement, both domestic and foreign.

It is essential that Thai producers and directors produce films at the highest standards of quality, and base that quality at an international level. It is also essential that international distributors or agent services be utilized to develop a worldwide market of Thai films.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กานำ

ผู้ชมภาพยนตร์ส่วนใหญ่มักคิดว่าภาพยนตร์เป็นเพียงศิลปะแขนงหนึ่งที่เข้าไปเสพหาความบันเทิงเท่านั้น แต่โดยข้อเท็จจริงภาพยนตร์เป็นธุรกิจประเภทหนึ่งหรืออาจเรียกว่าเป็นธุรกิจการแสดง (Show Business) ต้องมีกิจกรรมการซื้อขาย มีการวางแผนการทำงาน การจัดจ้าง มีเรื่องการตลาด ตลอดจนการจัดฉายเกิดขึ้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ย่อมขึ้นอยู่กับความสำเร็จของภาพยนตร์แต่ละเรื่องทั้งสิ้น

ภาพยนตร์ไทยเป็นอุตสาหกรรมที่ขึ้น ๆ ลง ๆ และล้มลุกคลุกคลานมาโดยตลอด มีการผลิตตั้งแต่ปีละ 200 - 300 เรื่องในอดีตจนเหลือประมาณ 10 เรื่องในปัจจุบัน แต่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยก็ยังคงมีอยู่ต่อไปพร้อมที่จะต่อสู้กับกระแสวัฒนธรรมข้ามชาติที่ทะลักเข้ามาอย่างรวดเร็ว ผู้วิจัยเชื่อในศักยภาพของผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยว่าสามารถที่จะลุกขึ้นยืนและก้าวเดินต่อไป

งานวิจัยนี้ต้องการค้นหา ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในมุมมองของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ไทย เพื่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้พิจารณาร่วมกัน ผลักดันอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้สามารถออกไปสู่ตลาดต่างประเทศได้สมเจตนา

ผู้วิจัยขอกราบขอบคุณ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่สนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้ ศศ.ดร.ศักดิ์ ปิ่นหนึ่งเพชร รองคณบดีฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ และคณะกรรมการดูแลด้านวิจัยประจำปีการเงิน 2542 ที่เปิดโอกาสให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าในงานนี้ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ไทยทั้ง 10 ท่าน และผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์ไทยทั้ง 24 ท่าน ที่ได้กรุณาสละเวลาให้ข้อมูลสัมภาษณ์ท่านทั้งหลาย ๆ ชั่วโมง ศศ.ดร.สมควร กวียะ, ศศ.ดร.วิษณุ วรรณุญ, Mr.Lanning Stervinon, Attache Audio visuel, Ambassade de France, สถานทูตออสเตรเลียประจำประเทศไทย ที่กรุณาให้ข้อมูลด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับภาพยนตร์, สมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, กรมส่งเสริมการส่งออก, คุณธีรารัฐ ธาราพรหม แห่งการสื่อสารแห่ง

ประเทศไทยที่รวบรวมข้อมูล พิมพ์ อ่าน ตรวจสอบต้นฉบับ และอีกหลายท่านที่มี
ส่วนในงานวิจัยนี้ที่มีได้เอ่ยนาม,

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม

5 พฤศจิกายน 2543

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทคัดย่อภาษาไทย

บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

คำนำ

สารบัญ

สารบัญตาราง

สารบัญแผนภูมิ

บทที่ 1	บทนำ	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
	ขอบเขตของการวิจัย	5
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
	นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	6
บทที่ 2	แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	แนวความคิดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์	7
	แนวความคิดเกี่ยวกับภาพยนตร์บันเทิง	14
	แนวความคิดเกี่ยวกับธุรกิจอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย	17
	- วิวัฒนาการของธุรกิจภาพยนตร์ไทย	17
	- กระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย	21
	- การจัดองค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิต ภาพยนตร์ไทย	25
	- บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการถ่ายทำภาพยนตร์ไทย	27
	- สถานภาพของธุรกิจภาพยนตร์ไทย	34
	- ปัญหาของผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทย	35

- ตัวแปรที่มีผลต่อการผลิตภาพยนตร์ไทย	38
แนวความคิดเกี่ยวกับผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์	40
แนวความคิดเกี่ยวกับผู้กำกับภาพยนตร์	42
แนวความคิดเกี่ยวกับการส่งออก	44
- การส่งออกกับดุลการชำระเงิน	45
- บทบาทของการส่งออกต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ	46
- การส่งออกกับธุรกิจ	47
- ลักษณะสำคัญของธุรกิจส่งออก	48
- ปัญหา อุปสรรคของการส่งออก	50
- การส่งเสริมการส่งออก	52
- การส่งเสริมการส่งออกภาพยนตร์ไทย	55
แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารการตลาด	59
- กลยุทธ์ทางการตลาด	62
- การแบ่งส่วนการครองตลาด	64
- การเลือกตลาด	67
- วัฒนธรรมด้านการตลาด	69
- ตลาดภาพยนตร์	70
- การวางแผนการตลาดภาพยนตร์	72
แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดจำหน่ายภาพยนตร์	74
- การตลาดกับการจัดจำหน่ายภาพยนตร์	74
- ตลาดภาพยนตร์ระหว่างประเทศ	78
การจัดจำหน่ายระหว่างประเทศ	79
- การพิมพ์และการโฆษณา	80

	แนวความคิดด้านกฎหมายเกี่ยวกับงานภาพยนตร์	81
	- พ.ร.บ.ภาพยนตร์ พ.ศ. 2473	81
	- แนวการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวง มหาดไทย	83
	- คำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และการ โฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์	84
	- ภาษีอากรภาพยนตร์และภาษีศุลกากร	88
	- ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริม อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย	92
	แนวความคิดเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ ของบางประเทศ	92
	- นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศออสเตรเลีย	92
	- นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศฝรั่งเศส	96
	- นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศเยอรมัน	99
	- นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศเกาหลี	101
	- นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศสิงคโปร์	102
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	103
บทที่ 3	ระเบียบวิธีวิจัย	105
	ประชากรเป้าหมาย	105
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	105
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	107
	การวิเคราะห์ข้อมูล	107
	กรอบแนวคิดในการศึกษา	108

บทที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	115
	ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	116
	ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทย	121
	ส่วนที่ 3 ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก	126
	ส่วนที่ 4 อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก	150
	ส่วนที่ 5 ความพร้อมของผู้ประกอบการสร้างและ ผู้กำกับภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก	167
	ส่วนที่ 6 ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล	177
	ส่วนที่ 7 การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ของต่างประเทศ	179
	ส่วนที่ 8 แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ไทยเพื่อส่งออกยังตลาดต่างประเทศ	180
บทที่ 5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	183
	สรุปผลการวิจัย	183
	การอภิปรายผล	229
	ข้อเสนอแนะ	234
	ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป	235
บรรณานุกรม		236

สารบัญตาราง

ตารางที่ 4.1	อายุเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	116
ตารางที่ 4.2	การศึกษาสูงของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	117
ตารางที่ 4.3	การศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์โดยตรง	118
ตารางที่ 4.4	ประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ก่อนเป็นผู้อำนวยความสะดวก การสร้างหรือผู้กำกับ	118
ตารางที่ 4.5	การทำงานเกี่ยวกับด้านบันเทิงอื่น ๆ	119
ตารางที่ 4.6	ลักษณะรายได้เกี่ยวกับภาพยนตร์	120
ตารางที่ 4.7	รายได้นอกเหนือจากการอำนวยความสะดวกการสร้างหรือกำกับ ภาพยนตร์	120
ตารางที่ 4.8	ประสบการณ์ในการอำนวยความสะดวกการสร้างหรือกำกับ ภาพยนตร์	122
ตารางที่ 4.9	ต้นทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง	123
ตารางที่ 4.10	รายได้จากภาพยนตร์ที่สร้างหรือกำกับแต่ละเรื่อง	123
ตารางที่ 4.11	ภาพยนตร์ที่เคยส่งไปฉายยังต่างประเทศ	124
ตารางที่ 4.12	การไปร่วมมหกรรมภาพยนตร์ในต่างประเทศ	125
ตารางที่ 4.13	การทำงานร่วมกับผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ	125
ตารางที่ 4.14/1	ปัญหาก่อนการถ่ายทำ	127
ตารางที่ 4.14/2	ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ	128
ตารางที่ 4.14/3	ปัญหาภายหลังการถ่ายทำ	128
ตารางที่ 4.15	ลักษณะด้านรายได้ของภาพยนตร์ที่สร้าง	131
ตารางที่ 4.16/1	คุณภาพของภาพยนตร์	133
ตารางที่ 4.16/2	กลยุทธ์ด้านการตลาด	133
ตารางที่ 4.16/3	การแบ่งส่วนตลาด	134
ตารางที่ 4.16/4	การเลือกตลาด	134

ตารางที่	4.17	ความสำคัญของกลยุทธ์ด้านการตลาด	136
ตารางที่	4.18/1	การแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์	139
ตารางที่	4.18/2	การแบ่งส่วนตลาดเชิงประชากร	140
ตารางที่	4.18/3	การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยบุคคล	140
ตารางที่	4.19	การให้ความสำคัญกับการเลือกตลาด	141
ตารางที่	4.20	ปัญหา อุปสรรคในการส่งออก	143
ตารางที่	4.21	นโยบายเกี่ยวกับการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย	150
ตารางที่	4.22	ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ไทย	153
ตารางที่	4.23	ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการลงทุน ของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย	155
ตารางที่	4.24	ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ไทย พุทธศักราช 2473	156
ตารางที่	4.25	ความรู้เกี่ยวกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533	158
ตารางที่	4.26	ความรู้เกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณา ภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย	160
ตารางที่	4.27	ความรู้เกี่ยวกับคำสั่งกองบัญชาการตำรวจ สอบสวนกลาง ที่ 54/2519	162
ตารางที่	4.28	ความรู้ด้านกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีศุลกากร	163
ตารางที่	4.29	ความรู้เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับ ภาพยนตร์ของต่างประเทศ	165
ตารางที่	4.30	แหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์	167
ตารางที่	4.31	ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่ มีปัญหาเกี่ยวกับเงินลงทุนที่จะใช้ในการสร้างภาพยนตร์	169
ตารางที่	4.32/1	คุณสมบัติด้านความเป็นผู้นำ	171

ตารางที่ 4.32/2	คุณสมบัติด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์	172
ตารางที่ 4.32/3	คุณสมบัติด้านมนุษยสัมพันธ์	172
ตารางที่ 4.32/4	คุณสมบัติด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น	173
ตารางที่ 4.33/1	ปัญหาด้านความเพียงพอของบุคลากร	174
ตารางที่ 4.33/2	ปัญหาด้านความรู้ของบุคลากร	175
ตารางที่ 4.33/3	ปัญหาด้านความรับผิดชอบของบุคลากร	175
ตารางที่ 4.33/4	ปัญหาด้านความซื่อสัตย์ของบุคลากร	176
ตารางที่ 4.33/5	ปัญหาด้านความตรงต่อเวลาของบุคลากร	176
ตารางที่ 4.33/6	ปัญหาด้านความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร	177

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่ 3.1 กรอบแนวคิด ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริม
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

114

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก		242
ภาคผนวก ก	พระราชบัญญัติภาพยนตร์	
	พุทธศักราช 2473	242
ภาคผนวก ข	ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205	250
ภาคผนวก ค	ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วย การ	
	ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย	
	พ.ศ. 2533	253
ภาคผนวก ง	แนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์	
	ของกระทรวงมหาดไทย	257
ภาคผนวก จ	คำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง	
	ที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณา	
	ภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์	259
ภาคผนวก ฉ	รายละเอียดแนวการสัมภาษณ์	263
ภาคผนวก ช	รายชื่อผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับ	
	ภาพยนตร์ที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์	284

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ภาพยนตร์เป็นศิลปะเพื่อความบันเทิงชนิดหนึ่งเป็นที่แพร่หลายทั่วไปของทุกชาติทุกภาษา นอกจากเป็นศิลปะแล้วยังเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงวัฒนธรรมของชนชาตินั้นๆ และยังถือเป็นสื่อมวลชนที่มีบทบาทและอิทธิพลต่อสังคมโดยทั่วไป เนื่องจากภาพยนตร์มีเนื้อหาที่ครอบคลุมเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นแต่ละยุคสมัย ทั้งสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม นอกจากนี้การสร้างภาพยนตร์ยังเป็นธุรกิจอุตสาหกรรมที่สำคัญประเภทหนึ่งที่เกิดการสร้างงาน มีการกระจายรายได้ มีเงินหมุนเวียนอยู่ในตลาดภายในประเทศจำนวนมาก แต่ปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย คือ ยังไม่สามารถนำเงินตราจากภายนอกประเทศเข้ามาสู่ประเทศได้มากนัก

ภาพยนตร์เริ่มเป็นที่รู้จักกันครั้งแรกเมื่อพี่น้องชาวฝรั่งเศสตระกูลลูมิแอร์ ได้นำเอาภาพยนตร์ซึ่งเ็นมาโตกราฟ (Cinematograph) ออกฉายเก็บเงินจากสาธารณชน ณ ห้องใต้ดินร้านกาแฟแห่งหนึ่งในนครปารีสเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2438 และก็ได้มีการขยายธุรกิจนี้ออกไปจนกลายเป็นอุตสาหกรรมที่นำเงินตราเข้าประเทศจำนวนมากมายมหาศาลในบางประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ส่วนในประเทศไทยนั้นกิจการภาพยนตร์ได้เริ่มขึ้นเมื่อนาย เอส. จี. มาร์คอฟสกี (S. G. Marhovsky) และคณะ ได้นำภาพยนตร์มาฉายเก็บเงินจากคนทั่วไป ณ โรงละครหม่อมเจ้าอลังการประคตสามยอดเมื่อวันที่ 10 - 12 มิถุนายน 2440 ในรัชสมัยของสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หลังจากนั้นกิจการภาพยนตร์ในประเทศไทยจึงได้ขยายออกไปมากขึ้น มีกิจการภาพยนตร์เร่จากต่างประเทศเดินทางเข้ามาฉายในประเทศไทยมากมาย จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2447 คณะภาพยนตร์เร่จากญี่ปุ่นได้ริเริ่มสร้างโรงภาพยนตร์ถาวรขึ้นเป็นแห่งแรกบริเวณเวียงวัดตึก

และนักธุรกิจไทยก็ได้สร้างโรงภาพยนตร์ขึ้นมาอีก ในระยะเวลาไม่นานโรงภาพยนตร์ก็แพร่ขยายไปตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ (นิพนธ์ สุขปรีดี, 2531)

ภาพยนตร์ไทยถือกำเนิดขึ้นเป็นเรื่องแรกเมื่อ พ.ศ. 2465 โดยกลุ่มนักสร้างภาพยนตร์ชาวอเมริกัน นำโดยนายเฮนรี เอ. แมคเร (Henry A. MacRae) แห่งบริษัทยูนิเวอร์แซล ได้สร้างภาพยนตร์เรื่อง “นางสาวสุวรรณ” โดยใช้ผู้แสดงเป็นชาวไทยทั้งสิ้น จึงเรียกได้ว่าเป็นจุดกำเนิดของภาพยนตร์ไทย ส่วนภาพยนตร์เรื่องแรกที่สร้างโดยคนไทยและผู้แสดงเป็นคนไทยทั้งหมดคือ เรื่อง “โชคสองชั้น” ซึ่งสร้างโดย “กรุงเทพฯ ภาพยนตร์บริษัท” ออกฉายครั้งแรกเมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2470 หลังจากนั้นกิจการธุรกิจภาพยนตร์ไทยจึงได้เริ่มแพร่หลายและมีการสร้างติดตามมาเป็นจำนวนมาก (นัยนา แยมสาขา, 2540)

ภาพยนตร์นอกจากทำหน้าที่ให้ความบันเทิงกับผู้ชมแล้ว ภาพยนตร์ยังเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญของบางประเทศเห็นได้จากรัฐบาลของประเทศนั้น ๆ จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนในการผลิตอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อให้เป็นสินค้าส่งออกที่มีคุณภาพ เนื่องจากเป็นสื่อสากลประเภทบันเทิงที่คนทั่วไปนิยมชมชอบ สามารถเข้าถึงบุคคลได้ทุกเพศทุกวัย สามารถสอดแทรกความรู้ความเข้าใจในด้านความคิด คติธรรม แนวทางการดำเนินชีวิต ให้ความรู้ด้านการศึกษา การจูงใจ และสร้างความประทับใจในการถ่ายทอดวัฒนธรรม ในศตวรรษที่ 20 นี้ภาพยนตร์ได้รับการพิจารณาว่าเป็นสื่อที่มีอิทธิพลมากจนสามารถกำหนดทิศทางของสังคมโลก ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าอุตสาหกรรมภาพยนตร์จึงมีอิทธิพลในการพัฒนาและสร้างความมั่นคงของประเทศเป็นอย่างยิ่ง

ในปี พ.ศ. 2476 รัฐบาลของคณะราษฎรที่เปลี่ยนแปลงการปกครองของประเทศ ได้ตั้งกรมโฆษณาการขึ้นทำหน้าที่โฆษณากิจการของรัฐบาลโดยมีแผนกภาพยนตร์ที่ทำหน้าที่ผลิตภาพยนตร์เพื่อโฆษณาชวนเชื่อเกี่ยวกับการปกครองแบบใหม่ แต่การสร้างภาพยนตร์ต้องใช้ทรัพยากรมากและใช้เวลาผลิตค่อนข้างนาน จึงมอบให้บริษัทเอกชนเป็นผู้ผลิตแต่ยังคงควบคุมการผลิตภาพยนตร์ของเอกชนโดยใช้กรอบแห่งกฎหมาย และในปี พ.ศ. 2500 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน

เพื่อกิจการของอุตสาหกรรม แต่ภาพยนตร์ไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นอุตสาหกรรมที่
ได้รับการส่งเสริมทำให้ผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยในยุคต่อ ๆ มาได้รวมตัวกันเพื่อรวมกลุ่ม
ให้มีเอกภาพที่จะทำให้รัฐบาลให้ความสนใจและส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ไทยอย่างต่อ
เนื่อง (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531)

เมื่อพิจารณาย้อนหลังไปตั้งแต่ปี 2534 เป็นต้นมา ภาพยนตร์ไทยประเภท
บันเทิงมีอัตราการผลิตลดลงจำนวนมาก กล่าวคือ

ปี พ.ศ. 2534	ผลิตได้จำนวน	107	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2535	ผลิตได้จำนวน	91	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2536	ผลิตได้จำนวน	64	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2537	ผลิตได้จำนวน	56	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2538	ผลิตได้จำนวน	42	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2539	ผลิตได้จำนวน	24	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2540	ผลิตได้จำนวน	17	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2541	ผลิตได้จำนวน	10	เรื่อง
ปี พ.ศ. 2542	ผลิตได้จำนวน	10	เรื่อง

จากข้อมูลทางสถิติ (เอ็นเตอร์เทน, ธันวาคม 2542) แสดงให้เห็นว่า ภาพยนตร์
ไทยมีการผลิตลดลงในแต่ละปีและมีแนวโน้มลดลงเรื่อย ๆ ตามสถานะเศรษฐกิจที่ถด
ถอยในปัจจุบัน นอกจากนี้ภาพยนตร์ส่วนมากที่ผลิตขึ้นจะขายให้กับผู้ชมในประเทศ
เป็นส่วนใหญ่ มีเพียงบางเรื่องเท่านั้นที่สามารถส่งไปขายยังต่างประเทศได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงสมควรมีการค้นคว้าหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหา
อุปสรรค และแนวทางการแก้ไขปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
ประเภทบันเทิงโดยมีเป้าหมายเพื่อการส่งออกยังต่างประเทศ ซึ่งจะได้นำมาเป็นแนว
ทางให้เกิดผลทางปฏิบัติจนสามารถนำเข้าสู่ตลาดต่างประเทศได้เช่นเดียวกับอีกหลาย
ประเทศทั้งในแถบเอเชีย ยุโรป อเมริกา และอื่น ๆ

การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อนำสู่ตลาดต่างประเทศนั้น นอก
เหนือจากนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยของรัฐบาลที่มีอิทธิพลใน

การกำหนดกรอบ และวิธีปฏิบัติต่าง ๆ แล้ว กระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยก็เป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่า อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยสามารถแข่งขันกับภาพยนตร์ของต่างประเทศอื่น ๆ ได้หรือไม่ ซึ่งในการผลิตภาพยนตร์ไทยนั้น กลุ่มบุคคลที่มีความสำคัญมากที่สุดในกระบวนการผลิต คือ ผู้อำนวยการสร้าง (Producer) ซึ่งเป็นผู้สนับสนุนงบประมาณในการสร้างภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ (Director) มีหน้าที่ควบคุมกระบวนการผลิตภาพยนตร์ทุกขั้นตอน การศึกษาถึงแนวคิดเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ และแนวทางการแก้ไขปัญหาของบุคคลทั้งสองกลุ่มจึงเป็นเรื่องที่สมควรจะศึกษา เพราะเป็นผู้ที่มีความใกล้ชิดกับการผลิตภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงมากที่สุด ข้อคิดเห็น หรือแนวทางต่าง ๆ ที่ได้ศึกษานี้จะเป็นหนทางหนึ่งในอันที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพื่อพัฒนาระดับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้มีคุณภาพพร้อมที่จะนำไปฉายแข่งขันกับภาพยนตร์ของนานาชาติ และนำเงินตราเข้าประเทศได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงลักษณะทั่วไปของปัญหาและอุปสรรคการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
2. เพื่อศึกษาถึงความพร้อมของผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับในการผลิตเพื่อส่งภาพยนตร์ไทยออกสู่ตลาดต่างประเทศ และความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล
3. เพื่อศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยเพื่อให้เป็นอุตสาหกรรมส่งออก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ซึ่งได้ดำเนินการสร้างและกำกับภาพยนตร์ไทยที่ผ่านมา โดยจะทำการศึกษาเฉพาะปัญหาอุปสรรคและแนวทางต่าง ๆ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง และความต้องการความช่วยเหลือของรัฐบาลเพื่อการส่งออกไปสู่ตลาดต่างประเทศ รวมทั้งความพร้อมในการผลิตตามแนวคิดของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรค ต่าง ๆ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยและแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อให้ส่งออกภาพยนตร์ไปยังต่างประเทศ
2. เพื่อให้ทราบถึงแนวทางการส่งเสริมการส่งออกของภาพยนตร์ไทย
3. เพื่อให้ทราบถึงระดับความพร้อมในด้านต่าง ๆ ของผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับในการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
4. เพื่อให้ทราบถึงความต้องการของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับที่จะขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลในการผลิตเพื่อส่งภาพยนตร์ไทยไปยังตลาดต่างประเทศ
5. เพื่อให้ทราบถึงนโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ออกสู่ตลาดต่างประเทศของบางประเทศ

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

ปัญหา หมายถึง สิ่งที่เป็นผลกระทบกับการผลิต การส่งออก และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงไม่ให้ประสบผลสำเร็จ

อุปสรรค หมายถึง ข้อขัดข้องต่าง ๆ ในทางปฏิบัติต่าง ๆ ที่ไม่เอื้ออำนวยในการผลิต การส่งออก และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง

ภาพยนตร์ไทย หมายถึง ภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย หมายถึง กระบวนการผลิต การโฆษณา การจัดจำหน่าย ภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง

การส่งออก หมายถึง การนำภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงออกไปจัดจำหน่ายยังต่างประเทศเพื่อนำรายได้เข้าประเทศ

การส่งเสริมการส่งออก หมายถึง นโยบาย มาตรการ และแนวทางการปฏิบัติเพื่อส่งเสริมให้มีการส่งภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงออกไปฉายในต่างประเทศมากกว่าระดับปกติ

ผู้อำนวยการสร้าง หมายถึง เจ้าของบริษัทผลิตภาพยนตร์ไทย หรือ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ที่เป็นลูกจ้างประจำของบริษัทผลิตภาพยนตร์ หรือ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์อิสระซึ่งมิได้รับเงินเดือนประจำจากบริษัทผลิตภาพยนตร์ ที่ทำหน้าที่ควบคุม ดูแลโครงการผลิตภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง

ผู้กำกับภาพยนตร์ หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่ควบคุมกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหา อุปสรรคและแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงเพื่อการส่งออก กรณีศึกษา : ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ ประกอบด้วยแนวความคิดดังนี้

แนวความคิดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ เป็นการผลิตที่มีวงจรหลายด้านประกอบกันเป็นโครงสร้างขนาดใหญ่ที่จะต้องพึ่งพากันทั้งในด้านเงินทุน การตลาด การผลิต บุคลากร ฯลฯ ทำให้มีองค์ประกอบที่ซับซ้อน หลากหลาย และต้องใช้ความชำนาญในแต่ละด้านที่จะทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้มีพัฒนาการ เจริญเติบโตเป็นธุรกิจที่มีมูลค่ามหาศาล ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบเกิดเป็นโครงสร้างของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดโครงสร้างอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ได้แก่ (Harold L. Vogel, 1988)

1. ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี นับตั้งแต่กระบวนการสร้างภาพยนตร์ การตลาด วิธีการสูมตัวอย่างผู้ชม การพัฒนาการของโทรทัศน์ เคเบิล ดาวเทียม วีดีโอ คอมพิวเตอร์ และเลเซอร์ดิสก์ เทคโนโลยีเหล่านี้ เป็นผลกระทบจากการพัฒนาในกระบวนการสร้างภาพยนตร์เป็นปรากฏการณ์ที่นำมาห้ศรัทธยตั้งแต่ภาพยนตร์ประเภทเทคนิคพิเศษ (Special Effect) ในปลายทศวรรษที่ 1920 จนกระทั่งทศวรรษที่ 1970 ที่เริ่มมีการใช้คอมพิวเตอร์ชั้นสูงช่วยในการออกแบบ คัดต่อ นอกจากนั้นการพัฒนาเทคโนโลยียังช่วยให้ผู้จัดจำหน่ายทำการรณรงค์ทางการตลาดระดับนานาชาติได้อย่างรวดเร็วและซับซ้อนมากขึ้นกว่าในอดีต การเกิดขึ้นของโทรทัศน์ เคเบิลทีวี และ

เครื่องเล่นวีดิโอในบ้านทั้งหลายก็มีส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง รูปแบบ และเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมภาพยนตร์

2. ความจำเป็นในการร่วมมือเพื่อระดมทุนให้มากขึ้นเพื่อร่วมโครงการสร้างภาพยนตร์ ปัจจัยนี้เป็นสิ่งสำคัญอันดับสองต่อการเปลี่ยนแปลง คือ การรวบรวมและใช้เงินทุนจำนวนมากในกระบวนการสร้าง จัดจำหน่าย และการตลาด หากปราศจากพัฒนาการทางการเงินและการเข้าถึงตลาดอย่างกว้างขวางแล้วอุตสาหกรรมภาพยนตร์จะมีพัฒนาการได้ยาก ในมุมมองของนักเศรษฐศาสตร์แล้วธุรกิจภาพยนตร์มีรูปแบบไม่เหมือนกับธุรกิจทั่วไป กล่าวคือ โดยทั่วไปอุตสาหกรรมที่ต้องการเงินทุนมากจะมีลักษณะที่ผูกขาดเพียงไม่กี่ราย แต่โครงสร้างทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมภาพยนตร์แตกต่างออกไป คือ มีลักษณะผสมขององค์การผลิต การจัดจำหน่าย และเงินทุนขนาดใหญ่เพียงไม่กี่แห่ง จึงต้องพึ่งพาบริษัทเล็ก ๆ ซึ่งเป็นผู้สร้างและให้บริการเฉพาะทางในด้านต่าง ๆ

3. คำสั่งศาลในปี ค.ศ. 1948 ให้แยกเรจัดจำหน่ายออกจากการจัดฉายภาพยนตร์ ซึ่งมีผลกระทบต่อโครงสร้างอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างมาก เนื่องจากไม่อนุญาตให้บริษัทผลิตและจัดจำหน่ายยักษ์ใหญ่เข้าควบคุมธุรกิจการฉายภาพยนตร์ โดยเจ้าของโรงภาพยนตร์อิสระซึ่งไม่พอใจกับการเลือกปฏิบัติของบรรดาสหคูโอที่จับจองภาพยนตร์กักตุนไว้เองเป็นผู้ริเริ่มในการเรียกร้องจนเกิดการออกคำสั่งดังกล่าวในระยะต่อมาคำสั่งก็เป็นตัวเร่งให้เกิดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางธุรกิจที่เร็วขึ้น

การฉายภาพยนตร์ในสหรัฐนั้นอยู่ภายใต้สิทธิพลของเครือโรงภาพยนตร์ขนาดใหญ่หลายแห่ง ซึ่งบริษัทเหล่านี้เป็นเจ้าของโรงภาพยนตร์ที่อยู่ในทำเลที่ดีถึง 14,000 โรง และมีรายได้ต่ำ ร้อยละ 80 ของรายได้จากการฉายภาพยนตร์ทั้งหมด ส่วนอีก 16,000 โรงนั้นเป็นของบริษัทขนาดเล็ก

4. การเกิดขึ้นของเครือข่ายโรงภาพยนตร์มัลติเพล็กซ์ขนาดใหญ่ ซึ่งได้มีการลงทุนอย่างมหาศาลเพื่อสนองตอบต่อกลุ่มผู้บริโภคในด้านความบันเทิง นับเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดที่สำคัญ

5. วิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องและการเติบโตขององค์กรอิสระที่เป็นผู้สร้างภาพยนตร์และให้บริการต่าง ๆ

องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่ง (Harold L. Vogel, 1998) คือ การผลิตและการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ที่วิวัฒนาการมาโดยตลอดจนกลายเป็นธุรกิจหลากหลายด้านซึ่งมีองค์กรทั้งขนาดเล็กและใหญ่หลายประเภทเข้ามามีส่วนร่วมในธุรกิจนี้ อย่างไรก็ตามจะมีบริษัทกลุ่มหนึ่งที่มีความสำคัญและอยู่มายาวนานได้ครอบครองธุรกิจนี้เป็นจำนวนมากและมีอุปกรณ์สำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์ที่พร้อม โดยเป็นผู้ให้ทุนและจัดจำหน่ายภาพยนตร์ของตนเอง รวมทั้งให้เงินทุนและจัดจำหน่ายภาพยนตร์ให้กับบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์อิสระด้วย ปลายทศวรรษ 1990 ในอเมริกาได้มีบริษัทจัดจำหน่ายขนาดใหญ่จำนวน 6 แห่ง ได้แก่ Walt Disney Company (Buena Vista, Touchstone and Hollywood Picture) , Sony Pictures (เดิมคือ Columbia Pictures Entertainment โดย Sony และ Columbia and Tri Star Films เป็นเจ้าของ), Paramount (Viacom Inc.) Twentieth Century Fox (News Corp), Warner Bros. (Time Warner Inc.) และ Universal ความเข้มแข็งของกลุ่มเหล่านี้มาจากการที่บริษัทมีอำนาจควบคุมการจัดจำหน่าย นับตั้งแต่การจัดการทางการเงินในช่วงแรกจนถึงภาพยนตร์ออกฉาย แต่การพัฒนาเทคโนโลยีจะทำให้เกิดการแข่งขันรูปแบบใหม่ และเปิดโอกาสเติบโตให้กับบริษัทเล็ก ๆ และมีแนวโน้มให้เกิดการรวมบริษัทเล็ก ๆ อีกหลายบริษัทในธุรกิจนี้ อย่างไรก็ตามการสร้างภาพยนตร์เพื่อจัดจำหน่ายไปทั่วโลกซึ่งจำเป็นต้องใช้เงินทุนมหาศาลทำให้เป็นปัญหากับบริษัทเล็ก ๆ และมีแนวโน้มให้เกิดการรวมบริษัทเพื่อเพิ่มกำลัง นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายในการสร้างภาพยนตร์เป็นเงินจม คือ ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ชำระล่วงหน้าและมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติมอีกมาก จึงเป็นเหตุหนึ่งที่ต้องนำผลงานออกเผยแพร่ให้ได้มากที่สุด ตั้งแต่โฮมวิดีโอ เคเบิล จนถึงโทรทัศน์ จึงกล่าวได้ว่าสิ่งใหม่เหล่านี้ช่วยลดความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้เช่นกันแม้ว่าในขณะนี้อาจยังไม่ทราบได้ว่าแนวโน้มการรวมธุรกิจที่เพิ่งมีขึ้นจะสามารถอยู่รอดต่อไปได้ในระยะยาวหรือไม่ แต่สิ่งที่ชัดเจนคือ โครงสร้างเศรษฐกิจการเงินของธุรกิจภาพยนตร์และโทรทัศน์มีความ

ซัพซ็อนขึ้นอย่างรวดเร็วจึงเป็นที่น่าสนใจและเป็นธุรกิจที่มีศักยภาพในการทำกำไร
สำหรับนักลงทุน

นับตั้งแต่กลางทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้ก้าวเข้าสู่
ยุคแห่งการปฏิรูป เช่นการเปลี่ยนวิธีการเผยแพร่ออกสู่สายตาคนดูในระบบอิเล็กทรอนิกส์
นิกส์ และการจัดเก็บ การลดอำนาจควบคุมการจัดจำหน่ายและการควบคุมราคาของ
องค์กรดั้งเดิม การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นผลดีต่อผู้บริโภค จึงมีทางเลือกในการรับ
ชมมากขึ้นในราคาที่ถูกลงกว่าเดิมไม่ได้เป็นผลดีต่อผู้ประกอบการทุกส่วน เทคโนโลยี
ทำให้เกิดความเป็นไปได้ในวงกว้างที่คนทั่วไปสามารถสร้างสรรค์ผลงานและนำออก
จำหน่ายได้อย่างกว้างขวางด้วยค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่าเดิม อย่างไรก็ตามธุรกิจภาพยนตร์ยังคง
คงไม่เหมือนกับธุรกิจอื่น ๆ ซึ่งนักเขียนบางท่านได้ตั้งข้อสังเกตว่า ภาพยนตร์เป็นสิน
ค้าที่ต้องมีการวิจัยและพัฒนาเป็นสิ่งที่ล้มเหลวได้ง่ายและไม่สามารถทดสอบตลาดใน
ลักษณะปกติทั่วไปได้ ธุรกิจภาพยนตร์เป็นศิลปะเพื่อมวลชน

ธุรกิจภาพยนตร์เป็นธุรกิจที่มีมูลค่ามหาศาล โดยเฉพาะการสร้างภาพยนตร์เพื่อ
เป็นสินค้าที่จำหน่ายไปทั่วโลก ฉะนั้นสิ่งที่ควบคู่กับธุรกิจภาพยนตร์ คือ ด้านการ
ตลาด และการจัดจำหน่าย เพื่อนำไปสู่การดำเนินการทางธุรกิจที่มีประสิทธิภาพจะขาด
สิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่ได้ การตลาดและการจัดจำหน่ายในธุรกิจภาพยนตร์เป็นสิ่งที่มีความ
สัมพันธ์กัน แต่ภาพยนตร์ซึ่งถือว่าเป็นสินค้าที่มีลักษณะพิเศษชนิดหนึ่งต่างจากสินค้า
ทั่ว ๆ ไป ต้องนำออกฉายตามโรงภาพยนตร์ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจการตลาดที่ผู้
ผลิตนำไปสู่ผู้บริโภค รวมทั้งการขาย การโฆษณา การจัดจำหน่ายในอุตสาหกรรม
ภาพยนตร์ นอกจากนี้ยังต้องใช้จ่ายเงินมากมายในการวางแผนการโฆษณา และการวาง
แผนสื่อต่าง ๆ ด้วย

การจัดจำหน่าย โดยปกติแล้ว หมายถึงการเคลื่อนย้ายของสินค้า และบริการ
จากผู้ขายไปสู่จุดหมายยังผู้บริโภค (Fred Goldberg, 1988) ผู้จัดจำหน่ายสินค้าและ
บริการทั้งหมดมักไม่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า และอาจไม่เกี่ยวข้องกับการวางแผน
การตลาดในการผลิต ฉะนั้นความรับผิดชอบของผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์จึงอาจไม่ต้อง
รับผิดชอบกับการขออนุญาตฉายภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์

ภาพยนตร์เป็นสินค้าชนิดหนึ่งเช่นเดียวกับสินค้าอื่นทั่ว ๆ ไป ซึ่งปัจจุบันธุรกิจภาพยนตร์เป็นโรงงานของผู้สร้างภาพยนตร์ที่ผลิตสินค้า คือ ภาพยนตร์ เป็นการผลิตสินค้าจากความคิด โครงเรื่อง และการขาย เพราะบุคคลที่เป็นผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องสามารถหาทุนมาใช้ในกระบวนการผลิต ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มาสนับสนุนจัดหาเงินเพื่อพัฒนาความคิดเป็นสินค้าที่สามารถขายได้ กำหนดงบประมาณได้ และหาผู้ร่วมผลิตได้ก็สามารถนำไปสู่การหาแนวคิดในการผลิตภาพยนตร์เพื่อเป็นสินค้าสำเร็จรูป

การสร้างหรือการผลิตภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้น สิ่งที่เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดโครงสร้างของการผลิตภาพยนตร์ ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ หรือแหล่งเงินทุน คาราหรือผู้แสดงนำ บทประพันธ์ ผู้กำกับภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ การโฆษณา และการประชาสัมพันธ์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เมื่อรวมกันเข้าแล้วจะทำให้ผู้จัดจำหน่ายหรือสายหนัง และคนดูเกิดความรู้จักต่อภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ว่าเป็น “หนังฟอร์มใหญ่” หรือไม่

การที่จะกล่าวว่าภาพยนตร์ประสบความสำเร็จทางด้านการค้าหรือไม่คงต้องถือจากจำนวนผู้เข้าดูภาพยนตร์ เพราะเป็นผู้ก่อให้เกิดรายได้ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ทั้งรายได้ที่มาจากค่าเข้าดู และค่าเช่าหรือการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าความนิยมของผู้ดูในอดีตที่มีต่อผู้สร้างภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ จะเป็นเครื่องประกันความสำเร็จในอนาคตเสมอไป เพราะภาพยนตร์เป็นสินค้าชนิดเดียวที่ซื้อขายกันโดยไม่มีโอกาสเห็นตัวสินค้า จึงมีความไม่แน่นอนของอุปสงค์ (Demand) กล่าวคือ มีความไม่แน่นอนของความต้องการ อัตราการเสี่ยงจึงอยู่ในอัตราที่สูงตามไปด้วย ทั้งนี้สืบเนื่องจากว่า “ผู้กำกับภาพยนตร์ถูกควบคุมโดยผู้สร้าง (นายทุน) ผู้สร้างถูกควบคุมโดยสายหนัง (ผู้จำหน่าย) สายหนังถูกควบคุมโดยผู้ฉาย (โรงภาพยนตร์) และผู้ฉายถูกควบคุมจากผู้ดูในด้านที่ว่าผู้ต้องการอะไร และจากเหตุผลดังกล่าว ภาพยนตร์จึงต้องนำเสนอสิ่งที่ผู้ต้องการมากที่สุด ฉะนั้นภาพยนตร์จึงถูกสร้างขึ้นเพื่อสนองความต้องการ หรือ เอาใจผู้ดูที่มีรสนิยมปานกลางที่มีความไม่แตกต่างกันมากนักโดยเชื่อว่า ภาพยนตร์สามารถเผยแพร่ได้อย่างกว้างขวาง ดูเป็นจริงจัง สามารถสร้างผลกระทบทางอารมณ์ได้อย่างมากและเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน ภาพยนตร์จึงถูกนำมาใช้เพื่อ

ให้ความบันเทิงโดยสามารถสอดแทรกสาระไปสู่ผู้ดูได้ในเวลาเดียวกัน อันจัดเป็นวิธีการที่ใช้กันอยู่แล้วในทางวรรณคดี หรือทางด้านการแสดงต่าง ๆ

ความเข้าใจผิดมากที่สุดเกี่ยวกับธุรกิจภาพยนตร์ คือ ส่วนใหญ่คิดว่าภาพยนตร์เป็นศิลปะหรืองานแสดงศิลปะ (Show Art) ไม่ใช่ธุรกิจและแทนที่จะเรียกว่าเป็นธุรกิจการแสดง (Show Business) ซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้วภาพยนตร์เป็นรูปแบบของศิลปะ แต่เป็นศิลปะที่มีค่าใช้จ่ายลงทุนสูงมากเป็นกิจการพาณิชย์ (Commercial Enterprise) ผู้สร้างภาพยนตร์ที่นำไปฉายในโรงภาพยนตร์โดยการขายตั๋ว การขายที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ซื้อได้รับสินค้าที่มีคุณค่าในด้านใดด้านหนึ่ง

ในวงการผลิตภาพยนตร์ที่เป็นธุรกิจบันเทิงนั้น นอกจากผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องนำเอาจินตภาพของเรื่องราวที่ประพันธ์ขึ้นถ่ายทอดลงบนฟิล์มเพื่อให้ผู้ดูเกิดความเพลิดเพลิน โดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้สร้างกับผู้ดูภาพยนตร์ อันถือเป็นงานสร้างสรรค์ศิลปะที่มีลักษณะเฉพาะของตนเองแล้ว ภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นนั้นจะดำรงอยู่ได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับผลตอบแทนทางการค้าเป็นสำคัญ ดังนั้นการผลิตภาพยนตร์จึงต้องวิเคราะห์การตอบสนองความต้องการและรสนิยมของผู้ดูกลุ่มเป้าหมายรวมทั้งสภาพการแข่งขันของการผลิตและการจัดจำหน่ายภาพยนตร์เพื่อมิให้เกิดผลเสียหายทางการค้า ซึ่งเงื่อนไขต่าง ๆ ในการที่จะทำธุรกิจภาพยนตร์จะต้องมีการพิจารณาถึงเงื่อนไขต่าง ๆ หลายประการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532) คือ

1. ภาพยนตร์เป็นธุรกิจทางการค้า กิจการภาพยนตร์ที่ได้ลงทุนไปจำเป็นต้องให้ได้รับผลตอบแทนคุ้มค่าเพื่อความอยู่รอดของตนเอง
2. เรื่องราวของภาพยนตร์ควรสนองความต้องการของคนจำนวนมากเพื่อให้คุ้มค่ากับการลงทุน ดังนั้นจึงไม่ควรมุ่งให้แก่กลุ่มชนใดกลุ่มชนหนึ่งเป็นการเฉพาะ
3. การดึงดูดให้คนมาดูภาพยนตร์นั้น ภาพยนตร์จะต้องเป็นกระจกสะท้อนถึงรสนิยมของผู้ดู และสอดคล้องกับความต้องการของผู้ดู
4. ความอยู่รอดทางการเงินของภาพยนตร์มาจากการไล่ความบันเทิงไว้ในภาพยนตร์ในลักษณะของการหลบหนีออกไปจากชีวิตจริง ซึ่งลักษณะเช่นนี้มีมาแต่แรก

เริ่มโดยเป็นสื่อที่ใช้เพื่อการหลีกเลี่ยงชีวิตที่จำเจ เบื่อหน่าย ด้วยการนำเสนอสิ่งที่มีความหรูหราและคำนึงถึงความสำคัญของดารายอดนิยมที่มีต่อคุณ

5. แม้ว่าเรื่องราวของภาพยนตร์ควรสนองความต้องการของคนจำนวนมาก แต่เมื่อพิจารณาถึงกลุ่มผู้ชมส่วนใหญ่แล้ว จะพบว่าเป็นคนหนุ่มสาว เพราะคนในวัยนี้ต้องการความรู้สึกลงในการรวมกลุ่มของเพื่อนฝูง โดยได้ไขว่คว้าซึ่งกันและกันตามโรงภาพยนตร์ ซึ่งการพักผ่อนในลักษณะของความบันเทิงแล้ว ภาพยนตร์จัดเป็นมหรสพที่มีความประหยัดมาก รวมทั้งในด้านจิตวิทยาแล้ววัยรุ่นจะรู้สึกภาคภูมิใจว่าตนเองมีอิสระมีเสรีภาพที่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้

6. ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องมีความสามารถในการนำเสนอเรื่องราวด้วยความลึกซึ้ง มีรสนิยมที่ดี และเป็นเชิงสร้างสรรค์เพื่อให้ผู้ดูเกิดความอภิรมย์

7. ดาราภาพยนตร์มีบทบาทที่สำคัญไม่น้อย ในการช่วยให้ผู้ดูได้รับการตอบสนองเรื่องราวที่นำเสนอขึ้นให้เกิดความสมจริง

8. ผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องเลือกเฟ้นเนื้อหาสาระที่สื่ออื่นไม่สามารถตอบสนองได้เพื่อเพิ่มคุณค่าให้กับภาพยนตร์ จึงจะทำให้ภาพยนตร์มีศักยภาพในการแข่งขันกับกิจกรรมทางด้านการพักผ่อนในรูปแบบอื่นได้

9. บทบาทของภาพยนตร์มาจากเรื่องราวที่ต้องการถ่ายทอดให้ผู้ดูรับรู้ ดังนั้นการนำเสนอจึงนำเอาเรื่องดังกล่าวมาผูกเข้าด้วยกัน แล้วทำการคลี่คลายปัญหาและสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเพื่อหวังให้ผู้ดูเกิดความพอใจ

ฉะนั้นภาพยนตร์จึงเป็นธุรกิจที่มีปัจจัยและองค์ประกอบต่าง ๆ หลายด้านจึงจะทำให้การดำเนินธุรกิจภาพยนตร์ประสบความสำเร็จได้ ทั้งนี้เพราะภาพยนตร์เป็นธุรกิจที่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายสูงมาก จึงต้องมีการตระหนักต่อวัตถุประสงค์ของผู้ดูว่ามีความต้องการรับรู้เพื่ออะไร มีความรู้และประสบการณ์ใกล้เคียงกันหรือแตกต่างกันอย่างไร จึงจะสามารถทำธุรกิจด้านนี้ได้ประสบความสำเร็จ

การจำแนกภาพยนตร์ประเภทบันเทิงนั้นมีการจัดแบ่งออกเป็นหลายลักษณะ ขึ้นกับหลักเกณฑ์และดุลยพินิจของนักการศึกษาภาพยนตร์ แต่ตามความคิดเห็นของ วิลเลียม ไบเออร์ (William Bayer) (อ้างจากพรสิทธิ์ พัฒนานุรักษ์, 2532) ซึ่งเป็นผู้ที่ ได้รวบรวมนักวิจารณ์ภาพยนตร์บันเทิงชื่อดังของสหรัฐอเมริกาและอังกฤษโดยแยก ประเภทของภาพยนตร์บันเทิงไว้ 12 ประเภท คือ

1. ภาพยนตร์ลูกทุ่งตะวันตก (Westerns) เป็นภาพยนตร์บันเทิงที่ผลิตขึ้นเพื่อ แสดงถึงรูปแบบชีวิตของ โคบาลเพื่อสนองความต้องการของผู้ดูในชีวิตการต่อสู้ทั้ง ด้านเล่ห์เหลี่ยมและความรุนแรงในการก่อสร้างตัวหรือชุมชนในช่วงบุกเบิกตะวันตก

2. ภาพยนตร์ลึกลับตื่นเต้น (Intrigue & Suspense) เป็นภาพยนตร์บันเทิงที่ผลิต ขึ้นในรูปแบบอาชญากรรม แก๊งสเตอร์ นักสืบ สายลับ หรือ จารกรรม ที่อาศัยความลึกลับ มีเงื่อนงำ ตื่นเต้น โลดโผนเป็นหลัก ให้ความรู้สึกลึกลับสนุกสนาน โดยให้ผู้ดูติดตามอย่างต่อเนื่อง

3. ภาพยนตร์ตลก (Comedies) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นในรูปแบบที่ให้ความ ขบขัน ทั้งความขบขันที่เสียดสีสังคม ความขบขันแบบฝันเฟื่อง หรือแบบคนปัญญาอ่อน เพื่อให้ผู้ดูเกิดความครื้นเครง

4. ภาพยนตร์เพลง (Musicals) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นโดยมีลักษณะของ ศิลปะการละครผสมอยู่เพื่อแสดงความรู้สึกลอกออกมาเป็นเพลงเพื่อให้เกิดความตระการตา ด้วยการจัดฉากระบำอันวิจิตร มักจะเป็นเรื่องที่ไม่เกิดขึ้นในชีวิตจริง แต่เป็นเรื่องที่ ให้ความบันเทิงใจกับคนดู

5. ภาพยนตร์สงคราม (War) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นในรูปแบบการเชิดชูวีรกรรมในสงคราม ต่อต้านสงคราม หรือเรื่องราวชีวิตของผู้คนที่ได้รับผลกระทบจาก สงคราม ซึ่งมีเนื้อหาแสดงถึงความเจ็บปวด ร้าวราน ไร้ประโยชน์และสูญเปล่าอันเกิด จากความป่าเถื่อน หลงอำนาจของคนบางกลุ่มบางพวก ดังนั้นภาพยนตร์สงครามส่วน มากจะสร้างด้วยความปรารถนาดีที่จะนำสันติสุขมาสู่ชาวโลก

6. ภาพยนตร์ผจญภัย (Adventure) เป็นภาพยนตร์ที่มุ่งแต่รูปแบบด้านความ บันเทิงมากกว่าการสะท้อนภาพชีวิตของมนุษย์โดยพยายามมุ่งเน้นถึงความองอาจ หัว

หาญในความ โลด โผนที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นถูกผู้ชายที่ต้องมูมานะให้ประสบความสำเร็จอย่างสมศักดิ์ศรีหรืออยู่รอดปลอดภัย ทั้ง ๆ ที่มีอุปสรรคนานาประการ

7. ภาพยนตร์เกี่ยวกับศีลธรรมและสังคม (Manner, Morals & Society) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้น โดยถือเอาพลังทางอารมณ์ที่มีต่อสังคม ซึ่งได้แสดงออกในภาพยนตร์เป็นสำคัญ เป็นการแสดงภาพของสังคมในความคิดของผู้สร้างแต่ละคนซึ่งมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกัน แต่ต้องมีความงามทางศิลปะปรากฏอยู่

8. ภาพยนตร์เกี่ยวกับวงการบันเทิง (Films about Films) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นโดยต้องการเปิดเผยเบื้องหลังอุตสาหกรรมภาพยนตร์ หรือบางเรื่องอาจเป็นการฉีกหน้ากากรวมการมาหาเพื่อสนองความต้องการของผู้สร้างที่จะอธิบายถึงโลกส่วนตัวของสิ่งที่ตนเองรู้จัก

9. ภาพยนตร์ส่วนตัว (Cinema of Personal Expression) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นเพื่อแสดงความคิดเห็นของตนที่มีต่อสภาพแวดล้อมไปตามความรู้สึกนึกคิดในฐานะของผู้สร้างสรรค์ทางศิลปะ

10. ภาพยนตร์จินตนาการและเขย่าขวัญ (Fantasy & Horror) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นในรูปแบบที่เร้าความตื่นเต้น สนุกสนาน หรือสร้างความรู้สึกลึกลับของสันประสาท ซึ่งแฝงมาในสภาพจริงที่อยู่ในส่วนลึกอันแอบแฝงอยู่ได้จิตสำนึกของรูปรกาย

11. ภาพยนตร์สะท้อนภาพสังคม (The Concerned Cinema) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นโดยการนำเอาสภาพของปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมมาแสดงให้เห็นโดยเป็นปัญหาที่คนส่วนใหญ่ในสังคมขณะนั้นเผชิญอยู่ซึ่งทำหน้าที่เสมือนเป็นปากเสียงแทนคนในสังคมนั้น ด้วยการไม่บิดเบือนข้อเท็จจริง และอยู่ภายใต้อำนาจของอิทธิพลการเมือง รวมทั้งต้องมีความงามทางศิลปะ โดยการสร้างอารมณ์ร่วมที่มีพื้นฐานมาจากมนุษยธรรมและให้ผู้ดูเป็นผู้ตัดสินเองว่าใครถูกใครผิด

12. ภาพยนตร์ประวัติศาสตร์ (Period Films) เป็นภาพยนตร์ที่ผลิตขึ้นโดยอิงความสมจริงในทางประวัติศาสตร์ทั้งในด้านการจัดฉาก เครื่องประดับฉาก เครื่องแต่งกาย เนื้อหาต้องเป็นจริงตามประวัติศาสตร์โดยมีความสมเหตุสมผลสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการนำเสนอ

แนวความคิดเกี่ยวกับธุรกิจอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ในการดำเนินธุรกิจของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยนั้น ตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ทราบว่าคนไทยรู้จักภาพยนตร์มานานแล้ว และได้มีการทำกันมานานแล้วตั้งแต่มีการฉายภาพยนต์ครั้งแรกในสมัยรัชกาลที่ 5 ปี พ.ศ. 2440 เมื่อชาวปารีส นำภาพยนต์เข้ามาฉายครั้งแรกที่โรงละครหม่อมเจ้าอลังการ ที่เรียกว่าปารีสแซง ซิเนมาโตกราฟ (Parisiang Cinematograph) ซึ่งมีการฉายภาพยนต์เพื่อเก็บเงินผู้ชม (สมชาติ บางแจ้ง, 2533) จากนั้นก็มีกิจการภาพยนตร์มากขึ้น มีการสร้างโรงภาพยนตร์เพื่อรองรับการฉายภาพยนต์จากต่างประเทศในลักษณะเป็นธุรกิจ และกิจการภาพยนต์ได้เจริญเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ มีการพัฒนาธุรกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องมาโดยตลอดจนกลายเป็นธุรกิจที่มีขอบข่ายกว้างขวาง มีการลงทุนมหาศาลและทำรายได้ให้กับผู้ประกอบการอย่างมากมายซึ่งในการดำเนินธุรกิจภาพยนตร์ไทยนั้นจะได้กล่าวถึงประเด็นสำคัญ ๆ ที่จะทำให้ได้รับทราบถึงความเป็นมาที่ชัดเจนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยมากขึ้น

วิวัฒนาการของธุรกิจภาพยนตร์ไทย

การแสวงหาความบันเทิงของคนไทยนั้นมีมากมายหลายประเภท และในยุคที่ต่างกันก็จะมี การแสดงเพื่อความบันเทิงในรูปแบบต่าง ๆ ในสมัยรัชกาลที่ 4 ต่อจนถึงช่วงสมัยรัชกาลที่ 5 กิจกรรมของคนไทยเกี่ยวกับการชมมหรสพมีมากมาย เช่น ลิเก ละครนอก และเพลงพื้นเมืองต่าง ๆ ในกลุ่มชาวต่างประเทศที่อาศัยในประเทศไทยก็มีกิจกรรมตามแบบวัฒนธรรมของตนเอง ต่อมาได้มีคณะมหรสพจากต่างประเทศเข้ามาเปิดการแสดงเก็บค่าดูจากผู้ชมจึงได้มีการก่อสร้างโรงมหรสพถาวร และมีการเก็บเงินเข้าชมตามชั้นอัตราของที่นั่ง และในกรุงเทพฯ ก็มีโรงมหรสพถาวรหลายแห่ง เช่น โรงลิเกของพระยาเพชรปราณี (ลิเกบริษัทสวัสดิ์) โรงละครของเจ้าพระยามหินทรศักดิ์ ชำรง (นัยนา แยมสาขา, 2540)

ตามหลักฐานของการเผยแพร่ภาพยนตร์ในประเทศไทยเพื่อเก็บค่าเข้าชมเป็นครั้งแรกนั้น ได้มีการฉายภาพยนตร์เร็วของฝรั่งเศสที่โรงละครของหม่อมเจ้าอลังการ เมื่อวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2440 โดยมีการฉายติดต่อกัน 3 คืน โดยมีแถววงประกอบและมีมายากลประกอบด้วยเนื่องจากสมัยนั้นภาพยนตร์เป็นภาพยนตร์เงียบ และก็มีมีการฉายอีกหลายครั้งส่วนใหญ่จะฉายให้กับเจ้านายชั้นสูงได้ชม (สนั่น ปัทมะทิน, 2533)

หลังจากนั้นได้มีนักธุรกิจชาติต่าง ๆ จากตะวันตกและตะวันออกเข้ามาประกอบธุรกิจภาพยนตร์จำนวนมากส่วนใหญ่จะเป็นภาพยนตร์เร็ว จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2446 นักธุรกิจชาวญี่ปุ่นได้เข้ามาดำเนินกิจการภาพยนตร์ถาวรบริเวณเวียงนครเกษมปัจจุบันและได้รับความนิยมจากคนไทยมากซึ่งต่อมาธุรกิจการสร้างโรงภาพยนตร์ก็ได้แพร่หลายไปยังหมู่ชาวต่างชาติต่าง ๆ รวมถึงคนไทยด้วย ซึ่งการฉายภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นการฉายภาพยนตร์อเมริกัน फिल्मที่ใช้เป็นฟิล์มขาวดำและเป็นภาพยนตร์เงียบระหว่างฉายจะมีแถววงบรรเลงประกอบด้วย

ในยุคต่อ ๆ มาธุรกิจภาพยนตร์ก็มีการพัฒนามาตามลำดับจนถึงการสร้างภาพยนตร์โดยคนไทยเองทั้งผู้สร้างอาชีพ และผู้สร้างสมัครเล่น ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นก็มีความหลากหลาย มีการเปิดกว้างด้วยตลาดภาพยนตร์อย่างเสรีรวมทั้งธุรกิจโรงภาพยนตร์ก็ขยายตามออกไปด้วย ในปี 2496 ภาพยนตร์เสียงระบบ 35 มิลลิเมตร เรื่อง "สันติ-วินา" ของบริษัทหุมนานภาพยนตร์ได้ส่งเข้าประกวดในงานมหกรรมภาพยนตร์แห่งเอเชียอาคเนย์ที่กรุงโตเกียวและได้รับรางวัลถึง 3 รางวัล และถ้าจะแบ่งยุคของประวัติความเป็นมาของภาพยนตร์ไทยสามารถจะจำแนกออกเป็น 5 ยุค (สมาน งามสนิท, 2532) คือ

1. ยุคมหรสพใหม่ ในช่วง พ.ศ. 2440 ถึง 2450 มีละครเวทีเป็นสิ่งที่ให้ความบันเทิงของคนกรุงเทพฯ ต่อมาภาพยนตร์ได้เข้ามามีบทบาทในการให้ความบันเทิงใหม่ คนกรุงเทพฯ จึงรับเอาภาพยนตร์มาเป็นสื่อในการให้ความบันเทิงอีกประเภทหนึ่ง และในทศวรรษนี้เช่นกัน คนไทยเริ่มถ่ายทำภาพยนตร์และนำออกฉายเอง แม้จะมีลักษณะเป็นงานอดิเรกก็นับว่าประสบความสำเร็จพอสมควรผู้ที่ใช้กล้องถ่ายภาพยนตร์และถ่ายทำภาพยนตร์เป็นคนแรก คือ พระเจ้าวรวงศ์เธอกรมหลวงสรรพศาสตร์

ศุภกิจ ภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่สร้างขึ้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระราชกรณียกิจของรัชกาลที่ 5 และยุคนี้เป็นยุคที่มีภาพยนตร์ญี่ปุ่นเข้ามาฉายเป็นจำนวนมาก จนคนไทยนิยมเรียกว่ายุคหนังญี่ปุ่น

2. ยุครถไฟไทย (ร.ฟ.ท.) ในปี พ.ศ. 2465 การรถไฟหลวงได้ตั้งศูนย์ผลิตภาพยนตร์ขึ้นอย่างเป็นทางการเรียกว่า “กองภาพยนตร์เผยแพร่ข่าว” โดยมีกรมพระกำแพงเพชรเป็นผู้อำนวยการ การที่มีกองผลิตภาพยนตร์ในกรมรถไฟหลวงก็เพื่อสร้างภาพยนตร์ประชาสัมพันธ์ให้คนไทยและชาวต่างประเทศนิยมท่องเที่ยวโดยใช้บริการของรถไฟ เพราะในขณะนั้นรถไฟยังเป็นสิ่งใหม่ จึงสร้างภาพยนตร์ให้เห็นสถานที่น่าท่องเที่ยวต่าง ๆ ของไทยและส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยทางรถไฟ กรมรถไฟหลวงจึงกลายเป็นโรงเรียนในการสร้างคนที่จะผลิตภาพยนตร์เรื่องยาวของคนไทยในยุคนั้น ในปีเดียวกันได้มีกลุ่มนักสร้างภาพยนตร์ชาวอเมริกันได้มาถ่ายทำภาพยนตร์ในประเทศไทยโดยได้รับความช่วยเหลือจากกรมมหรสพลหลวง และการรถไฟหลวงในสมัยรัชกาลที่ 6 และใช้ดารไทยแสดงทั้งหมดซึ่งนับว่าเป็นหนังเรื่องยาวเรื่องแรกที่ถ่ายทำในเมืองไทย นำแสดงโดยนางสาวเสงี่ยม นาวิเสถียร ในบทบาทของนางสาวสุวรรณ ชุนรามภรตศาสตร์ แสดงเป็นนายกล้าหาญ และหลวงภรตกรรมโกศล แสดงเป็นนายกองแก้ว ซึ่งถือได้ว่าทั้งสามคนได้เล่นเป็นนางเอก พระเอก และผู้ร้ายคนแรกของเมืองไทย แม้ว่า “นางสาวสุวรรณ” เป็นภาพยนตร์ไทยที่แสดงโดยคนไทย เรื่องแรกก็จริง แต่การถ่ายทำเป็นของชาวอเมริกันจากฮอลลีวู้ด

3. ยุคศรีกรุง ในสมัยรัชกาลที่ 7 กลุ่มพี่น้องสกุลวสุวัตกับคณะหนังสือพิมพ์สยามราษฎร์และศรีกรุง ได้จัดตั้งคณะสร้างหนังสือเรื่องยาวขึ้นในนาม “กรุงเทพฯภาพยนตร์บริษัท” สร้างหนังเรื่อง “โชคสองชั้น” นำออกฉายเมื่อวันที่ 30 กรกฎาคม 2470 เป็นหนัง 35 มม. ขาว – ดำ ไม่มีเสียง จึงได้รับการยอมรับให้เป็นภาพยนตร์เพื่อการค้าเรื่องแรกที่สร้างโดยคนไทย หลังจากคณะสกุลวสุวัตนำภาพยนตร์เรื่องโชคสองชั้นออกฉายแล้วไม่นาน บริษัทถ่ายทำภาพยนตร์ไทยของกลุ่มข้าราชการก็ได้สร้างหนังของตนเองเรื่อง “ไม่คิดเลย” ออกฉายในเดือนกันยายน พ.ศ. 2570 และก็ได้มีหนังเรื่องอื่น ๆ ตามออกมาอีกจำนวนมาก

4. ยุคหนัง 16 มม. ในระยะก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง คนไทยยังไม่คุ้นกับหนัง 16 มม. เพราะว่าหนังต่างประเทศที่เข้ามาฉายในประเทศไทยตอนต้นนั้นล้วนแต่เป็นหนัง 35 มม. รวมทั้งหนังบันเทิงของไทยก็ยังสร้างด้วย 35 มม. ในปี พ.ศ. 2482 ม.จ. ศุภวรรณดิศ ดิศกุล ได้สร้างภาพยนตร์ประชาสัมพันธ์ธุรกิจการรถไฟ โดยใช้ฟิล์ม 16 มม. ถ่ายทำภาพยนตร์เรื่อง “สามปอยหลวง” ถ่ายทำในลักษณะสารคดีเชิงละคร และยังมีผู้สร้างอีกจำนวนมากที่สร้างภาพยนตร์ 16 มม. และประสบความสำเร็จ ซึ่งหนัง 16 มม. ส่วนใหญ่จะเป็นหนังที่ใช้การพากษ์สดโดยครองตลาดอยู่จนถึงปี พ.ศ. 2513 ในยุคนี้ก็มีการผลิตภาพยนตร์ 35 มม. ออกมาสู่ตลาดอยู่บ้าง เช่น บริษัททหุมานภาพยนตร์ผลิตภาพยนตร์เรื่อง “สันติ - วินา” และส่งเข้าประกวดในงานประกวดภาพยนตร์ตามประเทศต่าง ๆ โดยได้รางวัลถ่ายภาพยอดเยี่ยม กำกับฝ่ายศิลป์ยอดเยี่ยม และเผยแพร่วัฒนธรรมดีเด่น จากประเทศญี่ปุ่น

5. ยุคคลื่นลูกใหม่ หรือยุคร่วมสมัย ในปี พ.ศ. 2513 มีภาพยนตร์ 2 เรื่องที่ทำรายได้เป็นจํานวนมหาศาล คือ “มนต์รักลูกทุ่ง” และ “โชน” โดยเฉพาะมนต์รักลูกทุ่งเป็นภาพยนตร์เรื่องเดียวในยุคนั้นที่แหวกออกมาจากความจำเจ เป็นบรรยากาศของชนบทซึ่งให้เห็นถึงปัญหาของสามัญชนส่วนใหญ่ ซึ่งภาพยนตร์ไทยในสมัยนั้นไม่ค่อยจะมีให้ดูมากนัก หลังจากนั้นก็มีผู้กำกับใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายเป็นการทดแทนคนรุ่นเก่าที่ทำให้มีการสืบทอดศิลปะภาพยนตร์มิให้สูญหายไป

ถ้าจะสรุปวิวัฒนาการของภาพยนตร์ไทยให้เห็นได้ชัดเจนตามระยะเวลาของปี พุทธศักราชสามารถจะรวบรวมให้เห็นได้ชัด คือ

ปี พ.ศ. 2501 ได้จัดให้มีการประกวดภาพยนตร์ขึ้นเพื่อส่งเสริมคุณภาพของภาพยนตร์ไทยให้มีระดับสูงขึ้น

ปี พ.ศ. 2505 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมแต่ไม่ได้รวมกิจการสร้างภาพยนตร์ไทยเข้าไว้ในข่ายที่จะได้รับการส่งเสริม ทำให้ผู้ประกอบการภาพยนตร์รวมตัวกันในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้เกิดเอกภาพและพลังในการเรียกร้องและผลักดันให้รัฐบาลยอมรับกิจการภาพยนตร์เป็นอุตสาหกรรมและให้สิทธิที่จะได้รับการส่งเสริม

ปี พ.ศ. 2507 มีประกาศยอมรับให้กิจการสร้างภาพยนตร์เป็นอุตสาหกรรมอย่างหนึ่งแต่ไม่ได้สิทธิที่จะได้รับการส่งเสริม โดยมีเหตุผลว่ากิจการสร้างภาพยนตร์ไทยยังไม่มีหลักฐานเป็นปึกแผ่นได้มาตรฐานสากล

ปี พ.ศ. 2510 บริษัทภาพยนตร์ต่าง ๆ ได้รวมตัวกันจัดตั้งเป็นสมาคมผู้อำนวยความสะดวกสร้างภาพยนตร์ไทยขึ้นเพื่อดำเนินการอย่างเป็นทางการ

ปี พ.ศ. 2512 กิจการสร้างภาพยนตร์ไทยเป็นกิจการที่อาจได้รับการส่งเสริมโดยมีเงื่อนไข

ปี พ.ศ. 2513 กิจการภาพยนตร์ไทยเริ่มเข้าสู่ระบบมาตรฐานจากการสร้างภาพยนตร์และดาราที่เป็นที่นิยมของคนดูอย่างมาก

ปี พ.ศ. 2516 - 2519 คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อพัฒนากิจการอุตสาหกรรมได้ถอนการให้สิทธิส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ปี พ.ศ. 2519 ภาพยนตร์ไทยเรื่อง "ผีเสื้อและดอกไม้" ได้รับรางวัลจากมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติที่ ฮาวาย ประเทศสหรัฐอเมริกา

ปี พ.ศ. 2530 นายวิจิตร คุณาวุฒิ ได้รับเลือกเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาภาพยนตร์เป็นคนแรก

ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาตั้งแต่ต้น อุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้มีการพัฒนาตัวเองมาโดยตลอด มีการสร้างภาพยนตร์จำนวนมากในลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น ภาพยนตร์ประเภทบันเทิง ภาพยนตร์สารคดี และอื่น ๆ อีกจำนวนมาก แต่ที่มีการสร้างมากและเป็นธุรกิจที่สำคัญคือภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง ซึ่งได้อยู่ยืนยาวคู่กับคนไทยมาโดยตลอด (สมชาติ บางแจ้ง, 2533)

กระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย

โดยทั่วไปกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยจะเป็นกิจกรรมที่มีการปฏิบัติมากมายหลายประการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของภาพยนตร์ ขนาดของงานการผลิตภาพยนตร์ รวมทั้งปัจจัยเกี่ยวพันและแวดล้อมของภาพยนตร์ที่จะผลิต ซึ่งกระบวนการ

ผลิตภาพยนตร์ไทยนั้นสามารถจะแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน (มหาวิทยาลัยสุโขทัย
 ธรรมาธิราช, 2532) ได้แก่

1. ขั้นตอนเตรียมงานก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์ไทย (Pre-Production)

การเตรียมงานก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์เปรียบได้เป็นการวางโครงสร้างให้กับงานกองถ่ายทั้งหมด การถ่ายทำภาพยนตร์จะดำเนินการไปด้วยดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับการจัดเตรียมงานเป็นสำคัญ ดังนั้นการเตรียมการที่ละเอียดรอบคอบและรัดกุม จะช่วยให้การถ่ายทำภาพยนตร์ดำเนินไปได้อย่างเรียบร้อยและราบรื่น ขั้นตอนก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยที่สำคัญมีดังนี้

1.1 การจัดหาบทภาพยนตร์ เป็นการนำเอาเนื้อหาที่ได้จากผู้ประพันธ์หรือผู้เขียนบทที่มีแนวคิดน่าสนใจมาผูกเป็นเรื่องราว แล้วพัฒนาจนเป็นบทภาพยนตร์ เพื่อใช้เป็นพิมพ์เขียวให้แก่ผู้เกี่ยวข้องถือเป็นแนวปฏิบัติ

1.2 การคัดเลือกผู้แสดง ผู้กำกับภาพยนตร์และผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์จะพิจารณาคัดเลือกผู้แสดงที่เหมาะสมโดยเฉพาะการคัดเลือกดาวาเพราะเป็นบุคคลสำคัญของเรื่องในภาพยนตร์เพื่อให้การถ่ายทอดข่าวสารเป็นไปอย่างมีอรรถรสและประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของการสร้างภาพยนตร์

1.3 การจัดตารางการถ่ายทำภาพยนตร์ เป็นการแบ่งปริมาณงานในการถ่ายทำตามสภาพงานที่ได้มาจากใบแยกบทภาพยนตร์ เพื่อให้การเตรียมงานของฝ่ายต่าง ๆ ประสานสัมพันธ์กันโดยถือเป็นแผนผังเวลาของการถ่ายทำภาพยนตร์ด้วย

1.4 การจัดหาสถานที่ เป็นการเตรียมบรรยากาศ สภาพแวดล้อมของสถานที่ที่จะใช้เป็นฉากในภาพยนตร์เพื่อให้การถ่ายทำภาพยนตร์เป็นไปด้วยความราบรื่นตามสภาพที่ควรจะเป็น

1.5 การออกแบบและการสร้างฉากภาพยนตร์ เป็นการคิดแปลงหรือตกแต่งสถานที่ให้พร้อมที่จะใช้ถ่ายทำภาพยนตร์ โดยให้มีบรรยากาศตามบทภาพยนตร์ที่กำหนดไว้ รวมทั้งการเตรียมเครื่องแต่งกายและการตกแต่งอื่น ๆ ที่ได้รับการออกแบบให้เหมาะสมกับเนื้อหา

1.6 การจัดเตรียมวัสดุและอุปกรณ์ เป็นการเลือกและเตรียมสิ่ง

ต่าง ๆ ที่จะใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์ให้อยู่ในสภาพที่พร้อมสรรพทั้งส่วนที่เป็นฟิล์ม อุปกรณ์การถ่ายทำ อุปกรณ์ประกอบกล้อง อุปกรณ์รองรับกล้อง อุปกรณ์เกี่ยวกับแสง และอื่น ๆ

1.7 การจัดทีมงาน เป็นการคัดเลือกทีมงานแต่ละฝ่ายที่มีความสามารถ และเหมาะสมกับภาพยนตร์เข้าถ่ายทำภาพยนตร์ โดยทีมงานจะต้องสามารถประสานงานกันได้อย่างสอดคล้องสัมพันธ์ และผสมผสานกลมกลืนกัน

1.8 การกำหนดวงเงินงบประมาณ เป็นการประมาณการวงเงินที่จะใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์เพื่อให้การบริหารงานเป็นไปอย่างต่อเนื่องและราบรื่น

2. ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production)

งานในขั้นตอนนี้ขึ้นอยู่กับความรับผิดชอบของผู้กำกับภาพยนตร์ที่จะต้องบริหารงานในการถ่ายทำให้ดำเนินไปอย่างราบรื่นที่สุด โดยมีความงดงามทางศิลปะและการสื่อสารที่ดีที่สุดจากความร่วมมือของทุก ๆ ฝ่าย งานที่สำคัญในขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ มีดังนี้

2.1 การประชุมทีมงาน เป็นการซักซ้อมความเข้าใจและตรวจสอบความพร้อมก่อนที่จะยกกองถ่ายทำออกไปปฏิบัติงาน โดยการประสานงานและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้เป็นไปตามแผนงานที่วางไว้

2.2 การยกกองถ่าย เป็นการเคลื่อนกองถ่ายสู่การปฏิบัติงานในการถ่ายทำภาพยนตร์ตามแผนงานที่ได้กำหนดไว้ โดยการนำอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการถ่ายทำและบุคลากรไปยังที่นัดหมายล่วงหน้า อันจะเป็นประโยชน์ต่อการถ่ายทำที่ไม่ต้องสูญเสียเวลาและค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น

2.3 การดำเนินการถ่ายทำภาพยนตร์ เป็นการลงมือถ่ายทำภาพยนตร์ภายใต้การอำนวยความสะดวกของผู้กำกับภาพยนตร์เพื่อให้ได้ภาพและเสียงเกิดขึ้นบนฟิล์มภาพยนตร์

3. ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ (Post - production)

ภาพยนตร์ที่เตรียมงานและถ่ายทำตามกำหนดการที่เสร็จสมบูรณ์ก่อนที่จะนำออกฉายให้กับผู้ดูได้จะต้องมีงานหลังการถ่ายทำ แต่ในระหว่างการถ่ายทำก็อาจ

จะมีขั้นตอนหลังการถ่ายทำควบคุมไปกับการถ่ายทำก็ได้ เช่น การส่งฟิล์มภาพยนตร์ที่ถ่ายแล้วไปล้างและพิมพ์ฟิล์ม เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ของการถ่ายทำ ซึ่งขั้นตอนนี้จะมีส่วนที่สำคัญ คือ

3.1 การส่งฟิล์มที่ถ่ายทำไปแล้วไปดำเนินการล้างและพิมพ์ฟิล์ม โดยส่งฟิล์มพร้อมกับใบรายงานการถ่ายทำภาพยนตร์ให้ห้องแลปทำการล้างและพิมพ์ฟิล์มตามประเภทของฟิล์มที่ใช้ในการถ่ายทำซึ่งได้กำหนดไว้แต่แรกแล้ว

3.2 การตัดต่อลำดับภาพและเสียง เป็นการนำฟิล์มที่ผ่านการตรวจสอบความสมบูรณ์จากผู้กำกับภาพยนตร์แล้วส่งไปให้ผู้ตัดต่อภาพยนตร์ดำเนินการคัดเลือกช็อต (Shot) เพื่อนำมาจัดวางให้อยู่ในช่วงของคัท (Cut) หรือ ฉีน (Scene) ที่ถูกต้องด้วยการกำหนดความยาวของแต่ละช็อตให้เหมาะสมที่เรียกว่า เวิร์คพริ้นต์ (Work Print) ควบคุมไปกับการเรียงและตัดต่อเส้นเสียงที่เทียบเคียงกับเวิร์คพริ้นต์เพื่อรวมเส้นเสียง (Dubbling/Mixing) จากเส้นเสียงแมกเนติก (Magnetic Sound Track) เป็นเส้นเสียงออปติคัลเนกาตีฟ (Optical Negative Sound Track) สำหรับภาพยนตร์ที่บันทึกเสียงตอนถ่ายทำ จากนั้นจึงส่งมอบให้ห้องแลปดำเนินการตัดต่อจากฟิล์มต้นฉบับ เข้ากับฟิล์มอินเตอร์เนกาตีฟสำหรับทำภาพพิเศษ (Special Effect) เพื่อเป็นฟิล์มแม่แบบ

3.3 การพิมพ์ฟิล์มภาพยนตร์ เป็นการนำฟิล์มแม่แบบไปจัดพิมพ์ ซึ่งก่อนที่จะพิมพ์เป็นรีลิสพริ้นต์ (Release Print) เพื่อนำออกฉายเผยแพร่ นั้น จะต้องทำการแก้ไขสีและความสว่างให้มีความกลมกลืนและสมดุลกัน โดยทำแอนเซอร์พริ้นต์ (Answer Print) ไว้เพื่อควบคุมการพิมพ์ฟิล์มที่มาจากฟิล์มแม่แบบควบคุมไปกับการพิมพ์เส้นเสียง ซึ่งเป็นฟิล์มรีลิสพริ้นต์ที่ฟิล์มภาพยนตร์ที่มีเสียงในฟิล์มรวมอยู่ (Composed)

3.4 การเผยแพร่และการจัดจำหน่าย เป็นการนำภาพยนตร์ที่ทำเสร็จสมบูรณ์แล้วออกฉายให้ผู้ดูได้รับสาร โดยผ่านสื่อภาพยนตร์ซึ่งมีคนกลางเป็นผู้ทำหน้าที่ในการเผยแพร่ หรือจัดจำหน่าย

จะเห็นได้ว่ากระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยนั้น เป็นกระบวนการที่มีมาตรฐานไม่แตกต่างไปจากการผลิตภาพยนตร์ของประเทศอื่น ๆ ซึ่งจะมีกระบวนการที่เหมือนกันแต่ข้อแตกต่างของแต่ละประเทศก็ย่อมจะมีสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง หรือมีลักษณะที่ไม่เหมือนกันนัก โดยเฉพาะในเรื่องเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่นำมาใช้ในการผลิตภาพยนตร์ ซึ่งประเทศไทยยังคงมีน้อยเนื่องจากเป็นการลงทุนที่ใช้งบประมาณค่อนข้างมากจึงทำให้เป็นข้อจำกัดประการหนึ่งของภาพยนตร์ไทย

การจัดองค์กรและบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์ไทย

การจัดองค์กรในการสร้างภาพยนตร์ไทยนั้นจำเป็นต้องมีการดำเนินการในรูปองค์กรที่เป็นมาตรฐานอันจะทำให้สามารถดำเนินการในการผลิตภาพยนตร์ไทยให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งการจัดองค์กรและบุคลากรในการผลิตภาพยนตร์ไทยนั้น สามารถกำหนดได้เป็นหลายกลุ่ม (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532) คือ

1. ฝ่ายบริหาร (Executive Department)

มีประธานฝ่ายบริหารเป็นหัวหน้า มีหน้าที่ดูแลงานสร้างภาพยนตร์ตั้งแต่ต้น ได้แก่ หาเรื่องมาสร้าง หาเงินทุน เตรียมการสร้าง ตลอดจนการนำออกฉาย รวมถึงไปถึงความรับผิดชอบต่อการขาดทุนหรือการได้กำไรของภาพยนตร์เรื่องที่จะสร้าง รวมถึงการทำหน้าที่วางแผนการสร้างภาพยนตร์ว่าควรนำเรื่องอะไรมาสร้าง โดยใคร วิธีใดจึงจะประสบความสำเร็จ จัดองค์กร จัดหาบุคลากร อุปกรณ์อำนวยความสะดวกสร้างภาพยนตร์ ประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และจัดทำงบประมาณในการสร้างภาพยนตร์ บุคลากรที่สนับสนุนฝ่ายบริหารประกอบด้วย

1.1 แผนกหาเนื้อเรื่องที่จะมาสร้างเป็นภาพยนตร์ โดยอาจหาจากเรื่องราวในอดีต นวนิยาย หรือเขียนขึ้นใหม่ หรือจากเหตุการณ์ต่าง ๆ

1.2 แผนกกฎหมาย ทำหน้าที่ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายหรือนิติกรรมทั้งหมด นับตั้งแต่การทำสัญญาซื้อบท ชื่อลิขสิทธิ์เรื่องที่จะมาสร้างเป็นภาพยนตร์ สัญญาจ้างต่าง ๆ ตลอดจนสัญญาการจัดจำหน่าย

1.3 แผนกจัดหาหรือคัดเลือกดารารและผู้แสดงประกอบ รวมทั้งคัดเลือกผู้แสดงเสี่ยงอันตรายแทนดาราร (Stunt man) ผู้แสดงประกอบ (Extras) เพื่อสร้างบรรยากาศให้เหมือนจริง หรือผู้แสดงเข้าฉากแทนดารารในระหว่างจัดแสง จัดมุมกล้องที่เรียกว่าสแตนดอิน (Stand-in)

1.4 แผนกการตลาด วางแผนในด้านการจัดจำหน่าย จัดการโฆษณา ประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์ ซึ่งจะทำการก่อนสร้าง ระหว่างสร้าง และเมื่อสร้างเสร็จแล้ว

2. ฝ่ายธุรการ (Office Management Department)

ทำหน้าที่เป็นฝ่ายธุรการขององค์กรทั้งหมดให้เป็นไปอย่างราบรื่น ควบคุมดูแลการจ่ายเงิน การวางบิล การจัดซื้อจัดหาวัสดุอุปกรณ์สำนักงานต่าง ๆ ตลอดจนการจัดจ้างคนงาน และหาแรงงานมาสร้างภาพยนตร์ จัดซ่อมแซมบำรุงรักษา ทำความสะอาดสำนักงาน และอุปกรณ์การทำงานให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้อยู่เสมอ ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างฝ่ายบริหารกับฝ่ายปฏิบัติการ

3. ฝ่ายปฏิบัติการ (Production Department)

เป็นฝ่ายที่สร้างภาพยนตร์โดยตรง หลังจากฝ่ายบริหารตัดสินใจในการสร้างภาพยนตร์แล้วจะมีการจัดองค์กรเพื่อทำหน้าที่ปฏิบัติการสร้างภาพยนตร์ซึ่งประกอบด้วยแผนกต่าง ๆ ตามความจำเป็น โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

3.1 การเตรียมงานก่อนการสร้างภาพยนตร์ โดยมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมงานสร้าง คือ

3.1.1 ผู้กำกับภาพยนตร์ (Director) มีบทบาทมากในขั้นตอนการถ่ายทำ แต่ผู้กำกับบางคนมีบทบาทก่อนการถ่ายทำมาก ในด้านการเข้ามีส่วนร่วมในเรื่องของบทภาพยนตร์ที่จะนำมาสร้างภาพยนตร์ในแนวที่ถนัด บางครั้งผู้กำกับเป็นผู้มีส่วนในการกำหนดดารารแสดงนำด้วย รวมทั้งตารางการถ่ายทำและแยกบทภาพยนตร์ (Breakdown) เพื่อการถ่ายทำโดยละเอียด

3.1.2 ผู้ออกแบบภาพยนตร์ (Production Designer) หรือผู้กำกับฝ่ายศิลป์ (Art Director) เป็นผู้ทำงานด้านสร้างสรรค์และด้านศิลป์ กำหนดรูปแบบของภาพยนตร์ ตลอดจนกำหนดบรรยากาศ สี แสง เสียง และอารมณ์ โดยทำงานประสานกับผู้กำกับภาพยนตร์

3.1.3 ผู้เขียนบท มีหน้าที่เขียนบทภาพยนตร์บางครั้งบทที่สร้างเป็นภาพยนตร์ไม่มีในท้องตลาดจึงอาจใช้นวนิยายที่เผยแพร่แล้ว และนำมาดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์

3.1.4 ผู้คัดเลือกตัวแสดง ทำหน้าที่คัดเลือกผู้แสดงต่าง ๆ ส่วนดารามีชื่อเสียงนั้นอาจมีตัวแทนหรือเอเจนต์ (Agent) จัดหาให้

3.1.5 ผู้จัดหาวัสดุ อุปกรณ์ แรงงาน ในหน่วยงานต่าง ๆ

3.1.6 ผู้สำรวจสถานที่ถ่ายทำทั้งในสตูดิโอ (Studio) และนอกสถานที่ (On Location)

3.1.7 ผู้แต่งเพลงประกอบภาพยนตร์

3.2 การปฏิบัติการตอนถ่ายทำภาพยนตร์ ประกอบด้วยบุคลากรต่าง ๆ จำนวนมากเกี่ยวข้องในการถ่ายทำ ได้แก่ ผู้กำกับ ผู้ถ่ายภาพ ผู้จัดการกองถ่าย ผู้แสดง ผู้ทำเทคนิคพิเศษ ฯลฯ

3.3 การปฏิบัติการหลังการถ่ายทำ ประกอบด้วยบุคลากรที่มีหน้าที่ต่าง ๆ คือ ผู้ตัดต่อลำดับภาพ ผู้บันทึกเสียง ผู้ประสานงานกับห้องแล็บ

ฉะนั้น การจัดการองค์กร และบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์ไทยจึงเป็นเรื่องที่สำคัญเพราะทำให้การผลิตเป็นไปด้วยความเรียบร้อย มีระบบในการทำงาน มีการแยกหน้าที่ที่เหมาะสมเพื่อนำไปสู่เป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บุคลากรที่เกี่ยวข้องในการถ่ายทำภาพยนตร์ไทย

การจัดบุคลากรต่าง ๆ เพื่อให้การถ่ายทำภาพยนตร์ไทยเป็นไปด้วยความเรียบร้อย จำเป็นต้องประกอบด้วยบุคลากรหลายฝ่ายที่ทำหน้าที่เป็นฝ่ายปฏิบัติการในการ

ถ่ายทำภาพยนตร์ไทยที่แตกต่างกันเพื่อจัดบุคลากรลงปฏิบัติงานให้เหมาะสมกับหน้าที่ที่กำหนดไว้ (สมาน งามสนิท, 2532) คือ

1. ฝ่ายจัดการกองถ่าย

ประกอบด้วย ผู้จัดการกองถ่ายที่ทำหน้าที่เสมือนตัวแทนของฝ่ายบริหาร ทำหน้าที่จัดการ ควบคุม ดูแลความเรียบร้อยในการถ่ายทำภาพยนตร์แต่ละเรื่อง และฝ่ายนี้ ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ด้านต่าง ๆ คือ

1.1 ด้านจัดหาจัดซื้อ ทำหน้าที่จัดหาวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่กองถ่ายต้องการ

1.2 ด้านการเงิน ทำหน้าที่จ่ายค่าแรงพนักงานต่าง ๆ

1.3 ด้านเสบียงอาหาร ทำหน้าที่จัดหาอาหาร เครื่องดื่มให้กับเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ คาราผู้แสดงระหว่างการถ่ายทำ

1.4 ด้านนัดหมาย ทำหน้าที่กำหนดวัน เวลา สถานที่สำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์แต่ละฉาก

1.5 ด้านยานพาหนะ ทำหน้าที่ควบคุมและรับผิดชอบด้านยานพาหนะ

1.6 ด้านโยธาทำหน้าที่ช่วยงานที่ใช้แรงงานต่าง ๆ ขนย้ายวัสดุ อุปกรณ์ สร้างฉาก รื้อฉาก ฯลฯ

1.7 ด้านพยาบาล ประกอบด้วยแพทย์หรือพยาบาลเพื่อช่วยเหลือผู้ได้รับบาดเจ็บขณะถ่ายทำ

1.8 ด้านรักษาความปลอดภัย

1.9 ด้านอื่น ๆ ที่จะเกิดขึ้นตามความเป็นจริงของการถ่ายทำภาพยนตร์แต่ละเรื่อง

2. ฝ่ายกำกับภาพยนตร์

ประกอบด้วยบุคคลสำคัญที่สุดในการถ่ายทำภาพยนตร์ คือ

2.1 ผู้กำกับภาพยนตร์ (Director) ทำหน้าที่ตั้งแต่เริ่มวางแผนการสร้างภาพยนตร์จนกระทั่งจบขั้นตอนของกรรมวิธีการสร้าง โดยทำหน้าที่ผู้นำ ผู้ประสาน

งาน ตลอดจนเป็นผู้แทนของจินตนาการของผู้ประพันธ์บทในการนำสู่การเป็นภาพยนตร์

2.2 ผู้ช่วยผู้กำกับภาพยนตร์ คนที่ 1 (First Assistant Director) มีหน้าที่ช่วยเหลือผู้กำกับตามที่ได้รับมอบหมาย

2.3 ผู้ช่วยผู้กำกับภาพยนตร์คนที่ 2 (Second Assistant Director) ทำหน้าที่ช่วยผู้ช่วยผู้กำกับภาพยนตร์คนที่ 1 ก่อนการถ่ายทำ ระหว่างการถ่ายทำ ปล่อยตัวผู้แสดงประกอบ เตรียมความพร้อมด้านบรรยากาศ

2.4 ผู้กำกับบท และควบคุมความต่อเนื่อง (Continuity Clerk) มีหน้าที่ตรวจรายละเอียดของบทว่าผู้แสดงพูดขาดหรือเพิ่มวรรคตอนของการพูดเป็นอย่างไร ตลอดจนคอยจดรายละเอียดของความต่อเนื่องในการแสดงแต่ละเทค

3. ฝ่ายถ่ายภาพ

ทำหน้าที่ถ่ายภาพยนตร์ ประกอบด้วยบุคคลสำคัญ ๆ คือ

3.1 ผู้กำกับการถ่ายภาพ (Director of Photography) เป็นผู้กำหนดภาพมุม และจัดองค์ประกอบของภาพยนตร์ต่าง ๆ ให้มีศิลปะและงดงาม

3.2 ผู้ถ่ายภาพ (Cameraman) เป็นผู้ถ่ายภาพจริง ๆ ตามแนวที่ผู้กำกับการถ่ายภาพสั่ง ในการถ่ายภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่ผู้กำกับภาพและผู้ถ่ายภาพจะเป็นคนเดียวกัน

3.3 ผู้ช่วยผู้ถ่ายภาพคนที่ 1 (First Assistant Cameraman) ทำหน้าที่ปรับความชัดของเลนส์กล้องที่เรียกว่าปรับโฟกัส (Focus) ปรับหรือเปิดหน้ากล้องที่เรียกว่า อาปาเจอร์ (Aperture) ใส่แว่นกรองแสงที่เรียกว่า ฟิลเตอร์ (Filter) ทำความสะอาดเลนส์กล้องทุกครั้งที่จะถ่ายภาพ และสามารถถ่ายภาพแทนผู้ถ่ายภาพได้ในกรณีที่ผู้ถ่ายภาพไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

3.4 ผู้ช่วยผู้ถ่ายภาพคนที่ 2 (Loader) ทำหน้าที่บรรจุฟิล์มเข้าแมกกาซีนของกล้องถ่ายภาพยนตร์ และเอาฟิล์มที่ถ่ายแล้วออกจากแมกกาซีนเข้ากล้องเดิม ทำเครื่องหมายรายละเอียดต่าง ๆ เป็นผู้ตีสเลทในแต่ละเทค ตลอดจนคอยตรวจตราดูฟิล์มในแมกกาซีนว่าเหลือกี่ฟุตทุกครั้งที่จะถ่ายและทำ "Camera Report"

3.5 ช่างถ่ายภาพนิ่ง มีหน้าที่ถ่ายภาพนิ่งแต่ละฉากระหว่างการถ่ายทำ เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับตรวจเช็คหากจะมีการถ่ายทำใหม่ และใช้เป็นภาพสำหรับทำข่าวประชาสัมพันธ์ภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ รวมทั้งทำโชว์การ์ด (Show Card)

3.6 บุคลากรอื่น ๆ เช่น คนขนกล้อง แบกขาตั้งกล้อง เช็นคอลลี่ ถังอรัม และงานโยธาที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ

3.7 ช่างบำรุงรักษาอุปกรณ์ถ่ายภาพ

4. ฝ่ายเสียง

ทำหน้าที่บันทึกเสียงขณะถ่ายทำภาพยนตร์ หรือจัดทำเสียงอื่นประกอบ หลังการถ่ายทำภาพยนตร์ ประกอบด้วย

4.1 ผู้กำกับเสียง รับผิดชอบเสียงทั้งหมดในภาพยนตร์ตั้งแต่เสียงในสถานที่ถ่ายทำจนถึงเสียงในห้องบันทึกเสียง

4.2 ช่างบันทึกเสียง ทำหน้าที่ควบคุมเครื่องบันทึกเสียง

4.3 พนักงานถือไมโครโฟน และผู้ช่วยเกี่ยวกับเสียง

4.4 คนถือสายไมโครโฟน ไม่ให้เกะกะการถ่ายทำ

4.5 ช่างบำรุงรักษาเครื่องบันทึกเสียง

5. ฝ่ายแสง

ทำหน้าที่ให้แสงสว่างสำหรับถ่ายภาพยนตร์และอุปกรณ์ประกอบที่ใช้กับไฟฟ้าอื่น ๆ สำหรับถ่ายภาพยนตร์ด้วย เช่น พัดลมสำหรับพายุ เครื่องพ่นหิมะ หรือทำหมอก ฯลฯ ประกอบด้วย

5.1 หัวหน้าช่างไฟฟ้า รับผิดชอบงานด้านการให้แสงสว่างทั้งหมด

5.2 ผู้ช่วยหัวหน้าช่าง ทำงานตามที่หัวหน้ามอบหมาย

5.3 พนักงานยกโคมไฟ จัดสายไฟ สร้างราว หรือคานสำหรับแขวนโคมไฟ ติดตั้งไฟตามที่หัวหน้าช่างสั่งการ ในกรณีถ่ายทำที่กลางแจ้งหรือภายนอก บุคคลเหล่านี้จะทำหน้าที่ส่องรีเฟล็กซ์ด้วย กลุ่มนี้รวมเรียกว่า แกฟเฟอร์ (Gaffer)

5.4 ช่างควบคุมเครื่องกำเนิดไฟฟ้า ในกรณีเครื่องต้องใช้เครื่องปั่นไฟ

5.5 ช่างไฟฟ้าเฉพาะกิจ สำหรับจัดไฟที่มีลักษณะพิเศษ เช่น ไฟห้อง แต่งตัว ไฟโต๊ะอ่านหนังสือ ฯลฯ

6. ฝ่ายการแสดง

ได้แก่ผู้แสดงต่าง ๆ ที่จะแสดงในการถ่ายทำภาพยนตร์ ประกอบด้วย

6.1 คาราวาย คาราหญิง แสดงนำ (Leading Actors, Actresses)

6.2 คาราวาย คาราหญิง สมทบ (Supporting Actors, Actresses)

6.3 ตัวประกอบสร้างบรรยากาศ (Extras)

6.4 ผู้แสดงแทนคาราตัวจริง (Stunt man)

7. ฝ่ายเสื้อผ้า เครื่องแต่งกาย และแต่งหน้า

รับผิดชอบในการจัดหา จัดทำเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ตลอดจนแต่งหน้า และทรงผมให้เหมาะสมกับยุคสมัยในภาพยนตร์ ประกอบด้วย

7.1 หัวหน้าแผนก รับผิดชอบในการจัดการทั่วไป

7.2 นักออกแบบเครื่องแต่งกาย (Costume Designer) ทำหน้าที่ออกแบบเครื่องแต่งกายให้เหมาะสมกับสมัยในภาพยนตร์

7.3 ผู้จัดเครื่องแต่งกาย (Wardrobe) ทำหน้าที่จัดหาเครื่องแต่งกายให้นักแสดง

7.4 ผู้ทำวิจัย มีหน้าที่ค้นคว้าเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายในสมัยของภาพยนตร์

7.5 ช่างตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายอื่น ๆ

7.6 พนักงานเก็บรักษาเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกายให้อยู่ในสภาพที่ใช้ งานได้เสมอ

7.7 ช่างแต่งหน้า แต่งผม ทำหน้าที่แต่งหน้า แต่งทรงผมตามที่บท กำหนดไว้

8. ฝ่ายตกแต่งผู้แสดงในภาพยนตร์ (Make-up) ประกอบด้วย

8.1 ผู้ตกแต่งเพื่อความสวยงาม ทำหน้าที่ตกแต่งผู้แสดงให้สวยงาม ตามบทภาพยนตร์

8.2 ผู้ตกแต่งเพื่อผลพิเศษในภาพยนตร์ ทำหน้าที่ตามที่กำหนดเช่น แต่งบาดแผล แต่งเปลี่ยนวัย แต่งเปลี่ยนเพศ ฯลฯ

8.3 ผู้ตกแต่งสามมิติ เช่น การแต่งผู้แสดงด้วยการใช้ชิ้นส่วนของร่างกายเทียมมาเสริมให้ผู้แสดงเปลี่ยนเป็นคนละคน เช่น แต่งคนให้เป็นลิง แต่งชาวเอเชีย ให้เป็นตะวันตก ฯลฯ

8.4 ผู้ตกแต่งฉากเพื่อผลพิเศษ เช่น ฉากระเบิด ฉากรถชนกัน ฯลฯ

9. ฝ่ายศิลป์ (Art Department)

รับผิดชอบด้านออกแบบ สร้าง ตกแต่งฉากในภาพยนตร์ ประกอบด้วย

9.1 ผู้กำกับฝ่ายศิลป์ (Art Director) ทำหน้าที่ออกแบบ กำหนดสีฐาน วัสดุประกอบฉาก การจัดวางวัสดุประกอบฉาก

9.2 ช่างเขียนภาพ รับผิดชอบการเขียน การสเก็ตภาพฉากตามแนวที่ผู้กำกับฝ่ายศิลป์ต้องการ

9.3 ช่างทำหุ่นสามมิติ รับผิดชอบการสร้าง การจัดทำหุ่นสามมิติที่ผู้กำกับฝ่ายศิลป์กำหนดเพื่อใช้ประกอบฉาก

9.4 ช่างเขียนแบบ ทำหน้าที่เขียนแบบฉากที่จะต้องสร้างขึ้น

9.5 ช่างฉาก ทำหน้าที่สร้างฉากและอุปกรณ์ประกอบฉาก ซึ่งจะประกอบด้วยช่างไม้ ช่างเหล็ก ช่างทาสี ช่างปูน พนักงานโยธา ฯลฯ

9.6 เสมียนพนักงาน ช่วยทำหน้าที่สนับสนุนงานฝ่ายต่าง ๆ ที่จำเป็น

10. ฝ่ายตัดต่อ ลำดับภาพ (Film Editing Unit)

รับผิดชอบในการตัดต่อภาพในภาพยนตร์ ตัดต่อเสียง ตลอดจนการประสานงานกับห้องแล็บเสียงภาพยนตร์เพื่อความเรียบร้อย ประกอบด้วย

10.1 หัวหน้าฝ่าย มีหน้าที่ดูแลการตัดต่อภาพยนตร์ให้เป็นไปตามขั้นตอน ทำงานด้านการจัดการทั่วไป

10.2 ผู้เรียงคัท (Workprint Assembly) ทำหน้าที่นำฟิล์มที่ถ่ายแล้วและเส้นเสียงมาต่อเรียงตามบท โดยไม่ตัดต่อส่วนใดออก หรือบางครั้งผู้กำกับภาพยนตร์จะเป็นผู้เลือกคัทต่าง ๆ

10.3 ผู้ตัดต่อภาพยนตร์อย่างหยาบ (Rough Cut) ทำหน้าที่นำเอาคัทต่าง ๆ จากผู้เรียงคัทเรียงไว้แล้วมาตัดต่อให้เป็นเรื่องพอที่ผู้ตัดต่อจะตัดสินใจเลือกได้ บางครั้งเรียกว่า ผู้ตัดต่อเชื่อม

10.4 ผู้ตัดต่อขั้นสุดท้าย (Film Editor) ทำหน้าที่ตัดต่อภาพยนตร์ทั้งภาพและเสียงเข้าด้วยกัน เลือกภาพ กำหนดรูปแบบ สไตล์ สีลา อารมณ์ ตลอดจนจังหวะของภาพยนตร์ ตามศาสตร์และศิลป์ที่ดีที่สุดหรือตามที่ถูกกำหนดต้องการ

10.5 ผู้ช่วยผู้ตัดต่อภาพยนตร์ ทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้ตัดต่อให้ทำงานสะดวกรวดเร็วขึ้น เช่น จัดเตรียมฟิล์มที่จะตัดต่อ จัดเครื่องตัดต่อ เทปตัดต่อ และทำเครื่องหมายช็อต ขึ้น และเทคต่าง ๆ

10.6 ผู้ตัดต่อเสียงดนตรีและเสียงประกอบอื่น ๆ ทำหน้าที่ตัดต่อเสียงดนตรีและเสียงประกอบให้เข้ากับภาพยนตร์แต่ละฉาก

10.7 นักพากย์ ทำหน้าที่ให้เสียงในภาพยนตร์ในกรณีที่ไม่ได้บันทึกเสียงไว้ หรือกรณีที่นักแสดงไม่สามารถให้เสียงตนเองได้

10.8 ผู้ให้เสียงประกอบอื่น ๆ เช่น เสียงเดิน เสียงชกกัน เสียงแก้วแตก เสียงพายุ ฯลฯ

10.9 ผู้แต่งเพลงประกอบภาพยนตร์ ทำหน้าที่แต่งเพลงให้สอดคล้องกับท่วงที่ ทำนอง จังหวะ อารมณ์และสีลาในภาพยนตร์

10.10 ผู้ตัดต่อฟิล์มต้นฉบับ หรือผู้ตัดต่อเนกาตีฟ (Negative Cutter) ทำหน้าที่ตัดต่อฟิล์มต้นฉบับให้ตรงกับเวอร์คพรีนที่ผู้ตัดต่อภาพยนตร์ตัดไว้แล้ว

10.11 ผู้ติดต่อประสานงานกับห้องแลปภาพและแลปเสียง

บุคลากรทั้งหมดนี้จะมีการแบ่งหน้าที่ในการผลิตตามขั้นตอนต่าง ๆ ของการผลิตภาพยนตร์ ส่วนผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่สุดในกระบวนการผลิต คือ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ ที่เป็นผู้ให้เงินงบประมาณในการสร้าง หรือ กำหนดรูปแบบการสร้างภาพยนตร์ และผู้กำกับภาพยนตร์ที่ทำหน้าที่ควบคุมการผลิตทุกขั้นตอนเพื่อให้ภาพยนตร์ที่ผลิตได้มีคุณภาพ

สถานการณ์ของธุรกิจภาพยนตร์ไทย

ธุรกิจภาพยนตร์ไทยเป็นธุรกิจที่ยังไม่มั่นคงนักเพราะขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังและต่อเนื่องจึงมีข้อเสียเปรียบที่จะต้องพึ่งเป้าหมายทางธุรกิจ คือ ผลกำไร จึงอาจจะขาดในด้านการนำเสนอที่เป็นคุณธรรม์ของภาพยนตร์ที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม นโยบาย แยมสาขา (2540) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์ของธุรกิจภาพยนตร์ไทยสรุปได้เป็นประเด็น ที่สำคัญ ๆ คือ

1. ด้านคุณภาพของภาพยนตร์ไทย ส่วนใหญ่เห็นว่ายังด้อยคุณภาพเนื่องจากมีเงินทุนสร้างน้อย
2. ด้านเทคนิค มีความเห็นว่าเทคนิคในภาพยนตร์ดีขึ้นกว่าที่ผ่านมาแต่ยังไม่ทัดเทียมกับภาพยนตร์ต่างประเทศเนื่องจากเงินลงทุนสร้างน้อยแต่ก็ไม่ใช้สิ่งที่เหลือวิสัยที่จะทำได้
3. ในด้านผู้ชม เห็นว่า มีผู้นิยมชมภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มวัยรุ่น ส่วนผู้ที่ไม่นิยมชมภาพยนตร์ไทยเนื่องจากมีทัศนคติที่ไม่ดีกับภาพยนตร์ไทย และมีสื่อบันเทิงประเภทอื่นให้เลือกมากขึ้นและผู้ชมมีเวลายับเหิงน้อยลง
4. ในด้านเนื้อหา เห็นว่า มักซ้ำซากในแนววัยรุ่นที่ไม่ค่อยมีสาระ ไม่ค่อยมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รวมทั้งชื่อเรื่องที่ไม่สื่อความหมายใดกับเนื้อหาภาพยนตร์ เน้นความสนุกเป็นหลัก และบางครั้งก็นำภาพยนตร์เก่ามาสร้างใหม่ตามแนวที่ผู้ชมนิยม
5. ในด้านการลงทุน เห็นว่า ไม่น่าลงทุน โดยเฉพาะผู้ประกอบการอิสระเพราะสถานะเศรษฐกิจไม่ดี และธุรกิจภาพยนตร์เป็นธุรกิจที่ค่อนข้างผูกขาดในรูปของสังกัด ต้องแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศที่มีส่วนแบ่งการตลาดค่อนข้างสูง ต้องแข่งขันกับสื่อบันเทิงอื่น ๆ ขณะที่ตลาดของภาพยนตร์ไทยยังอยู่ในวงจำกัดเพียงตลาดในประเทศเพราะเงินทุนน้อย

ปัญหาของผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทย

ในการประกอบการภาพยนตร์ซึ่งเป็นธุรกิจของเอกชนที่มีผู้ชมจำนวนมากนั้น แม้จะมีการควบคุมโดยนโยบายของรัฐ กฎหมาย ระเบียบ และวิธีปฏิบัติต่าง ๆ ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการภาพยนตร์ประสบอยู่เสมอ ซึ่งจากการศึกษาในอดีตที่มีการศึกษาวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2522) เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้สรุปปัญหาของผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทย คือ

1. กระบวนการผลิตภาพยนตร์ ได้แก่ ผู้แสดง ทีมงาน กองถ่าย วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ ฯลฯ
2. การถูกจำกัดโดยตลาด เพราะผู้สร้างยังต้องพึ่งผู้ชมเพื่อการอยู่รอดเนื่องจากการลงทุนสูง ต้องใช้แรงงานและเสียเวลามาก การสร้างภาพยนตร์โดยอุดมคติจึงเป็นไปได้ยาก ผู้สร้างจึงมักสร้างภาพยนตร์เพื่อดึงดูดผู้ชมโดยทั่วไป
3. ต้องระวังไม่ให้เนื้อหาขัดกับเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาของทางราชการเป็นหลัก
6. ต้องคาดคะเนแนวโน้มการตลาดภาพยนตร์ที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เนื้อเรื่องของภาพยนตร์ส่วนใหญ่จึงมาจากนิยายยอดนิยม หรือไม่กี่ละครวิทยุที่ประชาชนชื่นชม
5. ผู้จัดจำหน่ายหรือ สายหนังภาพยนตร์ยังมีอิทธิพลต่อการสร้างภาพยนตร์ ทั้งในด้านกำหนดเนื้อเรื่องและดาราผู้แสดงให้ตรงกับค่านิยมของผู้ชม เพราะผู้จัดจำหน่ายนอกจากจะเป็นผู้ควบคุมการตลาดแล้ว ยังเป็นแหล่งเงินทุนของผู้สร้างภาพยนตร์ด้วย
6. ผู้สร้างภาพยนตร์ยังจำเป็นต้องพึ่งเจ้าของโรงภาพยนตร์ เพราะมีโรงภาพยนตร์เพียงบางแห่งเท่านั้นที่ยอมรับภาพยนตร์ไทยเข้าไปฉาย ตลาดของภาพยนตร์ไทยจึงแคบทำให้ไม่สามารถขยายการผลิตภาพยนตร์ไทยออกไปได้
7. ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยไม่นิยมร่วมกันสร้างภาพยนตร์เหมือนกับต่างประเทศ ทำให้กิจการภาพยนตร์ไม่ก้าวหน้า

8. การรวมตัวกันเป็นสมาคมวิชาชีพเพื่อทำหน้าที่เสริมสร้างบทบาทและหน้าที่ของภาพยนตร์ไทยยังไม่มีพลังเข้มแข็ง ทำให้การเจรจาต่อรองกับรัฐบาลส่วนใหญ่เป็นการเสนอข้อเพื่อพิจารณา จึงยังไม่ได้ประโยชน์เต็มที่

9. ในด้านการผลิตและการตลาด เมื่อเปรียบเทียบการแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศทั้งในด้านเทคนิคและเนื้อหา เพราะรัฐบาลเก็บภาษีขาเข้าของภาพยนตร์ต่างประเทศต่ำจึงทำให้ต้นทุนของภาพยนตร์ต่างประเทศต่อหน่วยเท่ากันหรือต่ำกว่าภาพยนตร์ไทย

10. นโยบายการตรวจพิจารณาหรือเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ก็มีส่วนทำให้ภาพยนตร์ไทยไม่สามารถพัฒนาเนื้อหาให้เป็นสากลได้ เพราะผู้สร้างเกรงว่าจะไม่ผ่านการตรวจพิจารณาอันจะมีผลกระทบต่อการลงทุนทำให้ไม่เอื้อประโยชน์ต่อแก่สังคมเท่าที่ควร

11. ด้านสังคม ภาพยนตร์ตะวันตกในสังคมไทยถือว่าเป็นวัฒนธรรมชั้นสูง เนื่องจากเริ่มเข้ามาฉายในราชสำนัก ทำให้ภาพยนตร์ไทยซึ่งใช้ภาษาไม่เป็นสากลถูกบีบให้ผลิตสำหรับบุคคลที่อยู่ในระดับล่างของสังคมซึ่งมีปริมาณมาก แต่อำนาจการซื้อต่ำ ภาพยนตร์ไทยจึงมีเนื้อหาตามรสนิยมของคนตลาดล่าง

12. โดยระบบการตรวจสอบของภาพยนตร์ไทยตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 และกฎหมายอื่น ๆ มอบอำนาจให้ แผนกควบคุมภาพยนตร์ กองบังคับการทะเบียน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นตัวแทนของระบบราชการ ซึ่งเป็นหน่วยงานนอกระบบธุรกิจภาพยนตร์ ทำหน้าที่พิจารณาภาพยนตร์ทำให้มาตรฐานการใช้ดุลพินิจจึงอาจไม่ดีพอเท่ากับการมีผู้ชำนาญการพิเศษ หรือองค์กรควบคุมกันเอง

13. กฎหมายเกี่ยวกับการภาพยนตร์มีเนื้อหาเก่าแก่ ล้าสมัย ไม่สอดคล้องกับสถานภาพทางสังคม ค่านิยม และรสนิยมของคนไทยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมายและรวดเร็ว

14. ปัจจุบันภาพยนตร์ไทย นอกจากจะต้องแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศแล้วยังต้องแข่งขันกับ โทรทัศน์และวิดีโอ ซึ่งเป็นเทคโนโลยีรุ่นใหม่ที่ทันสมัยกว่า

ในเรื่องปัญหาของผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทยนั้น นัยนา แยมสาขา (2540) ได้กล่าวถึงปัญหาของผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทยว่ามีหลายประการทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ในทุกกระบวนการขั้นตอนการผลิตซึ่งผู้ประกอบการต้องประสบปัญหาหลัก ใหญ่ ๆ ได้แก่

1. ปัญหาด้านงบประมาณการผลิต เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ต้องใช้เงินลงทุนสูงมาก ขณะที่รายได้หรือผลกำไรของการลงทุนไม่อาจคาดหวังแน่นอนได้ ขึ้นอยู่กับความเชื่อมั่นในผู้กำกับ การแสดงและนักแสดง การสร้างภาพยนตร์ไทย 1 เรื่องนั้นสัดส่วนการลงทุนจะเป็นค่าตัวนักแสดง 30 % ค่าทีมงานสร้าง 30 % ค่าถ่ายทำ 40 % ค่าทำสำเนาฟิล์มสำเนาละ 30,000 บาท ทำระบบเสียง SRD (6 ทิศทาง) ประมาณ 800,000 บาท และค่าโฆษณาซึ่งอาจจะมากกว่าค่าสร้างภาพยนตร์ โดยใช้สื่อผ่านโทรทัศน์ 60 % หนังสือพิมพ์ 20 % วิทยุ 10 % ไปสเตอร์ แผ่นพับและใบปลิว 10 %

2. ปัญหาในด้านคุณภาพผลงาน เป็นปัญหาหลักอีกประการหนึ่งที่ผู้ประกอบการต้องปรับเปลี่ยนในวงเงินลงทุนที่จำกัดซึ่งต้องพยายามทำผลงานให้ได้มาตรฐานทั้งในด้านเนื้อหา เทคนิค และศิลปะ โดยดำเนินการทุกขั้นตอนของกระบวนการผลิตอย่างระมัดระวัง และแก้ปัญหาที่จะต้องประสบอย่างสุขุมรอบคอบทั้งกระบวนการ

3. ปัญหาด้านผู้ชมและตลาด ผู้ชมส่วนใหญ่ยังมีภาพลักษณ์ที่ไม่ดีต่อภาพยนตร์ไทยทั้งในด้านคุณภาพ เนื้อหา และเทคนิค ตลาดภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่จึงยังคงเป็นเพียงกลุ่มวัยรุ่น สำหรับผู้ที่ต้องลงทุนโดยไม่ต้องการเสี่ยงกับธุรกิจที่มีเดิมพันสูง เพราะไม่มีหลักประกันใด ๆ ที่จะยึดได้ว่าภาพยนตร์ประเภทใดที่ผู้ชมในทุกระดับ ทุกวัยจะชื่นชอบไปพร้อม ๆ กัน เนื่องจากรสนิยมการออกไปชมภาพยนตร์เป็นครอบครัวตั้งแต่ก่อนได้หมดไปแล้ว ซึ่งอาจเป็นเพราะเนื้อหาภาพยนตร์ที่ไม่เอื้อให้ชมได้ทุกวัยทุกระดับ และปัญหาอื่น ๆ เช่น การจราจร การระทางครอบครัวและหน้าที่การงาน

4. การรวมตัวกันเป็นองค์กร หรือสมาคมวิชาชีพ ซึ่งผู้ประกอบการควรรวมตัวกันเพื่อการสนับสนุนส่งเสริมซึ่งกันและกัน รวมทั้งการพัฒนानุเคราะห์ในวงการและการสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพเพื่อมาตรฐานที่ดี เป็นปึกแผ่นและเป็นประโยชน์แก่สังคม

ตัวแปรที่มีผลต่อการผลิตภาพยนตร์ไทย

ในการผลิตภาพยนตร์ไทยแต่ละเรื่องนั้นถ้าพิจารณาแล้ว ปัจจัยต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้การผลิตภาพยนตร์ไทยสามารถกระทำได้อย่างมีคุณภาพเพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง หรือ ทำให้ไม่มีการพัฒนา หรือทำให้ภาพยนตร์มีคุณภาพที่ตกต่ำลง ซึ่งตัวแปรสำคัญ ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าวสามารถเรียงลำดับความสำคัญได้ (สมาน งามสนิท, 2531) คือ

1. บุคลากรที่อยู่ในกระบวนการผลิตภาพยนตร์ ซึ่งยังเป็นที่ต้องการของการผลิตภาพยนตร์ไทยในด้านความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาของภาพยนตร์ไทย การไม่เชื่อมโยงในด้านแนวความคิดของบุคลากรที่สำคัญ ไม่มีการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน การพัฒนาจึงเป็นไปได้ค่อนข้างช้า

2. นักแสดง จะมีอิทธิพลโดยตรงต่อตลาดหรือผู้ชม ในส่วนหนึ่งแม้มีอิทธิพลต่อตลาด แต่สิ่งที่เป็นส่วนสำคัญของตัวนักแสดงต้องประกอบด้วยหลายด้านที่ทำให้การผลิตภาพยนตร์มีการพัฒนา ได้แก่ ความเป็นมืออาชีพในการแสดงเพียงพอ การจริงจังกับงานแสดง ความมีจิตใจรักในการแสดง และการรู้จักตัวเองในการแบ่งเวลาให้กับ การแสดงแต่ละเรื่องอย่างเต็มความสามารถ

3. เนื้อเรื่องของภาพยนตร์ เป็นส่วนสำคัญที่จะกำหนดว่าภาพยนตร์ไทยสามารถที่จะยกระดับตัวเองได้หรือไม่ เนื่องจากมีปัจจัยประกอบหลายประการที่จะทำ ให้พิจารณาได้ว่าเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ไทยจะมีลักษณะเช่นใด ได้แก่

3.1 พระราชบัญญัติตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ที่กำหนดขอบเขตเนื้อหา ในการสร้างภาพยนตร์ทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีข้อจำกัดในการสร้างภาพยนตร์ให้มีความหลากหลาย

3.2 ทักษะคติของการสร้างภาพยนตร์ของผู้สร้าง ถ้าเน้นการสร้างเพื่อธุรกิจหรือเพื่อรายได้เพียงอย่างเดียวก็จะเป็นข้อจำกัดอีกด้านหนึ่งเพราะผู้สร้างไม่กล้าเสี่ยงต่อการตลาดเนื่องจากมีโอกาสในการขาดทุน

3.3 ความต้องการของผู้ชมภาพยนตร์เป็นปัจจัยกำหนดที่สำคัญ

3.4 ความสนใจในเนื้อหาภาพยนตร์ของผู้ชมน้อยกว่าผู้แสดงทำให้การสร้างภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่ดีแต่มีโอกาสน้อยต่อการขาดทุนสูง

3.5 การไม่สามารถเปลี่ยนเนื้อหาภาพยนตร์ได้เนื่องจากเมื่อเปลี่ยนแล้วไม่ประสบความสำเร็จประสบการณ์ขาดทุนจึงต้องกลับมาสร้างภาพยนตร์แนวตลาดที่เป็นที่ต้องการ

4. เทคนิคและกลวิธีในการนำเสนอ ภาพยนตร์ไทยถ้าเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ต่างประเทศแล้วมีข้อแตกต่างในด้านการงบประมาณที่จะใช้แต่ละเรื่องทำให้การเปรียบเทียบทำได้ยาก ซึ่งวิธีการนำเสนอนั้นก็เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้พิจารณาได้ว่าภาพยนตร์แต่ละเรื่องมีคุณภาพเป็นอย่างไร

5. หลักการทำงานของผู้สร้างภาพยนตร์ ว่ามีวัตถุประสงค์หลักในการสร้างภาพยนตร์เป็นอย่างไรมุ่งเน้นธุรกิจเพื่อรายได้ หรือมุ่งคุณภาพที่เหมาะสมกับตลาดและงบประมาณ

6. เงินทุน เป็นปัจจัยสำคัญที่สุดประการหนึ่งที่ทำให้การธุรกิจภาพยนตร์สามารถผลิตได้ทั้งในด้านการพัฒนาและไม่พัฒนา เนื่องจากผู้ที่เป็นเจ้าของเงินทุนอาจจะไม่มีวัตถุประสงค์ไม่ตรงกับผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับได้จึงส่งผลโดยตรงต่อการสร้างภาพยนตร์ไทย

7. การใช้หลักการตลาด มีอิทธิพลโดยอ้อมต่อการพัฒนาการของภาพยนตร์ เนื่องจากการใช้หลักการตลาดถ้าใช้วิธีถูกจะส่งผลในทางบวก แต่ถ้าใช้ในวิธีที่ไม่ถูกก็ส่งผลในทางลบ

8. ภาพยนตร์ต่างประเทศ ทำให้เกิดผลในด้านคู่แข่งขันกับภาพยนตร์ไทยทั้งในด้านผู้ชม และ โรงภาพยนตร์

9. ภาวะเศรษฐกิจของประเทศในแต่ละช่วงเวลา ถ้าบางช่วงเวลาเศรษฐกิจไม่ดีก็จะทำให้คุณภาพของภาพยนตร์ลดลงได้เนื่องจากเงินทุนมีจำกัด และอิสรภาพของผู้สร้างภาพยนตร์ก็จะน้อย

10. ระบบความคิดของผู้กำกับกับผู้ชมภาพยนตร์มีอิทธิพลโดยอ้อมกับการสร้างภาพยนตร์ไทย

ฉะนั้นตัวแปรต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจึงเป็นปัญหาประการสำคัญที่ทำให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยจะต้องมีการปรับปรุง และพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อทำให้เป็นอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่มีศักยภาพมากขึ้น

แนวคิดเกี่ยวกับผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ (Producer)

ในสมัยแรกของการสร้างภาพยนตร์ ยังไม่มีตำแหน่งของผู้อำนวยการสร้าง เพราะธุรกิจและกระบวนการสร้างภาพยนตร์ไม่สลับซับซ้อนเช่นในปัจจุบัน เมื่อธุรกิจพัฒนาขึ้นจึงจำเป็นต้องมีตำแหน่งผู้อำนวยการสร้างที่จะทำหน้าที่รับผิดชอบงานด้านนี้ ได้โดยตรงเพื่อให้การบริหารงานภาพยนตร์เป็นไปอย่างคล่องตัว มีระบบ และมีการจัดขั้นตอนต่าง ๆ ในการตัดสินใจตามความรับผิดชอบของผู้อำนวยการสร้างซึ่งวงการภาพยนตร์ไทยปัจจุบันนี้สามารถแบ่งผู้อำนวยการสร้างออกได้เป็น 2 ประเภท (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532) คือ

1. ผู้อำนวยการสร้างที่เป็นลูกจ้างประจำของบริษัทภาพยนตร์ เป็นผู้อำนวยการสร้างที่มีหน้าที่สร้างภาพยนตร์ที่นายทุนจะสั่งให้ทำ ผู้อำนวยการสร้างประเภทนี้ไม่ค่อยมีอำนาจต่อรองกับนายทุน ต้องทำตามที่นายทุนกำหนดเพราะเป็นผู้ที่กำหนดงบประมาณมาให้ และอาจจะกำหนดในประเด็นอื่น ๆ ด้วยจึงไม่ค่อยทำงานอย่างมีอิสระเพียงเป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของบริษัทมากกว่าผู้อำนวยการสร้างซึ่งควรมีอำนาจในการตัดสินใจ

วงการภาพยนตร์ไทยอาจจะแตกต่างจากของต่างประเทศอยู่บ้างตรงที่ผู้อำนวยการสร้างของไทยมักจะเป็นเจ้าของทุนเองด้วย เมื่อผู้อำนวยการสร้างเป็นเจ้าของทุนขั้นตอนการต่อรองระหว่างผู้อำนวยการสร้างกับนายทุนจึงไม่มี แต่ผู้อำนวยการสร้างจะเป็นผู้ควบคุมการทำงานและต่อรองกับผู้กำกับการแสดงมากขึ้น

2. ผู้อำนวยการสร้างอิสระซึ่งมิได้รับเงินเดือนประจำของบริษัทภาพยนตร์ ผู้ผู้อำนวยการสร้างประเภทนี้มีอิสระในการทำงานนับตั้งแต่การหาเรื่องมาสร้างเป็นภาพยนตร์และเลือกสรรผู้ร่วมงานมากกว่าผู้อำนวยการสร้างประเภทแรก แต่อย่างไรก็ตาม

ผู้อำนวยการสร้างก็ต้องนำเรื่องที่จะผลิตภาพยนตร์ไปเสนอต่อบริษัทเพราะส่วนใหญ่ไม่มีงบประมาณที่ลงทุนเองได้ ซึ่งก็อยู่ในขอบเขตที่จำกัดเช่นกัน

ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์จะรับมอบนโยบายจากผู้บริหารบริษัทเพื่อนำมาปฏิบัติในการตัดสินใจสร้างภาพยนตร์ตามแนวทางและวงเงินที่บริษัทเห็นชอบ โดยการวางแผนการสร้างภาพยนตร์ การจัดองค์กร การจัดบุคลากรหลักเข้าทำงาน การอำนวยความสะดวก การประสานงาน การรายงาน และการงบประมาณ เพื่อให้การสร้างภาพยนตร์เป็นไปตามนโยบายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วผู้อำนวยการสร้างจะควบคุมการบริหารจากการใช้เงินงบประมาณเป็นสำคัญ เพราะการควบคุมการบริหารอย่างสมบูรณ์ คือ การควบคุมทางการเงิน นอกจากนี้ผู้อำนวยการสร้างควรเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการบริหารและประสานความงามของศิลปะที่ศิลปินจะสร้างสรรค์ให้กับภาพยนตร์ที่ตนผู้อำนวยการสร้าง เพราะการสร้างต้องอาศัยการพูดและโน้มน้าวใจคนเหมือนนักการตลาด ส่วนในด้านศิลปะซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของภาพยนตร์นั้น ผู้อำนวยการสร้างจะต้องเป็นผู้มีรสนิยม รักความงาม และต้องเป็นมีจินตนาการและความคิดฝัน (ปิยกุล เลาวัลย์ศิริ, 2530) และในการสร้างภาพยนตร์ไทยนั้น ผู้อำนวยการสร้างคือผู้ออกทุนสร้างภาพยนตร์ อาจเป็นผู้บริหารบริษัทสร้างภาพยนตร์ เจ้าของโรงภาพยนตร์ หรืออาจเป็นสายหนังที่จัดจำหน่ายภาพยนตร์ และบางครั้งอาจเป็นผู้ที่มีเงินและอยากลงทุนเพื่อผลกำไร โดยมีได้เป็นผู้เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์แต่อย่างใดเลยก็ได้ ซึ่งในเบื้องต้นผู้อำนวยการสร้างจะเสาะหาเรื่องที่จะคิดว่าจะนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ แล้วจึงหาคนเขียนบท ผู้กำกับและดารา พร้อมกับตัดสินใจว่าควรใช้งบประมาณสร้างเท่าใด ผู้อำนวยการสร้างนอกจากต้องมีความสามารถในทางธุรกิจแล้ว ยังต้องมีความรู้ในการสร้างและการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ด้วย ซึ่งหน้าที่สำคัญของผู้ผู้อำนวยการสร้างสามารถสรุปได้ดังนี้ (พรสิทธิ์ พัทธนานุรักษ์, 2531)

1. การคัดเลือกเรื่อง
2. การคัดเลือกผู้กำกับภาพยนตร์
3. การคัดเลือกผู้เขียนบทภาพยนตร์

4. การคัดเลือกคารา
5. การควบคุมการเงิน
6. การประสานงานการสร้างภาพยนตร์
7. การตรวจสอบงานการสร้างภาพยนตร์
8. การเผยแพร่และการจัดจำหน่ายภาพยนตร์

หลักเกณฑ์ในการผลิตภาพยนตร์ที่สำคัญของผู้อำนวยการสร้างที่ควรคำนึงถึงคือ จะต้องรู้ใจตนเองว่ามีความต้องการอะไร ในกรณีที่ความต้องการของตนและของผู้ชมไม่ตรงกัน ผู้อำนวยการสร้างต้องพิจารณาและตัดสินใจให้ถูกว่าจะยอมตามความต้องการของใคร ซึ่งถ้าทำงานไปเป็นเวลานานก็จะเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับในความสามารถของแต่ละบุคคล และจะปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ที่สร้างทุกเรื่อง สิ่งที่ผู้อำนวยการสร้างทุกคนควรมีเหมือนกัน คือ การที่มีใจรักในการสร้างภาพยนตร์ และผู้ที่รักษาอาชีพของตนเองไว้ได้นานจะต้องเป็นบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะอันสมดุระหว่างศิลปะกับการค้า จึงไม่ควรให้เอนเอียงไปด้านใดด้านหนึ่ง

แนวคิดเกี่ยวกับผู้กำกับภาพยนตร์ (Director)

ผู้กำกับภาพยนตร์เป็นผู้ควบคุมการสร้างภาพยนตร์ในขั้นตอนของการถ่ายทำทั้งหมดโดยตรง เพราะเป็นผู้ที่ทำให้เรื่องราวที่เป็นตัวหนังสือในบทภาพยนตร์กลายเป็นภาพเคลื่อนไหวที่มีชีวิตบนจอภาพยนตร์ ความสำเร็จของผู้กำกับการแสดงนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการสั่งการทุกคนในกองถ่ายให้ทำงานอย่างประสานงานและกลมกลืน และสามารถนำเอาความสามารถของผู้ร่วมงานทุกคนออกมาใช้ให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ส่วนการบังคับบัญชาสั่งการทุกคนในกองถ่ายให้ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและเต็มความสามารถได้สำเร็จนั้น ผู้กำกับการแสดงต้องมีคุณสมบัติที่สามารถสร้างความเชื่อถือและการยอมรับจากผู้ร่วมงานทุกคนได้ ผู้กำกับการแสดงที่ประสบความสำเร็จในอาชีพได้ต้องมีคุณสมบัติที่สำคัญ 4 ประการ (พรสิทธิ์ พัฒนารักษ์, 2531) คือ

1. ต้องมีความเป็นผู้นำ

ถึงแม้ว่ามีผู้อำนวยการสร้างเป็นผู้วางแผนและเตรียมการทุกอย่าง สำหรับการสร้างภาพยนตร์โดยการปรึกษาหารือกับผู้กำกับภาพยนตร์แล้ว แต่เมื่อมีการถ่ายทำขึ้น ผู้กำกับการแสดงต้องมีอำนาจสูงสุดและต้องมีความเด็ดขาดเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

2. รู้ศิลปะภาพยนตร์

ผู้กำกับภาพยนตร์ต้องมีความสามารถแปลความหมายจากตัวหนังสือมาเป็นภาพได้อย่างมีศิลปะ และต้องเข้าใจเรื่องราว อารมณ์ของภาพยนตร์ได้อย่างทะลุปรุโปร่งตลอดทั้งเรื่องและตลอดเวลา เพราะในขณะที่ถ่ายทำผู้ร่วมงานคนอื่น ๆ ก็จะสนใจเฉพาะหน้าที่ของตนเอง ความเข้าใจในศิลปะของภาพยนตร์และความสามารถในการแปลความหมายเป็นภาพนอกจากมีผลทำให้ภาพยนตร์มีความต่อเนื่องแล้ว ยังได้รับการยอมรับและเชือฟังจากทุกคนด้วย

3. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี

ผู้กำกับภาพยนตร์ต้องเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีและมีจิตวิทยาสูง เพื่อการตัดสินใจในการปฏิบัติกับผู้ร่วมงานในตำแหน่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและได้รับการยอมรับ

4. ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

ในการสร้างภาพยนตร์ต้องอาศัยผู้ที่มีความรู้ความสามารถในด้านอื่นหลายด้าน ฉะนั้นจึงต้องมีลักษณะของการยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นเพื่อให้บุคคลอื่นที่ร่วมงานกล้าแสดงความคิดเห็นในการสร้างผลงานที่มีคุณภาพ

ผู้กำกับภาพยนตร์อาจจะมาจากผู้ที่มีอาชีพต่าง ๆ กัน เช่น นักเขียน นักแสดง ผู้ตัดต่อ ฯลฯ แต่ผู้กำกับการแสดงสมัยใหม่มักจะมาจากผู้ที่สนใจงานภาพยนตร์หรืองานแสดงมาตั้งแต่เริ่มแรก ประสบการณ์เหล่านี้มีความสำคัญซึ่งจะประสบความสำเร็จในอาชีพนี้ได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีพื้นฐานมาก่อน ผู้กำกับภาพยนตร์ของไทยอาจจะต่างจากผู้กำกับการแสดงของต่างประเทศอยู่บ้างที่บางครั้งต้องเป็นนักธุรกิจไปด้วยกรณีที่ต้องติดต่อ หรือต่อรองกับผู้อำนวยการสร้างที่เป็นนายทุน

โดยทั่วไปแล้วคนส่วนใหญ่มักเข้าใจหน้าที่ของผู้กำกับภาพยนตร์ผิด โดยแนวคิดหลักในการกำกับนั้น ไม่ใช่ตัวภาพยนตร์แต่เป็นตัวผู้ชมนั่นเอง ผู้กำกับภาพยนตร์จะต้องเป็นผู้กำกับใจของคนดูไม่ให้ล่องลอยไปที่อื่น และกำกับอารมณ์ของคนดูให้ไปตามที่ตนต้องการ กล่าวคือต้องให้ผู้ชมคิดอย่างเดียวกันตามเวลาที่กำหนดไว้ เช่น ให้ดีใจในตอนที่กำหนดให้ดีใจ ให้หัวเราะในตอนที่กำหนดให้หัวเราะ ในการถ่ายทำภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นผู้ที่มีอำนาจสั่งการก็คือ ผู้กำกับภาพยนตร์แต่ผู้เดียวตั้งแต่ก่อนเริ่มที่ถ่ายทำ จนกระทั่งเสร็จสิ้นกระบวนการถ่ายทำภาพยนตร์

แนวความคิดเกี่ยวกับการส่งออก (Export)

การส่งออกมีส่วนสำคัญในทุกอุตสาหกรรมของประเทศซึ่งเป็นการนำรายได้เข้าประเทศเพื่อพัฒนาให้มีความเจริญก้าวหน้าตามความสามารถของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะในปัจจุบันมีการแข่งขันในด้านการส่งออกมากมาย โดยเฉพาะประเทศที่มีกำลังผลิตที่เป็นอุตสาหกรรม หรือเกษตรกรรมคล้ายคลึงกัน ฉะนั้นการแข่งขันกันในการส่งออกจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับทุกประเทศ การส่งออกนั้นตั้งแต่หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองสิ้นสุดลงมีหลายประเทศที่ตกอยู่ในฐานะที่จำเป็นต้องเร่งฟื้นฟูฐานะทางเศรษฐกิจ ตลอดจนสภาพการของประชาชนให้อยู่ในสภาพปกติ มีการเร่งรัดบูรณะพัฒนาคุณภาพคนในชาติเพื่อให้ความเป็นอยู่ทัดเทียมกับประเทศที่เจริญแล้ว หลายประเทศได้มีการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อยกมาตรฐานการครองชีพของพลเมืองในชาติให้สูงขึ้น ซึ่งการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจจำเป็นต้องใช้สินค้าประเภททุนจำนวนมาก รวมทั้งการสั่งซื้อวัตถุดิบเข้ามาจากต่างประเทศซึ่งการสั่งซื้อจำเป็นต้องจ่ายค่าสินค้าด้วยเงินตราต่างประเทศ และแหล่งที่มาของเงินตราต่างประเทศก็คือ สินค้าที่แต่ละประเทศต้องส่งออกไปจะเป็นในรูปแบบสินค้าประเภทต่าง ๆ ตามที่แต่ละประเทศมีหรือสามารถผลิตได้ ฉะนั้นถ้าพิจารณาถึงเงินตราต่างประเทศที่เข้ามาสู่ระบบการเงินของประเทศตนเองอาจมีหลายวิธี (กรมพาณิชย์สัมพันธ์, 2531) ได้แก่

1. วิธีการขอ คือ การขอความช่วยเหลือภายใต้โครงการต่าง ๆ ซึ่งอาจกระทำ
ได้ไม่มากนักและมีข้อผูกพันต่าง ๆ ขาดอิสระเสรีเท่าที่ควร
2. การกู้ คือ การกู้ภายใต้โครงการต่าง ๆ นับเป็นวิธีการที่ดีแล้วแต่ว่าประเทศ
ใดจะมีขีดความสามารถในการชำระเงินต้นและดอกเบี้ยคืนได้มากน้อยเพียงใด
3. การส่งออก คือ การส่งสินค้าออกไปเพื่อได้เงินตราต่างประเทศโดยวิธีการ
ที่ดีที่สุด

การส่งออกนั้นนอกจากได้เงินตราต่างประเทศมาเพื่อซื้อสินค้าเข้าแล้ว โดยการ
ส่งออกเองก็สามารถสร้างสรรค์สิ่งที่มีคุณค่าต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศได้โดยรวม

การส่งออกกับดุลการชำระเงิน

สิ่งที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมากประการหนึ่ง คือ การส่งออก และดุลการชำระ
เงิน ในด้านเงินตรานั้นเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกประเทศ หากประเทศใดปราศจากการ
ส่งออก ประเทศนั้นก็ขาดเงินตราต่างประเทศมาใช้ในการนำสินค้าเข้า และถ้าหาก
ไม่มีการนำเข้าจากต่างประเทศโครงการพัฒนาทั้งหลายก็หยุดชะงักเศรษฐกิจก็ไม่มี
โอกาสขยายตัวเท่าที่ควร ซึ่งจะส่งผลต่อดุลการชำระเงินของประเทศ (Balance of
Payment) ดุลการชำระเงิน คือ บัญชีทางการเงินที่แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่าง
ปริมาณเงินตราต่างประเทศที่ได้มาจากต่างประเทศกับปริมาณเงินตราในต่างประเทศที่
ส่งออกไปเพื่อซื้อสินค้าและบริการเข้ามา ถ้ามียอดเงินเข้ามากกว่าเงินออกไปหมายถึง
ดุลการชำระเงินจะได้เปรียบ แต่ถ้าเงินเข้าน้อยกว่าเงินออกไปดุลการชำระเงินก็จะติด
ลบ หรือเรียกว่าเสียเปรียบดุลการค้ากับต่างประเทศ ในขณะที่ประเทศมีความจำเป็น
ต้องเร่งรัดการพัฒนาเศรษฐกิจ ผู้บริหารประเทศต้องระมัดระวังไม่ให้ดุลการชำระเงิน
เสียเปรียบ เพราะมีผลทำให้ขีดความสามารถในการนำเข้าลดลง และจะขาดความเชื่อ
ถือจากประเทศอื่น ๆ (ไพศาล กิ่งเพชรรัตน์, 2525)

ฉะนั้นวิธีการที่จะได้เงินตราต่างประเทศเข้ามาอย่างดีที่สุด คือ การส่งออกเพื่อ
ให้ได้เงินตราต่างประเทศมาใช้ในการพัฒนาประเทศได้มากขึ้น เมื่อการส่งออกเป็นสิ่ง

สำคัญจึงควรที่จะมีการขยายการส่งออกให้มากยิ่งขึ้น (Export Expansion) การขยายการส่งออกจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยอันเป็นองค์ประกอบหลายประการ แต่ในทางทฤษฎีแล้วการแก้ปัญหาการขาดดุลทางการชำระเงินระหว่างประเทศนั้นต้องเร่งระดมการส่งออกให้มากที่สุด แต่ขีดความสามารถในการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกของแต่ละประเทศย่อมแตกต่างกันขึ้นอยู่กับคุณภาพของคนในประเทศ ความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติ ระดับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทุนในการผลิต และอื่น ๆ อีกหลายประการ

บทบาทของการส่งออกต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ

การส่งออกนั้นนอกเหนือจากการได้เงินตราต่างประเทศนำเข้ามาสู่ภายในประเทศมากขึ้นแล้ว หากวิเคราะห์ให้ลึกลงไปความสำคัญของการส่งออกที่มีต่อระบบเศรษฐกิจรวมไปถึงมาตรฐานความเป็นอยู่ของคนในประเทศจะมีมากมายและเป็นตัวจักรสำคัญในการนำทิศทางเศรษฐกิจให้อยู่ในทิศทางที่ถูกต้องและเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องมีการดำเนินการให้อยู่ในแนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศนั้น ๆ ซึ่งการส่งออกต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศนั้น นราทิพย์ ชูติวงศ์ (2528) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญดังกล่าว คือ

1. การส่งออกสร้างตลาดแรงงานให้กับคนในประเทศ เพราะยังสามารถขยายการผลิตได้มากขึ้นเท่าไรการจ้างแรงงานก็มีมากขึ้น ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นสามารถนำมาซื้อสินค้าที่ต้องการ ผู้ขายสินค้าอื่น ๆ ต้องผลิตสินค้าเพื่อสนองตอบต่อความต้องการ ซึ่งเป็นวงจรที่เร่งรัดให้เศรษฐกิจขยายตัว (Economic Growth) มากยิ่งขึ้น
2. การส่งออกสามารถจะยกระดับการผลิต (Increase Scale) เมื่อมีการขยายการส่งออก อุตสาหกรรมการผลิตจะสามารถยกระดับการผลิตให้มีประสิทธิภาพรวมไปถึงการลดต้นทุนการผลิตต่อหน่วยให้ต่ำลงไปได้เป็นการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด

3. การส่งออกสร้างความก้าวหน้าทางวิชาการ (Technological Advance) การขยายและกระจายการส่งออกช่วยปรับปรุงระดับของความรู้ทางเทคโนโลยีใหม่ ๆ การแข่งขันในตลาดระหว่างประเทศจะกระตุ้นผู้ส่งออกให้ปรับปรุงสินค้าใหม่ ๆ เพื่อสนองความต้องการของตลาดโดยใช้ขบวนการเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในการผลิตซึ่งลักษณะเช่นนี้ทำให้เกิดความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา (Dynamic) ต่อวงการอุตสาหกรรมของประเทศกำลังพัฒนา ผลที่เกิดจากประโยชน์เหล่านี้ไม่มีเฉพาะด้านการผลิตเท่านั้น แต่ก่อให้เกิดประโยชน์ความรู้ทางด้านวิจัยการตลาด (Market Research) การคิดต้นทุนและการตั้งราคา (Export Costing and Pricing) ช่องทางการตลาดและการจัดการ การเผยแพร่และการขยายโดยใช้บุคคล ซึ่งผลประโยชน์เหล่านี้จะเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินธุรกิจโดยทั่ว ๆ ไป

4. การส่งออกทำให้มีการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพดีขึ้น (Better Product) การที่มีการแข่งขันในตลาดโลกช่วยกระตุ้นให้มีการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพดีขึ้น ก่อให้เกิดความต้องการแรงงานที่มีความชำนาญมากขึ้น ซึ่งช่วยขยายระดับการทำงานรวมทั้งจำนวนคนด้วย

การส่งออกกับธุรกิจ

การส่งออกของประเทศจะต้องมีความสัมพันธ์กับระบบธุรกิจอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าหากพิจารณาจากบทบาทขององค์กรเอกชน บริษัท หรือธุรกิจรายบุคคลต่อการส่งออกนับว่าการดำเนินการทางธุรกิจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะในด้านธุรกิจการค้านี้ผู้ประกอบการด้านธุรกิจจะหวังผลการตอบแทนในรูปของกำไรจากการลงทุนเป็นหลัก ซึ่งส่งผลให้เกิดความเป็นไปในด้านการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ ที่จะทำให้มีความก้าวหน้าและนำรายได้มาสู่ระบบธุรกิจของแต่ละประเทศซึ่ง ศิริวรรณ สัตยชานนท์ (2525) ได้สรุปถึงความสำคัญของธุรกิจการส่งออก คือ

1. ธุรกิจการส่งออกก่อให้เกิดความสม่ำเสมอในด้านการผลิตมากขึ้น การผลิตสินค้านั้นถ้าอยู่เพียงตลาดในประเทศอาจมีผลกระทบจากความตกต่ำของยอด

จำหน่ายได้ในบางฤดูกาล แต่การส่งออกจะเสริมให้การผลิตสามารถผลิตได้อย่างสม่ำเสมอสามารถกระจายไปยังประเทศต่าง ๆ ได้จึงมีโอกาสด้านการผลิตเพื่อสนองความต้องการของตลาดได้มากขึ้น

2. ธุรกิจการส่งออกสามารถลดต้นทุนการผลิตต่อหน่วยให้ต่ำลงได้ ตลาดส่งออกช่วยขยายยอดการผลิตให้เพิ่มขึ้นถึงจุดต้นทุนต่ำสุดทำให้ธุรกิจสามารถมีกำไรเพิ่มมากขึ้นได้

3. ธุรกิจการส่งออกเสริมสร้างแนวความคิดใหม่ ๆ ในการดำเนินธุรกิจส่งออกซึ่งอยู่ในสภาพที่มีการแข่งขันสูงทำให้ผู้ส่งออกมีโอกาสคิดสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ เพื่อประโยชน์ของธุรกิจให้อยู่รอดได้

4. ธุรกิจการส่งออกทำให้ได้เงินตราต่างประเทศ เพื่อนำมาดำเนินการซื้อวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับธุรกิจ บางประเทศมีการกำหนดกฎเกณฑ์ไว้ว่าเฉพาะผู้ส่งออกที่มีเงินตราต่างประเทศเท่านั้นจึงจะเป็นผู้ที่มีสิทธิในการสั่งซื้อสินค้าเข้า

5. ธุรกิจการส่งออกสร้างเกียรติประวัติแก่วงศ์ตระกูล ในบางประเทศ เช่น เกาหลีใต้ ผู้ประกอบธุรกิจส่งออก หากสามารถสร้างประวัติการส่งออกได้ระดับหนึ่ง จะได้รับการตอบแทนจากภาครัฐบาลในรูปของการให้เหรียญตรา การยกย่องความดีความชอบและเป็นเกียรติประวัติแก่วงศ์ตระกูล

ลักษณะสำคัญของธุรกิจการส่งออก

ในการประกอบธุรกิจการส่งออกนั้น การเลือกสินค้าที่เหมาะสมและผู้ส่งมีความถนัดหรือเชี่ยวชาญเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะทำให้มีความผิดพลาดน้อย แต่อย่างไรก็ตามในด้านการส่งออกจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการ (Wind Yoram J., 1984) ได้แก่

1. การจัดการ คือ ความพร้อมในด้านต่าง ๆ ที่จะดำเนินธุรกิจส่งออกให้ประสบผลสำเร็จ ซึ่งมีข้อควรพิจารณาได้แก่

1.1 ความพร้อมในด้านเงินทุน ต้องมีการพิจารณาถึงแหล่งเงินทุนที่นำมาใช้ ถ้าเป็นการกู้ยืมต้องคำนึงถึงภาระของดอกเบี้ยและผลประโยชน์ตอบแทนที่จะได้รับ

1.2 ต้องกำหนดประเภทและเป้าหมายของกิจการให้ชัดเจน

1.3 ความพร้อมของบุคลากรที่ร่วมธุรกิจส่งออก

1.4 การสร้างความเชื่อถือและความรู้จักกับลูกค้าที่อยู่ต่างประเทศ

1.5 การทราบถึงกำลังการผลิตและความสามารถในการส่งออก

2. การเลือกสินค้าและการผลิต คือ การทำความเข้าใจกับสินค้าให้ชัดเจนโดยพิจารณาจาก

2.1 ทราบปัญหาในการผลิต การจำหน่าย และความรอบรู้ในพิธีการส่งออก

2.2 เข้าใจในหลักเกณฑ์การตั้งราคาเพื่อการส่งออก

2.3 มีมาตรการในการควบคุมคุณภาพสินค้า

2.4 มีความพร้อมในการออกแบบสินค้าและปรับปรุงสินค้าให้เหมาะสมกับสภาพของตลาด

3. การศึกษาวิจัย คือ การหาข้อมูลเพื่อประกอบการพิจารณาในธุรกิจส่งออก ให้เป็นหลักทางวิชาการ โดยใช้วิธีการวิจัย 2 แบบ คือ

3.1 การทำวิจัยทางด้านเอกสาร โดยศึกษาได้ตามหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกต่าง ๆ แล้วนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ในด้านต่าง ๆ ได้แก่ สถิติย้อนหลังของการส่งออก ขนาดของประชากรที่ส่งออกและการพิจารณาถึงการแข่งขันของประเทศอื่น ๆ

3.2 การทำวิจัยภาคสนาม ได้แก่การเดินทางออกไปศึกษาตลาดหรือทำวิจัยด้วยตนเองยังต่างประเทศ ซึ่งได้ภาวะที่แท้จริงของการตลาดที่เราต้องการส่งออก และมีโอกาสติดต่อกับผู้นำเข้าได้โดยตรง

ปัญหา อุปสรรคของการส่งออก

จากการที่เศรษฐกิจของโลกมีการขยายตัวเพิ่มขึ้นทำให้การค้าในตลาดโลกขยายตัวตามไปด้วยโดยเฉพาะประเทศต่าง ๆ ให้ความสนใจกับปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญเพื่อพัฒนามาตรฐานทางเศรษฐกิจของประเทศให้ดีขึ้น ดังนั้นการแข่งขันทางการค้าจึงมีมากมีการนำเอานโยบายทางการค้ามาใช้หลายรูปแบบหลายวิธีการ โดยเฉพาะนโยบายการกีดกันทางการค้าสำหรับต่างประเทศซึ่งมีการใช้มาตรการ 2 ประการ (กรมส่งเสริมการส่งออก, 2542) คือ

1. มาตรการทางภาษีศุลกากร (Tariff Measures) เป็นหลักการที่เกื้อหนุนญาติให้กระทำได้ โดยมีหลักเกณฑ์ว่าต้องมีการเจรจาเพื่อหาความเห็นชอบจากผู้ถูกระทบและมีการชดเชยในส่วนที่ถูกระทบ รวมทั้งต้องมีการเปิดเผยถึงนโยบายและมาตรการทางภาษีอย่างชัดเจน ได้แก่

1.1 ภาษีขาเข้า (Import Duties) เก็บจากสินค้าเข้าของประเทศทุกชนิด เป็นภาษีศุลกากรที่สำคัญที่สุด จุดประสงค์ส่วนใหญ่เพื่อปกป้องผู้ผลิตภายในประเทศให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตต่างประเทศได้ หรือเพื่อเป็นรายได้ของรัฐ และเป็นการปกป้องในกรณีของประเทศที่กำลังพัฒนา

1.2 ภาษีขาออก (Export Duties) ส่วนใหญ่เหมาะสำหรับประเทศที่เป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ ๆ ของโลก มีผลทำให้เพิ่มรายได้ของรัฐและก่อให้เกิดความขาดแคลนในตลาดโลก

2. มาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากร (Non-Tariff Measures) รวมทั้งนโยบายที่เกี่ยวข้องแบ่งออกได้เป็น 3 ประการ คือ

2.1 การจำกัดด้านปริมาณและข้อจำกัดอื่น ๆ ที่มีผลลักษณะเดียวกัน ได้แก่

2.1.1 โควตานำเข้า (Import Quota) ประเทศผู้นำเข้าจะกำหนดปริมาณ หรือมูลค่านำเข้าเฉพาะประเภทในช่วงระยะเวลาที่กำหนด ในการจำกัดโควตานำเข้านี้มีมาตรการกำหนดให้อำนาจในการตรวจสอบการส่งสินค้าเข้าแก่หน่วยงาน

ของรัฐบาลประเทศนำเข้านั้น รวมทั้งการติดตามดูแล การพัฒนาและขั้นตอนการนำสินค้าเข้า

2.1.2 โควต้าส่งออก หรือการจำกัดการส่งออก (Export Limitations) มีลักษณะคล้ายกับโควตานำเข้าแต่เป็นสินค้าออก

2.1.3 ใบอนุญาต (Licensing) การออกใบอนุญาตบางส่วนเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของการบริหารการกีดกันในรูปแบบอื่นต่อไป โดยให้อำนาจหน่วยงานรัฐบาลในการพิจารณาให้คำอนุญาตในการนำสินค้าเข้า รวมทั้งเพื่อเก็บข้อมูลทางสถิติ

2.1.4 การห้ามนำเข้า (Prohibition) การสั่งห้ามนำเข้ามีหลายประเภท อาจจะเป็นการสั่งห้ามนำเข้าสินค้าบางชนิดหรือทั้งหมด หรืออาจเป็นการสั่งห้ามภายใต้เงื่อนไขเฉพาะกรณี

2.1.5 การกำหนดกระบวนการภายในประเทศและข้อเรียกร้องอื่น ๆ (Domestic Content and Mixing Requirements) ประเทศผู้นำเข้าจะเรียกร้องให้ประเทศผู้ส่งออกอุตสาหกรรมประเภทที่กำหนดใช้วัตถุดิบ ปังจัยการผลิตและองค์ประกอบอื่น ๆ

2.2 กระบวนการพิธีศุลกากรและการบริหารในทางปฏิบัติ

2.2.1 ขั้นตอนในการประเมินพิกัดภาษี ในแต่ละประเทศใช้ฐานการวัดจากราคามากกว่าใบกำกับสินค้าหรือราคาที่ใช้เพื่อมาใช้คำนวณในการเก็บภาษีศุลกากร ซึ่งอาจเป็นเหตุให้ราคาที่น่ามาคำนวณหรือราคาประเมินดังกล่าวสูงเกินความเป็นจริง จึงทำให้ภาษีที่เก็บสูงเกินไปเป็นอุปสรรคต่อผู้นำเข้าและส่งออกได้

2.2.2 ขั้นตอนการจัดลำดับชั้นพิกัดอัตราภาษี โดยวิธีการจัดลำดับชั้นพิกัดอัตราภาษีศุลกากรยี่ระบบที่คิดขึ้นเองของประเทศนั้น

2.2.3 ขั้นตอนการผ่านพิธีศุลกากรทั้งหมด ในแต่ละประเทศมีระบบของเอกสารที่ใช้ในการนำสินค้าเข้าและออก วิธีการตรวจสอบและวิธีปฏิบัติแตกต่างกันไปในการกีดกันทางการค้า

2.3 การกีดกันทางเทคนิคในการค้า แม้ว่าข้อบังคับบางอย่างจะมีจุดประสงค์เพื่อควบคุมสินค้าที่ผลิตภายในประเทศแต่อาจมีผลกีดกันทางการค้าเนื่องจากสินค้านำเข้ามีมาตรฐานควบคุมที่ต่างกัน หรือประเทศผู้นำเข้าอาจกำหนดมาตรฐานดังกล่าวกับสินค้านำเข้าในด้านต่าง ๆ รวมทั้งการตรวจสอบแหล่งจุดกำเนิดสินค้าเพื่อประโยชน์ในการใช้สินค้าแต่ละประเภท

การส่งเสริมการส่งออก (Export Promotion)

การส่งเสริมการส่งออกมีความสำคัญควบคู่ไปกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งนี้เพราะในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ปัจจัยสำคัญที่จะขาดไม่ได้คือเงินทุน โดยเฉพาะเงินตราต่างประเทศจึงต้องมีการส่งสินค้าและบริการออกไปจำหน่ายให้มากที่สุด นโยบายและมาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริมการส่งออกจึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่กำลังพัฒนา การส่งเสริมการส่งออกต้องมีการปฏิบัติให้กว้างกว่าประเทศที่พัฒนาแล้ว เพราะประเทศกำลังพัฒนายังขาดสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการลงทุน และการส่งออก ตลอดจนภาวะแวดล้อมในการส่งออกยังไม่พร้อมเท่าประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ตลาดสินค้า การให้เงินอุดหนุน ฉะนั้นสิ่งที่ต้องกระทำหรือหลักการขั้นพื้นฐานในการส่งเสริมให้มีการส่งออกตามที่กรมเศรษฐกิจการพาณิชย์ได้ให้หลักการไว้ (2541) คือ

1. รัฐต้องให้ความสำคัญกับการส่งออกโดยรัฐต้องเป็นผู้นำในการสร้างความต้องการส่งออกแก่เอกชน โดยการกระตุ้นให้มีการผลิตและส่งออกด้วยวิธีการต่าง ๆ
2. การสร้างกลุ่มธุรกิจส่งออก เพื่อจัดการทางด้านการตลาด ถ้าหากกลุ่มธุรกิจนี้ยังไม่มี รัฐควรส่งเสริมให้มีขึ้น
3. มีการจัดรูปองค์กรเพื่อพัฒนาการส่งออก

4. มีการศึกษาฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศเพื่อกำหนดเป้าหมายในการส่งออก ทั้งนี้เพื่อให้ทราบถึงความสามารถในการผลิตและกำหนดเป้าหมายได้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง
5. ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ส่งออกในด้านเงินทุน
6. สร้างสิ่งจูงใจในการส่งออกเพื่อให้มีการขยายปริมาณสินค้าที่ส่งออกอยู่แล้ว ให้มีการส่งออกมากขึ้นและ/หรือเพื่อสนับสนุนให้มีการส่งออกสินค้าชนิดใหม่
7. การเลือกสินค้าที่ให้การส่งเสริมการส่งออก ควรเลือกสินค้าที่ประเทศสามารถผลิตได้ผลดีเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่น เป็นที่ต้องการของตลาดต่างประเทศและสามารถขยายการผลิตเพื่อส่งออกได้ไม่ยากนัก
8. จัดให้มีโครงการเพื่อส่งเสริมการจำหน่ายในต่างประเทศ เช่น การวิจัยตลาดสินค้า การจัดงานแสดงสินค้า จัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่สินค้า มีผู้แทนการค้าในต่างประเทศ และจัดตั้งศูนย์บริการส่งออกภายในประเทศ เป็นต้น
9. มีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่

นอกจากนั้นการที่จะทำให้การส่งเสริมการส่งออกประสบความสำเร็จ จะต้องมีการพิจารณาใช้มาตรการด้านอื่น ๆ ประกอบเพิ่มขึ้นเพื่อให้มีการสนับสนุนการส่งเสริมการส่งออกได้แก่

1. การชดเชยภาษีของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง สำหรับต้นทุนการผลิต และการส่งออกเมื่อมีผู้ส่งออกมาขึ้นค่าของชดเชยภาษี
2. การยกเว้นภาษีขาเข้าของกรมศุลกากร คือ ภาษีวัตถุดิบที่นำเข้าของผู้ส่งออก
3. การรับช่วงซื้อลดค้ำสัญญาใช้เงินของธนาคารแห่งประเทศไทย
4. การให้ความช่วยเหลือผู้ส่งออกในด้านค่ากระแสไฟฟ้า เพื่อสนับสนุนกิจการอุตสาหกรรมส่งออก
5. ศูนย์บริการส่งออก เพื่อทำหน้าที่เป็นแกนกลางเชื่อมโยงระหว่างผู้ขายในประเทศและผู้ซื้อต่างประเทศ เช่น ข้อมูลทางการค้า การจัดอบรมสัมมนา

ทางการค้าและการตลาด สนับสนุนให้มีการรวมกลุ่มของผู้ส่งออกสินค้าชนิดเดียวกัน

6. สำนักงานที่ปรึกษาการพาณิชย์ มีหน้าที่วางนโยบายและติดต่อแก้ปัญหาทางการค้าระดับรัฐบาลโดยจัดตั้งในเมืองที่สำคัญ ๆ ของต่างประเทศ
7. คณะผู้แทนการค้า เป็นกลุ่มตัวแทนทางการค้าที่รัฐบาลให้การสนับสนุนให้เอกชนจัดตั้งขึ้นเพื่อไปเจรจาตกลงการค้ากับต่างประเทศ
8. กองทุนส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
9. การจัดตั้งเขตอุตสาหกรรมส่งออกและคลังสินค้าสำหรับเก็บสินค้าระหว่างรอการเสียภาษีทั้งขาเข้า และขาออก
10. การให้กู้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ จากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ

นอกเหนือจากการดำเนินการดังกล่าวข้างต้นแล้ว สิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่มีส่วนสำคัญมาก คือ การมีส่วนร่วมของรัฐบาลในการทำการค้าและการกำหนดข้อจำกัดของรัฐบาล รวมทั้งนโยบายรัฐบาลทั่วไป คือ นโยบายการให้ความช่วยเหลือกิจกรรมต่าง ๆ ภายในประเทศที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. มาตรการควบคุมคุณภาพของสินค้าที่ขายในตลาดภายในประเทศ ระบบการจัดจำหน่าย และการควบคุมราคาของสินค้านำเข้า
2. มาตรการควบคุมราคาสินค้าภายในประเทศ อัตราภาษีสำหรับผู้บริโภค และข้อจำกัดในเรื่องระบบการจัดจำหน่าย การโฆษณาของสินค้านำเข้า และมาตรการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ผลิตในประเทศเพื่อให้สามารถแข่งขันกับผู้ผลิตต่างประเทศได้ ความช่วยเหลือดังกล่าว ได้แก่
 - 2.1 ความพยายามเพื่อเพิ่มรายได้ให้แก่ผู้ผลิตโดยการให้เงินอุดหนุนสิทธิพิเศษทางภาษี
 - 2.2 การสนับสนุนด้านราคาและการตลาด
 - 2.3 การสนับสนุนในการหาวัตถุดิบเพื่อการผลิต
 - 2.4 ความช่วยเหลือในด้านสิทธิพิเศษเรื่องภาษีรายได้

2.5 เงินอุดหนุนการวิจัยและการพัฒนา

2.6 เงินอุดหนุนทางด้านเครดิต

การส่งเสริมการส่งออกภาพยนตร์ไทย

การส่งเสริมการส่งออกของภาพยนตร์ไทยนั้น จากการประชุม “โครงการส่งเสริมการส่งออกธุรกิจบันเทิง” ของกรมส่งเสริมการส่งออกเพื่อหารือร่วมกันในการกำหนดวิสัยทัศน์ ระยะ 5 ปี (2542 - 2546) เมื่อเดือนมิถุนายน 2541 ตามนโยบายของรัฐบาลในการเร่งรัดการส่งออกเพื่อนำเงินตราต่างประเทศเข้ามาแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจที่ตกต่ำและสนับสนุนให้มีศักยภาพในตลาดต่างประเทศ ทำให้ได้ข้อสรุปจากการประชุมเกี่ยวกับธุรกิจด้านภาพยนตร์หลายประการ คือ

1. ด้านการผลิต

การผลิตภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นมีผู้ผลิตทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่ ซึ่งใช้ต้นทุนในการผลิตประมาณ 8 แสนบาท ถึง 10 ล้านบาทต่อเรื่อง ขึ้นอยู่กับการสร้างภาพยนตร์ และแต่ละเรื่องจะใช้เวลาผลิตประมาณ 6 เดือนถึง 1 ปี มีโครงสร้างด้านต้นทุนประกอบด้วย ค่าตัวนักแสดงร้อยละ 30 ค่าทีมงานสร้าง ร้อยละ 30 ค่าถ่ายทำ ร้อยละ 40 และจะมีบริการที่เกี่ยวข้องในการบริการด้านการผลิต ได้แก่ Film Lab, Production House, Post Production, Production Backup and Coordinator, การทำเสียง (อัดเสียง), การรับผลิต Animation นอกจากนั้นยังมีด้านแหล่งถ่ายทำภาพยนตร์ ธุรกิจโรงภาพยนตร์ และ ธุรกิจค้าปลีกด้านบันเทิง

ปริมาณการผลิตภาพยนตร์ไทยมีปีละประมาณ 20 เรื่อง บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการผลิตในด้านขั้นตอนต่าง ๆ ได้แก่ ขั้นตอนก่อนถ่ายทำภาพยนตร์ ขั้นตอนการถ่ายทำ และขั้นตอนหลังการถ่ายทำ ซึ่งการให้การส่งเสริมการลงทุนนั้นจะให้การส่งเสริมกิจการสร้างภาพยนตร์และสร้างภาพเทคนิคต่าง ๆ เป็นการส่งออก และผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออกเป็นส่วนใหญ่

2. ด้านตลาด

2.1 ตลาดภายในประเทศ

ในปี 2541 มีมูลค่าการตลาดภายในประเทศประมาณ 2,000 ล้านบาทซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์ต่างประเทศจากการฉายประมาณร้อยละ 80 ภาพยนตร์ไทยประมาณร้อยละ 20 ในปีหนึ่งผลิตภาพยนตร์ไทยได้ประมาณ 20 เรื่อง ราคาของภาพยนตร์ขึ้นอยู่กับความมีชื่อเสียงของผู้กำกับ นักแสดงและเนื้อเรื่อง

2.2 ตลาดต่างประเทศ

สำหรับตลาดภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศนั้นผลิตภัณฑ์และบริการที่มีศักยภาพได้แก่ ภาพยนตร์ในรูปแบบของสื่อต่าง ๆ จะอยู่ในเอเชียและยุโรป บริการด้านการผลิตทั้งหมดรวมทั้งแหล่งการถ่ายทำภาพยนตร์จะอยู่ในเอเชีย อเมริกา และยุโรป กลุ่มลูกค้าได้แก่ Theatre, Film/Video Distributors, TV Stations-Cable, Satellite, Free TV, Air Lines-Inflight Entertainment, Hotel-Inhouse Entertainment ส่วนแนวทางในการดำเนินธุรกิจนั้นส่วนมากจะมีแนวการทำธุรกิจ 4 ด้าน คือ

- จัดจำหน่ายผ่านบริษัทตัวแทนในต่างประเทศ
- ติดต่อกับลูกค้าในต่างประเทศโดยตรง
- ร่วมทุนกับต่างประเทศ
- ลงทุนในต่างประเทศ

3. ปัญหาในทางธุรกิจของภาพยนตร์ไทย

จากที่ประชุมได้สรุปปัญหาทางธุรกิจของภาพยนตร์ไทยได้หลายประการ คือ

- 3.1 ประชาชนสนใจภาพยนตร์ต่างประเทศมากกว่า
- 3.2 เนื้อหาสาระของภาพยนตร์ไม่มีความหลากหลายส่วนมากผลิตเพื่อตลาดเฉพาะกลุ่ม
- 3.3 ผู้ผลิตภาพยนตร์ไม่ให้ความสำคัญต่อการตลาดต่างประเทศอย่างจริงจัง
- 3.4 ผู้ผลิตภาพยนตร์ไม่ให้ความสำคัญต่อกฎหมายลิขสิทธิ์เท่าที่ควร

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการผลิต

- 3.5 ขาดบุคลากรด้านการผลิตในบางสาขา เช่น ผู้เขียนบทภาพยนตร์
- 3.6 สถาบันการศึกษายังไม่สามารถผลิตบุคลากรได้มากเท่าที่ความต้องการบุคลากรส่วนใหญ่เรียนรู้โดยการสั่งสมประสบการณ์ซึ่งใช้เวลานานในการพัฒนาบุคลากร
- 3.7 กฎหมายที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ยังล้าสมัย จำกัดขอบเขตการผลิตภาพยนตร์
- 3.8 อุปกรณ์ฟิล์มที่นำเข้ามาจากต่างประเทศยังมีภาษีในอัตราที่สูงอยู่
- 3.9 ขาดการประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจภาพยนตร์ในตลาดต่างประเทศ
- 3.10 ขาดข้อมูลเกี่ยวกับตลาดเป้าหมาย

4. วิสัยทัศน์ในระยะ 5 ปี (2542 - 2546)

- 4.1 การเป็นศูนย์กลางการให้บริการทางด้านบันเทิงในภูมิภาคเอเชีย
- 4.2 คุณภาพของผลงานด้านบันเทิงของไทยอยู่ในระดับมาตรฐานสากลและเป็นที่ยอมรับในนานาประเทศ
- 4.3 ประเทศไทยสามารถส่งออกผลงานด้านบันเทิงด้านต่าง ๆ ไปสู่ตลาดต่างประเทศได้มากขึ้นจนอยู่ในระดับที่สามารถเป็นธุรกิจหลักสาขาหนึ่งที่น่าเงินตราต่างประเทศมาสู่ประเทศไทย

5. กลยุทธ์

- 5.1 รณรงค์ให้ประชาชนในประเทศเห็นความสำคัญของสื่อบันเทิงที่ผลิตในประเทศผ่านสื่อต่าง ๆ
- 5.2 เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ธุรกิจบันเทิงในภาพรวมให้เป็นที่รู้จักในตลาดเป้าหมายในต่างประเทศ
- 5.3 ให้บริการข้อมูลการตลาดที่เป็นประโยชน์และทันสมัยแก่ผู้ประกอบการ
- 5.4 ให้บริการข้อมูลเกี่ยวกับผู้ประกอบการ และธุรกิจบันเทิงไทยแก่

ลูกค้าในตลาดเป้าหมาย

5.5 พัฒนาผู้ผลิต ผู้ประกอบการ ให้เห็นความสำคัญของตลาดต่างประเทศรวมทั้งความรู้ความสามารถระดับสากลเพื่อประโยชน์ในการดำเนินธุรกิจกับต่างประเทศ

5.6 ขยายการส่งออกผลงานบันเทิงและบริการด้านการผลิตที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบันเทิงในตลาดเป้าหมาย

5.7 ผลักดันให้ผู้ประกอบการในสาขาที่ยังไม่มีการรวมตัวเป็นหน่วยงานกลางในรูปแบบสมาคมเพื่อประโยชน์ในการประสานงานและร่วมกันดำเนินกิจกรรมต่อไป

5.8 ประสานงานกับหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ ในการแก้ไขปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ให้เอื้อประโยชน์ต่อธุรกิจบันเทิงมากขึ้น

6. กิจกรรมพัฒนาและส่งเสริมการส่งออกธุรกิจบันเทิง

6.1 จัดทำรายชื่อผู้ประกอบการต่างประเทศและผู้ประกอบการไทย

6.2 รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งการทำภาพยนตร์ สารคดีไทย กฤตกรรมที่เกี่ยวข้องกับการขออนุญาตถ่ายทำภาพยนตร์

6.3 รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจบันเทิงในตลาดเป้าหมายเพื่อใช้เผยแพร่และวางแผน

6.4 โฆษณา ประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจบันเทิงไทยผ่านสื่อต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ เช่น Internet

6.5 จัดคณะดูงานฝึกอบรมในต่างประเทศ

6.6 จัดโครงการเทศกาลภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศ โดยร่วมกับหน่วยงานส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมในต่างประเทศ

6.7 การสัมมนาพัฒนาความรู้ด้านการผลิต การตลาดต่างประเทศแก่บุคลากรในวงการบันเทิง

6.8 จัดสัมมนาร่วมกับกรมทรัพย์สินทางปัญญาทางด้านลิขสิทธิ์ และการปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาของธุรกิจบันเทิงไทย

- 6.9 จัดคณะผู้แทนการค้าในนามภาคเอกชน ไปเจรจากับบริษัทผู้ซื้อ
- 6.10 จัดคณะผู้แทนการค้าไปดูงานด้านเทคนิคการผลิตสื่อบันเทิง
- 6.11 เข้าร่วมงานแสดงสินค้าที่สำคัญๆ ในต่างประเทศ
- 6.12 ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการผลักดันการปรับปรุงกฎหมายที่ล่าสมัย
- 6.13 ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการลดภาษีอุปกรณ์การผลิตภาพยนตร์

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการส่งเสริมการส่งออกของภาพยนตร์ไทยมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและจำเป็นจะต้องได้รับความความร่วมมือจากหลายด้าน โดยเฉพาะภาครัฐและภาคเอกชน ควรจะมีการประสานงานกันเพื่อให้การส่งเสริมการส่งออกของภาพยนตร์ไทยเป็นไปอย่างมีระบบ มีหลักวิชาการ และมีประสิทธิภาพพร้อมที่จะแข่งขันกับประเทศต่าง ๆ ได้

แนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารการตลาด

การบริหารการตลาดเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้ที่จะประกอบธุรกิจทุกประเภท เพราะการที่จะทำให้การทำธุรกิจประสบความสำเร็จ จำเป็นจะต้องมีการบริหารการตลาดที่มีประสิทธิภาพเพื่อที่จะได้เข้าถึงกลุ่มลูกค้าได้อย่างตรงตามเป้าหมายและทำให้เกิดรายได้สู่การประกอบธุรกิจของตนเอง ในส่วนที่เกี่ยวกับตลาดนั้นได้มีผู้ให้ความหมายด้านการตลาดไว้หลายประการ คือ

Committee on Definition of the American Marketing Association ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการตลาด (Marketing) ว่า “ เป็นกิจกรรมทางธุรกิจซึ่งทำให้สินค้าและบริการเคลื่อนย้ายจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภคหรือผู้ใช้”

Harry L. Hansen ให้ความหมายไว้ว่า “เป็นกระบวนการค้นหาความจำเป็นหรือความต้องการของตลาด วิเคราะห์ออกมาเป็นลักษณะความต้องการในสินค้า บริการ หรือความคิด แล้วเสนอผลิตภัณฑ์เพื่อสนองความต้องการนั้น”

Philip Kotler ให้ความหมายไว้ว่า “เป็นกระบวนการทางสังคมและการบริหาร ซึ่งบุคคลและกลุ่มบุคคลได้รับสิ่งที่สนองความจำเป็นและความต้องการของเขา จากการสร้างและแลกเปลี่ยนระหว่างผลิตภัณฑ์และมูลค่าผลิตภัณฑ์นั้น”

E. Jerome McCarthy ให้ความหมายไว้ว่า “ การดำเนินการของกิจกรรมทางธุรกิจที่จะนำสินค้าหรือบริการจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภค”

คณะกรรมการตลาดแห่งมหาวิทยาลัยไอโฮโอสเตท ให้ความหมายไว้ว่า “การตลาดเป็นกิจกรรมทางธุรกิจ เป็นกลุ่มของกิจกรรมทางธุรกิจที่เกี่ยวข้องกัน เป็นปรากฏการณ์ทางการค้า เป็นส่วนประกอบของจิตใจหรือความคิด เป็นการประสานงานกัน เป็นการรวมหน้าที่ในการกำหนดนโยบาย เป็นวัตถุประสงค์ของธุรกิจ เป็นขบวนการทางเศรษฐกิจ เป็นโครงสร้างของสถาบัน เป็นขบวนการแลกเปลี่ยนหรือการโอนความเป็นเจ้าของในสินค้า เป็นขบวนการรวมความคิด เป็นขบวนการแข่งขัน เป็นการสร้างอรรถประโยชน์เกี่ยวกับเวลา สถานที่ และความเป็นเจ้าของและเป็นสิ่งอื่น ๆ อีกมาก”

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า การตลาดเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ คือ ความจำเป็น ความต้องการ และความต้องการซื้อเกิดขึ้นมาก่อน แล้วธุรกิจจึงเสนอผลิตภัณฑ์ เพื่อสนองความต้องการผลิตภัณฑ์นั้น ต้องสามารถสร้างอรรถประโยชน์ มีมูลค่าในสายตาของตลาดเป้าหมายและสามารถสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นกับตลาดเป้าหมายได้ ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนและกิจกรรมการตลาด

แนวความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการตลาดได้มีแนวความคิดที่สำคัญ 5 ประการซึ่งธุรกิจและองค์กรต่าง ๆ ยึดถือและปฏิบัติกันมา และมีการใช้อยู่ทั้งในอดีตและปัจจุบัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางการตลาด ได้แก่

1. แนวความคิดด้านการผลิต (The Production Concept)

แนวความคิดนี้ยึดหลักว่าผู้บริโภคพอใจผลิตภัณฑ์ที่จัดหาได้ง่ายและต้นทุนต่ำ ผู้จัดการองค์การที่มุ่งความสำคัญที่การผลิตต้องยึดหลักการปรับปรุงประสิทธิภาพในการผลิตให้ดีขึ้นและมีการจัดจำหน่ายให้ทั่วถึง

2. แนวความคิดด้านผลิตภัณฑ์ (The Product Concept)

แนวความคิดนี้ยึดหลักว่าผู้บริโภคพอใจผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพการทำงานและรูปลักษณะที่ดีที่สุด ผู้จัดการองค์การที่มุ่งความสำคัญที่ผลิตภัณฑ์จึงใช้ความพยายามในการสร้างผลิตภัณฑ์ที่ดีและปรับปรุงผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้นตลอดเวลา

3. แนวความคิดด้านการขาย (The Selling Concept)

แนวความคิดนี้ยึดหลักว่า ผู้บริโภคโดยทั่วไปจะไม่ซื้อผลิตภัณฑ์ขององค์การหรือซื้อแต่ไม่เพียงพอกับความต้องการ ดังนั้นองค์การจึงต้องใช้ความพยายามในการขายและการส่งเสริมการตลาดอย่างเต็มที่

4. แนวความคิดด้านการตลาด (The Marketing Concept)

แนวความคิดนี้ยึดหลักว่าสิ่งสำคัญที่บรรลุจุดหมายขององค์การ คือ การพิจารณาถึงความจำเป็นและความต้องการของตลาดเป้าหมายและการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหนือคู่แข่ง

5. แนวความคิดด้านการตลาดเพื่อสังคม (The Societal Marketing Concept)

แนวความคิดนี้ยึดหลักว่า งานขององค์การคือการพิจารณาความจำเป็น ความต้องการและความสนใจของตลาดเป้าหมายและการสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลเหนือคู่แข่ง โดยยังคงรักษาความกินดีอยู่ดีของผู้บริโภคและสังคม

องค์ประกอบที่สำคัญของการประกอบธุรกิจต่าง ๆ ต้องมีส่วนต่าง ๆ อันเป็นปัจจัยที่เกี่ยวพัน สัมพันธ์กัน และมีผลกระทบต่อกันถ้าขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ไม่สามารถเป็นธุรกิจที่ดีได้ และต้องมีความเกี่ยวพันกันอยู่เสมอถ้าปัจจัยสิ่งหนึ่งสิ่งใดมีปัญหาอาจก่อให้เกิดผลกระทบกับปัจจัยอื่น ๆ ด้วย และปัจจัยทุกประการนี้เป็นส่วนสำคัญไม่

สามารถขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้แล้วแต่ว่าธุรกิจประเภทใดให้ความสำคัญกับสิ่งใดมากกว่ากันอันจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับธุรกิจนั้น ได้แก่

1. การผลิต
2. การเงิน
3. การตลาด
4. บุคลากร

ในการดำเนินการทางธุรกิจทุกประเภท การตลาดนับเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำหน้าที่ที่ถูกกำหนดในระบบของธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งรูปแบบของการตลาดนั้นโดยทั่วไปจะกำหนดออกมาเป็น 5 รูปแบบตามธุรกิจที่ให้ความสำคัญ คือ

1. การตลาดเป็นหน้าที่หนึ่งที่มีความสำคัญเท่ากับองค์ประกอบอื่น ๆ
2. การตลาดมีความสำคัญมากกว่าหน้าที่ขององค์ประกอบอื่น ๆ
3. การตลาดเป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุดและถือว่าเป็นหัวใจของธุรกิจ
4. การตลาดและองค์ประกอบอื่นถูกควบคุมด้วยความสำคัญของลูกค้า โดยธุรกิจคำนึงถึงความต้องการของลูกค้า และการสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า
5. การตลาดเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดที่สนองความต้องการของลูกค้าเพื่อควบคุมลูกค้าให้เกิดความพึงพอใจและเป็นหน้าที่ที่มีความใกล้ชิดกับลูกค้ามากที่สุดกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ

ฉะนั้น รูปแบบของการตลาดที่เน้นธุรกิจประเภทใด หรือให้ความสำคัญกับการดำเนินธุรกิจของตนเองก็จะให้การตลาดทำหน้าที่ดังกล่าวเพื่อก่อให้เกิดผลประโยชน์สูงสุดกับธุรกิจซึ่งแต่ละธุรกิจไม่จำเป็นต้องให้การตลาดทำหน้าที่เป็นแบบเดียวกัน

กลยุทธ์ทางการตลาด (Marketing Strategy)

กลยุทธ์ด้านการตลาด (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2534) ให้ความหมายว่า “เป็นหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่สอดคล้องกัน เหมาะสมและปฏิบัติตามได้ สิ่งเหล่านี้คาดว่าจะเข้าถึงลูก

ค้าในระยะยาว และมีกำไรตามเป้าหมายภายใต้สิ่งแวดล้อมทางการแข่งขันอย่างไรได้อย่างหนึ่ง” ซึ่งการกำหนดกลยุทธ์ทางการตลาดจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยหลายประการ คือ

1. ขนาดการแข่งขันและตำแหน่งการแข่งขันในตลาด
2. ทรัพยากร วัตถุประสงค์ และนโยบายของบริษัท
3. กลยุทธ์ทางการตลาดของกลุ่มแข่งขัน
4. พฤติกรรมการซื้อของลูกค้าเป้าหมาย
5. ขั้นตอนของวงจรผลิตภัณฑ์

กลยุทธ์การแข่งขันทางการตลาดของผู้แข่งขันอันดับรองต้องแสวงหาส่วนครองตลาดโดยใช้กลยุทธ์ 3 ประการ คือ

1. กลยุทธ์โจมตีตรง เป็นการต่อสู้โดยใช้กิจกรรมทางการตลาดโดยตรง
2. กลยุทธ์ประตูลัง ในกรณีนี้ผู้แข่งขันอันดับรองจะไม่โจมตีโดยตรงแต่อาจจะเป็นสินค้าราคาถูกเพื่อต่อสู้กับผู้นำ
3. กลยุทธ์โจมตีคู่แข่งรายอื่นที่เล็กกว่าในกรณีที่ไม่สามารถโจมตีบริษัทที่ใหญ่กว่าได้

โดยทั่วไปแล้วผู้แข่งขันอันดับรองจะตัดสินใจต่อสู้กับผู้นำตลาดหรือผู้แข่งขันรายย่อย หรือพยายามค้นหาข้อบกพร่องของผู้แข่งขันด้านต่าง ๆ ซึ่งจะต้องติดตามอย่างใกล้ชิด และยังมีกลยุทธ์อีกหลายประการที่สามารถนำมาใช้เพื่อเป็นคู่แข่งกับบริษัทผู้นำเพื่อมิให้ได้เปรียบและเสียเปรียบมากนัก คือ

1. กลยุทธ์การลดราคา กลยุทธ์นี้บริษัทจะเสนอคุณภาพของผลิตภัณฑ์ใกล้เคียงกันกับผลิตภัณฑ์ของผู้นำ
2. กลยุทธ์สินค้าราคาถูกกว่า เป็นการเสนอผลิตภัณฑ์ที่คุณภาพต่ำเพื่อต่อสู้ด้านราคา
3. กลยุทธ์สินค้าคุณภาพดี เป็นการเสนอผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพเหนือกว่า
4. กลยุทธ์ผลิตภัณฑ์หลายชนิด เป็นการเสนอผลิตภัณฑ์หลายชนิดเพื่อดึงดูด
5. ลูกค้าย่อยให้มีลักษณะเด่น
6. กลยุทธ์การค้นพบผลิตภัณฑ์ใหม่

7. กลยุทธ์การปรับปรุงบริการ โดยวิธีการเสนอบริการใหม่ ๆ หรือบริการที่ดีกว่าเพื่อให้ลูกค้าสนใจ
8. กลยุทธ์การค้นพบวิธีการจัดจำหน่าย โดยการสำรวจความเป็นไปได้ในการขยายส่วนของตลาดโดยปรับปรุงช่องทางการจัดจำหน่าย
9. กลยุทธ์การลดต้นทุนการผลิต ทำได้โดยการซื้อวัตถุดิบให้มีประสิทธิภาพ ใช้ต้นทุนแรงงานที่ต่ำกว่า
10. กลยุทธ์การส่งเสริมการโฆษณาอย่างมาก

กลยุทธ์ทางการตลาด โดยปกติเป็นการใช้เทคนิคทำให้คนซื้อสินค้าคนสุดท้ายของเรา รู้จัก การชมภาพยนตร์จะมีผู้ชมเข้าคิวซื้อตั๋วมากกว่าหนึ่งคน ถ้าไม่สามารถเข้าถึงคนเหล่านี้ได้ พวกเขาจะไม่เข้ามาซื้อตั๋วอยู่ในแถวนั้น ดังนั้นตลาดจึงเป็นเป้าหมายที่อาจใช้เงินนั้นเพื่อให้เกิดความเป็นไปได้ของการซื้อตัวนั้น ประการแรก เราดูที่กลยุทธ์สำหรับการที่ภาพยนตร์นั้นถูกสร้างขึ้นมาจากนั้นเราก็พิจารณาที่ยุทธวิธีการตลาดบางประการที่ผู้จัดจำหน่ายและผู้อำนวยการสร้างใช้สำหรับภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ผู้เชี่ยวชาญมักจะกล่าวถึง 4 P's ของการตลาด คือ Product, Price, Place and Promotion เมื่อได้ก้าวเข้ามาในส่วนครองตลาดของแผนธุรกิจนี้ ก็ต้องการเน้นไปที่การ Promotion ด้วย ในที่สุดผู้จัดจำหน่ายจะเป็นผู้รับผิดชอบสำหรับยุทธวิธีที่เฉพาะชัดเจนในแผนการตลาดซึ่งสามารถอธิบายให้กับผู้ลงทุนได้ว่าจะเป็นอย่างเช่นไร ส่วนผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์เป็นคนกลาง และเป็นผู้ที่มีความชำนาญอย่างมากในการทำธุรกิจภาพยนตร์ให้เจริญเติบโต หรือในฐานะเป็นนักธุรกิจที่ทำให้ผู้ผลิตเจริญเติบโตได้

การแบ่งส่วนการครองตลาด (Market Segmentation)

ในการตัดสินใจขายสินค้าในตลาดทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นตลาดผู้บริโภค ตลาดอุตสาหกรรม ตลาดผู้ขายต่อ หรือตลาดรัฐบาล โดยทั่วไปแล้วเราไม่สามารถจะบริการลูกค้าทุกตลาดได้ เนื่องจากลูกค้ามีอยู่จำนวนมากและกระจัดกระจาย มีลักษณะความ

ต้องการในการซื้อและวิธีการปฏิบัติการซื้อที่แตกต่างกันซึ่งต้องพิจารณาการแบ่งส่วนตลาดให้เหมาะสม (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2534)

การแบ่งส่วนตลาด เป็นการปฏิบัติในการแบ่งส่วนตลาดสำหรับสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งออกเป็นตลาดย่อยให้เห็นแตกต่างกันเพื่อที่จะได้วางแผนการ และใช้ความพยายามทางการตลาดให้เข้าถึงกลุ่มผู้บริโภคได้อย่างเหมาะสม การแบ่งส่วนตลาดเป็นกลยุทธ์ทางการตลาดที่ทันสมัยเป็นการแบ่งกลุ่มลูกค้า และความต้องการของลูกค้าที่แตกต่างกันซึ่งมีรายละเอียดคือ

1. ลักษณะของการแบ่งส่วนตลาด (Nature of Market Segmentation)

ตลาดก็คือลูกค้า และลูกค้าจะมีลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น แตกต่างกันในด้านขนาด รายได้ สภาพภูมิศาสตร์ ความต้องการผลิตภัณฑ์ ทักษะคติในการซื้อ และการปฏิบัติในการซื้อ ปัจจัยเหล่านี้ทำให้เกิดความแตกต่างกันในการดึงดูดลูกค้าจึงต้องมีการพิจารณาถึงตัวแปรที่มีอำนาจในการแบ่งตลาด เนื่องจากความจำเป็นและความต้องการเฉพาะอย่าง โดยทั่วไปผู้ขายจะศึกษาผู้ซื้อแต่ละกลุ่มเพื่อสร้างแผนการตลาดที่ดีที่สุดให้เหมาะสม

2. แบบของการแบ่งส่วนตลาด (Patterns of Market Segmentation)

การแบ่งส่วนตลาดตามหลักประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน เช่น รายได้ อายุ ที่อยู่อาศัย การจะแบ่งตลาดแบบใดนั้นต้องพิจารณาถึงความพอใจของตลาดที่มีต่อคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ซึ่งประกอบด้วย 3 แบบ คือ

2.1 ความชอบเหมือนกัน ได้แก่ ตลาดที่ผู้บริโภคทุกคนมีคุณสมบัติในระดับที่เท่ากัน

2.2 ความชอบกระจัดกระจาย ได้แก่ ตลาดที่ผู้บริโภคแต่ละคนมีความชอบสินค้าแตกต่างกันอย่างมาก คู่แข่งขันที่เข้ามาในตลาดอาจกำหนดตำแหน่งผลิตภัณฑ์ใกล้เคียงกัน

2.3 ความชอบเป็นกลุ่มหลายกลุ่ม ได้แก่ ตลาดที่ผู้บริโภคมีลักษณะคล้ายกับกลุ่มชอบเหมือนกัน แต่มีหลายกลุ่มเกิดจากการแบ่งส่วนตลาดโดยธรรมชาติ

3. ขบวนการแบ่งส่วนตลาด (Market Segmentation Procedure)

การแบ่งส่วนตลาดจะพิจารณาถึงตัวแปรที่ทำให้เกิดการแบ่งส่วนตลาด ซึ่งผู้ขายสามารถทราบได้โดยการค้นหาลำดับความสำคัญของตัวแปรซึ่งผู้บริโภคใช้ตัดสินใจในการซื้อ

4. หลักเกณฑ์ในการแบ่งส่วนตลาดผู้บริโภค (Bases of Segmenting Consumer Markets) เป็นการค้นหาถึงตัวแปรที่สำคัญที่จะถือเป็นหลักเกณฑ์ในการแบ่งส่วนตลาด การแบ่งส่วนการตลาด (ศิริวรรณ ลัญจนนท์ , 2525) มีการแบ่งออกเป็น 3 แบบ คือ

1. การแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์ เป็นการแบ่งออกตามสถานที่ที่ต่างกัน เช่น ประเทศ รัฐ จังหวัด อำเภอ ตำบลหรือหมู่บ้าน ซึ่งจะต้องคำนึงถึงความสามารถและต้นทุนทางการตลาดที่แตกต่างกันตามที่ตั้ง

2. การแบ่งส่วนตลาดเชิงประชากร เป็นการแบ่งส่วนการตลาดตามปัจจัยทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ อายุ เพศ ขนาดครอบครัว รายได้ การศึกษา อาชีพ ศาสนา และเชื้อชาติ

3. การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคล ได้แก่ การแบ่งเกณฑ์ตามความแตกต่างกันของวิธีการดำรงชีวิต หรือความแตกต่างตามบุคลิกลักษณะ

ส่วนแบ่งการครองตลาดภาพยนตร์ คือ ส่วนหนึ่งของคนดูภาพยนตร์ทั้งหมดที่เราคาดว่าจะดูภาพยนตร์ของเรามีการระบุปริมาณ และลักษณะนิสัยของคนดูในส่วนแบ่งการครองตลาดนี้ ทราบส่วนแบ่งการครองตลาด ซึ่งมีความสำคัญที่จะทราบสัดส่วนผู้บริโภคโดยดูว่าใครเป็นคนสุดท้ายที่เข้าแถวซื้อตั๋ว และมีประมาณเท่าไรก่อนพิจารณาเกี่ยวกับกลยุทธ์ทางการตลาด และการจัดจำหน่ายเพื่อให้มองเห็นภาพแนวโน้มของตลาดคนดูว่ามีความเป็นไปได้ในปริมาณเท่าใด โดยใช้การวิจัยเป็นเครื่องมือเพื่อหาคำตอบว่า

1. การแบ่งส่วนการครองตลาดของคนดูภาพยนตร์ว่ามีเท่าไร

2. งบประมาณเท่าไรที่เหมาะสมกับขนาดของส่วนการครองตลาด

ส่วนแบ่งการครองตลาดที่เป็นความต้องการให้ผู้สร้างภาพยนตร์พอใจ แต่ภาพยนตร์บางเรื่องจะสามารถไปถึงจุดนั้นได้ เพราะการลงทุนยิ่งมากเท่าไรก็มักเป็นที่สน

ใจของคนดูมากเท่านั้น การทำให้คนสนใจจำนวนมากนี้เป็นความพยายามที่จะเจาะเข้าไปในตลาด ต้องทำการวิจัยอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักวิจัยที่เชี่ยวชาญ แต่ช่วยทำให้ผู้สร้างและผู้ลงทุนมีรายละเอียดมากขึ้นด้วยคำถามต่าง ๆ กับคนดู และการทำประวัติตลาดคนดูของผู้สร้าง คือ

1. ประเภทของภาพยนตร์ที่นิยม
2. อายุ
3. เพศ
4. ความชอบส่วนตัว
5. แสดงงบประมาณที่ประสบความสำเร็จ

ฉะนั้นการแบ่งส่วนการครองตลาดจึงเป็นสิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้ประกอบธุรกิจจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ให้ชัดเจนเพื่อที่จะนำไปกำหนดเป็นกลยุทธ์ที่จะต่อสู้กับคู่แข่งได้ มิฉะนั้นแล้วการประกอบธุรกิจก็จะไม่ได้รับความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

การเลือกตลาด

ในการประกอบธุรกิจทุกประเภท การเลือกตลาดเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่สุดประการหนึ่งซึ่งผู้ที่ส่งออกจำเป็นต้องมีความรู้ในการพิจารณาและตัดสินใจในการเลือกตลาดเพื่อการส่งออกยังต่างประเทศโดยจะต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและมีผลต่อธุรกิจให้ได้มากที่สุดเพื่อที่จะได้กำหนดแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์ที่เหมาะสมและตรงตามความต้องการของธุรกิจซึ่ง อดุลย์ จาตุรงค์กุล (2518) ได้ให้ข้อควรพิจารณาหลายประการ คือ

1. สถานะแวดล้อมทางการตลาดระหว่างประเทศ (International Marketing Environment) เนื่องจากปัจจุบันมีการเคลื่อนไหวและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในตลาดต่างประเทศ ซึ่งสร้างทั้งปัญหาและโอกาสให้กับผู้ที่ส่งออกได้ เช่น การร่วมมือ

กันเชิงเศรษฐกิจระหว่างประเทศ การปกป้องทางการค้าของบางประเทศ การเปิดประตูทางการค้าของตลาดใหม่ที่สำคัญ

2. สิ่งแวดล้อมทางเศรษฐกิจ (Economic Environment) เป็นปัจจัยที่กำหนดว่าประเทศหนึ่ง ๆ มีความพร้อมหรือความสนใจต่อสินค้าหรือบริการจากต่างประเทศหรือไม่ซึ่งโดยปกติแล้วจะสังเกตได้จากคุณสมบัติทางเศรษฐกิจ 2 ประการ คือ

2.1 โครงสร้างทางอุตสาหกรรมของประเทศ เพราะโครงสร้างดังกล่าวจะเป็นตัวชี้ความต้องการของสินค้าและบริการ

2.2 การกระจายรายได้ของประเทศ มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงสร้างทางอุตสาหกรรม

3. สิ่งแวดล้อมทางการเมือง (Political Environment) ในแต่ละประเทศมีนโยบายทางการเมืองที่แตกต่างกันทางการลงทุนและการนำสินค้าเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งมีข้อกำหนดที่สำคัญที่จะพิจารณาความเหมาะสมในการดำเนินธุรกิจดังกล่าว 4 ประการ คือ

3.1 ท่าทีการซื้อจากต่างประเทศ

3.2 ความมั่นคงทางการเมือง

3.3 ข้อกำหนดทางการเงิน

3.4 ระเบียบข้อบังคับทางราชการ

4. สิ่งแวดล้อมทางประเพณี วัฒนธรรม (Cultural Environment) สิ่งแวดล้อมด้านนี้เป็นข้อที่อาจมีความยุ่งยากมากในการทำธุรกิจส่งออกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับบรรณนิยม และแบบฉบับทางการซื้อสินค้าของผู้บริโภค เช่น ประเทศอเมริกาตอนใต้คุ้นเคยกับการเจรจาทางการค้า หรือชาวญี่ปุ่นไม่ค่อยมีการปฏิเสธขณะเจรจาทางการค้า

5. การเลือกตลาดส่งออก เป็นสิ่งสำคัญที่ต้องพิจารณาในองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน ได้แก่

5.1 ขนาดของตลาด ผู้ส่งออกต้องทำการประมาณการ โอกาสทางการตลาดปัจจุบันของแต่ละประเทศเป้าหมายเพื่อเปรียบเทียบเป็นแนวทางการตัดสินใจขนาดของตลาดให้เหมาะสม

5.2 ความเจริญเติบโตทางตลาด เป็นการประมาณการณ์การส่งออกว่าจะมีโอกาสเติบโตในแต่ละปีมากน้อยเพียงใด

5.3 กำไรและต้นทุนการดำเนินธุรกิจ การประมาณการณ์ จะต้องคำนึงให้รอบคอบทั้งมูลค่าสินค้า ค่าบริการ ค่าธรรมเนียม ค่าดอกเบี้ย ค่าจ้าง ภาษี การปฏิบัติเชิงการค้าอื่น ๆ

5.4 ความได้เปรียบเสียเปรียบเชิงแข่งขัน เช่น การตั้งกำแพงภาษี การจำกัดจำนวนการนำเข้า การให้สิทธิพิเศษทางการปฏิบัติและภาษีของกลุ่มประเทศสมาชิกที่มีสัญญาต่อกัน

5.5 การประมาณการอัตราผลตอบแทนต่อการลงทุนซึ่งพิจารณาถึงอัตราผลตอบแทนความเสี่ยงและความไม่มั่นคงในการตลาดของประเทศคู่ค้า

จะเห็นได้ว่า การเลือกตลาดเป็นสิ่งสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งที่จะขาดเสียไม่ได้เพราะการทำธุรกิจทุกประเภทจะต้องมีการกำหนดกลุ่มลูกค้าเป้าหมายที่ชัดเจน และประเมินคู่แข่งขึ้นเพื่อที่จะได้กำหนดขีดความสามารถในการทำธุรกิจให้เหมาะสมกับกลุ่มลูกค้า

วัฒนธรรมด้านการตลาด

ความหมายของคำว่า วัฒนธรรม (Culture) ด้านการตลาดนั้นเป็นการทำให้เกิดรูปแบบของการยอมรับ คุณค่า และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ช่วยให้สังคมปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของกลุ่มต่าง ๆ ปฏิบัติให้อยู่ในวัฒนธรรมที่เขาอยู่ ดังนั้นวัฒนธรรมจึงมีส่วนสำคัญต่อบุคคลในสังคมด้านการเห็น คิด และรู้สึก นักการตลาดที่ดีจึงจำเป็นต้องศึกษาวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ให้ได้เข้าใจอย่างชัดเจนเพื่อใช้ประโยชน์ในการวางแผนการตลาดของแต่ละประเทศที่เราต้องการจะนำสินค้าไปดำเนินธุรกิจ ซึ่ง

ในแต่ละประเทศจะมีวัฒนธรรมย่อยที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะทางสังคมที่เจาะจงลงไป โดยเราสามารถแบ่งวัฒนธรรมย่อยออกเป็น 4 แบบ (สุกร เสรีรัตน์, 2532) คือ

1. ตามเชื้อชาติ ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่และมีรสนิยมของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกัน
2. ตามศาสนา เช่น ศาสนาพุทธ คริสต์ และอิสลาม มีวัฒนธรรมและข้อห้ามเฉพาะกลุ่ม
3. ตามผิวพรรณ เช่น คนผิวดำ คนผิวเหลือง มีวัฒนธรรมและทัศนคติที่แตกต่างกัน
4. ตามภูมิศาสตร์ เช่น ภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้ มีวัฒนธรรมปลีกย่อยต่างกันตามวิถีชีวิตความเป็นอยู่

นักการตลาดที่ดีจึงควรศึกษาวัฒนธรรมหลักและวัฒนธรรมย่อยของแต่ละประเทศหรือกลุ่มเป้าหมายเพื่อจัดหาสิ่งตอบสนองความต้องการได้ถูกต้องมากขึ้น

ตลาดภาพยนตร์

ตลาดภาพยนตร์เป็นตลาดบริการประเภทหนึ่งเพื่อความบันเทิงในการซื้อตัวชมภาพยนตร์นั้นผู้ดูได้รับความพึงพอใจจากการดูภาพยนตร์ และได้รับความสะดวกสบายจากการนั่งชม แต่ถ้าจะพิจารณาในด้านการจัดจำหน่ายตลาดภาพยนตร์ จะมีลักษณะเป็นตลาดสินค้าประเภทหนึ่ง คือ มีการซื้อขายฟิล์มภาพยนตร์ที่ถ่ายทำเสร็จแล้วให้แก่คนกลางหรือที่เรียกว่า สายหนังเพื่อนำไปฉายตามโรงภาพยนตร์ ลักษณะนี้สายหนังมีสิทธิในการครอบครองฟิล์มภาพยนตร์ ฉะนั้นตลาดภาพยนตร์จึงมีองค์ประกอบ (ชัยวัฒน์ ทวีวงศ์แสงทอง, 2532) ดังนี้

1. มีการผลิตหรือมีการสร้างภาพยนตร์ขึ้นมาตามความต้องการของตลาดในเวลานั้น และการคาดคะเนของตลาดในอนาคต
2. มีการตั้งราคา เมื่อผลิตภาพยนตร์เสร็จเรียบร้อยแล้วมีการตั้งราคาขาย ราคาของของภาพยนตร์แต่ละเรื่องจะไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ภาษาภาพยนตร์เรียกว่า “ฟอร์มหนัง” หมายถึง เนื้อเรื่อง ผู้กำกับ ดารา ทูม และเทคนิค

การถ่ายทำ เป็นต้น ถ้าภาพยนตร์เรื่องใดมีฟอร์มใหญ่จะราคาสูงกว่า หนึ่งฟอร์มเล็ก

3. มีช่องทาง การจัดจำหน่าย หรือมีการเคลื่อนย้ายจากผู้ผลิต ไปยังผู้บริโภค หรือมีการนำออกฉายตาม โรงภาพยนตร์เพื่อให้ประชาชนดู
4. มีการสื่อสารระหว่างผู้ผลิตกับผู้บริโภค หรือ มีการส่งเสริมการตลาดโดยวิธีการ โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนได้ทราบข่าวสารเกี่ยวกับภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เพื่อจูงใจให้ประชาชนดูภาพยนตร์

ภาพยนตร์แต่ละเรื่องมีวงจรสั้น คือ เรื่องหนึ่ง ๆ จะอยู่ในความนิยมของผู้ชมไม่นานนัก ไม่เหมือนสินค้าอื่น ๆ ที่ผลิตขึ้นมาแล้วสามารถขายได้ตลอดเวลาและสามารถเก็บรักษาได้ แต่ภาพยนตร์เมื่อสร้างขึ้นมาแล้วต้องรีบฉายทันที ถ้าปล่อยเวลาไปความนิยมของประชาชนจะเปลี่ยนไป ในวงการภาพยนตร์จึงมีการผลิตภาพยนตร์ใหม่ออกสู่ตลาดอยู่ตลอดเวลา การดำเนินธุรกิจภาพยนตร์เป็นธุรกิจเชิงพาณิชย์ศิลป์ (Commercial Art) หรือเรียกตามภาษาของนักภาพยนตร์ว่าเป็นธุรกิจค้าเงา ซึ่งยากที่จะไขว่คว้าความสำเร็จ เพราะรสนิยมคนดูเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว บางครั้งผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการสร้างภาพยนตร์เพื่อถ่ายทอดความงดงามทางศิลปะ แต่ภาพยนตร์เรื่องนั้นไม่ได้รับความนิยมจากผู้ดูทำให้ผู้สร้างขาดทุนแต่หากมุ่งผลิตภาพยนตร์ที่เอาใจตลาดโดยขาดความประณีตในศิลปะการถ่ายทำ ศิลปะการแสดงและความสมจริงสมจังของการดำเนินเรื่องภาพยนตร์เรื่องนั้นถึงแม้ว่าได้รับความนิยมสูงเพราะถูกใจตลาดแต่อาจถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่มีศิลปะ ดังนั้นความปรารถนาของผู้สร้างภาพยนตร์จึงต้องการได้รับทั้งเงินและคำชม ผู้บริหารจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับตลาดภาพยนตร์ (ชัยวัฒน์ ทวีวงศ์แสงทอง, 2532) คือ

1. การตลาดภาพยนตร์ มีความรู้เกี่ยวกับการบริหารทางการตลาดโดยมีการวิจัยตลาดและการวางแผนทางการตลาด รวมทั้งต้องมีกระบวนการควบคุมตลาด รู้กลยุทธ์ของบริษัทคู่แข่ง รู้กลยุทธ์ของสายหนัง เจ้าของโรงภาพยนตร์ นายทุน

2. ต้องรู้จักตนเองว่ามีความพร้อมแค่ไหนในด้านทุน ความสามารถ มีการกำหนดนโยบายและแผนงาน และมีความพร้อมในการบริหารงานเพียงใด
3. ต้องรู้สิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ คือ รู้ตลาด รู้ความต้องการเกี่ยวกับคน ในสังคมขณะนั้นว่าต้องการจะไปทางใด ผู้สร้างภาพยนตร์จะตามกระแสของสังคม หรือจะทวนกระแสอย่างไรจึงจะไม่ประสบความสำเร็จ

ถ้าผู้ที่ทำธุรกิจภาพยนตร์สามารถจะดำเนินธุรกิจให้เป็นไปตามตลาดของภาพยนตร์โดยใช้ความรู้ดังกล่าวให้เป็นประโยชน์สูงสุดได้แล้วการทำธุรกิจในด้านนี้ก็สามารถจะประสบความสำเร็จได้

การวางแผนการตลาดภาพยนตร์

การตัดสินใจสร้างภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้บริหารของบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ต้องมีการวางแผนล่วงหน้าทั้งแผนการผลิตและแผนการตลาด แผนการผลิตนั้นเป็นการกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายของการผลิต รวมทั้งกำหนดทิศทางของการปฏิบัติงานเพื่อให้การผลิตบรรลุวัตถุประสงค์ ได้งานที่มีคุณภาพ ประหยัดงบประมาณและเวลา ส่วนทางด้านการตลาดก็ต้องดำเนินการควบคู่กันไป มีการวางแผนการตลาดซึ่งเป็นแผนกลยุทธ์ และกลวิธีในการกระจายสินค้าหรือบริการไปยังผู้บริโภคเพื่อให้ผู้บริโภคเกิดความนิยมและเกิดพฤติกรรมการซื้อในที่สุด การวางแผนการตลาดจะช่วยให้ผู้บริหารสามารถตัดสินใจในปัญหาต่าง ๆ และมีแนวทางในการผลิตสินค้าหรือบริการได้ดีขึ้น แผนการตลาดที่ดีทำให้การดำเนินธุรกิจมีความเจริญเติบโต มั่นคง มีผลกำไร และได้รับการยอมรับจากสังคม ดังนั้นนอกจากผู้บริหารของบริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ต้องมีความรู้ในเรื่องการผลิตภาพยนตร์แล้ว ยังต้องมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องระบบการตลาดเป็นอย่างดี จึงจะสามารถแข่งขันกับบริษัทอื่นได้ อาจกล่าวได้ว่างานด้านการตลาดเป็นงานหลักอย่างหนึ่งของการดำเนินธุรกิจภาพยนตร์ ถ้าเราพิจารณาถึงสภาพปัจจุบันจะเห็นว่าธุรกิจแขนงนี้มีการลงทุนสูงมาก มีความเสี่ยงสูง และยากที่จะคาดคะเนแนวโน้มของตลาดได้เพราะมีสภาพแวดล้อมที่เป็นปัจจัยภายนอกซึ่งควบคุม

คุมไม่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับได้แก่ สภาพทางสังคม วัฒนธรรม ค่านิยม พฤติกรรมของผู้บริโภค สถานการณ์ด้านการตลาด สภาพเศรษฐกิจ นโยบายของรัฐ จริยธรรม จรรยาบรรณ และคู่แข่ง ซึ่งในปัจจุบันนี้ นอกจากจะแข่งขันกับบริษัทผู้สร้างด้วยตัวเองแล้วยังต้องแข่งขันกับสื่ออื่น ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วิทยุทัศน์ และสถานพักผ่อนหย่อนใจอื่น ๆ อีกด้วย สภาพแวดล้อมต่าง ๆ เหล่านี้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา จึงต้องมีการวิเคราะห์ที่อยู่เสมอเพื่อให้สามารถปรับตัวได้ทันกับความเปลี่ยนแปลง ส่วนปัจจัยภายใน ซึ่งได้แก่บุคลากร งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการบริหารงานก็จำเป็นต้องนำมาพิจารณาในการวางแผนด้านการตลาดด้วยเช่นเดียวกันเพราะจะมีผลกระทบต่อทั้งด้านการตลาดและการผลิตด้วย ถ้าหากขาดบุคลากร ขาดงบประมาณ ไม่มีอุปกรณ์ที่ทันสมัย หรือการบริหารภายในองค์กรไม่ดีพอ ผลผลิตที่ออกมาย่อมไม่มีคุณภาพและการดำเนินงานทางด้านการตลาดก็ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ สภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกจึงมีความสัมพันธ์กับแผนการผลิตและการตลาด

ฉะนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การวางแผนด้านการตลาดมีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการบริหารงานภาพยนต์เพื่อให้ประสบความสำเร็จและสามารถต่อสู้กับคู่แข่งได้ตามเหตุผล (สุมน อยู่สินธุ์, 2532) ดังนี้

1. เป็นแนวทางสำหรับการวางแผนผลิตภาพยนต์ให้ตรงกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย
2. ทำให้ภาพยนต์กระจายไปยังผู้บริโภค ได้ทันเวลาและทันตามความนิยมในระยเวลานั้น
3. ทำให้สามารถแข่งขันกับคู่แข่งได้
4. การวางแผนการตลาดที่ดีจะสามารถสร้างผลกำไรให้กับธุรกิจนั้นได้

นอกจากการวางแผนการตลาดแล้วผู้บริหารภาพยนต์ต้องมีกระบวนการควบคุมหรือตรวจสอบตลาดเพื่อติดตามผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามแผน ซึ่งได้แก่การตรวจสอบสภาพแวดล้อมทางการตลาด เมื่อนำภาพยนต์ออกฉายตามโรงภาพยนต์ เช่น การตรวจสอบรายได้ การตรวจสอบกลยุทธ์ทางการส่งเสริมการตลาดว่าได้ผลหรือไม่ ตลอดจนการติดตามการวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ เพื่อนำมาปรับแผนการตลาดต่อไป

แนวความคิดเกี่ยวกับการจัดจำหน่ายภาพยนตร์

การจัดจำหน่าย โดยความหมายปกติแล้วหมายถึงการเคลื่อนย้ายของสินค้าและบริการจากผู้ขายไปสู่จุดหมายยังผู้บริโภค (Fred Goldberg, 1988) ผู้จัดจำหน่ายสินค้าและบริการทั้งหมดมักไม่เกี่ยวข้องกับการผลิตสินค้า และอาจไม่เกี่ยวข้องกับการสร้างแผนการตลาดในการผลิต ซึ่งประเด็นที่เกี่ยวข้องกับระบบธุรกิจนั้นการจัดจำหน่ายจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับปัจจัยของธุรกิจด้านอื่น ๆ ด้วย ในที่นี้จะมุ่งประเด็นของการจัดจำหน่ายภาพยนตร์เป็นหลัก โดยจะแยกให้เห็นเป็นประเด็นที่มีความสัมพันธ์กัน คือ

การตลาดกับการจัดจำหน่ายภาพยนตร์

ในการผลิตภาพยนตร์ เมื่อภาพยนตร์ผลิตเรียบร้อยแล้วจะถูกส่งจากผู้ผลิต ไปสู่ผู้บริโภค และควบคุมดูแลโดย ผู้จัดจำหน่าย ผู้พิมพ์โฆษณา และการส่งเสริมการขาย กระบวนการนี้จะเริ่มต้นตั้งแต่มีการถ่ายทำภาพยนตร์ซึ่งผู้จัดจำหน่ายจะเป็นผู้คิดราคาสินค้า คำนวณรายจ่ายจากรายได้ของการฉายภาพยนตร์ตามโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ บริษัทวีดีโอ บริษัทผลิตเคเบิลทีวี และสถานีเครือข่ายต่าง ๆ สิ่งสำคัญที่มีอิทธิพลในด้านการตลาด คือ การวางตำแหน่งของสินค้า การเลือกตรา การเพิ่มเติมแนวคิด การดูแลบทภาพยนตร์ที่กำหนดคณรายอดนิยม ผู้กำกับที่มีชื่อเสียง เพื่อทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดของภาพยนตร์

ในการผลิตภาพยนตร์ของฮอลลีวู้ดนั้น จะมีผู้จัดจำหน่ายที่สามารถแยกออกเป็นกลุ่มหลัก ๆ ซึ่งจะทำหน้าที่ตามขนาดของบริษัทที่มีองค์กรของธุรกิจที่มีขนาดแตกต่างกันออกไปแบ่งเป็น 4 ประเภท (Fred Goldberg, 1988) คือ

1. ผู้จัดจำหน่ายหลัก ได้แก่ บริษัทที่สำคัญ ๆ ที่ทำหน้าที่นี้ ได้แก่ MGM, Universal, Beuna Vista

2. ผู้ผลิตจำหน่ายหลักขนาดเล็ก ได้แก่ Orion Picture, New World, Dino de Laulantis, Cannon

3. ผู้จัดจำหน่ายอิสระ ได้แก่ Concord, Miramax, Movie Store International, New Line

4. บริษัทที่คอยดูแลพิเศษของผู้แทนจำหน่ายระหว่างประเทศ โดยจำหน่ายภาพยนตร์ของชาติต่าง ๆ ซึ่งจะทำหน้าที่ออกหนังสือต่าง ๆ การโฆษณา รับฟังเสียงส่วนใหญ่ของผู้จัดจำหน่ายทั่วโลก คอยดูแลภาพยนตร์พิเศษที่จะออกสู่ตลาดภายนอก

ผู้จัดจำหน่ายจะคิดรายได้เป็นเงิน โดยใช้เป็นเปอร์เซ็นต์ของรายได้จากโปรแกรมภาพยนตร์ที่ตกลงไว้กับโรงภาพยนตร์ประมาณ ร้อยละ 40 เรียกว่า "Film Rental" และจะได้เป็นเปอร์เซ็นต์จากยอดขายได้ที่ฉายทั้งหมดจาก Box Office โดยหักค่าธรรมเนียมร้อยละ 20 - 35 จากรายได้ที่ทำได้ แต่ถ้าข้อตกลงเป็นร้อยละ 35 ผู้จัดจำหน่ายจะได้จากค่าใช้จ่ายอื่น ๆ คือ การผลิตภาพยนตร์ การพิมพ์ ค่าโฆษณา ดอกเบี้ย ซึ่งถูกหักออกจาก Film Rental ก่อนเหลือเป็นกำไร ส่วนใหญ่แล้วการหักเงินของผู้จัดจำหน่ายการหักหนี้ต่าง ๆ มีข้อตกลงไว้ก่อนที่จะจ่ายด้านอื่น ๆ ค่าเฉลี่ยในปี 1990 ประมาณ 11 ล้านเหรียญ เรียกว่า Prints and Advertising Expense รวมทั้งต้นทุนของการทำสำเนาภาพยนตร์, การโฆษณา, การตลาด โดยปกติแล้วผู้จัดจำหน่ายจะพิมพ์ฟิล์มประมาณ 1,000 - 1,500 ชุด เพื่อหักกลบลบหนี้กับการโฆษณา และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ประมาณ 2 - 4 สัปดาห์แรกที่ฉาย

ด้านการตลาดและการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ระหว่างก่อนการผลิต Tom Sherak (1990) ได้ให้ขอบเขตของการดำเนินการในเรื่องนี้ออกเป็น 2 ประการ คือ

1. การทุ่มเท หมายถึงการวางแผนที่ดีซึ่งให้เห็นการวางกลยุทธ์กับคู่แข่งว่าจะใช้กิจกรรมอะไรบ้างที่ความต้องการ โดยสามารถกำหนดความรับผิดชอบของการพิมพ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ การทุ่มเทให้กับงานที่ดีเด่นเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดด้านการตลาดเพื่อทำให้ภาพยนตร์ขายได้ และจะทำให้รู้จักกับผู้ส่งเสริมการขายภาพยนตร์ ตัวแทนการขาย ผู้ซึ่งสามารถขายความคิดได้ ในฮอลลีวูด ผู้ผลิตภาพยนตร์ที่เป็นนักส่งเสริมการขายจะ

ขายภาพยนตร์ให้กับบริษัทใหญ่ ๆ โดยใช้คำพูดเพียงไม่กี่คำเท่านั้น การทุ่มเทให้กับงานเป็นส่วนหนึ่งของความสำคัญในด้านการตลาดเพื่อเปิดประตูสู่การขายที่ดี

2. การประกาศเปิดตัวภาพยนตร์ ผู้ผลิตภาพยนตร์จะไม่ประกาศเปิดตัวภาพยนตร์จนกว่าปัจจัยหลักของส่วนต่าง ๆ ได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว โดยรอให้ผู้กำกับตอบตกลงกำกับภาพยนตร์และมีการทำสัญญา จากนั้นมีการยืนยันข้อตกลงที่เกี่ยวข้องกันในกลุ่มทีมงาน เพื่อช่วยให้รู้ว่าจะคุยกันเรื่องอะไรตามสัญญาที่เป็นทางการโดยกำหนดให้มีหัวข้อที่เป็นข้อตกลงเพื่อเป็นการประกันว่าภาพยนตร์สามารถทำให้สำเร็จโดยเงินทุนที่กำหนดนั้นและให้ผู้จัดจำหน่ายมีความมั่นใจ การประกาศอาจทำร่วมกันระหว่างผู้ผลิตภาพยนตร์ และผู้จัดจำหน่าย ซึ่งในกรณีนี้ถ้าต้องการให้ผู้ลงทุนสนใจจะต้องลงข่าวในหนังสือพิมพ์ Daily Variety, Hollywood Reporter เกี่ยวกับบทภาพยนตร์ ผู้กำกับ คารา โรงภาพยนตร์ที่จะจัดฉายพร้อมเครือข่าย เพื่อให้เป็นที่สนใจของนักลงทุนใน New York ซึ่งเป็นแหล่งเงินทุนสำหรับธุรกิจภาพยนตร์

การผลิตภาพยนตร์นั้นความสำคัญในเบื้องต้น คือ ระบบการจัดจำหน่ายและการจัดจำหน่ายจะต้องจัดตารางเป็นระยะเวลาตลอดปีในการทำงานล่วงหน้า บริษัทที่ต้องการภาพยนตร์ไปจัดจำหน่ายในช่วงระยะเวลาที่มีความได้เปรียบในด้านการตลาดจะกำหนดช่วงเวลาที่สำคัญในช่วงต่าง ๆ คือ ช่วงวันคริสมาส วันหยุดต่าง ๆ และในการจำหน่ายที่ดีภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ที่น่าสนใจจะถูกจัดตารางตั้งแต่ขณะถ่ายทำ เนื่องจากบริษัทต้องจัดตารางการฉายตลอดปี ผู้บริหารของการจัดจำหน่ายต้องพบกับผู้บริหารสูงสุดของบริษัทภาพยนตร์เพื่อกำหนดภาพยนตร์ในแต่ละปีโดยการกำหนดช่วงเวลาที่สำคัญต่าง ๆ ในการจัดฉาย

ผู้ผลิตภาพยนตร์อาจต้องนำผู้กำกับภาพยนตร์มาพิจารณาความเป็นไปได้เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการขาย ซึ่งมีความจำเป็นต่อการจัดฉายภาพยนตร์ให้ดำเนินไปอย่างมั่นคงในการจัดหาภาพยนตร์ให้กับโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ และฝ่ายขายต้องรอบคอบในการวางแผนการตลาดโดยวิธีการต่าง ๆ เช่น การทำสัญญาการขาย ซึ่งผู้ผลิตต้องใช้ฝ่ายขายที่มีประสิทธิภาพ

ในช่วงก่อนยุค 1970 ก่อนมีการจัดจำหน่าย ลักษณะการทำธุรกิจภาพยนตร์จะมีฝ่ายขายของภาพยนตร์ซึ่งควบคุมโดยผู้ที่รับผิดชอบการขายอย่างน้อย 2 เรื่องต่อเดือน โดยปฏิบัติงานกับฝ่ายจัดการ ภาพยนตร์ต้องมีการตรวจสอบ และส่งจากบริษัทไปยังสาขาต่าง ๆ เพื่อส่งประกวดโดยตั้งเป้าให้มีการได้รับโควต้าในการเจรจา การวางบิล การเก็บรวบรวม การจอง โดยได้รับการยอมรับจากโรงภาพยนตร์ฉาย เมื่อได้รับสัญญาและมีข้อตกลงแล้ว เจ้าหน้าที่ฝ่ายขายจะจองภาพยนตร์สำหรับให้เขาเพื่อเรียกเก็บเงิน สำหรับผู้ที่รับผิดชอบตามสาขาขนาดเล็กต้องติดต่อกับโรงภาพยนตร์เพื่อรับเงินและส่งภาพยนตร์ไปฉาย ในทุกสัปดาห์จะนำสถิติภาพยนตร์ที่จองเพื่อรายงานการจองภาพยนตร์และติดตามความก้าวหน้าของการเงินที่ต้องเรียกเก็บเรียกว่า “Active Features Report” เป็นข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนการจองภาพยนตร์ตามวันและจำนวนการจองในช่วงนั้น ๆ จำนวนเรื่องของภาพยนตร์ และสัปดาห์ที่ฉาย และเพื่อให้การจองเป็นไปโดยสมบูรณ์มักมีการส่งใบเรียกเก็บเงินไปเก็บเงินก่อนที่ภาพยนตร์เรื่องใหม่เข้าฉาย

ในยุคนีปี 1970 ลักษณะของการจัดจำหน่ายของโรงภาพยนตร์ในเมือง ทำโดยแบ่งขนาดของเมืองออกเป็น 3 ประเภท โดยโรงหนังที่เมืองขนาดใหญ่เป็นอันดับแรก และเมืองต่อ ๆ มา คือ เมืองข้างเคียง สุดท้ายจะนำไปฉายในเมืองเล็ก ๆ ในปัจจุบันได้เปลี่ยนรูปแบบการจัดจำหน่ายโดยการบริหารในเมืองใหญ่ ๆ ของอเมริกาเป็นหลักการพิมพ์หนังเพื่อส่งไปฉายจะมีจำนวนมาก ตั้งแต่ 100 - 2,000 สำเนา การบริการไม่ต้องทำในระยะยาว โดยปัจจุบันใช้ระบบคอมพิวเตอร์ส่งตรงไปยังลูกค้า ฉะนั้นการทำยอดเพื่อเพิ่มการจองจึงทำได้มากและง่ายขึ้น

ตลาดภาพยนตร์ระหว่างประเทศ

ในยุคก่อนหน้านี้ด้านการตลาดของภาพยนตร์ในต่างประเทศไม่ค่อยได้รับความสนใจมากนัก แต่ในปัจจุบันหลายประเทศมีรัฐบาลเป็นเจ้าของสถานีวิทยุและโทรทัศน์ ทำให้มีโอกาสในการโฆษณาน้อย ธุรกิจภาพยนตร์จึงงบประมาณค่าโฆษณาสูงมาก การวางตำแหน่งของการโฆษณาในโทรทัศน์ของต่างประเทศแตกต่างจากอเมริกาและปัจจุบันสินค้าต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องมีการโฆษณาเพราะมีความสะดวกมากขึ้น โอกาสของการโฆษณาจะทำในหลาย ๆ สื่อและเพิ่มมากขึ้น แต่ในยุโรปได้มีการประกาศแผนความร่วมมือทางการตลาด ทำให้มีการจำกัดการโฆษณามากกว่าในอเมริกา เช่น การติดโปสเตอร์ จำนวนของโปสเตอร์ การเผยแพร่ในสื่อต่าง ๆ แม็กกาซีน หนังสือพิมพ์ ทำได้มากกว่าในอเมริกา ซึ่งช่วยให้ประชาชนได้รับข่าวสารด้านบันเทิงมากขึ้น อย่างไรก็ตามในแต่ละประเทศนโยบายด้านการโฆษณาก็แตกต่างกันซึ่งต้องมีการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับแต่ละประเทศ รวมถึงการวิจัยเกี่ยวกับการโฆษณาในตลาดต่างประเทศหลายแห่งมีการวิจัยเพื่อตัดสินใจด้านการตลาดโดยการวิเคราะห์อย่างระมัดระวังเพื่อป้องกันความผิดพลาดในการโฆษณา

บริษัทจัดจำหน่ายใหญ่ ๆ ทั่วโลกมักมีหน่วยงานเฉพาะหรือมีผู้บริหารระดับสูงอยู่ในต่างประเทศในโซนต่าง ๆ กลยุทธ์สำหรับภาพยนตร์ที่ไปฉายในตลาดต่างประเทศปัจจุบันขายพร้อมกันทั่วโลก และทำรายได้มากขึ้นกว่าเดิมทำให้ประหยัดในเรื่องดอกเบี้ยและได้เงินรวดเร็ว ในอนาคตอันใกล้การเปิดฉายภาพยนตร์พร้อมกันทั่วโลกไม่มีผลกระทบจาก Box office ในอเมริกาซึ่งทำให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้นและจำนวนโรงภาพยนตร์ก็จะไม่มีความสัมพันธ์กับรายได้

อย่างไรก็ตามในอนาคต ตลาดต่างประเทศจะเป็นอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญของตลาดนอกเหนือจากตลาดในประเทศซึ่งอาจเป็นสินค้าชนิดหนึ่งที่มีความสำคัญ หน่วยงานในต่างประเทศจะรู้ถึงลักษณะของตลาด และการตัดสินใจด้านการตลาด ซึ่งผู้บริหารต้องใช้การตัดสินใจที่ได้จากประสบการณ์และสัญชาตญาณในการทำธุรกิจ นอกเหนือจากนี้ตลาดในต่างประเทศจะมีความสำคัญมากขึ้นเนื่องจากการสื่อสารที่ทันสมัย

สมัยทำให้มีการยอมรับมากขึ้น การบุกเบิกตลาดต่างประเทศจะเพิ่มมากขึ้น โดยผู้ที่มีการศึกษาสมัยใหม่จะมีการเปลี่ยนแปลงการทำธุรกิจที่ทำให้การตลาดเข้าถึงคนดูมากขึ้น โดยมีโทรทัศน์เป็นสื่อหลักในการขาย และเป็นวิธีการที่จะใช้ในการทำธุรกิจภาพยนตร์ในอนาคต

การจัดจำหน่ายระหว่างประเทศ

การจัดจำหน่ายภาพยนตร์ไปยังต่างประเทศซึ่งถือเป็นการตลาดที่สำคัญที่ทำรายได้ให้มากขึ้นนั้นต้องมีการจำหน่ายภาพยนตร์ไปยังประเทศต่าง ๆ ที่เห็นได้ชัดเจนคือ ภาพยนตร์ของอเมริกามีอิทธิพลในระหว่างประเทศมาก ธุรกิจแรกที่ทำ คือ การเปิดธุรกิจกับธนาคารและโรงภาพยนตร์ การเปิดธุรกิจกับธนาคารมีความสำคัญมากสำหรับการตลาดเพื่อให้ประชาชนได้มั่นใจว่าผู้ทำธุรกิจสามารถมีรายได้เป็นหลักประกัน ความสำเร็จของภาพยนตร์จากอเมริกาในต่างประเทศมีมากกว่าในประเทศ เช่น เรื่อง Fatal Attraction ทำเงินในอเมริกา 46 ล้านดอลลาร์ แต่ในต่างประเทศทำเงินถึง 52 ล้านดอลลาร์ ภาพยนตร์เรื่อง Cocktail ทำเงินในอเมริกา 77 ล้านดอลลาร์ แต่ในต่างประเทศทำเงิน 89 ล้านดอลลาร์ หรือ ภาพยนตร์เรื่อง Roger Rabbit ทำเงินในอเมริกา 154 ล้านดอลลาร์ แต่ในต่างประเทศทำเงินถึง 180 ล้านดอลลาร์ ในต่างประเทศภาพยนตร์อเมริกาดีใจคุณมากเพราะคุณภาพของการผลิตมีมากกว่าของประเทศอื่น ๆ มีการใช้เทคนิคมากมาย และดาราที่มีชื่อเสียงปรากฏไปทั่วโลก

ธุรกิจด้านบันเทิงเป็นธุรกิจที่ทำเงินใหญ่ที่สุดเป็นอันดับสองของการส่งออก ขณะที่อันดับหนึ่ง คือ ธุรกิจการต่อเครื่องบิน ในปี 1988 บริษัทภาพยนตร์ของอเมริกาทำรายได้เข้าประเทศได้ 3.4 พันล้านเหรียญ และแต่ละปีมีรายได้เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เหตุผลที่ธุรกิจเติบโตได้เพราะมีการขยายตลาดต่างประเทศออกไปได้มาก เนื่องจากกำแพงสินค้าไม่มี และระบบเศรษฐกิจมีอิสระต่อกันทำให้มองเห็นว่ามีโอกาสเติบโตได้อีกมากในปัจจุบัน โดยเฉพาะในต่างประเทศถ้ามีการสร้างโรงภาพยนตร์มากขึ้นเท่าไรก็จะทำให้มีรายได้มากขึ้นเท่านั้น เพราะโรงภาพยนตร์สมัยใหม่เป็นปัจจัยผลักดันให้

คนออกไปดูภาพยนตร์มากขึ้น บริษัทภาพยนตร์ในอเมริกาใช้วิธีร่วมกับบริษัทภาพยนตร์ในต่างประเทศเพื่อสร้างโรงภาพยนตร์ให้มากขึ้น เช่น ร่วมกับบริษัทภาพยนตร์ในโซเวียตและจีนเพราะมีประชากรจำนวนมากกว่าพื้นบ้าน ซึ่งมีศักยภาพในด้านตลาดภาพยนตร์ที่ดี และจากการสำรวจการตลาดภาพยนตร์ในอเมริกาพบว่าโซเวียตและยุโรปตะวันออกมีแนวโน้มที่ดีในด้านตลาดภาพยนตร์ ในโซเวียตมีแนวโน้มสูงขึ้นได้มากถึง 240 % โดยเปรียบเทียบกับตลาดผู้ชมในภูมิภาคต่าง ๆ ทราบว่า รายได้ของภาพยนตร์ในอเมริกาที่ฉายในต่างประเทศจะมีมากขึ้น

การพิมพ์และการโฆษณา

การพิมพ์และการโฆษณาข่าวสารต่าง ๆ ในการทำธุรกิจเกี่ยวกับภาพยนตร์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการทำธุรกิจอย่างมากซึ่ง Murphy (1983) ได้ให้ความเห็นว่ามีสิ่งสำคัญ 2 ประการ คือ

1. ค่าใช้จ่ายประการแรกที่ถูกที่สุด คือ จดหมายที่จะส่งถึงหนังสือพิมพ์ แต่ก็ยังไม่สามารถยืนยันได้ว่าจะถูกลงข่าวให้หรือไม่ จะถูกกว่าการโฆษณา แต่ต้องมีลีลาการเขียนที่ดี และอธิบายถึงข่าวที่มีคุณค่า ปราบกฏการณ์ และแน่ใจว่าเรื่องที่ลงมีคุณค่าต่อการพิมพ์อย่างมีเหตุผล และส่งไปที่หนังสือพิมพ์ ถ้าข่าวน่าสนใจก็จะได้รับการตีพิมพ์ และถ้ามีงบประมาณเพียงพอก็สามารถจ้างผู้สื่อข่าวต่าง ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญด้านบันเทิงเพื่อให้เขียนข่าวที่มีคุณค่าทำให้ได้เรื่องราวที่ดีและให้คนสนใจได้ เรื่องจะถูกนำเสนอเพื่อปลูกฝังความรู้สึกที่ดีในหนังสือต่าง ๆ

2. การโฆษณา ทำให้ควบคุมการประกาศหรือโฆษณามีคุณภาพมากขึ้นการเขียนบทการทำข่าวมีประสิทธิภาพแต่ต้องเสียงบประมาณมาก การประกาศที่มีประสิทธิภาพจะทำให้งานประสบผลสำเร็จในการเน้นโครงการสร้างภาพยนตร์ มีความตื่นเต้น น่าสนใจ โดยวิธีการจ้างคนทำงานโฆษณาที่ดีเพื่อให้เกิดความประทับใจในครั้งแรกและมีคุณค่า การกำหนดกรอบขนาดหน้ากระดาษโฆษณาในหนังสือพิมพ์ ความแตกต่างของหน้ากระดาษโฆษณาทำให้เกิดความแตกต่างกัน ถ้าทำอย่างเหมาะสมก็ไม่

มีปัญหา ถ้าต้องการทำให้ดูดีในฉบับต่าง ๆ ควรทำให้มีขนาดแตกต่างกันเพื่อดึงดูดความสนใจ

การวางแผนโฆษณาล่วงหน้าต้องทำให้สำเร็จก่อนการถ่ายภาพยนตร์ สิ่งสำคัญสูงสุดของการวางแผนโฆษณา คือ ภาพถ่าย การเขียน การใช้จ่ายในการโฆษณาต้องเตรียมหน้าตัวอย่างที่ดีที่สุดในระหว่างการผลิต ผู้แสดง และผู้ร่วมงาน ต้องมีการเตรียมงานที่ดีขณะที่ภาพยนตร์อยู่ระหว่างการถ่ายทำ ต้องมีความพร้อมและเวลาในการเตรียมการก็สามารถช่วยสร้างสรรค์งานให้มีประสิทธิภาพได้ มีการทำงานร่วมกันระหว่างผู้กำกับ ดารา ฝ่ายผลิต ซึ่งผู้ผลิตส่วนใหญ่มักไม่ต้องการให้ผู้อื่นเข้ามาเกี่ยวข้องขณะถ่ายทำ

ถ้ามีการติดต่อก่อนการถ่ายทำภาพยนตร์ จะมีการทำงานร่วมกับหนังสือพิมพ์ ผู้จัดการจำหน่าย โดยการเข้าหาสื่อสิ่งพิมพ์ของผู้จัดจำหน่ายเพื่อให้ทราบว่าการข้อมูลด้านใดบ้างเพื่อการพัฒนาและ เป็นแนวคิดด้านการตลาด ซึ่งจะช่วยให้สามารถเลือกผู้พิมพ์ ช่างภาพในการทำงานได้

แนวความคิดด้านกฎหมายเกี่ยวกับงานภาพยนตร์

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มีบทบัญญัติรวมทั้งสิ้น 23 มาตรา มีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 และประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 กันยายน พ.ศ. 2515 มีโครงสร้างประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ คือ

คำจำกัดความ

“ภาพยนตร์” หมายความว่า फिल्म ไม่ว่าจะ เป็นชนิดเนกาติฟ (Negative) หรือ โปซิติฟ (Positive) ซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำโดยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงเป็นเรื่องหรือเหตุการณ์หรือข้อความอันจักถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงได้ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน และให้หมายความตลอดถึงฟิล์มได้ ถูกถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏสี เพื่ออัดลงในฟิล์มชนิดที่กล่าวข้างต้นด้วย

“ทำภาพยนตร์” หมายความว่า การถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใดเพื่อให้เป็นภาพยนตร์ จะทำเสร็จแล้วหรือยังไม่เสร็จก็ตาม

“ฉาย” หมายความว่า การถ่ายทอดรูปหรือเสียงหรือทั้งรูปและเสียงจากภาพยนตร์ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“ประกาศ” หมายความว่า สิ่งที่น่าออกโฆษณา ไม่ว่าจะ มีลักษณะภาพหรือรูปถ่าย หรือตัวหนังสือ และให้หมายความตลอดถึงการนำสิ่งนั้น ๆ ออกโฆษณาด้วย

“สถานที่มหรสพ” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งฉายภาพยนตร์ให้คนดูหรือฟัง ไม่ว่าจะ โดยเก็บเงินหรือไม่เก็บเงิน โดยเชิญหรือไม่เชิญก็ตาม

ภาพยนตร์ที่ห้ามทำหรือฉายหรือแสดง

ได้แก่ภาพยนตร์ซึ่งมีลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

1. ภาพยนตร์ที่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
 2. ภาพยนตร์ที่มีลักษณะน่าจะฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี
- ข้อห้ามทั้ง 2 ประการข้างต้นเป็นข้อห้ามตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ.

แนวการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย

กระทรวงมหาดไทยได้วางแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่มีลักษณะต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นภาพยนตร์ที่ควรห้ามทำ หรือฉาย หรือแสดง หรือประกาศ ซึ่งมีลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดี คือ

1. ศีลธรรมและวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ ได้แก่

- 1.1 การลบหลู่ขุนีวิบัติ โดยการกระทำที่เป็นเท็จหรือบิดเบือนต่อหลักศาสนาและก่อให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีต่อศาสนาใดศาสนาหนึ่ง
- 1.2 เรื่องอันเกี่ยวกับการลามกอนาจาร
- 1.3 การกระทำทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ แต่ถ้าเป็นการกระทำเพื่อแสดงถึงการศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์ต่อมวลมนุษยชน ไม่เป็นมูลเหตุจูงใจให้ประพฤตินั้นเป็นตัวอย่าง และกระทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองย่อมจะทำได้

2. ความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของชาติ

- 2.1 ล้อหรือลบหลู่คู่มั่นสถาบันพระมหากษัตริย์ไทยหรือการกระทำใด ๆ ซึ่งสามารถหรือเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึก หรือเป็นการล้อหรือลบหลู่คู่มั่น
- 2.2 การแสดงออกอย่างชัดเจนในลักษณะที่เป็นการดูหมิ่นต่อรัฐ หรือชาติ หรือรัฐบาล หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง
- 2.3 เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นอย่างเฉพาะนิสัยอันไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤตินั้นในทางชั่ว

3. การเมือง การปกครองที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ และกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ได้มีการพิจารณาถึงการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประเทศไทยและประชาชนไทยกับมิตรประเทศและประชาชนของประเทศนั้น ๆ มาประกอบการพิจารณาด้วยทุกครั้ง

คำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจ
พิจารณาภาพยนตร์และการโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

กรมตำรวจได้มีประกาศตั้งเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ ลงวันที่ 2 มีนาคม 2519 โดยให้ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลางวางระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ และให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ถือปฏิบัติ คือ

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ พิจารณาเนื้อเรื่องภาพยนตร์ว่าเหมาะสมกับสภาพการณ์และสังคมเพียงไร และควรตัดทอน หรือห้ามฉายหรือไม่โดยวางแนวทางการตรวจพิจารณา คือ

1. ประเภทช่วยกามารมณ์ ได้แก่

- การช่วยกามารมณ์และลามกอนาจาร ให้เข้มงวดตามกฎหมายอาญา ศีลธรรมอันดีและวัฒนธรรมของชาติ
- พิจารณาความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ที่อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน
- เนื้อเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศซึ่งมิใช่เป็นเรื่องคู่สาวตามธรรมเนียมของสังคม และเป็นการชักจูงให้ผู้ดูนิยมชมชอบนำไปปฏิบัติ

2. ประเภททารุณหวาดเสียว ได้แก่ การกระทำทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีศีลธรรม

3. ประเภทการเมืองและความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ ได้แก่

- การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนการปกครองของประเทศ หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

- การแสดงซึ่งอาจก่อให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐหรือชาติ หรือพนักงานของรัฐ
 - การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติหรือระหว่างชนชั้นบุคคล
4. ประเภทเสื่อมเสียศีลธรรม วัฒนธรรมและความสงบเรียบร้อย ได้แก่
- การลบหลู่ปูชนียวัตถุ หรือการกระทำการใดๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีในทางศาสนาของชาติหนึ่งชาติใด
 - หมิ่นพระบรมเดชานุภาพ หรือประมุขของประเทศใดประเทศหนึ่ง
 - เรื่องอันอาจกระทบกระเทือนหรือหมิ่นต่อสถาบันกษัตริย์
 - ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ
 - วิธีของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายผิดจากธรรมดา หรืออาจเป็นเหตุให้เกิดประทุษกรรมยิ่งขึ้น
 - เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่างพาะนิตยอันไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

การโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

ให้เจ้าพนักงานผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ตรวจโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ด้วยการตรวจพิจารณาอนุญาต โฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ให้ใช้หลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ตามหลักเกณฑ์ข้างต้น

กรรมการผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์

ให้มีกรรมการผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์สำหรับภาพยนตร์ที่ฉายตาม โรงภาพยนตร์ไม่น้อยกว่า 5 คน ภาพยนตร์ที่ฉายตามสถานีโทรทัศน์ไม่น้อยกว่า 3 คน และให้มีกรรมการผู้แทนจากหน่วยราชการอื่นนอกเหนือจากกองทะเบียนร่วมพิจารณาด้วยไม่น้อยกว่า 2 คนทุกครั้ง โดยทั้งหมดอยู่ในรูปกรรมการ โดยมีประธานเป็นผู้บัญชาการ ดำรวจสอบสวนกลาง มติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเท่ากันให้ประธานที่ประชุมออกเสียงขึ้นอีก 1 เสียงเพื่อชี้ขาด

การควบคุมการทำและการฉายภาพยนตร์

โดยหลักแล้ว การฉายภาพยนตร์หรือการนำ หรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในราชอาณาจักร ออกนอกราชอาณาจักรต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ดังปรากฏใน มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 บัญญัติว่า

“ภายในบังคับมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติ นอกจากที่ได้รับอนุญาตก่อนแล้ว ท่านห้ามมิให้

1. ฉายภาพยนตร์ ณ สถานที่มหรสพ
2. นำ หรือส่งออก ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร
3. ประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดงเรื่องของภาพยนตร์หรืออื่น ๆ อันอยู่ในวงการของการจัดฉายภาพยนตร์นั้น โดยคิดหรือประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผยหรือแจกหรือเสนอแจกหรือสำแดงด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม”

สำหรับข้อยกเว้นที่ไม่ต้องมีใบอนุญาต คือ กรณีที่บัญญัติไว้ในมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ 2473 คือ

1. กรมใดในรัฐบาลฉายภาพยนตร์เพื่อศึกษาหรือสาธารณประโยชน์อย่างอื่น หรือกรมใดในรัฐบาล ส่งภาพยนตร์ ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร
2. ฉายให้ญาติมิตรดูเป็นการส่วนตัว หรือภายในสมาคมหรือสโมสร ซึ่งภาพยนตร์อันได้ทำขึ้นมิได้หวังผลในทางการค้าหรือนำหรือส่งภาพยนตร์ที่ทำในพระราชอาณาจักรอันมีลักษณะเช่นว่านี้ออกนอกพระราชอาณาจักร

ในกรณีที่กล่าวในอนุมาตรา 2 นี้มีลักษณะฝ่าฝืนบทบัญญัติมาตรา 4 นายตรวจมีอำนาจยึดภาพยนตร์นั้นได้ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมาย

เพื่อให้การควบคุม การทำและฉายภาพยนตร์เป็นไปตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 จึงต้องให้ผู้มีอำนาจปฏิบัติตามกฎหมาย ได้แก่

1. นายตรวจ เป็นผู้มีอำนาจตรวจตราภาพยนตร์ว่ามีลักษณะฝ่าฝืน หรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีหรือไม่ ถ้าตรวจพบกรณีดังกล่าว นายตรวจมีอำนาจดำเนินการดังต่อไปนี้

1.1 ห้ามมิให้ทำภาพยนตร์นั้นต่อไป

1.2 ยึดภาพยนตร์ที่ทำเสร็จแล้ว หรือที่ยังไม่เสร็จและส่งให้แก่เจ้าพนักงานผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์เพื่อพิจารณาต่อไป

ผู้ที่เป็นนายตรวจปัจจุบันนี้ คือ เจ้าพนักงานตำรวจ กองกำกับการ 2 กองบังคับการทะเบียนตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2. เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ เป็นเจ้าพนักงานที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแต่งตั้ง ประกอบด้วย

2.1 ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง หรือผู้แทน

2.2 ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล หรือผู้แทน

2.3 ผู้บัญชาการตำรวจภูธร 1 หรือผู้แทน

2.4 ผู้บัญชาการศึกษา หรือผู้แทน

2.5 จเรตำรวจ หรือผู้แทน

2.6 ผู้บังคับการกองวิจัยและวางแผน หรือผู้แทน

2.7 ผู้บังคับการกองทะเบียน หรือผู้แทน

2.8 ผู้บังคับการกองปราบปราม หรือผู้แทน

2.9 ผู้กำกับการ 2 กองบังคับการกองทะเบียน หรือผู้แทน

2.10 หัวหน้าแผนกควบคุมภาพยนตร์ หรือผู้แทน

2.11 ผู้แทนคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

2.12 นายตำรวจผู้ชำนาญภาษาจีน ในกองกำกับการ 5 กองบังคับการตำรวจสันติบาล

- 2.13 ผู้แทนกระทรวงกลาโหม
- 2.14 ผู้แทนกรมประมงท่ากลาง
- 2.15 ผู้แทนกรมสารนิเทศ กระทรวงต่างประเทศ
- 2.16 ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ
- 2.17 ผู้แทนสำนักงานสารนิเทศ สำนักผู้บัญชาการทหารสูงสุด กอง
บัญชาการทหารสูงสุด

การตรวจพิจารณาภาพยนตร์จะต้องมีผู้ตรวจพิจารณาไม่น้อยกว่า 5 คน และมติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมากถ้ามีเสียงเท่ากันให้ประธานชี้ขาด ในการตรวจภาพยนตร์นั้น เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์มีอำนาจหน้าที่ คือ

1. ส่งคืนภาพยนตร์ที่ตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำภาพยนตร์ หรือออกใบอนุญาตให้ตามที่ขอไว้เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์นั้นไม่ฝ่าฝืนต่อกฎหมายโดยประทับตราไว้ที่ภาพยนตร์
2. ตั้งยื่นตามคำสั่งของนายตรวจที่ให้ยึดภาพยนตร์นั้น หรือให้ยกคำร้องขอเมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้นฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

ภาษีอากรภาพยนตร์และภาษีศุลกากร

ในการทำหรือฉายภาพยนตร์ จะต้องเป็นผู้ประกอบการเพราะภาพยนตร์เป็นธุรกิจหนึ่ง เมื่อผู้ทำหรือผู้ฉายดำเนินการแล้วก็ต้องมีหน้าที่เสียภาษีให้กับรัฐเพื่อนำไปพัฒนาประเทศ ภาษีที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับงานภาพยนตร์ตามประมวลรัษฎากร มีดังนี้

1. ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
2. ภาษีเงินได้นิติบุคคล
3. ภาษีมูลค่าเพิ่ม
4. ภาษีศุลกากร จะเสียเฉพาะกรณีนำเข้าโดยเสีย ณ ด้านศุลกากร เช่น การนำฟิล์มภาพยนตร์เข้ามาในราชอาณาจักร

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แม้ชื่อจะเป็นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แต่ผู้ที่มีหน้าที่เสียภาษีมิได้จำกัดเฉพาะบุคคลธรรมดาเท่านั้น ผู้ถึงแก่ความตาย กองมรดก และห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคลก็อยู่ในข่ายมีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเช่นกัน ได้แก่

1. บุคคลธรรมดาทุกคนเมื่อมีเงินได้ถึงเกณฑ์ที่จะต้องเสียภาษีก็มีหน้าที่ต้องไปเสียภาษี บุคคลที่ไม่ต้องเสียภาษีก็ต่อเมื่อมีกฎหมายบัญญัติยกเว้นไว้โดยเฉพาะ
2. ผู้ถึงแก่ความตายในระหว่างปีภาษี เงินได้ที่บุคคลนั้นได้รับก่อนหรือหลังตายต้องเสียภาษี ทั้งนี้โดยผู้จัดการมรดก หรือทายาท หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกนั้นแล้วแต่กรณี
3. กองมรดกที่ยังมิได้แบ่ง เมื่อบุคคลใดถึงแก่ความตาย ทรัพย์สินมรดกของบุคคลนั้นอาจจะมีดอกผลออกงายหรือผลประโยชน์ใดงออกงายขึ้นได้ ดอกผลหรือผลประโยชน์ที่งออกงายเพิ่มพูนขึ้นนี้ถือเป็นเงินได้ต้องเสียภาษี
4. ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญหมายถึงห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล คณะบุคคลที่มีใช้บุคคลหมายถึงบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงกันทำกิจการใดกิจการหนึ่งหรือหลายกิจการร่วมกันโดยไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะหากำไรมาแบ่งปันกัน

ภาษีเงินได้นิติบุคคล

นิติบุคคลที่มีหน้าที่ต้องเสียภาษีเงินได้ตามประมวลรัษฎากร ได้แก่ บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลตามมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งหมายความว่า “บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทย หรือที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ” และให้หมายความรวมถึง

1. กิจการซึ่งดำเนินการเป็นทางค้าหรือหากำไร โดยรัฐบาลต่างประเทศ องค์การของรัฐบาลต่างประเทศ นิติบุคคลอื่นที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายของต่างประเทศ
2. กิจการร่วมค้า ซึ่งได้แก่กิจการที่ดำเนินการร่วมกันเป็นทางค้าหรือหากำไรระหว่างบริษัทกับบริษัท บริษัทกับห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล หรือระหว่างบริษัท และหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลกับบุคคลธรรมดา คณะบุคคลที่มีชื่อนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือนิติบุคคลอื่น
3. มุฉินิหรือสมาคมที่ประกอบกิจการซึ่งมีรายได้ (แต่ไม่รวมถึงมุฉินิหรือสมาคมที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

ภาษีมูลค่าเพิ่ม คือ ภาษีที่เก็บจากมูลค่าของสินค้าหรือบริการส่วนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละขั้นตอนของการผลิต และการจำหน่ายสินค้าหรือบริการชนิดต่าง ๆ โดยจำแนกลักษณะของฐานภาษีออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. ภาษีมูลค่าเพิ่มฐานผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น คือ ยอดขายหักด้วยต้นทุนสินค้าขั้นกลาง (วัตถุดิบ) สำหรับต้นทุนในการซื้อสินค้าทุน
2. ภาษีมูลค่าเพิ่มฐานผลิตภัณฑ์ประชาชาติสุทธิ หรือ ฐานรายได้ คือ ยอดขายหักด้วยต้นทุนสินค้าขั้นกลาง (วัตถุดิบ) และค่าเสื่อมราคาของสินค้าทุน
3. ภาษีมูลค่าเพิ่มฐานการบริโภค เรียกว่า “แบบการบริโภค” คือ ยอดขายหักด้วยต้นทุนสินค้าขั้นกลางและต้นทุนสินค้าทุน ฐานภาษีในกรณีนี้จึงมีค่าเท่ากับมูลค่าการบริโภคทั้งสิ้น

ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ใช้ในประเทศไทยเป็นภาษีมูลค่าเพิ่มฐานการบริโภคซึ่งจะมีส่วนช่วยส่งเสริมการส่งออกเป็นอย่างมาก ส่วนวิธีคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่มนั้นจะใช้วิธีเครดิต คือ ไม่ต้องคำนวณหามูลค่าเพิ่มก่อน โดยให้นำยอดขายสินค้าคูณกับอัตราภาษีก็จะได้ภาษีจากยอดขายแล้วจึงนำภาษีที่เสียไปแล้วในการซื้อสินค้าต่าง ๆ มาใช้ในการผลิต มาเป็นเครดิตหักออกก็จะได้จำนวนภาษีมูลค่าเพิ่มที่จะต้องเสีย ซึ่งเป็นวิธีที่เหมาะสมกับภาษีมูลค่าเพิ่มฐานการบริโภคทั้งยังเป็นวิธีที่มีกลไกป้องกันการหลีกเลี่ยงภาษีอยู่

ในระบบด้วยเพราะต้องใช้ใบกำกับภาษี (Tax Invoice) เป็นหลักฐานสำคัญในการ
เครดิตภาษีของปัจจัยการผลิต

ภาษีศุลกากร

อัตราภาษีศุลกากรเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่นำเข้ามาใช้ในกิจการภาพยนตร์ต่าง ๆ นั้น
จะต้องมีการเสียภาษีศุลกากร คือ

1. กรณีนำอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ เช่น กล้องถ่ายภาพยนตร์ ฟิล์มภาพ
ยนตร์เข้ามาในราชอาณาจักรต้องเสียภาษีศุลกากร ตามรายการ คือ

1.1 กล้องถ่ายภาพยนตร์

1.2 ฟิล์มเปล่า ซึ่งจะต้องมีการเสียภาษี คือ

- ถ่ายทำทั้งในและต่างประเทศ ถ้าเป็นทางวิชาการไม่ต้องเสียอากร
ขาเข้า
- ถ้าเป็นภาพยนตร์ต่างประเทศจะต้องเสียภาษีขาเข้า

2. กรณีบริษัทภาพยนตร์ต่างประเทศนำอุปกรณ์การถ่ายทำภาพยนตร์หรือฟิล์ม
เข้ามาในราชอาณาจักรต้องมีเงินประกันโดยทำเป็นสัญญาประกันทันทีบนว่าจะต้อง
นำสิ่งของดังกล่าวกลับออกไปในระยะเวลาเท่าใด

3. บริษัทไทยนำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายจะเสียภาษีศุลกากร และยัง
ต้องเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีเทศบาล

4. การนำฟิล์มภาพยนตร์ที่ถ่ายทำแล้วไปล้างหรือบันทึกเสียงในต่างประเทศ
แล้วนำกลับเข้ามาในราชอาณาจักร ต้องทำใบสุทธิสำหรับนำกลับเข้ามาจึงจะได้รับยก
เว้นภาษี แต่ต้องนำกลับเข้ามาภายใน 1 ปีนับแต่วันที่นำออก ถ้าไม่ทำใบสุทธิสำหรับนำ
เข้าต้องเสียภาษีศุลกากรในอีกพิภพ

5. การนำอุปกรณ์ถ่ายทำภาพยนตร์ไปถ่ายทำในต่างประเทศ ไม่ต้องเสียภาษี
ศุลกากรแต่ต้องทำใบสุทธินำเข้าไว้ และต้องนำกลับเข้ามาภายใน 1 ปี นับแต่วันนำออก
ถ้าไม่ทำใบสุทธินำออกไว้ หรือทำไว้แต่นำกลับเข้ามาเกินกำหนด 1 ปีต้องเสียภาษี เว้น
แต่มีเหตุอันสมควรและอธิบดีกรมศุลกากรขยายเวลาให้

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

พ.ศ. 2533

รัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ และคำนึงถึงอิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อปัญหาสังคมในด้านต่าง ๆ และเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ให้มีการแสดงออกที่ถูกต้องและเหมาะสมในเอกลักษณ์ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลธรรมอันดี และความสามัคคีของคนในชาติ จึงให้มีระเบียบเพื่อกำหนด ในเรื่องกิจการเกี่ยวกับภาพยนตร์ว่าด้วย การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 ขึ้น โดยมี “คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย” ประกอบด้วย นายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน ปลัดสำนัก นายกรัฐมนตรีเป็นรองประธาน และกรรมการอื่นซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกจำนวน ไม่เกิน 25 คน ประกอบด้วยกรรมการจากส่วนราชการไม่เกิน 13 คน ผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับกิจการภาพยนตร์ไม่เกิน 9 คน ผู้แทนสมาพันธ์สมาคมภาพยนตร์ แห่งชาติ 1 คน และผู้ทรงคุณวุฒิอีก 2 คน โดยให้ อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ เป็น กรรมการและเลขานุการ ผู้แทนกรมประชาสัมพันธ์ 2 คนเป็นกรรมการและผู้ช่วย เลขานุการ โดยมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ 2 ปี

แนวความคิดเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของบางประเทศ

นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศออสเตรเลีย

จากเอกสารการเผยแพร่ข้อมูลของสถานทูตออสเตรเลีย (2542) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของประเทศออสเตรเลียได้เริ่มขึ้นในปี ค.ศ. 1896 เมื่อมีการทำสารคดีสั้นฉายแบบไม่ตัดต่อ หลังจากนั้นก็มี การนำออกฉายยังต่าง

ประเทศ ช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1906 - 1928 มีการผลิตภาพยนตร์ถึง 150 เรื่อง รัฐบาลกลางจึงได้ตั้งคณะกรรมการธิการหลวง (Royal Commission) เพื่อตรวจสอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์และให้คำแนะนำ อีก 40 ปีต่อมาการผลิตภาพยนตร์ในออสเตรเลียได้ลดจำนวนลงส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์ข่าว ภาพยนตร์เพื่อการพาณิชย์ และภาพยนตร์สารคดี และในช่วงทศวรรษที่ 1970 หน่วยงานรัฐบาลทั้งในระดับรัฐและสหพันธรัฐเข้ามามีบทบาทสำคัญในอุตสาหกรรมภาพยนตร์โดยการลงทุนทางตรง การออกมาตรการต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนทางการเงินในด้านการจัดตั้ง และการสนับสนุนโรงเรียนฝึกสอน

สภาแห่งชาติออสเตรเลีย (The Australia Council) ซึ่งจัดตั้งโดยรัฐบาลสหพันธรัฐในปี ค.ศ. 1967 ได้ประกาศแผนการเพิ่มความมั่นคงให้กับอุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ โดยได้แนะนำให้รัฐบาลดำเนินการจัดตั้งโรงเรียนสอนภาพยนตร์และโทรทัศน์แห่งชาติ สนับสนุนเงินทุน และการตั้งคณะกรรมการเพื่อการตลาดของภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่างประเทศ รวมทั้งการทดลองตั้งงบประมาณเพื่อสนับสนุนการสร้างภาพยนตร์ที่ใช้งบประมาณต่ำซึ่งรัฐบาลได้ให้ความเห็นชอบ

ปี ค.ศ. 1970 มีการก่อตั้งบริษัทเพื่อการพัฒนาภาพยนตร์ออสเตรเลีย (The Australian Film Development Corporation - AFDC) โดยงบประมาณของรัฐบาลสหพันธรัฐ 5 ปีต่อมาได้ตั้งขึ้นใหม่และเปลี่ยนชื่อเป็นสมาคมภาพยนตร์ออสเตรเลีย (The Australian Film Commission - AFC) พร้อมทั้งเพิ่มอำนาจในการบริหารเงินทุนของรัฐบาลเพื่อสนับสนุนการพัฒนาภาพยนตร์รวมทั้งองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ ปี ค.ศ. 1972 - 1976 ได้มีการจัดตั้งหน่วยงานภาพยนตร์ในแต่ละรัฐทั้งสิ้น 6 รัฐ โดยงบประมาณของแต่ละรัฐ หน่วยงานเหล่านี้ยังคงดำเนินงานอย่างต่อเนื่องและมีการขยายฐานด้านการเงินและการผลิตภาพยนตร์เรื่อยมา

ปี 1981 ออสเตรเลียมีการประกาศใช้มาตรการจูงใจทางด้านภาษีทำให้อุตสาหกรรมทางด้านภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์เจริญรุดหน้าไปอย่างรวดเร็วและภาพยนตร์ได้รับรางวัลต่าง ๆ มากมาย

การสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์

แม้ว่าการให้ความช่วยเหลือของรัฐบาลกลางจะส่งผลต่ออุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์อย่างกว้างขวาง แต่สิ่งที่รัฐบาลมุ่งเน้น คือ การให้การสนับสนุนแก่ภาพยนตร์สารคดี ละครโทรทัศน์ เรื่องสั้น และภาพยนตร์ โดยการช่วยเหลือจะกระทำโดยวิธีต่าง ๆ กัน นอกจากนี้รัฐบาลยังให้การสนับสนุนในการจัดฉายและผลิตรายการสารคดี ละครสำหรับเด็กและผู้ใหญ่เพื่อออกอากาศทางโทรทัศน์โดยสำนักงานมาตรฐานเนื้อหาออสเตรเลีย (The Australian Content Standard) เป็นผู้ควบคุมดูแลระดับเนื้อหาของภาพยนตร์ที่นำออกฉายโดยสถานีกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์เอกชน และเป็นผู้กำหนดโควต้าพิเศษสำหรับรายการโทรทัศน์บางประเภท ซึ่งเป็นรูปแบบการให้ความช่วยเหลือหลักอย่างหนึ่งที่ให้แก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์และโทรทัศน์ มีการนำมาตรการลดหย่อนภาษีกลับมาใช้ในช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 รูปแบบความช่วยเหลือหลักจะเป็นการสนับสนุนทางการเงินโดยตรงแก่ผู้ผลิตภาพยนตร์อิสระ

องค์กรที่ให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมภาพยนตร์

สมาคมภาพยนตร์ออสเตรเลีย (The Australian Film Commission - AFC) และบริษัทเงินทุนภาพยนตร์ออสเตรเลีย (The Australian Film Finance Corporation - FFC) เป็นองค์กรหลัก ๆ ที่นักลงทุนต่างชาติจะติดต่อเป็นที่แรกเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ออสเตรเลีย

สมาคมภาพยนตร์ออสเตรเลีย จะดูแลในเรื่องการพัฒนา การผลิตภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ โดยเริ่มตั้งแต่ปี 1975 ปัจจุบันการให้ความช่วยเหลือด้านการผลิตมุ่งเน้นที่โครงการใหม่ ๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์ที่ใช้ทุนต่ำ และงานที่ผลิตโดยผู้สร้างภาพยนตร์รายใหม่ นอกจากนี้ยังเป็นผู้แทนและจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ออสเตรเลียในตลาดภาพยนตร์หลัก ๆ เป็นผู้ประสานงานในการนำภาพยนตร์ออสเตรเลียเข้าร่วมเทศกาลภาพยนตร์นานาชาติ รวบรวมข้อมูลข่าวสารและการทำงานวิจัย ให้ความช่วยเหลือกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่าง ๆ และเป็นผู้ดูแลโครงการผลิตภาพยนตร์ร่วมกับนานาชาติที่เป็นทางการ

บริษัทเงินทุนภาพยนตร์ออสเตรเลีย ก่อตั้งเมื่อปี ค.ศ. 1988 เป็นกลไกหลักของรัฐบาลกลางเพื่อสนับสนุนทางการเงินเพื่อการผลิตภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์อิสระ ให้การสนับสนุนการผลิต รวมทั้งจัดการบริการบางอย่างเพื่อช่วยพัฒนาคนในแวดวงอุตสาหกรรมภาพยนตร์ให้เป็นมืออาชีพ

นอกจากนี้รัฐบาลยังให้การสนับสนุนในด้านอื่น ๆ อีก คือ โรงเรียนภาพยนตร์และโทรทัศน์ หอจดหมายเหตุเสียงและภาพยนตร์แห่งชาติ หน่วยงานภาพยนตร์ของรัฐบาลออสเตรเลีย

มาตรการจูงใจด้านภาษี

รัฐบาลกลางได้เพิ่มความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมภาพยนตร์โดยประกาศใช้มาตรการจูงใจด้านภาษีหรือที่รู้จักกันทั่วไปว่า IOBA (พระราชบัญญัติการประเมินรายได้ทางภาษีปี ค.ศ. 1936 มาตรา 10BA) เพื่อดึงดูดการลงทุนในภาคเอกชนให้มีมากขึ้น โดยสามารถขอลดภาษีได้ร้อยละ 150 ของจำนวนเงินลงทุนและชำระภาษีเพียงครึ่งหนึ่งของรายได้ใดก็ตามที่ได้จากการลงทุน จนกระทั่งมีการก่อตั้งบริษัทเงินทุนภาพยนตร์ออสเตรเลียขึ้น และได้เปลี่ยนเป็นการหักลดภาษีร้อยละ 100 สำหรับค่าใช้จ่ายในการผลิตที่เหมาะสม

การสนับสนุนทางการเงินในระดับรัฐ

รัฐบาลระดับรัฐจะให้ความช่วยเหลือในด้านการถ่ายทำและการพัฒนาแก่โครงการที่ริเริ่ม หรือประสงค์ที่จะถ่ายทำภาพยนตร์หรือจะติดต่อหลังการถ่ายทำกับรัฐของตน หน่วยงานภาพยนตร์ของรัฐยินดีตอบข้อซักถามจากผู้ผลิตภาพยนตร์ต่างชาติที่ต้องการถ่ายทำภาพยนตร์ในออสเตรเลีย และให้ความช่วยเหลือโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายในเรื่องการติดต่อสถานที่ถ่ายทำภาพยนตร์ ให้คำแนะนำเรื่องการผลิตภาพยนตร์ในท้องถิ่น และการอำนวยความสะดวกภายหลังการถ่ายทำ ให้ความช่วยเหลือแก่อุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยทางตรงสนับสนุนทางการเงินผ่านทางองค์กรภาพยนตร์ในระดับรัฐ สำหรับการให้ความ

ช่วยเหลือทางอ้อมก็ได้มีการลดหย่อนภาษีของรัฐในบางเรื่อง เช่น ภาษีเงินเดือน เพื่อดึงดูดให้มีการผลิตภาพยนตร์ในรัฐของตนมากขึ้น

นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศฝรั่งเศส

ประเทศฝรั่งเศสมีหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ทั้งในรูปของหน่วยงาน และคณะกรรมการต่าง ๆ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2532) คือ

ศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติ (*Centre National de la Cinema-Tographie - CNC*)

ศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติของฝรั่งเศสดำเนินการอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงวัฒนธรรมของฝรั่งเศสมาไม่น้อยกว่า 50 ปี มีบทบาทสำคัญในการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนด้านการเงินและงบประมาณเพื่อส่งเสริมพัฒนาภาพยนต์มาตั้งแต่ พ.ศ. 2491 ปัจจุบันศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติเข้าไปมีบทบาทสำคัญในการผลิตและจำหน่ายภาพยนต์ รวมทั้งการผลิตภาพยนต์เพื่อป้อนให้รายการโทรทัศน์ด้วย และยังรับผิดชอบในการจัดทำงบประมาณสำหรับจัดสรรเงินสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ตามคำแนะนำของคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องแต่ละกรณี เช่น ควบคุมตรวจสอบจัดสรรงบประมาณ ประสานงานช่วยเหลือสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ซึ่งงบประมาณทั้งหมดได้รับโดยตรงจากกระทรวงวัฒนธรรมของฝรั่งเศส การจัดสรรเงินงบประมาณจะเป็นไปตามวัตถุประสงค์เฉพาะเรื่อง เช่น จัดสรรเงินอุดหนุนล่วงหน้าให้แก่ผู้ผลิตก่อนลงมือถ่ายทำ สนับสนุนการจำหน่ายภาพยนต์ จัดสรรเงินอุดหนุนให้โรงภาพยนตร์ในชนบท ส่งเสริมอุตสาหกรรมเกี่ยวกับศิลปะและเทคนิคของการถ่ายทำ ส่งเสริมความร่วมมือกับนานาชาติสร้างภาพยนต์และตลาดในต่างประเทศ โดยเฉพาะการสนับสนุนการจัดมหกรรมภาพยนต์ ส่งเสริมเกี่ยวกับงานด้านการศึกษา โดยเฉพาะในระดับโรงเรียน เพื่อส่งเสริมนักเรียนวัยรุ่นให้สนใจภาพยนต์ในรูปแบบของศิลปะและวัฒนธรรม

การปฏิบัติงานตามบทบาทดังกล่าวจะกำหนดกฎเกณฑ์ ระเบียบการ พิจารณาเสนอแต่งตั้งคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ เช่น การจัดทำระเบียบข้อมูลหอภาพยนตร์ การจัดทำข่าวสาร คู่มือ การประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ ให้คำปรึกษาทั่วไป แต่อย่างไรก็ตามเจ้าหน้าที่และผู้บริหารศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติไม่มีอำนาจที่จะตัดสินใจหรือปฏิบัติการใด ๆ ในการช่วยเหลือจัดสรรงบประมาณส่งเสริมให้กับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ได้โดยตรง จึงต้องปฏิบัติในรูปแบบการช่วยอำนวยความสะดวก ดำเนินการตามคำแนะนำของคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับกรณีใดกรณีหนึ่งเท่านั้น ซึ่งศูนย์ภาพยนตร์เป็นผู้พิจารณาคัดเลือกคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมเป็นผู้พิจารณาแต่งตั้งประกอบด้วย ผู้แทนรัฐมนตรี ผู้แทนของรัฐ ผู้แทนกลุ่มหรือศาสนา ตัวแทนครอบครัวหรือประชาชน ผู้แทนอาชีพ ที่เกี่ยวกับวงการภาพยนตร์ คณะกรรมการชุดต่าง ๆ มีดังนี้

1. คณะกรรมการวิเคราะห์หอภาพยนตร์ มีหน้าที่วิเคราะห์ข้อดี ข้อเสียของรายการและโครงการต่าง ๆ เกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ประจำปี เพื่อให้คำปรึกษาเสนอแนะการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงให้ดีขึ้น

2. คณะกรรมการช่วยเหลือการลงทุนล่วงหน้า มีหน้าที่พิจารณาช่วยเหลือ จัดสรรงบประมาณให้ผู้ประกอบการสำหรับลงทุนล่วงหน้าก่อนลงมือถ่ายทำ และหลังจากถ่ายทำเสร็จแล้ว ซึ่งมีความสำคัญมากในระบบการช่วยเหลืออุปถัมภ์เบื้องต้นของรัฐบาลฝรั่งเศส โดยมีการพิจารณาคัดสรร กลั่นกรอง และมุ่งเน้นส่งเสริมโครงการที่ผู้ผลิตเสนอมา

3. คณะกรรมการพิจารณาอุดหนุนงบประมาณเพื่อการพัฒนา มีหน้าที่ในการสนับสนุนการพัฒนานวัตกรรม และภาพยนตร์แนวใหม่ซึ่งต้องใช้เงินลงทุนมาก เช่น การลงทุนถ่ายทำนอกสถานที่ ค่าใช้จ่ายเพื่อการวิจัยและพัฒนา รวมทั้งพัฒนาเทคโนโลยีเกี่ยวกับแสงเสียงและการสร้างภาพลักษณ์ด้วย

4. คณะกรรมการพิจารณาส่งเสริมการผลิตภาพยนตร์ร่วมกับต่างประเทศ คณะกรรมการชุดนี้จะประกอบด้วยกรรมการชาวฝรั่งเศสและชาวต่างประเทศ โดยเป็นผู้แทนที่เกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์

นอกจากนี้ยังมีคณะกรรมการต่าง ๆ อีกมากมาย คือ

- คณะกรรมการเผยแพร่ฟิล์มภาพยนตร์
- คณะกรรมการวิเคราะห์โรงภาพยนตร์แห่งชาติ
- คณะกรรมการช่วยเหลือลงทุนภาพยนตร์
- คณะกรรมการช่วยเหลือปรับปรุงเทคโนโลยีเกี่ยวกับเสียงและการสร้างภาพ
ลักษณะ
- คณะกรรมการช่วยเหลือการผลิตภาพยนตร์แก่ประเทศที่กำลังพัฒนา
- คณะกรรมการคัดเลือกภาพยนตร์ฝรั่งเศสเพื่อแสดงในงานมหกรรมภาพ
ยนตร์ ณ เมืองคานส์
- คณะกรรมการกลางควบคุมภาษีอากรตัว
- คณะกรรมการพิจารณาให้เงินอุดหนุนสำเนาฟิล์มภาพยนตร์
- คณะกรรมการสนับสนุนงบประมาณแบบปกติ
- คณะกรรมการพิจารณาให้การช่วยเหลือสร้างอาคารและปรับปรุงโรงภาพ
ยนตร์ให้ทันสมัย
- คณะกรรมการพิจารณาส่งเสริมเงินทุน
- คณะกรรมการพิจารณาอนุมัติเงินช่วยสร้างภาพยนตร์เรื่องยาว

ในการผลิตภาพยนตร์ของผู้ประกอบการนั้น ผู้ผลิตที่ได้รับการอนุมัติจากศูนย์
ภาพยนตร์แห่งชาติแล้วจะได้ประโยชน์หลายประการ คือ

1. ได้รับเงินสนับสนุนในอัตราส่วนสมมูลกับรายได้ของรัฐจากภาษีอากรตัวที่
เก็บได้จากโรงภาพยนตร์ และรายได้ของรัฐจากภาษีอากรจากการขายลิขสิทธิ์การ
จำหน่ายกับรายการโทรทัศน์ รวมไปถึงการลงทุนเพื่อผลิตภาพยนตร์ใหม่ หรือการลง
ทุนที่ต้องมีค่าใช้จ่ายมาก
2. ได้รับเงินสนับสนุนในรูปแบบของทุนพัฒนานวัตกรรมใหม่ ๆ หรือโครง
การที่มีคุณค่าน่าสนใจ หรือเรียกว่าเป็นการช่วยเหลือแบบการลงทุนล่วงหน้า

ผู้ผลิตภาพยนตร์ที่มีความประสงค์จะลงทุนโดยขอรับเงินช่วยเหลือล่วงหน้า ต้องยื่นเสนอ โครงการขออนุมัติให้ศูนย์ภาพยนตร์แห่งชาติของฝรั่งเศสให้ความเห็นชอบก่อนจึงเริ่มดำเนินการได้

นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศเยอรมัน

กิจการภาพยนตร์เยอรมันได้รับการส่งเสริมจากรัฐบาลมาเป็นเวลานานแล้ว ในช่วง พ.ศ. 2503 - 2512 ประเทศเยอรมันได้ปรับปรุงกิจการอย่างมากทำให้กิจการภาพยนตร์เป็นศิลปะที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต และพัฒนามาเป็นอุตสาหกรรมศิลปะที่ได้รับความสำเร็จ และคุณภาพของภาพยนตร์เยอรมันมิได้มุ่งหมายเฉพาะการให้ความรื่นเริงเท่านั้น และยังเน้นการชี้ปัญหาสังคมด้วย ฉะนั้นเยอรมันจึงมีการตั้งกองทุนขึ้นและถือเป็นบทบาทของรัฐที่จะเข้ามาช่วยสนับสนุนกิจการภาพยนตร์ให้ดีขึ้น (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2532)

การช่วยเหลือสนับสนุนกิจการภาพยนตร์

นโยบายของรัฐได้ให้การสนับสนุนภาพยนตร์อย่างกว้างขวาง ครอบคลุมและโยงใยระหว่างอุตสาหกรรมภาพยนตร์และกิจการโทรทัศน์ รัฐจะจัดสรรงบประมาณให้การสนับสนุนให้สถานีโทรทัศน์และกลุ่มผู้ผลิตภาพยนตร์ได้ผลิตร่วมกันเมื่อผลิตแล้วจะอนุญาตให้ฉายในโรงภาพยนตร์ก่อนจึงนำมาฉายในสถานีโทรทัศน์ได้ การผลิตภาพยนตร์ร่วมกันนี้ดำเนินการประสานงานโดยคณะกรรมการส่งเสริมภาพยนตร์เยอรมันยุคใหม่ซึ่งพิจารณาให้ความสำคัญแก่โครงการต่าง ๆ เท่าเทียมกัน

พระราชบัญญัติว่าด้วยการช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์

พระราชบัญญัตินี้เป็นเครื่องมือของรัฐเกี่ยวกับการประเมิน และให้ความช่วยเหลือสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ โดยมีกระทรวงเศรษฐกิจเป็นผู้รับผิดชอบดูแลและกำกับการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติทั้งหมด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการยกระดับคุณภาพภาพยนตร์เยอรมันอย่างกว้างขวางบนหลักเกณฑ์อิสระเสรี และเพื่อเป็น

การปรับปรุงโครงสร้างของอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างแท้จริง ซึ่งหน่วยงานที่อยู่ภายใต้บังคับของ พ.ร.บ. นี้ คือ

1. สำนักงานช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์ เป็นหน่วยงานของรัฐที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงเศรษฐกิจ มีหน้าที่สนับสนุนให้กิจการภาพยนตร์สามารถดำเนินการไปได้ด้วยดี

2. เงินสะสมกองทุนเพื่อช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์ อยู่ภายใต้การบริหารของสำนักงานช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์ ซึ่งส่วนใหญ่มีรายได้มาจากภาษีจำหน่ายตั๋วภาพยนตร์ ผู้ประกอบธุรกิจภาพยนตร์ทุกหน่วย และทุกคนที่จัดเสนอภาพยนตร์

การช่วยเหลือสนับสนุนโครงการ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์ จะดำเนินการโดยไม่คำนึงถึงผลงานไม่ว่าเป็นการผลิต หรือการจัดจำหน่ายมาก่อน โครงการต่าง ๆ สามารถเสนอขอรับเงินช่วยเหลือสนับสนุนเป็นเงินยืมได้ทั้งโครงการที่พร้อมจะดำเนินการลงมือถ่ายทำ หรือการยืมเพื่อปรับปรุงคุณภาพและการได้ผลประโยชน์แก่วงการภาพยนตร์ โดยพิจารณาจากบทภาพยนตร์ กำหนดการถ่ายทำของผู้ผลิต และการพิจารณาคำนวณวงเงินช่วยเหลือสนับสนุน ซึ่งขึ้นกับคณะกรรมการจัดสรรงบประมาณที่แต่งตั้งจากผู้แทนองค์การต่าง ๆ ในสภาผู้บริหารของสำนักงานช่วยเหลือส่งเสริมภาพยนตร์ นอกจากนั้นยังให้การช่วยเหลือภาพยนตร์เรื่องสั้น ผู้จัดจำหน่าย โรงภาพยนตร์ บุคคลที่มีพรสวรรค์และมีความสนใจในการผลิตภาพยนตร์ รวมทั้งผู้เขียนบทภาพยนตร์ การให้ความช่วยเหลือด้านการเงินสนับสนุนนั้นยังมีอีกหลายกรณี ที่ได้รับการส่งเสริม คือ

- ภาพยนตร์ที่มุ่งเน้นการผลิตทางด้านส่งเสริมวัฒนธรรม
- ภาพยนตร์ดีเด่นที่ประชาชนส่วนใหญ่ให้ความนิยมชมชอบสูง

การช่วยเหลือสนับสนุนการผลิตภาพยนตร์ใหม่ ๆ มีหลักเกณฑ์ว่าต้องมีความคิดริเริ่มแนวใหม่ในการพัฒนาภาพยนตร์ และเป็นไปตามแนวนโยบายของสำนักงานช่วยเหลือส่งเสริมภาพยนตร์ โครงการต่าง ๆ ที่เสนอต้องผ่านการพิจารณาของคณะ

กรรมการที่ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ และมีการแต่งตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือตรวจสอบการพิจารณา คณะกรรมการกองทุนจะให้เงินสนับสนุนโดยการกู้ยืมโดยไม่เสียดอกเบี้ย เพียงแต่ผู้กู้ยืมลงทุนต้องจ่ายเงินคืนจากส่วนกำไรตามที่รัฐกำหนดไว้บ้างซึ่งครอบคลุมไปถึงโรงภาพยนตร์ด้วย

ในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2533 - 2542 จึงได้มีการกำหนดนโยบายช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์หลากหลายรูปแบบมากขึ้น รูปแบบของการช่วยเหลือสนับสนุนภาพยนตร์ทั้งหมด ไม่ว่าจะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์เกี่ยวกับวัฒนธรรม หรือ เศรษฐกิจมากเพียงใด สักส่วนการได้รับเงินกองทุนสนับสนุนการผลิตภาพยนตร์คุณภาพโดยไม่ได้มุ่งหวังเฉพาะการหากำไรของผู้ผลิตเท่านั้น โรงภาพยนตร์ก็มีส่วนทำให้การส่งเสริมภาพยนตร์แพร่กระจายได้อย่างประสบผลสำเร็จ ซึ่งในแต่ละรัฐของเยอรมันจะมีการให้ความช่วยเหลือเฉพาะของตนเองโดยการส่งเสริมการผลิต การจัดจำหน่าย

นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศเกาหลี

ประเทศเกาหลีได้ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์มาตั้งแต่ต้น โดยในปี พ.ศ. 2498 รัฐบาลได้ออกกฎหมายยกเว้นภาษีให้แก่ผู้ผลิตภาพยนตร์ภายในประเทศเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างจริงจัง จัดให้มีการจัดมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติ และได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างมากในปี พ.ศ. 2523-2532 รัฐบาลได้ประกาศโครงการให้ความช่วยเหลือการผลิตภาพยนตร์ การเขียนบท มีการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจการส่งเสริมภาพยนตร์เกาหลีเพื่อช่วยสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์แบบครบวงจรทั้งในด้านการลงทุน การงบประมาณ และส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาในด้านอุปกรณ์เทคนิค การถ่ายทำ สิ่งสำคัญคือ รัฐบาลได้จัดการสนับสนุนให้ผู้เชี่ยวชาญการภาพยนตร์เข้ามาพัฒนาภาพยนตร์ในประเทศเกาหลีได้ตามโควต้าที่กำหนดขึ้นแต่ละปี

เมื่อเกาหลีได้ให้ความร่วมมือในการจัดมหกรรมภาพยนตร์นานาชาติ ทำให้มีการผลิตภาพยนตร์ที่ได้มาตรฐานสากล มีปริมาณมาก และได้รับรางวัลจำนวนมาก แต่เนื่องจากภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามามีอิทธิพลในเกาหลีมาก รัฐบาลจึงได้ออก

พระราชบัญญัติให้มีการลงทะเบียนการค้าเงินงานแต่ละประเภทกับกระทรวงวัฒนธรรม เช่น การอนุญาตให้ชาวต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมในประเทศเกาหลี สามารถจัดจำหน่ายภาพยนตร์ต่างประเทศในเกาหลีได้แต่จะต้องเป็นไปตามโควต้า และการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ของผู้ประกอบการโดยตรงนี้สามารถดำเนินการได้โดยการเข้าร่วมกับสหภาพภาพยนตร์นานาชาติ ที่ต้องการให้การสนับสนุนผู้ผลิตและผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อให้การสนับสนุน และพัฒนาโดยอาศัยเทคโนโลยีศิลปะเพื่อช่วยในการยกระดับมาตรฐานในการผลิตภาพยนตร์ของเกาหลี (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา, 2532)

นโยบายการส่งเสริมภาพยนตร์ของประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์มีหน่วยงานต่าง ๆ ซึ่งทำหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินการด้านภาพยนตร์หลายหน่วยงานโดยแบ่งแยกหน้าที่การดำเนินงานที่แตกต่างกันออกไป คือ กระทรวงยุติธรรมจะทำหน้าที่ออกกฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์ต่าง ๆ กระทรวงการคลังทำหน้าที่เก็บภาษี กระทรวงข้อมูลข่าวสารและศิลปะจัดตั้งคณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ การออกใบอนุญาตในการฉาย การผลิต การนำเข้า การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ในการนำเข้าและส่งออกนั้นผู้ดำเนินกิจการภาพยนตร์จะต้องมีใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการได้ ซึ่งส่วนมากในธุรกิจภาพยนตร์นั้นจะมีการควบคุมที่เคร่งครัดในขั้นตอนต่าง ๆ ผู้ที่กระทำผิดมีโทษทั้งปรับหรือจำคุก นโยบายส่วนใหญ่เน้นที่การควบคุมเพื่อมิให้ละเมิดกฎหมายต่าง ๆ เช่น การจัดฉาย การเผยแพร่ การเก็บภาษีอากร (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา, 2532)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการส่งออกสินค้าของไทยไปยังตลาดต่างประเทศจำนวนหลายท่านซึ่งมีรายละเอียดโดยสรุป คือ

ประเสริฐ วัฒราเศรษฐ (2524) ได้วิจัยการค้าของไทยกับกลุ่มประเทศอาเซียน โดยพิจารณาถึงรูปแบบทางการค้าและวิเคราะห์พฤติกรรมทางการส่งออกโดยศึกษาสินค้าแบ่งตามรหัสสินค้าหลักในช่วงปี 2510 -2518 พบว่าประเทศไทยเกินดุลการค้ากับประเทศมาเลเซียกับสิงคโปร์ตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา และมีการเกินดุลการค้ากับประเทศอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์เกือบตลอดช่วงระยะเวลาที่ทำการศึกษา ยกเว้นเพียงบางปีสิงคโปร์เป็นประเทศที่ไทยได้เปรียบดุลการค้ามากที่สุด ตามด้วยมาเลเซีย อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ตามลำดับ

จิรพรรณ กุลฉิลก และคณะ (2524) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการพัฒนาการส่งออกของประเทศไทย เป็นการศึกษาสู่ทางการขยายตัวการส่งออกของสินค้าไทยให้เพิ่มขึ้นเพื่อจะได้ลดปัญหาการขาดดุลการค้าระหว่างประเทศ และการขาดดุลการชำระเงินที่ประเทศไทยประสบอยู่ ซึ่งผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกถ้าจะให้ได้ผลในด้านอุปสงค์ รัฐบาลต้องมีนโยบายส่งเสริมสินค้าออกที่แน่ชัด การให้สิทธิประโยชน์แก่ผู้ส่งออก การส่งเสริมการลงทุนของบริษัทข้ามชาติ การยกมาตรฐานและควบคุมคุณภาพสินค้าส่งออก การร่วมมือทางการค้ากับประเทศต่าง ๆ ที่เป็นคู่ค้าสำหรับการพัฒนาสินค้าอุตสาหกรรมส่งออก และในด้านอุปทาน ถ้าจะให้ได้ผลรัฐบาลควรส่งเสริมโดยการลดหย่อนภาษีนำเข้าวัตถุดิบ ปรับโครงสร้างภาษี ส่งเสริมการผลิตสินค้าเพื่อทดแทนการนำเข้า ส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้ปัจจัยพื้นฐานที่เกิดประโยชน์เปรียบเทียบกับสูง ให้บริการข่าวสารและข้อมูลการค้าอย่างถูกต้องรวดเร็วแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนลดขั้นตอนอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะเกิดกับผู้ผลิตและผู้ส่งสินค้าออก

จิรศักดิ์ พงษ์พิชญพิจิตร (2530) ได้ศึกษาเรื่อง การส่งออกสินค้าในเชิงพลวัต โดยทำการศึกษาการค้าสินค้าอุตสาหกรรมระหว่างประเทศในช่วงปี 2513 - 2517 พบว่าประเทศกำลังพัฒนามีแนวโน้มที่จะพึ่งพาการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมมากขึ้นโดยอาศัยตลาดประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นตลาดสำคัญ โดยเฉพาะตลาดสหรัฐอเมริกา ยุโรป และญี่ปุ่น และส่วนแบ่งตลาดส่งออกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรขึ้นอยู่กับว่าสินค้าชนิดนั้นเป็นสินค้าประเภทใด ความได้เปรียบในสินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาได้ การที่ประเทศใดจะรักษาความได้เปรียบไว้ได้จะต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ มากมาย แต่ที่สำคัญ คือ ประสิทธิภาพทางการผลิต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกนี้เป็นการศึกษาวิจัยทั้งในเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ โดยการวางแผนวิจัยด้วยการเก็บข้อมูลทั้งจากบุคคล โดยการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรที่กำหนด และการวิจัยเอกสารเพื่อหาข้อมูลที่ต้องการมาประกอบเป็นแนวทางในการศึกษา

ประชากรเป้าหมาย

กลุ่มประชากรเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยนั้นได้แก่ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ และผู้กำกับภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงทุกคน ซึ่งทำหน้าที่อยู่ในปัจจุบันจำนวน 34 คน โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากประชากรเป้าหมายทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสัมภาษณ์ (Interview Sheet) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง เพื่อรวบรวมข้อคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับ ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการแก้ไขปัญหาการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก ตามกรอบแนวคิดที่ได้กำหนดไว้เพื่อนำมาวิเคราะห์หาข้อค้นพบจากข้อมูลที่ได้ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ทั้งแบบปลายปิด (Close-ended) และแบบปลายเปิด (Open-ended) โดยมีโครงสร้างของแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ดำเนินการสร้างและผู้กำกับ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษาสูงสุด ความรู้เกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ ประสบการณ์ในการเป็นผู้ดำเนินการสร้างและผู้กำกับ ประสบการณ์ก่อนมาทำงานด้านภาพยนตร์ การทำงานบันเทิงด้านอื่น ๆ รายได้ การทำงานหรือร่วมงานกับผู้ผลิตภาพยนตร์ในต่างประเทศ การร่วมงานมหกรรมภาพยนตร์ในต่างประเทศ การศึกษาดูงานภาพยนตร์ในต่างประเทศ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิง ได้แก่ ประสบการณ์ งบประมาณในการสร้างภาพยนตร์ การส่งออกภาพยนตร์ไทยไปต่างประเทศ รายได้จากการฉายภาพยนตร์ในประเทศ รายได้จากการฉายภาพยนตร์ การนำภาพยนตร์ไปฉายต่างประเทศ การร่วมงานมหกรรมภาพยนตร์ในต่างประเทศ การทำงานหรือร่วมงานกับผู้ผลิตภาพยนตร์ในต่างประเทศ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงเพื่อการส่งออก ได้แก่

- ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
- อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
- ความพร้อมของผู้ดำเนินการสร้างและผู้กำกับ
- การต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล
- การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศ
- แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาด

ต่างประเทศ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการรวบรวมเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการวิจัย และใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นหลัก เพื่อความสมบูรณ์ของเนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาข้อค้นพบนั้นจะเน้นใช้การพรรณวิเคราะห์ตามหลักตรรก อาศัยบริบทโดยวิภาษวิธี และอาศัยสถิติเชิงพรรณนาที่เกี่ยวข้องประกอบในการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ต่าง ๆ คือ

1. ค่าร้อยละ (Percentage)
2. ค่าความสัมพันธ์ (Crosstabs)

กรอบแนวคิดในการศึกษา

การศึกษาถึงปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก เป็นการศึกษาเพื่อต้องการทราบถึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้านที่เกี่ยวข้องในมุมมองของผู้ดำเนินการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์ซึ่งจากการศึกษานั้นสามารถสรุปเป็นแนวคิดในการศึกษาวิจัยได้ คือ

1. ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก เป็นการศึกษาเพื่อพิจารณาถึงปัญหาต่าง ๆ ของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย เนื่องจากเป็นส่วนที่มีความสำคัญที่จะทราบว่ามีปัญหาประการใดบ้างที่เกี่ยวข้องซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดไว้เป็น 4 ประการ คือ

1.1 ปัญหาในด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ให้ข้อมูลจะพิจารณาได้ว่ามีปัญหาอะไรบ้าง ในกระบวนการผลิตนั้นถ้ามีปัญหามากก็อาจส่งผลกระทบต่อ การส่งออกภาพยนตร์ไทยเป็นสินค้าออกได้ โดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

- ขั้นตอนก่อนการถ่ายทำ
- ขั้นตอนระหว่างการถ่ายทำ
- ขั้นตอนภายหลังการถ่ายทำ

1.2 ปัญหาในด้านการตลาด เป็นสิ่งที่ชี้ได้ว่าถ้าการตลาดไม่มีความเป็นมืออาชีพแล้วก็จะส่งผลให้การส่งออกภาพยนตร์ไทยไม่ประสบความสำเร็จได้แบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ

- ด้านคุณภาพของภาพยนตร์
- ด้านกลยุทธ์ทางการตลาด
- ด้านการแบ่งส่วนตลาด
- ด้านการเลือกตลาด

1.3 ปัญหาในด้านการดำเนินธุรกิจส่งออกด้านภาพยนตร์ เป็นวิธีการหนึ่งที่จะสามารถพิจารณาได้ว่า การทำธุรกิจด้านภาพยนตร์จำเป็นต้องใช้ระบบที่เป็นกระบวนการทางธุรกิจเพื่อตอบสนองต่อการส่งออกได้ แบ่งออกได้เป็น 3 ประการ คือ

- การจัดการ
- การเลือกสรรภาพยนตร์
- การศึกษาวิจัย

1.4 ปัญหาลักษณะทางวัฒนธรรม เป็นการศึกษาถึงความแตกต่างของเชื้อชาติและลักษณะทางวัฒนธรรมของแต่ละประเทศว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องต่อการส่งออกหรือไม่ แบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ

- ด้านทัศนคติของคนชาติอื่น
- ด้านภาษาที่ใช้

- ด้านความเป็นชาตินิยม
- ด้านการยอมรับประเทศไทยจากต่างประเทศ

2. อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก เป็นสิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญที่จะชี้ได้ว่าการส่งออกภาพยนตร์ไทยนี้มีข้อขัดข้องที่ก่อให้เกิดความไม่สะดวกในการดำเนินการอย่างไร แบ่งออกเป็น 4 ประการ คือ

2.1 นโยบายของรัฐ มีผลทำให้เกิดข้อขัดข้องต่าง ๆ สามารถแบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ประการ คือ

- นโยบายเกี่ยวกับการส่งออก
- นโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
- นโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

2.2 กฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก แบ่งออกได้เป็น 5 ประการ คือ

- พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473
- ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533
- แผนนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย
- คำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์
- อัตราภาษีศุลกากรสำหรับอุปกรณ์นำเข้ามาใช้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

2.3 มาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศ ได้แก่ มาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับภาพยนตร์ของประเทศต่าง ๆ

2.4 การรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์ไทยทั้งกลุ่มผู้อำนวยการสร้าง และกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์เป็นองค์กรเพื่อร่วมกันผลิตภาพยนตร์

3. ความพร้อมของผู้ผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์ในการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก เป็นสิ่งที่จะพิจารณาได้ว่ามีศักยภาพเพียงพอหรือไม่ที่จะนำภาพยนตร์ไทยส่งออกไปยังต่างประเทศได้ แบ่งออกเป็น 5 ประการ คือ

- 3.1 ด้านเงินทุนที่ใช้ในการผลิตภาพยนตร์ไทย
- 3.2 ด้านความรู้ที่มีผลต่อการผลิตภาพยนตร์ไทยที่มีคุณภาพ
- 3.3 ด้านประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทยว่ามีความจำเป็นเพียงใด
- 3.4 ด้านคุณสมบัติของผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ซึ่งเป็นส่วนที่พิจารณาได้ว่ามีความพร้อมในการผลิตภาพยนตร์หรือไม่ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ
 - ความเป็นผู้นำ
 - ความรู้ในศิลปะภาพยนตร์
 - การมีมนุษยสัมพันธ์
 - การทำงานร่วมกับผู้อื่น
- 3.5 ด้านบุคลากรที่จะทำงานร่วมกัน ซึ่งจะชี้ว่ามีความพร้อมเพียงใดในการผลิตภาพยนตร์

4. การต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล เป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ได้ทราบถึงความต้องการการสนับสนุนการผลิตภาพยนตร์ภาครัฐเพื่อให้อยู่ในมาตรฐานสากลโดยจะพิจารณาเป็น 3 ประการ คือ

- 4.1 การสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์
- 4.2 หน่วยงานที่จะให้ความช่วยเหลือ
- 4.3 การดำเนินการด้านด้านภาษี

5. การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมของต่างประเทศ เป็นแนวคิดที่ทำให้ทราบว่ามีการศึกษาถึงการดำเนินการด้านนี้ของต่างประเทศอย่างไรบ้าง

6. แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาดต่างประเทศ เป็นการศึกษาเพื่อพิจารณาถึงแนวทางต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก โดยพิจารณาเป็น 6 ประการ คือ

- 6.1 ในด้านการผลิต ซึ่งเกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยในทุกขั้นตอน
- 6.2 ในด้านการตลาด เป็นการพิจารณาที่จะส่งเสริมการตลาดเป็นสิ่งสำคัญที่จะใช้เพื่อการส่งออก
- 6.3 การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่เป็นผู้พิจารณาว่ามีเนื้อหาเป็นอย่างไรและในการส่งออกนั้นสมควรมีการปรับปรุงแก้ไขอย่างไรให้เหมาะสมกับสภาพข้อเท็จจริง
- 6.4 ผู้จัดจำหน่าย ซึ่งเป็นธุรกิจที่มีความจำเป็นในการส่งออกเนื่องจากเป็นตัวกลางในการทำธุรกิจกับต่างประเทศ
- 6.5 สื่อประเภทต่าง ๆ มีจำนวนมากเนื่องจากความทันสมัยในด้านการสื่อสารมวลชนมีผลกระทบต่อการผลิตภาพยนตร์เพื่อการส่งออก
- 6.6 การศึกษาแนวทางของต่างประเทศ เพื่อนำมาปรับปรุงในระบบของประเทศไทยว่าควรมีการปรับปรุงอย่างไรบ้างให้เหมาะสมเพื่อการประสบความสำเร็จในการส่งออกภาพยนตร์ไทย

แนวคิดทั้งหมดนี้เป็นการกำหนดเพื่อวัดข้อคิดเห็นของผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ และผู้กำกับภาพยนตร์ว่ามีการพิจารณาถึงปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกอย่างไร เนื่องจากบุคคลทั้งสองกลุ่มนี้

เป็นผู้มีบทบาทสำคัญทำให้การผลิตภาพยนตร์ไทยมีทิศทางที่ถูกต้องความคิดเห็นที่ศึกษาได้ก็จะเป็นประโยชน์ในการนำเสนอเพื่อให้เกิดการปรับปรุง แก้ไข ส่วนที่จะส่งเสริมให้เกิดประโยชน์ต่อวงการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อไปแข่งขันกับต่างประเทศได้

ดังนั้นการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงต้องกำหนดแนวคิดและตัวชี้วัดเพื่อให้มีการศึกษาอยู่ในกรอบที่ต้องการ คือ

1. ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก ประกอบด้วยตัวชี้วัด คือ

- 1.1 ปัญหาในด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย
- 1.2 ปัญหาในด้านการตลาด
- 1.3 ปัญหาในด้านการดำเนินธุรกิจส่งออกด้านภาพยนตร์
- 1.4 ปัญหาในด้านลักษณะทางวัฒนธรรม

2. อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ประกอบด้วยตัวชี้วัด คือ

- 2.1 ด้านนโยบายของรัฐ
- 2.2 ด้านกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ด้านมาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศ
- 2.4 ด้านการรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์

3. ความพร้อมของผู้อำนวยความสะดวกและผู้กำกับภาพยนตร์ ประกอบด้วยตัวชี้วัด คือ

- 3.1 ด้านเงินทุน
- 3.2 ด้านความรู้
- 3.3 ด้านประสบการณ์
- 3.4 ด้านคุณสมบัติ
- 3.5 ด้านบุคลากรที่จะทำงานร่วมกัน

4. การต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล ประกอบด้วยตัวชี้วัด คือ

4.1 การสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์

4.2 หน่วยงานที่จะให้ความช่วยเหลือ

4.3 การดำเนินการด้านภาษี

5. การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมของต่างประเทศเป็นการศึกษา
วิจัยจากเอกสาร

6. แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาด
ต่างประเทศ ประกอบด้วยตัวชี้วัด คือ

6.1 ด้านการผลิต

6.2 ด้านการตลาด

6.3 ด้านการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

6.4 ด้านผู้จัดจำหน่าย

6.5 ด้านสื่อที่เป็นคู่แข่ง

6.6 การศึกษาแนวทางของต่างประเทศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรอบแนวคิดในการศึกษาสามารถเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเกี่ยวกับ ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก ซึ่งผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นกลุ่มผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ และผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีรายชื่ออยู่ในสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ตามขั้นตอนต่าง ๆ โดยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 8 ส่วน คือ

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
2. ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทย
3. ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
4. อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
5. ความพร้อมของผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ในการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
6. การต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล
7. การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศ
8. แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาดต่างประเทศ

ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดนี้จะแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง และกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นในด้านแนวความคิดเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว และนำข้อค้นพบที่ได้มาสรุปเป็นภาพรวมเพื่อพิจารณาให้เป็นข้อมูลเดียวกัน

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ผู้ที่ให้ข้อมูลเป็นผู้อำนวยความสะดวกสร้างทั้งหมดจำนวน 10 คน และเป็นผู้กำกับภาพยนตร์จำนวน 24 คน รวมเป็น 34 คน เป็นเพศชายทั้งหมด โดยมีข้อมูลด้านสถิติ ดังนี้

จำนวนผู้ให้ข้อมูล

ผู้อำนวยความสะดวกสร้าง จำนวน 10 คน	คิดเป็นร้อยละ 29.4
ผู้กำกับภาพยนตร์ จำนวน 24 คน	คิดเป็นร้อยละ 70.6

อายุ

กลุ่มผู้อำนวยความสะดวกสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์มีอายุเฉลี่ยอยู่ในช่วง 46 - 50 ปี มากที่สุดเท่ากัน คือ ผู้อำนวยความสะดวกสร้าง คิดเป็น 30 % และผู้กำกับภาพยนตร์คิดเป็น 29.2 % อายุเฉลี่ยรวมทั้งสองกลุ่มคิดเป็น 29.4 % ตามตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 อายุเฉลี่ยของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

	25-30 ปี	31-35 ปี	36-40 ปี	41-45 ปี	46-50 ปี	51-60 ปี	61-65 ปี	65 ปี ขึ้นไป	รวม
ผู้อำนวย การ สร้าง		1 10 %	2 20 %	1 10 %	3 30 %	2 20 %		1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %		5 20.8 %	5 20.8 %	7 29.2 %	3 12.5 %	2 8.3 %	1 4.2 %	24 100 %
รวม	1 2.9 %	1 2.9 %	7 20.6 %	6 17.6 %	10 29.4 %	5 14.7 %	2 5.9 %	2 5.9 %	34 100 %

การศึกษาสูงสุด

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมีวุฒิการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีสูงสุด คิดเป็นร้อยละ 60 ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดเป็นร้อยละ 45.8 ถ้ารวมทั้งสองกลุ่มแล้วจะคิดเป็นร้อยละ 50 ตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 การศึกษาสูงสุดของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

	ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	รวม
ผู้อำนวยการ สร้าง	6 60 %	1 10 %	2 20 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	11 45.8 %	10 41.7 %	3 12.5 %		24 100 %
รวม	17 50 %	11 32.4 %	5 14.7 %	1 2.9 %	34 100 %

การศึกษาเกี่ยวกับด้านภาพยนตร์โดยตรง

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างไม่เคยศึกษาด้านภาพยนตร์โดยตรงคิดเป็นร้อยละ 70 ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดเป็นร้อยละ 62.5 รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว คิดเป็นร้อยละ 64.7 ตามตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 การศึกษาเกี่ยวกับด้านภาพยนตร์โดยตรง

	ไม่เคยศึกษาเกี่ยวกับ ภาพยนตร์โดยตรง	เคยศึกษาเกี่ยวกับภาพ ยนตร์โดยตรง	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	7 70 %	3 30 %	10 100 %
ผู้กำกับ	15 62.5 %	9 37.5 %	24 100 %
รวม	22 64.7 %	12 35.3 %	34 100 %

ประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ก่อนเป็นผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับภาพยนตร์ในด้านต่าง ๆ มาก่อน ร้อยละ 50 กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 79.2 รวมทั้งสองกลุ่มแล้วมีประสบการณ์มาก่อนร้อยละ 70.6 ตามตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ก่อนเป็นผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับ

	ไม่มีประสบการณ์	มีประสบการณ์	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	5 50 %	5 50 %	10 100 %
ผู้กำกับ	5 20.8 %	19 79.2 %	24 100 %
รวม	10 29.4 %	24 70.6 %	34 100 %

การทำงานเกี่ยวกับด้านบันเทิงอื่น ๆ พร้อมกันกับอาชีพผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างทำงานด้านบันเทิงอื่นด้วย ร้อยละ 80 ส่วนกลุ่มผู้กำกับ ภาพยนตร์ ร้อยละ 75 รวมทั้งสองกลุ่มแล้วทำงานด้านบันเทิงอื่น ๆ ด้วย ร้อยละ 76.5 ตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 การทำงานเกี่ยวกับด้านบันเทิงอื่น ๆ

	ไม่ได้ทำงานด้าน บันเทิงอื่น ๆ ด้วย	ทำงานด้านบันเทิง อื่น ๆ ด้วย	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	2 20 %	8 80 %	10 100 %
ผู้กำกับ	6 25 %	18 75 %	24 100 %
รวม	8 23.5 %	26 76.5 %	34 100 %

ลักษณะรายได้เกี่ยวกับงานภาพยนตร์

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมีรายได้ประจำเป็นงานต่อเรื่องร้อยละ 70 กลุ่มผู้กำกับ ภาพยนตร์ ทั้งหมด ร้อยละ 100 มีรายได้เป็นงานต่อเรื่อง รวมทั้งสองกลุ่มแล้วมีรายได้ ต่อเรื่องร้อยละ 91.2 ตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ลักษณะรายได้เกี่ยวกับงานภาพยนตร์

	มีรายได้ประจำต่อเดือน	มีรายได้ต่องานเป็นเรื่อง	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	3 30 %	7 70 %	10 100 %
ผู้กำกับ		24 100 %	24 100 %
รวม	3 8.8 %	31 91.2 %	34 100 %

รายได้นอกเหนือจากการผู้อำนวยการสร้างหรือกำกับ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมีรายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากงานผู้อำนวยการสร้างหรือกำกับ ร้อยละ 90 ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 75 รวมทั้งสองกลุ่มคิดเป็นร้อยละ 79.4 ตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 รายได้นอกเหนือจากการผู้อำนวยการสร้างหรือกำกับภาพยนตร์

	มีรายได้นอกเหนืองานประจำ	ไม่มีรายได้นอกเหนืองานประจำ	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	9 90 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	18 75 %	6 25 %	24 100 %
รวม	27 79.4 %	31 20.6 %	34 100 %

จากการศึกษาข้อมูลส่วนตัวของทั้งสองกลุ่มแล้ว มีลักษณะใกล้เคียงกันทั้งในด้านอายุที่อยู่ในวัยที่สูงพอสมควร การศึกษาที่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรี ไม่เคยศึกษาด้านภาพยนตร์มาก่อน มีประสบการณ์ในการทำงานภาพยนตร์มาก่อนที่จะเป็นผู้อำนวยความสะดวกหรือกำกับภาพยนตร์ ทำงานเกี่ยวกับด้านบันเทิงอื่นด้วย มีรายได้ในการประกอบอาชีพผู้อำนวยความสะดวกและผู้กำกับภาพยนตร์เป็นงานต่อเรื่อง รวมทั้งมีรายได้อื่น ๆ นอกเหนือจากงานผู้อำนวยความสะดวกและผู้กำกับภาพยนตร์

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทย

ข้อมูลในส่วนนี้เป็นการศึกษาถึงการทำงานด้านอำนวยความสะดวกและกำกับภาพยนตร์ไทยที่ผ่านมาของทั้งสองกลุ่มผู้ให้ข้อมูล ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

ประสบการณ์ในการอำนวยความสะดวกหรือกำกับภาพยนตร์

กลุ่มผู้อำนวยความสะดวกเคยสร้างภาพยนตร์มาแล้ว 1-5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40 สูงที่สุด ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์เคยกำกับมาแล้ว 1-5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 50 สูงที่สุด รวมทั้งสองกลุ่มแล้วมีประสบการณ์เคยอำนวยความสะดวกหรือกำกับภาพยนตร์มาแล้ว 1-5 เรื่องคิดเป็นร้อยละ 47.1 ตามตารางที่ 4.8

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.8 ประสบการณ์ในการอำนวยความสะดวกสร้างหรือกำกับภาพยนตร์

	1-5 เรื่อง	6-10 เรื่อง	11-15 เรื่อง	16-20 เรื่อง	21-25 เรื่อง	25 เรื่อง ขึ้นไป	รวม
ผู้อำนวย การสร้าง	4 40 %	1 10 %	1 10 %	2 20 %	1 10 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	12 50 %	5 20.8 %	2 8.3 %	1 10 %		4 16.7 %	24 100 %
รวม	16 47.1 %	6 17.6 %	3 8.8 %	3 8.8 %	1 2.9 %	5 14.7 %	34 100 %

การให้ความสำคัญกับงบประมาณที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องนั้นแยกได้ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยสร้างให้ความสำคัญในด้านต่าง ๆ ตามลำดับ คือ ทีมงาน, ดารา, พิล์มภาพยนตร์, งาน Post – production, อุปกรณ์ต่าง ๆ และด้าน Promotion
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความสำคัญในด้านต่าง ๆ ตามลำดับ คือ ดารา, พิล์มภาพยนตร์, งาน Production, ฉากและอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งด้านอื่น ๆ ที่มีความสำคัญเท่า ๆ กัน ได้แก่ ฝ่ายศิลป์ งานโฆษณาประชาสัมพันธ์ เนื้อเรื่อง ทีมงาน ค่าแรง ฯลฯ

ต้นทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง

กลุ่มผู้อำนวยสร้าง ร้อยละ 40 จำไม่ได้ ร้อยละ 60 จำได้แต่การสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการต้นทุนจึงไม่แน่นอนแต่อยู่ในหลักหลายล้านบาทขึ้นไป ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 29.2 จำไม่ได้ ร้อยละ 67.6 จำได้และมีเหตุผลเดียวกับกลุ่มผู้อำนวยสร้าง ตามตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ต้นทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง

	ไม่ทราบ/จำไม่ได้	จำได้	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	4 40 %	6 60 %	10 100 %
ผู้กำกับ	7 29.2 %	17 70.8 %	24 100 %
รวม	11 32.4 %	23 67.6 %	34 100 %

รายได้จากภาพยนตร์ที่สร้างหรือกำกับแต่ละเรื่อง

กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 40 จำไม่ได้ ร้อยละ 60 จำได้โดยประมาณแต่ไม่สามารถยืนยันตัวเลขที่แน่นอนได้ ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์จำไม่ได้ ร้อยละ 37.5 จำได้ร้อยละ 62.5 แต่ยืนยันตัวเลขที่แน่นอนไม่ได้เพราะไม่มีโอกาสรู้ตัวเลขที่แน่นอนว่า
ได้รายได้ค่าตัวจากโรงภาพยนตร์ในกรุงเทพฯ และจากต่างจังหวัดหรือจากกรณีใดบ้าง
ตามตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 รายได้จากภาพยนตร์ที่สร้างหรือกำกับแต่ละเรื่อง

	ไม่ทราบ/จำไม่ได้	จำได้	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	4 40 %	6 60 %	10 100 %
ผู้กำกับ	9 37.5 %	15 62.5 %	24 100 %
รวม	13 38.2 %	21 61.8 %	34 100 %

ภาพยนตร์ที่เคยส่งไปฉายยังต่างประเทศ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 30 เคยส่งไปฉาย 1-3 เรื่อง และร้อยละ 30 เคยส่งไปฉาย 4-6 เรื่อง ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 58.3 เคยส่งไปฉาย 1-3 เรื่อง รวมทั้งสองกลุ่มแล้วร้อยละ 50 เคยส่งไปฉาย 1-3 เรื่อง ตามตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 ภาพยนตร์ที่เคยส่งไปฉายยังต่างประเทศ

	ไม่เคย ส่งไปฉาย	เคยส่ง 1-3 เรื่อง	เคยส่ง 4-6 เรื่อง	เคยส่ง 7-9 เรื่อง	รวม
ผู้อำนวยการ สร้าง	2 20 %	3 30 %	3 30 %	2 20 %	10 100 %
ผู้กำกับ	8 33.3 %	14 58.3 %	2 8.3 %		24 100 %
รวม	10 29.4 %	17 50 %	5 14.7 %	2 5.9 %	34 100 %

การไปร่วมมหกรรมภาพยนตร์ในต่างประเทศ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างสูงสุด ร้อยละ 30 เคยไปร่วมมหกรรมภาพยนตร์ต่างประเทศ 4 - 6 ครั้ง ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์สูงสุด ร้อยละ 37.5 เคยไปร่วมมหกรรมภาพยนตร์ต่างประเทศ 1 - 3 ครั้ง รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว เคยไปร่วมสูงสุด ร้อยละ 29.4 จำนวน 1-3 ครั้ง ร้อยละ 29.4 ไม่เคยไปร่วมมหกรรมภาพยนตร์ต่างประเทศตาม ตารางที่ 4.12

ตารางที่ 4.12 การไปร่วมมหกรรมภาพยนตร์ในต่างประเทศ

	ไม่เคยไป ร่วม	1-3 ครั้ง	4-6 ครั้ง	7-9 ครั้ง	มากกว่า 9 ครั้ง	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	2 20 %	1 10 %	3 30 %	2 20 %	2 20 %	10 100 %
ผู้กำกับ	8 33.3 %	9 37.5 %	1 4.2 %		6 25 %	24 100 %
รวม	10 29.4 %	10 29.4 %	4 11.8 %	2 5.9 %	8 23.5 %	34 100 %

การทำงานร่วมกับผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้างร้อยละ 60 ไม่เคยร่วมงานกับผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ ร้อยละ 40 เคยร่วมงาน 1 – 3 เรื่อง ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 62.5 ไม่เคยร่วมงานกับผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ ร้อยละ 20.8 เคยร่วมงาน 1 – 3 เรื่อง รวมทั้งสองกลุ่ม ร้อยละ 61.8 ไม่เคยร่วมงาน ร้อยละ 26.5 เคยร่วมงาน 1 – 3 เรื่อง ตามตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 การทำงานร่วมกับผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศ

	ไม่เคย	เคยร่วม 1-3 เรื่อง	เคยร่วม 4-6 เรื่อง	เคยร่วม 7-9 เรื่อง	เคยร่วมเกิน 9 เรื่อง	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	6 60 %	4 40 %				10 100 %
ผู้กำกับ	15 62.5 %	5 20.8 %	3 12.5 %		1 4.2 %	24 100 %
รวม	21 61.8 %	9 26.5 %	3 8.8 %		1 2.9 %	34 100 %

ข้อมูลด้านการผลิตภาพยนตร์ไทยนั้นทั้งกลุ่มผู้สร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือ ผลิตประมาณ 1 – 5 สูงที่สุด การใช้งบประมาณให้ความสำคัญกับปัจจัยที่คล้ายกัน คือ คารา และฟิล์มสูงที่สุด ต้นทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์จำได้แต่ไม่สามารถให้ตัวเลขได้ชัดเจนเพราะไม่รู้ข้อมูลที่แน่นอน รายได้จากภาพยนตร์แต่ละเรื่องก็เช่นกันส่วนใหญ่จำได้แต่ไม่มีข้อมูลที่ชัดเจน ภาพยนตร์ที่เคยส่งไปฉายยังต่างประเทศนั้นทั้งสองกลุ่มอยู่ในอัตราส่วนที่เท่ากัน คือ 1 – 3 เรื่อง การไปร่วมงานมหกรรมภาพยนตร์ต่างประเทศกลุ่มผู้อำนวยการสร้างจะเคยไปร่วมงานมากกว่ากลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนการทำงานร่วมกับผู้สร้างต่างประเทศนั้นทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่ไม่เคยร่วมงานถึงกว่าร้อยละ 60

ส่วนที่ 3 ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ก. ปัญหาในด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย

ระดับปัญหาในด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้ให้น้ำหนักของระดับปัญหาในขั้นตอนต่าง ๆ ของการผลิตภาพยนตร์ไทยซึ่งจัดเป็นปัญหา 3 ประการ คือ ปัญหาก่อนการถ่ายทำ (Pre-production) ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ (Production) และ ปัญหาภายหลังการถ่ายทำ (Post – production) โดยแยกระดับของปัญหาเป็น 5 ระดับ คือ ไม่มีปัญหา มีปัญหาน้อย มีปัญหาค่อนข้างน้อย มีปัญหาปานกลาง มีปัญหาค่อนข้างมาก และมีปัญหา มาก ซึ่งกลุ่มผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์ ได้ให้น้ำหนักของปัญหาแตกต่างกัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ได้ให้น้ำหนักของปัญหาก่อนการถ่ายทำอยู่ในระดับปานกลางและระดับมีปัญหามาก สูงที่สุด ร้อยละ 30 ทั้งสองระดับ ปัญหาระหว่างการถ่ายทำอยู่ในระดับไม่มีปัญหาสูงที่สุด ร้อยละ 50 และปัญหา

ภายหลังการถ่ายทำอยู่ในระดับไม่มีปัญหาสูงสุด ร้อยละ 30 ตามตารางที่ 4.14/1

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ได้ให้นำหนักของปัญหาก่อนการถ่ายทำอยู่ในระดับมีปัญหามากสูงสุด ร้อยละ 41.7 ปัญหาระหว่างการถ่ายทำอยู่ในระดับปานกลางสูงสุด ร้อยละ 37.5 และปัญหาภายหลังการถ่ายทำอยู่ในระดับมีปัญหาค่อนข้างน้อยและมีปัญหาปานกลางสูงสุด ร้อยละ 25 ทั้งสองระดับ ตามตารางที่ 4.14/2
- ทั้งสองกลุ่มถ้าจะพิจารณาในภาพรวมแล้วนำหนักของปัญหาก่อนการถ่ายทำจะอยู่ในระดับมีปัญหามากสูงสุด ร้อยละ 38.2 ปัญหาระหว่างการถ่ายทำจะอยู่ในระดับปานกลางสูงสุด ร้อยละ 35.3 และปัญหาภายหลังการถ่ายทำจะอยู่ในระดับปานกลางสูงสุด ร้อยละ 26.5 ตามตารางที่ 4.14/3

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าการมองระดับของปัญหาของทั้งสองกลุ่มมองไม่เหมือนกัน คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมองว่าก่อนการถ่ายทำไม่มีปัญหาส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์มองว่ามีปัญหามาก ปัญหาระหว่างการถ่ายทำกลุ่มผู้อำนวยการสร้างมองว่าไม่มีปัญหา แต่กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์มองว่ามีปัญหาปานกลาง และปัญหาภายหลังการถ่ายทำทั้งสองกลุ่มมองเหมือนกันว่าไม่มีปัญหาหรือมีปัญหাপานกลาง

ตารางที่ 4.14/1 ปัญหาก่อนการถ่ายทำ

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	1 10 %		1 10 %	3 30 %	2 20 %	3 30 %	10 100 %
ผู้กำกับ	2 8.3 %		4 16.7 %	4 16.7 %	4 16.7 %	10 41.7 %	24 100 %
รวม	3 8.8 %		5 14.7 %	7 20.6 %	6 17.6 %	13 38.2 %	34 100 %

ตารางที่ 4.14/2 ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	5 50 %			3 30 %		2 20 %	10 100 %
ผู้กำกับ	4 16.7 %	1 4.2 %	7 29.2 %	9 37.5 %	2 8.3 %	1 4.2 %	24 100 %
รวม	9 26.5 %	1 2.9 %	5 14.7 %	7 20.6 %	6 17.6 %	3 8.8 %	34 100 %

ตารางที่ 4.14/3 ปัญหาภายหลังการถ่ายทำ

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	4 40 %	1 10 %	2 20 %	3 30 %			10 100 %
ผู้กำกับ	4 16.7 %	5 20.8 %	6 25 %	6 25 %	2 8.3 %	1 4.2 %	24 100 %
รวม	8 23.5 %	6 17.6 %	8 23.5 %	9 26.5 %	2 5.9 %	1 2.9 %	34 100 %

ถ้าพิจารณารายละเอียดของปัญหาต่าง ๆ ที่ทั้งสองกลุ่มได้พบนั้นพอจะแยกได้เป็นรายละเอียดของปัญหาทั้ง 3 ระดับ คือ ปัญหาก่อนการถ่ายทำ ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ และปัญหาภายหลังการถ่ายทำ คือ

กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง

- ปัญหาก่อนการถ่ายทำ ได้แก่ ปัญหาที่มีความสำคัญเรียงตามลำดับ คือ ปัญหาของบุคลากรที่เป็นมืออาชีพหายาก ได้แก่ ดารา ฝ่ายเทคนิค ฝ่ายผลิต กล้อง, ปัญหาในการคัดเลือกเรื่องให้ถูกใจคนดู, ปัญหาการให้ทุนที่ไม่พอเพียง, ปัญหาในเรื่องบทที่ยังไม่มีผู้เขียนที่มีความลึกและซับซ้อนในเชิงภาพยนตร์เพียงพอ, ปัญหาเรื่องนายทุนที่ไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะคัดเลือกบทภาพยนตร์ได้, ปัญหาเรื่องระบบธุรกิจของภาพยนตร์ไทยยังไม่ได้รับการจัดโครงสร้างที่ดีพอ, ปัญหาเรื่องเจ้าของโรงภาพยนตร์กับผู้สร้างไม่เอื้อให้ภาพยนตร์เจริญเติบโต มีอิทธิพลมาก และมีการเอารัคเอาเปรียบ
- ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ ได้แก่ ปัญหาที่มีความสำคัญเรียงตามลำดับ คือ ปัญหาทุนไม่เพียงพอในการถ่ายทำ, ปัญหาการได้รับความร่วมมือจากรัฐบาลและหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐมีน้อยมาก, ปัญหาด้านสภาพดินฟ้าอากาศ, ปัญหาในด้านดาราที่แสดง
- ปัญหาภายหลังการถ่ายทำ ได้แก่ ปัญหาที่มีความสำคัญเรียงตามลำดับ คือ ปัญหาการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์, ปัญหาของผู้ทำเทคนิคต่าง ๆ ขาดประสบการณ์, ปัญหาเครื่องมือที่ยังสู้ต่างประเทศไม่ได้

กลุ่มผู้กำกับการแสดง

- ปัญหาก่อนการถ่ายทำ ได้แก่ ปัญหาที่มีความสำคัญเรียงตามลำดับ คือ การให้ทุนในการสร้างภาพยนตร์, การให้ความสำคัญกับ Script มีน้อยเกินไป, แนวทางของภาพยนตร์ที่ยังไม่เป็นสากลโดยถูกกำหนดเป็นกรอบในการทำงานซึ่งมองด้านธุรกิจเป็นหลักและถูกกำหนดโดยผู้สร้าง, ปัญหาจากทีมงานต่าง ๆ ได้แก่ ดารา การคัดเลือกบท การตรงต่อเวลา รายได้ที่ไม่พอเพียงของทีมงาน, กำหนดเวลาในการสร้างภาพยนตร์มีน้อยเกินไปทำให้ไม่ได้คุณภาพ, ปัญหาในการจัดระบบงานของผู้กำกับยังไม่ดีพอ, ขอบเขตงานแบบต่างประเทศโดยไม่ได้ดูตนเอง

- ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ ได้แก่ ปัญหาที่มีความสำคัญเรียงตามลำดับ คือ งบประมาณที่ให้จำกัดไม่พอกับงาน Production รวมทั้งเครื่องมือ อุปกรณ์ต่าง ๆ , สภาพดิน ฟ้า อากาศ, สถานที่ใช้ถ่ายทำ, ผู้แสดงต่าง ๆ เช่น ดารา ไม่มีพื้นฐานการแสดง ไม่มีวินัย ไม่รับผิดชอบ การตรงต่อเวลา, ความร่วมมือของรัฐมีน้อยมาก, ผู้ทำงานไม่มีแรงจูงใจ
- ปัญหาภายหลังการถ่ายทำ ได้แก่ ปัญหาที่มีความสำคัญเรียงตามลำดับ คือ งบประมาณสำหรับทำ Post Production มีไม่เพียงพอ, บุคลากรที่จะทำงานให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน, ระยะเวลาในการทำ Post Production มีไม่เพียงพอ, การเข้ามากำหนดกรอบของนายทุน, การทำ Promotion

กล่าวได้ว่าสภาพปัญหาต่าง ๆ ของแต่ละขั้นตอนของทั้งสองกลุ่มนั้นมองคล้าย ๆ กัน ได้แก่ ปัญหาก่อนการถ่ายทำมีปัญหาในเรื่องของงบประมาณที่นำมาใช้ ปัญหาในเรื่องของบทภาพยนตร์ที่ยังไม่มีคุณภาพที่ดีพอ ปัญหาในเรื่องการถูกกำหนดกรอบในการทำงาน และอื่น ๆ อีกหลากหลาย ปัญหาระหว่างการถ่ายทำนั้นทั้งสองกลุ่มมองเหมือนกัน คือ งบประมาณที่ใช้ในการถ่ายทำไม่พอเพียง, ปัญหาสภาพดิน ฟ้า อากาศ, ปัญหาเรื่องความร่วมมือของรัฐในการอำนวยความสะดวก ส่วนปัญหาภายหลังการถ่ายทำนั้นทั้งสองกลุ่มมองต่างกัน ผู้อำนวยการสร้างมองถึงการเซ็นเซอร์เป็นหลัก ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์ ยังมองถึงงบประมาณที่ไม่เพียงพอ ปัญหาที่มองเหมือนกัน คือ บุคลากรที่มีประสบการณ์น้อยทำให้ภาพยนตร์มีมาตรฐานยังไม่ดีพอ

ข. ปัญหาด้านการตลาด

ลักษณะด้านรายได้ของภาพยนตร์ที่สร้าง

จากการศึกษาถึงจำนวนภาพยนตร์ที่สร้างของทั้งสองกลุ่มในด้านกำไร และขาดทุนจากนั้น ปรากฏว่า กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 90 อยู่ในเกณฑ์ขาดทุนบ้าง ร้อยละ 10 ขาดทุนทุกเรื่อง ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์นั้น ร้อยละ 79.2 อยู่ในเกณฑ์ขาด

ทุนบ้าง ร้อยละ 4.2 ขาดทุนทุกเรื่อง และร้อยละ 16.7 กำไรทุกเรื่อง ซึ่งถ้าจะสรุปรวม ทั้งสองกลุ่มแล้วปรากฏว่า ร้อยละ 82.4 ขาดทุนบ้าง ร้อยละ 5.9 ขาดทุนทุกเรื่อง ร้อย ละ 11.8 กำไรทุกเรื่อง ตามตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 ลักษณะด้านรายได้ของภาพยนตร์ที่สร้าง

	ขาดทุนบ้าง	ขาดทุนทุกเรื่อง	กำไรทุกเรื่อง	รวม
ผู้อำนวยการ สร้าง	9 90 %	1 10 %		10 100 %
ผู้กำกับ	19 79.2 %	1 4.2 %	4 16.7 %	24 100 %
รวม	28 82.4 %	2 5.9 %	4 11.8 %	34 100 %

สาเหตุของปัญหาด้านการตลาด

จากการศึกษาสาเหตุของปัญหาด้านการตลาดตามความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่ม โดยให้มีปัญหาจากสาเหตุ 4 ประการ คือ คุณภาพของภาพยนตร์ กลยุทธ์ด้านการตลาด การแบ่งส่วนการตลาด และการเลือกตลาด และจัดระดับน้ำหนักของปัญหา เป็น 5 ระดับ คือ ไม่มีปัญหา ปัญหาน้อย ปัญหาค่อนข้างน้อย ปัญหาปานกลาง ปัญหาค่อนข้างมาก และปัญหามาก

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างคิดว่าปัญหาด้านคุณภาพของภาพยนตร์อยู่ในระดับ ไม่มีปัญหาสูงสุด ร้อยละ 40 กลยุทธ์ด้านการตลาดอยู่ในระดับมีปัญหา น้อยสูงสุด ร้อยละ 30 การแบ่งส่วนการตลาดอยู่ในระดับมีปัญหา น้อย และมีปัญหาปานกลางสูงสุด ร้อยละ 30 ทั้งสองระดับ การเลือกตลาดอยู่ในระดับมีปัญหาปานกลางสูงสุด ร้อยละ 40

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่า ปัญหาด้านคุณภาพของภาพยนตร์อยู่ในระดับ มีปัญหามากที่สุดร้อยละ 62.5 กลยุทธ์ด้านการตลาดอยู่ในระดับมีปัญหา มากที่สุดร้อยละ 50 การแบ่งส่วนการตลาดอยู่ในระดับมีปัญหาค่อนข้าง มากและมีปัญหามากที่สุดร้อยละ 29.2 ทั้งสองระดับ การเลือกตลาดอยู่ ในระดับมีปัญหามากที่สุด ร้อยละ 33.3
- ทั้งสองกลุ่มถ้าจะพิจารณาในภาพรวมแล้ว ปัญหาด้านคุณภาพของภาพ ยนตร์ อยู่ในระดับมีปัญหามากที่สุด ร้อยละ 52.9 กลยุทธ์ด้านการตลาดอยู่ ในระดับมีปัญหามากที่สุด ร้อยละ 38.2 การแบ่งส่วนการตลาดอยู่ใน ระดับค่อนข้างมากและมีปัญหาที่สุดร้อยละ 26.5 ทั้งสองระดับ การ เลือกตลาดอยู่ในระดับมีปัญหาที่สุด ร้อยละ 32.4

ฉะนั้นถ้าพิจารณาทั้งสองกลุ่มจะเห็นว่ามอสาเหตุของปัญหาด้านการตลาดไม่ เหมือนกัน คือ คุณภาพของภาพยนตร์กลุ่มผู้อำนวยการสร้างคิดว่าไม่มีปัญหา ส่วนกลุ่ม ผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่ามีปัญหามาก กลยุทธ์การตลาดกลุ่มผู้อำนวยการสร้างคิดว่ามี ปัญหา น้อย ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่ามีปัญหามาก การแบ่งส่วนการตลาดกลุ่ม ผู้อำนวยการสร้างคิดว่ามีปัญหาน้อย ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่ามีปัญหามาก การเลือกตลาดกลุ่มผู้อำนวยการสร้างคิดว่ามีปัญห่าปานกลาง ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพ ยนตร์ คิดว่ามีปัญหามาก ตามตารางที่ 4.16/1 – 4.16/4

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.16/1 คุณภาพของภาพยนตร์

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	4 40 %			3 30 %		3 30 %	10 100 %
ผู้กำกับ	2 8.3 %		1 4.2 %	1 4.2 %	5 20.8 %	15 62.5 %	24 100 %
รวม	6 17.6 %		1 2.9 %	4 11.8 %	5 14.7 %	18 52.9 %	34 100 %

ตารางที่ 4.16/2 กลยุทธ์ด้านการตลาด

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	2 20 %	3 30 %	1 10 %	2 20 %	1 10 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	2 8.3 %	1 4.2 %		2 8.3 %	7 29.2 %	12 50 %	24 100 %
รวม	4 11.8 %	4 11.8 %	1 2.9 %	4 11.8 %	8 23.5 %	13 32.8 %	34 100 %

ตารางที่ 4.16/3 การแบ่งส่วนการตลาด

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง		3 30 %		3 30 %	2 20 %	2 20 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %	3 12.5 %	4 16.7 %	2 8.3 %	7 29.2 %	7 29.2 %	24 100 %
รวม	1 2.9 %	6 17.6 %	4 11.8 %	5 14.7 %	9 26.5 %	9 26.5 %	34 100 %

ตารางที่ 4.16/4 การเลือกตลาด

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง		2 20 %		4 40 %	1 10 %	3 30 %	10 100 %
ผู้กำกับ	3 12.5 %	1 4.2 %	4 16.7 %	4 16.7 %	4 16.7 %	8 33.3 %	24 100 %
รวม	3 8.8 %	3 8.8 %	4 11.8 %	8 23.5 %	5 14.7 %	11 32.4 %	34 100 %

แนวคิดที่จะทำให้ภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพดีขึ้น

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ งบประมาณในการสร้างต้องเหมาะสมกับงาน บุคลากร และมีมาตรฐานในปัจจุบัน, ระบบการตลาดที่ดี, ให้ความใส่ใจในการสร้าง, ควรมีการร่วมทุนระหว่างไทยกับต่างประเทศ, บทภาพยนตร์ การแสดง ภาษากล้องต้องดี, แนวคิดในการสร้างภาพยนตร์ต้องน่าสนใจ เป็นสากล
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ บทภาพยนตร์ต้องดี มีเนื้อหาสาระน่าสนใจ, เงินทุนที่จะจ้างบุคลากรที่มีคุณภาพต้องมีพร้อม, ควรแก้ระบบการเซ็นเซอร์, Production ต้องดี, ต้องมีการศึกษาด้านการตลาด, ผู้กำกับควรมีความรู้ในประเทศเราดีและมีความสามารถในการถ่ายทอได้ดี, แนวของภาพยนตร์และความตั้งใจในการสร้างต้องดี, ควรมีการร่วมมือกันสร้างภาพยนตร์กับต่างชาติเพื่อความเป็นสากล, แก้ปัญหาการผูกขาดของตลาดในประเทศเนื่องจากมีเครือข่ายในการควบคุมโรงภาพยนตร์, ผู้สร้างภาพยนตร์ควรมีการร่วมมือกันทุกด้านเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างภาพยนตร์, สื่อมวลชน นักวิชาการควรยกย่องภาพยนตร์ไทยให้มากขึ้น

แนวคิดในการทำให้ภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพดีขึ้นนั้น จากมุมมองของกลุ่มผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ มีทัศนะที่คล้ายกันในด้านให้ความสำคัญในระดับต้นกับงบประมาณที่จะนำมาสร้างภาพยนตร์ บทภาพยนตร์ ระบบการตลาด และความตั้งใจในการสร้างเพื่อให้มีคุณภาพ

ความสำคัญของกลุ่มการตลาด

กลุ่มด้านการตลาดสำคัญ ที่ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความเห็นว่าเป็นสิ่งที่สมควรกระทำ คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความสำคัญกับการรวมกำลังกันทำตลาดภาพยนตร์ไทยมากที่สุด รองลงมาคือ จะต้องมีการแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศ

ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความสำคัญกับการจัดการที่แข็งแกร่งมากที่สุด รองลงมา คือ แบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศ และมีการวิจัยและพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ

ฉะนั้นแนวคิดในด้านกลยุทธ์การตลาดที่สำคัญของทั้งสองกลุ่มจะมีลักษณะที่ไม่เหมือนกัน ตามตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 ความสำคัญของกลยุทธ์ด้านการตลาด

	ไม่จำเป็นต้องใช้กลยุทธ์การตลาด	การแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศ	รวมกำลังทำตลาดภาพยนตร์ไทย	วิจัยและพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ	คำนึงถึงกำไรมากกว่าส่วนครองตลาด	การจัดการที่แข็งแกร่ง	อื่นๆ	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง		3 30 %	4 40 %	1 10 %		1 10 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %	5 20.8 %	3 12.5 %	5 20.8 %		6 25 %	4 16.7 %	24 100 %
รวม	1 2.9 %	8 23.5 %	7 20.6 %	6 17.6 %		7 20.6 %	5 14.7 %	34 100 %

ความเห็นเกี่ยวกับการเข้าไปแบ่งส่วนตลาดในต่างประเทศของภาพยนตร์ไทย

การแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ในต่างประเทศนั้นเน้นในด้านตลาด 3 โซนที่สำคัญ คือ ตลาดในยุโรป ตลาดในอเมริกา และตลาดในเอเชีย ซึ่งทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีแนวความคิดเข้าไปแบ่งส่วนการตลาดในต่างประเทศ ดังนี้

1. ตลาดยุโรป เรียงลำดับความสำคัญ คือ ให้ผ่านการยอมรับจากการประกวดภาพยนตร์ของประเทศ, ให้ Hollywood เป็นผู้จัดการจำหน่าย, สร้างหนังในแนวโรแมนติก อีโรติก ดนตรี, ใช้ระบบการตลาดที่ดี

โดยพิจารณาไปยังตลาดต่างประเทศต่าง ๆ , เนื้อเรื่องไม่ใช่เป็นของเรา
มากเกินไป, สร้างภาพยนตร์ที่เป็นสากล

2. ตลาดอเมริกา เรียงลำดับความสำคัญ คือ เป็นไปได้ยาก, ต้องให้ผ่าน
การยอมรับจากยุโรปก่อน, สร้างภาพยนตร์ที่เป็นสากลและไม่ใช่ของ
เรามากเกินไป, สร้างภาพยนตร์เชิงประวัติศาสตร์ แนวเพื่อฝัน
 3. ตลาดเอเชีย เรียงลำดับความสำคัญ คือ ร่วมมือกันระหว่างประเทศใน
ลักษณะร่วมทุน นำข้อมูลการตลาดและคารามาแลกเปลี่ยนกัน, เข้าไป
เป็นเจ้าของบริษัทเองเพื่อรุกทางวัฒนธรรม, สร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ
ที่ดี แนวสะท้อนสังคม แสดงความเป็นไทย Action อิงประวัติศาสตร์
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีแนวความคิดเข้าไปแบ่งส่วนการตลาดในต่าง
ประเทศ ดังนี้
1. ตลาดยุโรป เรียงลำดับความสำคัญ คือ สร้างภาพยนตร์แนววัฒนธรรม
ปัญหาสังคมต่าง ๆ ของไทย โดยเน้นเนื้อหาสาระที่เด่น ๆ , สร้างภาพ
ยนตร์ที่มีแนวคิดใหม่ ๆ และมีความเป็นสากล, ผ่านการจัดจำหน่ายโดย
บริษัทต่างชาติ หรือพึ่งพิงแบบแผนของ Hollywood ให้เกิดการยอมรับ
ภาพยนตร์ไทย, นำชาวต่างประเทศให้มีส่วนร่วมในการสร้าง, ส่ง
ประกวดในเทศกาลหนัง
 2. ตลาดอเมริกา เรียงลำดับความสำคัญ คือ สร้างภาพยนตร์แนววัฒนธรรม
ปัญหาสังคมต่าง ๆ ของไทยโดยเน้นเนื้อหาสาระมากกว่าบันเทิง, สร้าง
ภาพยนตร์ที่มีแนวเป็นตัวของเราเอง, ผ่านการจัดจำหน่ายโดยบริษัทต่าง
ชาติ และพึ่งพิงแบบแผนของ Hollywood, ทำให้เป็นมาตรฐานสากล,
สร้างภาพยนตร์ที่อเมริกาเป็นผู้นำ
 3. ตลาดเอเชีย เรียงลำดับความสำคัญ คือ ร่วมมือกับต่างประเทศในการ
สร้างภาพยนตร์, เน้นวัฒนธรรมไทย และความเป็นตัวของเราเอง, เสนอ
ความเป็นสากล หรือสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกัน, นำเสนอความสัมพันธ์

ระหว่างชาติต่าง ๆ ในเอเชียกับไทย, จัดเทศกาลภาพยนตร์และแลกเปลี่ยนกับประเทศต่าง ๆ เน้นการสร้างภาพยนตร์แนววัฒนธรรม

ทิศทางการแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศของโซนต่าง ๆ 3 โซนของทั้งสองกลุ่มนั้นมีแนวคิดแตกต่างกัน คือ ตลาดโซนยุโรป กลุ่มผู้อำนวยการสร้างจะเน้นการให้ผ่านการประกวดภาพยนตร์ และให้ต่างประเทศเป็นผู้จัดจำหน่าย ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ จะเน้นแนวการสร้างภาพยนตร์ที่เป็นแนววัฒนธรรมและปัญหาสังคมที่เด่น ๆ ของไทย ในตลาดโซนอเมริกาผู้อำนวยการสร้างคิดว่าเป็นไปได้ยาก หรือไม่ก็ต้องผ่านการยอมรับจากยุโรปก่อน ขณะที่กลุ่มผู้กำกับเน้นการสร้างภาพยนตร์แนววัฒนธรรมและปัญหาสังคมต่าง ๆ ของไทยโดยเน้นสาระมากกว่าบันเทิง ในตลาดเอเชียกลุ่มผู้อำนวยการสร้าง และกลุ่มผู้กำกับมีแนวคิดคล้ายคลึงกันว่าต้องให้มีความร่วมมือกันระหว่างประเทศในการสร้างภาพยนตร์

การให้ความสำคัญกับแบ่งส่วนตลาดในต่างประเทศ

การแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศโดยกำหนดวิธีการต่างๆ 3 วิธี คือ การแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์ การแบ่งส่วนตลาดเชิงประชากร และการแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคล และให้นำหนักการจัดระดับความสำคัญ เป็น 5 ระดับ คือ ไม่สำคัญ สำคัญน้อย สำคัญค่อนข้างน้อย สำคัญปานกลาง สำคัญค่อนข้างมาก และ สำคัญมาก ทั้งสองกลุ่มได้ให้นำหนักความสำคัญ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความสำคัญกับการแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์ ระดับค่อนข้างมากสูงสุด ร้อยละ 40 การแบ่งส่วนตลาดเชิงประชากรระดับมากสูงสุด ร้อยละ 50 การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคล ระดับมากสูงสุด ร้อยละ 60
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความสำคัญกับการแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์ ระดับมากสูงสุด ร้อยละ 62.5 การแบ่งส่วนตลาดเชิงประชากรระดับมากสูงสุดร้อยละ 45.8 การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคลระดับมากสูงสุด ร้อยละ 54.2

- ถ้าจะพิจารณาโดยภาพรวมของทั้งสองกลุ่มแล้วจะเห็นว่าให้ความสำคัญกับการแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์ระดับมากที่สุดร้อยละ 52.9 การแบ่งส่วนเชิงประชากรระดับมากที่สุด ร้อยละ 47.1 การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคลระดับมากที่สุด ร้อยละ 55.9

ฉะนั้นถ้าเปรียบเทียบด้านความเห็นเกี่ยวกับการแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศโดยวิธีการต่าง ๆ ของทั้งสองกลุ่มแล้วจะมีความเหมือนกันที่ให้ความสำคัญกับการแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศทั้ง 3 วิธีในระดับมากที่สุดทั้งหมด ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.18/1 – 4.18/3

ตารางที่ 4.18/1 การแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์

	ไม่สำคัญ	สำคัญ น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวย การสร้าง		1	1	1	4	3	10
		10 %	10 %	10 %	40 %	30 %	100 %
ผู้กำกับ		2	3		4	15	24
		8.3 %	12.5 %		16.7 %	62.5 %	100 %
รวม		3	4	1	8	18	34
		8.8 %	11.8 %	2.9 %	23.5 %	52.9 %	100 %

ตารางที่ 4.18/2 การแบ่งส่วนตลาดเชิงประชากร

	ไม่สำคัญ	สำคัญ น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวย การสร้าง	2 20 %		1 10 %	2 20 %		5 50 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %	2 8.3 %	1 4.2 %	2 8.3 %	7 29.2 %	11 45.8 %	24 100 %
รวม	3 8.8 %	2 5.9 %	2 5.9 %	4 11.8 %	7 20.6 %	16 47.1 %	34 100 %

ตารางที่ 4.18/3 การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคล

	ไม่สำคัญ	สำคัญ น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวย การสร้าง	1 10 %			1 10 %	2 20 %	6 60 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %	3 12.5 %	1 4.2 %	3 12.5 %	3 12.5 %	13 54.2 %	24 100 %
รวม	2 5.9 %	3 8.8 %	1 2.9 %	4 11.8 %	5 14.7 %	19 55.9 %	34 100 %

การให้ความสำคัญกับการเลือกตลาด

การเลือกตลาดนั้นทั้งสองกลุ่มได้ให้ความสำคัญกับการเลือกตลาดโดยลักษณะต่าง ๆ คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้างให้ความสำคัญกับขนาดของตลาดมากที่สุด รองลงมาคือ กำไรและต้นทุนการทำธุรกิจ กับ ความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความสำคัญกับขนาดของตลาดมากที่สุดเช่นกัน รองลงมาคือ ความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดในการให้ความสำคัญกับการเลือกตลาดเหมือนกัน คือ ตามขนาดของตลาดมากที่สุด รองลงมา คือ ความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน ตามตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 การให้ความสำคัญกับการเลือกตลาด

	ตามขนาด ของตลาด	การ ประมาณ การเติบโต ของตลาด	กำไรและ ต้นทุนการ ทำธุรกิจ	ความได้ เปรียบเสีย เปรียบใน การแข่งขัน	การ ประมาณ ผลตอบแทน ในการลงทุน	อื่น ๆ	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	4 40 %	1 10 %	2 20 %	2 20 %	1 10 %		10 100 %
ผู้กำกับ	10 41.7 %	3 12.5 %	1 4.2 %	8 33.3 %	1 4.2 %	1 4.2 %	24 100 %
รวม	14 41.2 %	4 11.8 %	3 8.8 %	10 29.4 %	2 5.9 %	1 2.9 %	34 100 %

ค. ปัญหาในด้านการดำเนินธุรกิจส่งออกด้านภาพยนตร์

การส่งออกหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งออกภาพยนตร์

การส่งออกหรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งออกภาพยนตร์ไปต่างประเทศนั้น กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ไม่เคยหรือไม่เกี่ยวข้องร้อยละ 40 เคยหรือเกี่ยวข้องร้อยละ 60 ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ไม่เคยหรือไม่เกี่ยวข้องร้อยละ 90 เคยหรือเกี่ยวข้องร้อยละ 10

ปัญหา อุปสรรคในการส่งออก

การประสบกับปัญหาอุปสรรคในการส่งออกนั้น ในกลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ส่วนมากคิดว่าไม่มีปัญหาในการส่งออก ส่วนปัญหาที่รองลงมา คือ ด้านการคัดเลือกภาพยนตร์ ในกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่าการส่งออกนั้นมีปัญหามากในด้านการจัดการ ส่วนปัญหาที่รองลงมา คือ ปัญหาอื่น ๆ หลากหลาย เช่น ปัญหาคุณภาพของภาพยนตร์ ปัญหา การยอมรับภาพยนตร์ไทยของชาวต่างชาติ ปัญหาทัศนคติของชาวต่างชาติ ปัญหาการเซ็นเซอร์ ปัญหาไม่มีคนรู้จักภาพยนตร์ไทย ปัญหาการเก็บภาษี

ฉะนั้น การให้ความเห็นของสองกลุ่มเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคในการส่งออกนั้นเป็นมุมมองที่ไม่เหมือนกัน คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมองว่าไม่มีปัญหา แต่กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มองว่ามีปัญหามากในด้านการจัดการ และยังมีปัญหาหลากหลายอื่น ๆ ตามตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 ปัญหา อุปสรรคในการส่งออก

	ไม่มี ปัญหา	ด้านการ จัดการ	การคัด เลือก ภาพ ยนตร์	ทัศนคติ ของชาว ต่างชาติ	ชาติ นิยม	การยอม รับภาพ ยนตร์ ไทย	การใช้ ภาษา ไทย	อื่นๆ	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง	4 40 %	1 10 %	3 30 %			2 20 %			10 100 %
ผู้กำกับ	4 16.7 %	12 50 %		1 4.2 %			1 4.2 %	6 25 %	24 100 %
รวม	8 23.5 %	13 38.2 %	3 8.8 %	1 2.9 %		5 5.9 %	1 2.9 %	6 17.6 %	34 100 %

การจัดการเพื่อการส่งออกภาพยนตร์ไทยที่ดี

โดยแนวความคิดการจัดการเพื่อการส่งออกภาพยนตร์ที่ดีนั้นทั้งสองกลุ่มได้มีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ การจัดตั้งเป็นสมาคม หรือมีศูนย์กลางในการดำเนินการเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายมาก, ควรให้องค์กรเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ และให้หน่วยงานของราชการช่วยในการผลักดันการส่งออก, ระบบการสื่อสารที่ดีและมีการติดต่อ การนำเสนอ การคัดเลือก การประชาสัมพันธ์, ใช้ตัวแทนของต่างประเทศเป็นผู้จัดจำหน่ายโดยบริษัทที่มีชื่อเสียงและมีลูกค้าอยู่แล้ว, ส่งภาพยนตร์ไปประกวดที่ต่างประเทศ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ต้องมีตัวแทนที่ชัดเจนในการดำเนินการอาจเป็นชาวไทยหรือต่างประเทศก็ได้, ภาครัฐต้องให้การสนับสนุนทั้งในด้านการหาบุคลากรที่มีความชำนาญและมีความใส่ใจในด้านตลาดภาพยนตร์และการต่างประเทศ, มีการศึกษาตลาด

ที่ดีพอเพื่อให้มีทางเลือก, มีการทำการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสมในการสร้างภาพพจน์ที่เป็นจุดเด่นของภาพยนตร์ไทย, ร่วมมือกันระหว่างผู้สร้างภาพยนตร์ไทยเพื่อให้อำนวยเหลือกันในกระบวนการผลิต และการทำงานที่จริงจัง

การจัดการเพื่อการส่งออกที่ดีของทั้งสองกลุ่มนั้นให้ความสำคัญในเบื้องต้นคล้ายคลึงกัน ได้แก่ กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมองถึงการจัดตั้งเป็นสมาคมหรือเป็นศูนย์กลางในการดำเนินการเพื่อการส่งออก และกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ต้องการให้มีตัวแทนที่ชัดเจนในการดำเนินการ และให้ภาครัฐให้การสนับสนุน

การเลือกสรรภาพยนตร์เพื่อฉายยังต่างประเทศในเชิงธุรกิจที่ดี

ในด้านการเลือกสรรภาพยนตร์ที่ดีนั้น ทั้งสองกลุ่มให้ความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้แนวคิดเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ศึกษาตลาดว่ามีความชอบเช่นไรทั้งในด้านภูมิภาคและผู้ชม, ต้องมีแนวคิดและการนำเสนอที่เป็นสากล, ใช้การผลิตที่เป็นมาตรฐาน และเป็นภาพยนตร์ที่มีความแปลกใหม่ด้านเนื้อเรื่อง มีความเป็นศิลปะสูง มีความเป็นไทย และหลีกเลี่ยงข้อด้อยของไทย, เนื้อเรื่อง แนวหนัง ที่คาดว่าจะส่งได้และทำกำไรได้ดี
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้แนวคิดเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ เน้นวัฒนธรรมไทย สะท้อนปัญหาของสังคมไทย มีแนวคิดลึกซึ้ง มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ต่างประเทศไม่มีและน่าสนใจ, ภาพยนตร์ที่ผ่านการประกวดโดยมีคณะกรรมการที่มีคุณภาพคัดเลือก, ควรมิตัวแทนในการจัดจำหน่ายเข้ามามีบทบาทตั้งแต่เริ่มต้น โดยผู้สร้างเป็นผู้นำเสนอ, เปิดนิทรรศการฉายภาพยนตร์ที่ผ่านการคัดเลือกแล้วในต่างประเทศ โดยให้สถานทูตของไทยเป็นผู้แทน

จะเห็นได้ว่าแนวคิดการเลือกสรรภาพยนตร์เพื่อฉายยังต่างประเทศที่ทั้งนี้ ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญในเบื้องต้นที่แตกต่างกัน คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้างจะเน้นแนว

ทางการตลาดและภาพยนตร์ที่เป็นสากล ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ จะเน้นที่ลักษณะภาพยนตร์ที่นำออกไปฉายที่มีความแตกต่างจากต่างประเทศ

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่ดี

ในการศึกษาเกี่ยวกับการวิจัยที่ดีของทั้งสองกลุ่มนั้น มีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความคิดเห็นโดยเรียงลำดับความสำคัญ คือ ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตลาด พฤติกรรมผู้บริโภค, ด้านการผลิต, ด้านการพัฒนาเพื่อให้มีประสิทธิภาพสู่สากล
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความคิดเห็นโดยเรียงลำดับความสำคัญ คือ ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตลาด กลุ่มผู้บริโภคในภูมิภาคที่แตกต่างกัน, กระบวนการของภาครัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ, การผลิตภาพยนตร์ ที่มีคุณภาพ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่าแนวคิดในการวิจัยของทั้งสองกลุ่มนั้น ให้ความสำคัญอันดับแรกเหมือนกัน คือ เน้นการวิจัยที่เกี่ยวกับการตลาด กลุ่มผู้บริโภค

ง. ปัญหาในด้านลักษณะทางวัฒนธรรมของการส่งออกภาพยนตร์ไทย

ทัศนคติของคนต่างชาติที่มีผลกระทบต่อภาพยนตร์ไทย

การศึกษาถึงความคิดเห็นที่มองทัศนคติของคนต่างชาตินั้น ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ที่คิดว่าไม่มีผลกระทบด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์ที่ส่งออกผู้ดูต่างประเทศต้องการดูในแง่มุมมองของสังคมไทยในด้านที่มีปัญหา, ภาพยนตร์เป็นภาษาสากล และ คุณภาพภาพยนตร์ไทยดีกว่าเดิม ส่วนกลุ่มที่คิดว่า มีผลกระทบ ด้วยเหตุผลว่า คนต่างชาติไม่ต้องการดูภาพยนตร์ไทย และมองว่าประเทศไทยเป็นชาติที่ด้อยกว่า

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ที่คิดว่าไม่มีผลกระทบ ด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์ เป็นสิ่งบันเทิงและเป็นศิลปะที่ทุกคนสามารถเสพได้ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกจาก สังคม, เป็นสิ่งแปลกใหม่และมีเสน่ห์, ถ้ามีการผลิตที่ดีแล้วผู้ดูสามารถรับ ได้เนื่องจากเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงไป ส่วนกลุ่มที่คิดว่ามีผลกระทบ ด้วยเหตุผล คือ การไม่ยอมรับเกี่ยวกับประเทศไทยว่ายังด้อยพัฒนาทำให้ ภาพยนตร์ไทยไม่น่าจะมีคุณภาพที่ดี, ประเด็นของการนำเสนอไม่น่าสนใจ ทำให้คนดูต่างชาติไม่สนใจ, ประเทศไทยไม่เป็นที่รู้จักของต่างประเทศ

ทั้งสองกลุ่มได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับทัศนคติของคนต่างชาติที่มีผลกระทบต่อ ภาพยนตร์ไทยคล้ายคลึงกันในกรณีที่ไม่มีผลกระทบเนื่องจาก ภาพยนตร์เป็นศิลปะที่ทุกคน สามารถเข้าถึงได้และเป็นภาษาสากล ส่วนกลุ่มที่ให้เหตุผลในกรณีที่มีผลกระทบเนื่อง จากคนต่างประเทศมองว่าประเทศไทยเป็นประเทศด้อยพัฒนาและไม่รู้จักจึงไม่น่าที่จะ ผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพได้

กรณีที่มีผลกระทบในด้านที่ไม่ดีควรแก้ปัญหาอย่างไร

ทั้งสองกลุ่มได้มองการแก้ปัญหาในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีแนวคิดที่ว่า ควรมีการพูดคุยในฐานะผู้ผลิตภาพ ยนตร์ด้วยกันระหว่างประเทศไทยและต่างประเทศ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีแนวคิดที่ว่า ควรเผยแพร่ภาพยนตร์ไทยเพื่อเปลี่ยน ทัศนคติก่อนไม่ใช่เพื่อธุรกิจ, รัฐบาลต้องส่งเสริมให้มีการสร้างภาพยนตร์ เพื่อแก้ไขภาพจน์และแสดงออกถึงสิ่งที่ถูกต้อง

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมองการแก้ไขปัญหามีไม่เหมือนกัน คือ กลุ่มผู้อำนวยการ สร้างเน้นในบทบาทของผู้ผลิตภาพยนตร์ด้วยกัน แต่กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์จะเน้น ให้มีการแก้ไขภาพจน์ของไทยโดยเป็นภาระของรัฐบาลยังไม่ต้องมุ่งเน้นด้านธุรกิจ

ผลกระทบของภาษาไทยที่ใช้สื่อในภาพยนตร์ไทยและต้องส่งออก

การศึกษาถึงผลกระทบของภาษาไทยที่ใช้สื่อในภาพยนตร์ไทยและต้องส่งออก นั้น ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ที่คิดว่าไม่มีผลกระทบด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์ไทยสามารถทำบรรยายอักษรต่างประเทศได้ ส่วนกลุ่มที่คิดว่ามีผลกระทบด้วยเหตุผล คือ ภาษาไทยไม่เป็นภาษาสากล, คนเข้าใจยากและไม่อยากจะอ่านบรรยายภาษาต่างประเทศ หรือการแปลอาจจะผิดพลาด
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ที่คิดว่าไม่มีผลกระทบด้วยเหตุผล คือ คนต่างประเทศต้องการดูภาพยนตร์ที่เป็นลักษณะของแต่ละชาติ, ภาพยนตร์เป็นภาษาสากลและเป็นศิลปะ, สามารถทำบรรยายอักษรต่างประเทศได้ ส่วนกลุ่มที่คิดว่ามีผลกระทบด้วยเหตุผล คือ ภาพลักษณ์ของไทยเป็นประเทศที่ด้อยกว่าและภาษาไทยที่ใช้จะทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง

ทั้งสองกลุ่มได้มองการแก้ปัญหาในลักษณะต่าง ๆ คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีแนวคิดว่าจะควรผลิตภาพยนตร์ที่เป็นนานาชาติมีการบรรยายภาษาอังกฤษประกอบ หรือให้เสียงเป็นเสียงภาษาอังกฤษ, ศึกษาตลาดให้ถูกต้อง และนำทีมงานต่างประเทศมาร่วมด้วย

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีแนวคิดว่าจะจะให้เสียงเป็นภาษาต่างประเทศ และทำบรรยายเป็นภาษาต่างประเทศ, ต้องมีการแสดงออกถึงภาพพจน์ของประเทศไทยในทางที่ถูกต้อง

ทั้งสองกลุ่มมองการแก้ปัญหาในด้านผลกระทบที่ไม่ดีเหมือนกันคือ ให้มีการบรรยายหรือให้เสียงเป็นภาษาต่างประเทศ

ความเป็นชาตินิยมของคนชาติอื่นเกี่ยวกับการยอมรับภาพยนตร์ไทย

การศึกษาถึงความเห็นเกี่ยวกับความเป็นชาตินิยมของคนชาติอื่นเกี่ยวกับการยอมรับภาพยนตร์ไทยนั้น ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ที่คิดว่าไม่เป็นปัญหาด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์มีความเป็นสากลและเป็นสื่อกลางได้, ถ้าสามารถทำภาพยนตร์ที่มีคุณภาพและเนื้อเรื่องสอดคล้องกับต่างประเทศได้ก็จะไม่เป็นปัญหา ส่วนกลุ่มที่คิดว่าเป็นปัญหาด้วยเหตุผล คือ ต่างประเทศมองว่าเรายังเป็นประเทศด้อยพัฒนาจึงไม่ให้การยอมรับ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ที่คิดว่าไม่เป็นปัญหาด้วยเหตุผล คือ ปัจจุบันโลกมีการติดต่อสื่อสารที่ทั่วถึง ถ้าภาพยนตร์มีคุณภาพและเนื้อเรื่องที่ดีก็สามารถยอมรับได้, ภาพยนตร์เป็นศิลปะไม่มีสิ่งขวางกั้น ส่วนกลุ่มที่คิดว่ามีปัญหาด้วยเหตุผล คือ ต่างประเทศมองว่าเราเป็นประเทศโลกที่ 3 ในทางภาพยนตร์จึงไม่ให้การยอมรับ, การไม่คุ้นเคยกับดารานักแสดง, ไทยไม่ให้ความสำคัญกับการถ่ายทำของภาพยนตร์ต่างประเทศจึงถูกต่อต้าน

ทั้งสองกลุ่มได้มองการแก้ปัญหาในลักษณะต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีแนวคิดว่าจะมีการสร้างภาพยนตร์ให้มีการต่อเนื่องและเป็นอุตสาหกรรม
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีแนวคิดว่าจะมีการปรับปรุงคุณภาพให้ดีที่สุดและทำให้เป็นสากล รวมทั้งส่งประกวดภาพยนตร์ในต่างประเทศ, ต้องมีการรณรงค์ให้หน่วยงานต่าง ๆ และคนไทยได้มีส่วนร่วมในการสร้างภาพยนตร์เพื่อการส่งออก

ทั้งสองกลุ่มมองการแก้ปัญหาในลักษณะที่จะต้องสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพและต้องเป็นสากลรวมทั้งสร้างให้มีความต่อเนื่องเป็นอุตสาหกรรม

การยอมรับภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศ

การศึกษาถึงการยอมรับภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศนั้น ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ที่คิดว่าต่างประเทศไม่ยอมรับด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์ไทยยังมีไม่มากพอที่จะส่งออกไปขายยังต่างประเทศ ส่วนกลุ่มที่คิดว่าต่างประเทศยอมรับ ด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์เป็นภาษาสากลและเป็นสื่อกลางได้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ที่คิดว่าต่างประเทศไม่ยอมรับด้วยเหตุผล คือ ภาพยนตร์ไทยยังไม่เป็นที่น่าสนใจพอและยังไม่มีภาพยนตร์ที่ดีจริง ๆ ไปขายยังต่างประเทศ หรือ บางประเทศก็อาจมีการยอมรับบ้าง ส่วนกลุ่มที่คิดว่าต่างประเทศยอมรับด้วยเหตุผล คือ ถ้าสร้างภาพยนตร์ได้ดีและมีคุณภาพจะได้รับการยอมรับได้, เทคโนโลยีทางการสื่อสารมีอย่างทั่วถึงทำให้มีโอกาสรู้จักผลงานได้ และมีคนต่างชาติบางกลุ่มสนใจที่จะดูภาพยนตร์ต่างชาติ

ทั้งสองกลุ่มได้มองการแก้ปัญหาในลักษณะต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีแนวคิด คือ ต้องสร้างภาพยนตร์ให้เป็นสากลทั้งในด้านแนวคิด รูปแบบ และการนำเสนอ, มีการนำเสนอโดยการจัดเทศกาลภาพยนตร์และให้มีผู้ชมมาก ๆ, ควรมีการสร้างชื่อเสียงให้ติดตลาด
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีแนวคิด คือ ต้องมีการสร้างภาพพจน์ให้เป็นจุดเด่น, รัฐบาลต้องเข้ามาแก้ปัญหาและ ทำคุณภาพของภาพยนตร์ให้ดีที่สุดซึ่งอาจจะนำเงินจากต่างประเทศมาร่วมลงทุน

แนวทางในการแก้ปัญหาคารยอมรับภาพยนตร์ไทยของต่างประเทศนั้นทั้งสองกลุ่มมีมุมมองที่คล้ายคลึงกัน คือ ต้องมีการสร้างภาพพจน์และชื่อเสียงให้ดี โดยเน้นในด้านการพัฒนาคุณภาพหลาย ๆ ด้าน

ส่วนที่ 4 อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ก. ด้านนโยบายของรัฐ

นโยบายเกี่ยวกับการส่งออกของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

จากการศึกษาทั้งสองกลุ่มปรากฏว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 40 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 60 ทราบนโยบาย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 50 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 50 ทราบนโยบาย
- ทั้งสองกลุ่มคิดเป็นสถิติแล้ว ร้อยละ 47.1 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 52.9 ทราบนโยบาย

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีผู้ที่ไม่ทราบนโยบายมากกว่าผู้ที่ไม่ทราบ สามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 นโยบายเกี่ยวกับการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

	ไม่ทราบนโยบาย	ทราบนโยบาย	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	4 40 %	6 60 %	10 100 %
ผู้กำกับ	12 50 %	12 50 %	24 100 %
รวม	16 47.1 %	18 52.9 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งออกมีอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ทั้งสองกลุ่มได้มีความเห็นในด้านนโยบายเกี่ยวกับการส่งออกมีอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยความสะดวกที่ทราบนโยบาย กลุ่มที่มีความเห็นว่าไม่มีอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ รัฐบาลได้ให้ความช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้านบ้างแล้ว ส่วนกลุ่มที่มีความเห็นว่ามีอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ หน่วยงานของรัฐมีข้อมูลที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงในปัจจุบัน, ภาพยนตร์ไม่เหมือนสินค้าอื่น ๆ ที่จะนำมาเปรียบเทียบกันได้จึงไม่ได้รับการสนับสนุน, นโยบายไม่มีการหาลาดเพื่อรองรับภาพยนตร์ไทย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ที่ทราบนโยบาย กลุ่มที่มีความเห็นว่าไม่มีอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ หน่วยงานของรัฐได้พยายามช่วยเหลืออยู่แล้ว ส่วนกลุ่มที่มีความเห็นว่ามีอุปสรรค เหตุผลคือ รัฐไม่มีการทำอย่างจริงจังและมองอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยว่าไม่มีคุณภาพ, คนของรัฐไม่มีความรู้พอและไม่ทำอย่างต่อเนื่อง, เงินทุนสนับสนุนมีน้อย, มีการเซ็นเซอร์มากเกินไป

จากความเห็นของทั้งสองกลุ่ม มีความคิดที่คล้ายคลึงกันในการมองนโยบายเกี่ยวกับการส่งออกทั้งกลุ่มที่เห็นว่าไม่มีอุปสรรคและกลุ่มที่เห็นว่ามีอุปสรรค

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐควรมีนโยบายเกี่ยวกับการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ทั้งสองกลุ่มได้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐว่าควรมีนโยบายเกี่ยวกับการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยความสะดวก ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ควรดำเนินการเพื่อให้มีตลาดรองรับภาพยนตร์ไทย, ให้มีสภาภาพยนตร์หรือหอภาพยนตร์แห่งชาติ, ควรส่งเสริมให้มีการส่งออกอย่างจริงจัง, ควรให้เงินทุนและเป็นศูนย์กลางความร่วมมือของเอกชน, ควรยกเลิก

การเซ็นเซอร์, ควรเป็นผู้นำในการจัดเทศกาลภาพยนตร์หรือด้านสื่อสารมวลชน

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ขอให้มองภาพยนตร์ไทยเป็นส่วนหนึ่งในการประชาสัมพันธ์ประเทศไทยโดยการจัดเทศกาลภาพยนตร์และส่งเข้าประกวดระดับนานาชาติ, ยกเลิกการเซ็นเซอร์และแก้กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้เอื้ออำนวย, ส่งเสริมให้มีการสร้างภาพยนตร์อย่างจริงจังและรวมองค์กรต่าง ๆ ให้มีนโยบายเดียวกัน, มีการเจรจากับต่างประเทศเพื่อการส่งออกโดยมีการแลกเปลี่ยนด้านภาพยนตร์ซึ่งกันและกัน

ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งออกของรัฐที่มีต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยโดยให้ความสำคัญในอันดับแรกไม่เหมือนกัน โดยในกลุ่มผู้อำนวยการสร้างต้องการให้มีการดำเนินการตลาดเพื่อรองรับภาพยนตร์ไทย ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ต้องการให้มีการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ภาพยนตร์เป็นที่รู้จักของต่างประเทศ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

จากการศึกษาทั้งสองกลุ่มแล้วปรากฏว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 70 ทราบนโยบาย ร้อยละ 30
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 58.3 ทราบนโยบาย ร้อยละ 41.7
- ทั้งสองกลุ่มคิดเป็นสถิติแล้ว ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 61.8 ทราบนโยบาย ร้อยละ 38.2

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีผู้ที่ไม่ทราบนโยบายมากกว่าผู้ที่ทราบ สามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.22

ตารางที่ 4.22 ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

	ไม่ทราบนโยบาย	ทราบนโยบาย	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	7 70 %	3 30 %	10 100 %
ผู้กำกับ	14 58.3 %	10 41.7 %	24 100 %
รวม	21 61.8 %	13 38.2 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐส่งเสริมอุตสาหกรรมอย่างจริงจังหรือไม่

ทั้งสองกลุ่มได้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังหรือไม่ในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างทั้งหมด มีความคิดเห็นว่ารัฐส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยไม่จริงจัง ด้วยเหตุผลเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ รัฐมีความเห็นว่าภาพยนตร์ไทยยังไม่เป็นอุตสาหกรรม, มีทัศนคติที่ไม่ดีและไม่ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ไทย, ไม่มีการแสดงออกให้เห็นชัดเจนถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่เห็นว่าส่งเสริมจริงจัง ด้วยเหตุผล คือ รัฐต้องการให้ภาพยนตร์ไทยเจริญแต่ยังไม่มีความรู้เพียงพอ, กรรมการคณะต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นยังไม่มีความรู้ และ สมาพันธ์ภาพยนตร์ไทยไม่มีหลักการทำงานที่ชัดเจน สับสนจึงทำให้การส่งเสริมทำไม่ได้ผล ส่วนกลุ่มผู้กำกับที่เห็นว่ารัฐส่งเสริมไม่จริงจังด้วยเหตุผลเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ รัฐบาลและหน่วยงานไม่รู้จักอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยดีพอ ไม่มีความรู้ ไม่มีประสบการณ์ในการทำงาน ทำงานการส่งเสริมเป็นเพียงกิจกรรม และทำไม่จริงจังทำให้ไม่มีผลงาน, บุคลากรใน

หน่วยงานของรัฐไม่มีประสิทธิภาพและแสวงหาแต่ผลประโยชน์, นำบุคคลที่ไม่มีความรู้ด้านภาพยนตร์มาเป็นกรรมการเซ็นเซอร์ทำให้เป็นการบ่อนทำลายภาพยนตร์ไทย, มองว่าเป็นเรื่องบันเทิงเพียงอย่างเดียว ไม่เห็นคุณค่าในลักษณะศิลปวัฒนธรรมจึงทำให้ไม่มีการให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง

ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มองว่ารัฐไม่ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังด้วยเหตุผลที่คล้ายกัน คือ กลุ่มผู้อำนวยการสร้างมีความคิดเห็นว่ารัฐยังมองภาพยนตร์ไทยไม่เป็นอุตสาหกรรม ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความคิดเห็นว่ารัฐยังไม่มีความรู้ด้านอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพียงพอ ไม่มีประสบการณ์และทำงานส่งเสริมเป็นเพียงกิจกรรมหนึ่งเท่านั้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

จากการศึกษาทั้งสองกลุ่มแล้วปรากฏว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 50 ไม่ทราบนโยบาย อีกร้อยละ 50 ทราบนโยบาย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 62.5 ไม่ทราบนโยบาย อีกร้อยละ 37.5 ทราบนโยบาย
- ทั้งสองกลุ่มถ้าคิดสถิติรวมแล้ว ร้อยละ 58.8 ไม่ทราบนโยบาย อีกร้อยละ 41.2 ทราบนโยบาย

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีผู้ไม่ทราบนโยบายการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยมากกว่าผู้ที่ทราบนโยบาย ตามตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

	ไม่ทราบนโยบาย	ทราบนโยบาย	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	5	5	10
	50 %	35 %	100 %
ผู้กำกับ	15	9	24
	62.5 %	37.5 %	100 %
รวม	20	14	34
	58.8 %	41.2 %	100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐควรส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในด้านใดบ้าง

ทั้งสองกลุ่ม มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรัฐควรส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ควรมีการยกเลิกภาษี หรือลดภาษีให้มากกว่านี้, จัดให้มีกองทุนเพื่อการลงทุนกิจการภาพยนตร์ร่วมทั้งการทำการตลาด, อำนวยความสะดวกในการถ่ายทำภาพยนตร์และช่วยในเรื่องการโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ , ให้มีสภาภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาด้านการทำงาน
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ รัฐควรมีการให้ทุนกับเอกชนในการสร้างภาพยนตร์หรือมีแหล่งช่วยเหลือด้านนี้, ด้านภาษีควรจะลดภาษีอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์และภาษีระหว่างภาพยนตร์ต่างประเทศและของไทยให้เท่าเทียมกัน, ให้หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐร่วมกันในนโยบายเดียวกัน ให้มีกรรมการด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์ที่มีความรู้ความสามารถและทำอย่างจริงจัง

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดที่จะให้รัฐส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกเหมือนกันในอันดับแรก ๆ คือ ให้มีการยกเลิกภาษีด้านต่าง ๆ และมีการจัดหาทุนช่วยเหลือในการสร้างภาพยนตร์

ข. ด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ไทย พุทธศักราช 2473

จากการศึกษาถึงความรู้เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติภาพยนตร์ไทย พุทธศักราช 2473 แล้วปรากฏว่า

- กลุ่มผู้อำนวยความสะดวกสร้าง ร้อยละ 20 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 80 ทราบ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 25 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 75 ทราบ
- รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ร้อยละ 23.5 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 76.5 ทราบ

จะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่แล้วทั้งสองกลุ่มทราบถึงเนื้อหาของ พรบ.ภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2473 ตามตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 ความรู้เกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ไทย พุทธศักราช 2473

	ไม่ทราบเนื้อหา	ทราบเนื้อหา	รวม
ผู้อำนวยความสะดวกสร้าง	2 20 %	8 80 %	10 100 %
ผู้กำกับ	6 25 %	18 75 %	24 100 %
รวม	8 23.5 %	26 76.5 %	34 100 %

ความคิดที่ว่า พรบ.ภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2473 เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

ทั้งสองกลุ่มได้มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ พรบ. ภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2473 ว่าเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในลักษณะต่าง ๆ กัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ส่วนมากคิดว่าเป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ มีเนื้อหาสาระครอบคลุมมากเกินไป ควรที่จะมีการแก้ไขเพื่อให้ทันสมัย, จำกัดเสรีภาพของผู้สร้าง, การให้ตำรวจมาเป็นผู้ตรวจภาพยนตร์ไม่น่าจะนำมาใช้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนมากคิดว่าเป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ มีสาระที่ดีครอบคลุมมากเกินไปและมีลักษณะการควบคุม โดยเฉพาะกฎหมายลูกที่เกี่ยวกับการเซ็นเซอร์ทำให้เป็นปัญหาต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีทัศนคติเกี่ยวกับ พรบ.ภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2473 เหมือนกัน คือ มีเนื้อหาสาระที่ครอบคลุมมากเกินไป เป็นการจำกัดกรอบของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย โดยเฉพาะกฎหมายเซ็นเซอร์

ความคิดเห็นที่จะแก้ไข พรบ.ภาพยนตร์ พ.ศ. 2473

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นในลักษณะต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ควรจะยกเลิกระบบการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์, ควรแบ่งประเภทของภาพยนตร์ให้กับคนดู และแก้ไขเนื้อหาของ พรบ. เพื่อให้แคบลงเป็นการให้โอกาสกับผู้สร้าง
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ควรยกเลิก พรบ.ภาพยนตร์ พ.ศ. 2473, ควรแบ่งประเภทของภาพยนตร์ให้กับคนดู, ควรปฏิรูป กม.ใหม่, ควรกำหนดการเซ็นเซอร์ให้เป็นมาตร

ฐาน, ควรมีคณะกรรมการที่มีความรู้ด้านภาพยนตร์ที่ถูกต้องเป็นผู้
พิจารณาภาพยนตร์ที่สร้างเสร็จแล้ว

จะเห็นได้ว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นในแนวทางเดียวกัน คือ ควรจะยกเลิก
พรบ.ภาพยนตร์ 2473 หรือ กฎหมายเซ็นเซอร์ และควรแบ่งประเภทของภาพยนตร์ให้
กับคนดู

ความรู้เกี่ยวกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพ
ยนตร์ไทย พ.ศ. 2533

จากการศึกษาถึงความรู้เกี่ยวกับ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริม
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 ปรากฏว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 60 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 40 ทราบ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 87.5 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 12.5

ทราบ

- รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ร้อยละ 79.4 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 20.6 ทราบ

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มส่วนมากไม่ทราบเกี่ยวกับ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่า
ด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 ตามตารางที่ 4.25
ตารางที่ 4.25 ความรู้เกี่ยวกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริม
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533

	ไม่ทราบ	ทราบ	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	6 60 %	4 40 %	10 100 %
ผู้กำกับ	21 87.5 %	3 12.5 %	24 100 %
รวม	27 79.4 %	7 20.6 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง กลุ่มที่ทราบ ไม่มีความคิดเห็นในการแก้ไข
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่ทราบให้ความเห็นว่า อำนาจในการแก้ไขอยู่ที่รัฐมนตรีที่รับผิดชอบสามารถกระทำได้

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มส่วนมากไม่ทราบเกี่ยวกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวฉะนั้นจึงไม่มีความคิดเห็น

ความรู้เกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย

จากการศึกษาถึงความรู้เกี่ยวกับ แนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย ปราบกฏว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 20 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 80 ทราบ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 41.7 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 58.3 ทราบ
- รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ร้อยละ 35.3 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 64.7 ทราบ

จะเห็นได้ว่าเกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทยนั้นส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มทราบ ตามตารางที่ 4.26

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4.26 ความรู้เกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวง
มหาดไทย

	ไม่ทราบแนวนโยบาย	ทราบแนวนโยบาย	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	2 20 %	8 80 %	10 100 %
ผู้กำกับ	10 41.7 %	14 58.3 %	24 100 %
รวม	12 35.3 %	22 64.7 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวง
มหาดไทยเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง กลุ่มที่คิดว่าไม่เป็นอุปสรรค ไม่มีความเห็น
กลุ่มส่วนมากที่เห็นว่าเป็นอุปสรรค มีความเห็นว่า ทำให้ผู้สร้างไม่มี
อิสระในการสร้างภาพยนตร์ไทย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่คิดว่าไม่เป็นอุปสรรค คิดว่าอุปสรรค
ต่าง ๆ อยู่ที่ตัวผู้กำกับเอง กลุ่มส่วนมากที่เห็นว่าเป็นอุปสรรค มี
ความเห็นว่าการสร้างภาพยนตร์มีข้อจำกัด และจำกัดกรอบ, ไม่
มีการพัฒนาไปตามความเป็นจริงของปัจจุบัน, คณะกรรมการที่มี
ส่วนในการพิจารณาภาพยนตร์ไทยไม่มีความจริงใจ, การพิจารณา
ภาพยนตร์ไทยมีการตัดสินใจอยู่ในกลุ่มตำรวจมากเกินไป

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นเหมือนกัน คือ ลักษณะแนวนโยบายเป็นการจำกัด
กรอบในการสร้างภาพยนตร์

ความคิดในการแก้ไขแนวนโยบายของการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คิดว่า ควรมีการยกเลิก และควรมีการศึกษาถึงข้อมูลทางการตลาดว่าสังคมมีความต้องการอย่างไรฉะนั้นจึงควรที่มีการปรับปรุงให้ทันสมัยขึ้น
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่า ควรมีการยกเลิก, ควรให้คนในวงการดูแลกันเอง, คณะกรรมการพิจารณาควรมาจากหลายฝ่ายและใช้วิธีการลงคะแนน, ฝ่ายเซ็นเซอร์ต้องใช้นุเคราะห์ที่มีความรู้ความสามารถและเข้าใจภาพยนตร์

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นเหมือนกัน เกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทยว่า ควรมีการยกเลิกเป็นอันดับแรก

ความรู้เกี่ยวกับคำสั่งกองบัญชาสอบสวนกลางที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 50 ไม่ทราบ ส่วนอีก ร้อยละ 50 ทราบ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 75 ไม่ทราบ ส่วนอีก ร้อยละ 25 ทราบ
- รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ร้อยละ 67.6 ไม่ทราบ ส่วนอีก ร้อยละ 32.4 ทราบ

จะเห็นได้ว่าความรู้เกี่ยวกับคำสั่งกองบัญชาสอบสวนกลางที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์นั้นส่วนใหญ่ไม่ทราบเกี่ยวกับคำสั่งนี้ สามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 ความรู้เกี่ยวกับคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางที่ 54/2519

	ไม่ทราบคำสั่ง	ทราบคำสั่ง	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	5 50 %	5 35 %	10 100 %
ผู้กำกับ	18 75 %	6 25 %	24 100 %
รวม	23 67.6 %	11 32.4 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับคำสั่งว่าเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง กลุ่มที่ทราบทั้งหมดคิดว่าเป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผลว่าคำสั่งดังกล่าวสามารถเซ็นเซอร์ได้ทุกเรื่อง
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่ทราบ ด้วยเหตุผลว่า เป็นการจำกัดเสรีภาพในการสร้างภาพยนตร์

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่คล้ายกัน คือ คำสั่งมีอำนาจมากเกินไป และเป็นการจำกัดเสรีภาพ

ความคิดเห็นในการแก้ไขคำสั่งของกองบัญชาการสอบสวนกลางที่ 54/2519

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นในการแก้ไขคำสั่งดังกล่าว คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คิดว่า ควรจะยกเลิกคำสั่งดังกล่าว
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่า ควรจะยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นเหมือนกัน คือ ให้ยกเลิกคำสั่งกองบัญชาการสอบสวนกลางที่ 54/2519

ความรู้ด้านกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีศุลกากรสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเพื่อมาใช้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 30 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 70 ทราบ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 41.7 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 61.8 ทราบ
- รวมทั้งสองกลุ่ม ร้อยละ 38.2 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 61.8 ทราบ

จะเห็นได้ว่าเกี่ยวกับอัตราภาษีศุลกากรสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเพื่อมาใช้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่แล้วทราบ ตามตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 ความรู้ด้านกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีศุลกากร

	ไม่ทราบ	ทราบ	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	3 30 %	7 70 %	10 100 %
ผู้กำกับ	10 41.7 %	14 58.3 %	24 100 %
รวม	13 38.2 %	21 61.8 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับอัตราภาษีเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง กลุ่มที่เห็นว่าไม่เป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ ได้แก้ไขให้คลังตัวในบางส่วนแล้ว ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ ทำให้มีค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์สูงเกินความจำเป็น
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่เห็นว่าไม่เป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ อัตราภาษีไม่ส่งผลกระทบต่อผู้สร้างภาพยนตร์ไทย ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ด้วยเหตุผล คือ อัตราภาษีไม่สัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์หรือนำเข้าทำให้เสียภาษีมาก, ทำให้ต้นทุนสูง เสียค่าใช้จ่ายมากและไม่เป็นธรรมกับผู้สร้างภาพยนตร์, อัตราภาษีมีความซับซ้อนในการเก็บมากเกินไป

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มคล้ายกันในด้านที่ทำให้มีค่าใช้จ่ายสูงเกินไปทำให้ต้นทุนสูง

ความคิดเห็นในการแก้ไขปรับปรุงอัตราภาษี

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีความคิดเห็น คือ ให้มีการลดภาษีลง
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ลดภาษีอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการสร้างภาพยนตร์ให้ต่ำลง, ยกเว้นภาษีสำหรับอุปกรณ์นำเข้าในการผลิตภาพยนตร์, ปรับอัตราภาษีของอุปกรณ์นำเข้าของภาพยนตร์ให้อยู่ในกลุ่มเดียวกับอุตสาหกรรมอื่น ๆ

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นเหมือนกัน คือ ให้ลดอัตราภาษีสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์

ค. มาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศ

ความรู้เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับภาพยนตร์ของต่างประเทศ

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยความสะดวก สร้าง ทั้งหมดไม่ทราบ
 - กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 70.8 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 29.2
 - รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ร้อยละ 79.4 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 20.6
- ทราบ

จะเห็นได้ว่าในด้านเกี่ยวกับมาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับภาพยนตร์ของต่างประเทศนั้นส่วนใหญ่แล้วไม่ทราบ โดยเฉพาะกลุ่มผู้อำนวยความสะดวกสร้างไม่ทราบทั้งหมด สามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29 ความรู้เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับภาพยนตร์ของต่างประเทศ

	ไม่ทราบนโยบาย	ทราบนโยบาย	รวม
ผู้อำนวยความสะดวกสร้าง	10 100 %		10 100 %
ผู้กำกับ	17 70.8 %	7 29.2 %	24 100 %
รวม	27 79.4 %	7 20.6 %	34 100 %

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับมาตรการของประเทศต่างๆ เป็นอุปสรรคหรือไม่

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ทั้งหมดไม่ทราบ และไม่มีข้อคิดเห็น
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่เห็นว่าไม่เป็นอุปสรรค ให้เหตุผลว่า มาตรการการกีดกันของต่างประเทศเพื่อให้เกิดความมั่นคงและศีลธรรมของแต่ละประเทศ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่า เป็นอุปสรรค ให้เหตุผลว่า แต่ละประเทศมีการตั้งกำแพงภาษีของตนเองทำให้ภาพยนตร์ไทยเข้าไปฉายยาก

ง. การรวมกลุ่มกันทำงาน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องมีการรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์ไทย ทั้งสองกลุ่ม ได้ให้ความคิดเห็นต่าง ๆ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง กลุ่มที่เห็นว่าไม่มีความจำเป็น ด้วยเหตุผลคือ มีการรวมกลุ่มกันอยู่แล้ว ส่วนกลุ่มส่วนใหญ่ที่เห็นว่ามี ความจำเป็น ด้วยเหตุผล เรียงตามลำดับความสำคัญ คือ เพื่อความแข็งแกร่งในการทำงาน, การรวมกลุ่มจะมีการเปลี่ยนธุรกิจที่ไม่ยุติธรรมได้และมีข้อต่อรองกับนายทุน, ทำให้มีการพัฒนาในการสร้างภาพยนตร์ได้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ กลุ่มที่เห็นว่าไม่มีความจำเป็นด้วยเหตุผล คือ คนไทยมีลักษณะการทำงานที่เป็นเฉพาะตัวไม่ชอบรวมกลุ่ม ส่วนกลุ่มส่วนใหญ่ที่เห็นว่ามี ความจำเป็น ด้วยเหตุผลเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ จะทำให้มีเอกภาพ มีความแข็งแกร่ง และมีอำนาจต่อรองสูงขึ้น, จะได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ เทคโนโลยี เพื่อส่งเสริมช่วยเหลือกัน

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มที่เห็นว่ามี ความจำเป็น มีความเห็นเหมือนกัน คือ เพื่อให้เกิดความแข็งแกร่ง และส่งเสริมช่วยเหลือกัน

ส่วนที่ 5 ความพร้อมของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ไทยเพื่อ การส่งออก

แหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นในการหาแหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง โดยให้แยกออกเป็น 4 ประการ คือ ใช้เงินทุนของตนเองทั้งหมด กู้ยืมเงินบางส่วน กู้ยืมเงินทั้งหมด และกรณีอื่น ๆ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 70 จะใช้เงินทุนของตนเอง ส่วนวิธีการอื่น ๆ คือ กู้ยืมเงินบางส่วน และ กู้ยืมเงินทั้งหมด และให้นายทุนออกเงินให้ มีจำนวนร้อยละ 10 ของแต่ละประเภท
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 79.2 จะใช้กรณีอื่น ๆ คือ ให้นายทุนเป็นผู้หาแหล่งเงินทุนให้ ร้อยละ 12.5 จะใช้เงินทุนของตนเอง
- รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ร้อยละ 58.8 จะใช้กรณีอื่น ๆ คือ ให้นายทุนเป็นผู้หาแหล่งเงินทุน ร้อยละ 29.4 ใช้เงินทุนของตนเอง

ทั้งหมดสามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.30

ตารางที่ 4.30 แหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์

	เงินทุนตนเอง ทั้งหมด	กู้ยืมเงินบาง ส่วน	กู้ยืมเงินทั้ง หมด	อื่น ๆ	รวม
ผู้อำนวยการ สร้าง	7 70 %	1 10 %	1 10 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	3 12.5 %	1 4.2 %	1 4.2 %	19 79.2 %	24 100 %
รวม	10 29.4 %	2 5.9 %	2 5.9 %	20 58.8 %	34 100 %

ปัญหาในการกู้ยืมเงินมาสร้างภาพยนตร์

ทั้งสองกลุ่มได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการกู้ยืมเงิน ดังนี้

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหาในการกู้ยืมเงิน และกลุ่มที่มีปัญหาในการกู้ยืม ด้วยเหตุผลเดียวกัน คือ ภาวะการเงินไม่คล่องตัว
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนใหญ่มีปัญหาในการกู้ยืมเงิน ด้วยเหตุผล คือ ไม่มีผู้ให้กู้เพราะมีความเสี่ยงสูง, ไม่มีหลักทรัพย์ที่จะนำไปค้ำประกันเงินกู้ และไม่ได้รับความเชื่อถือจากแหล่งเงินกู้

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีปัญหาในการกู้ยืมเงินไม่เหมือนกัน กลุ่มผู้อำนวยการสร้างส่วนใหญ่ไม่มีปัญหา แต่กลุ่มผู้กำกับมีปัญหาในการไม่มีโอกาสที่จะกู้เงิน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์

จากการศึกษาถึงความคิดเห็นที่มีต่อผู้ผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนในการใช้สร้างภาพยนตร์หรือไม่ โดยให้นำนักความคิดเห็นเป็น 6 ประการ คือ มาก ค่อนข้างมาก ปานกลาง ค่อนข้างน้อย น้อย ไม่มีเลย โดยมีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง เห็นว่า ร้อยละ 50 มีปัญหาในระดับมาก ร้อยละ 20 มีปัญหาในระดับค่อนข้างมาก
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ เห็นว่า ร้อยละ 45.8 มีปัญหาในระดับมาก ร้อยละ 16.7 มีปัญหาในระดับค่อนข้างมาก
- ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นว่า ร้อยละ 47.1 มีปัญหาในระดับมาก ร้อยละ 17.6 มีปัญหาในระดับค่อนข้างมาก

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มมีความเห็นที่เหมือนกัน คือ ผู้ผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์ในระดับมากและค่อนข้างมาก ทั้งหมดสามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.31

ตารางที่ 4.31 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับเงิน
ทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	5 50 %	2 20 %		1 10 %		2 20 %	10 100 %
ผู้กำกับ	11 45.8 %	4 16.7 %	4 16.7 %	1 4.2 %	1 4.2 %	3 12.5 %	24 100 %
รวม	16 47.1 %	6 17.6 %	4 11.8 %	2 5.9 %	1 2.9 %	5 14.7 %	34 100 %

ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์อย่างถูกต้อง
ตามหลักสากล

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นว่าควรมีความรู้ให้ถูกต้องตามหลักสากล ด้วยเหตุผลเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ต้องทำภาพยนตร์ที่มีคุณภาพเพื่อไปฉายยังต่างประเทศได้มากขึ้น, เพื่อรู้วิธีการที่จะทำให้ถึงกลุ่มเป้าหมายและสามารถแก้ปัญหาได้, ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องศึกษาลักษณะของคน การแสดงออกของอารมณ์และบุคลิกภาพ ส่วนกลุ่มที่มีความคิดเห็นว่าไม่ควร ด้วยเหตุผล คือ ไม่จำเป็น
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนใหญ่ มีความคิดเห็นว่า ควรมีความรู้ให้ถูกต้องตามหลักสากล ด้วยเหตุผลเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ต้องมีความรู้ถึงกระบวนการทำงานด้านภาพยนตร์ที่ถูกต้องในการผลิตที่มีคุณภาพ, ต้องทำให้เป็นสากลเพื่อแข่งขันกับต่างประเทศ

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีความเห็นว่าควรมีความรู้ให้ถูกต้องตามหลักสากลเพราะจะสามารถผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพเพื่อไปฉายยังต่างประเทศได้

ความจำเป็นของประสบการณ์ในการทำงานด้านภาพยนตร์

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าประสบการณ์มีความจำเป็นมาก ด้วยเหตุผล คือ ได้รู้ปัญหาเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์เพื่อแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้ อันที่จะทำให้งานออกมาดี, มีความรู้ในด้านกระบวนการถ่ายภาพยนตร์ ตลอดจนองค์ประกอบอื่น ๆ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าไม่มีความจำเป็นมาก ด้วยเหตุผล คือ ผู้ลงทุนมักไม่ให้ความสำคัญและเป็นผู้กำหนดแนวทางในการสร้างภาพยนตร์
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนใหญ่มีความเห็นว่าประสบการณ์มีความจำเป็นมากด้วยเหตุผล คือ ทำให้การผลิตภาพยนตร์เป็นไปด้วยดี เกิดความเชื่อถือ, การควบคุมการสร้างภาพยนตร์ต้องอาศัยประสบการณ์, การสร้างภาพยนตร์ที่เป็นอุตสาหกรรมต้องรู้เรื่องการผลิต และตลาดอย่างลึกซึ้งซึ่งประสบการณ์จะช่วยให้ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าไม่จำเป็นมาก ด้วยเหตุผล คือ การสร้างภาพยนตร์จะมีผู้ที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ คอยช่วยเหลืออยู่แล้วจึงไม่จำเป็นมาก

ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นเหมือนกัน คือ ต้องมีประสบการณ์ในการผลิตภาพยนตร์เพราะจะทำให้การสร้างภาพยนตร์มีคุณภาพ

ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับจะต้องมีคุณสมบัติด้านต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด

ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ ต้องมีคุณสมบัติด้านต่าง ๆ มากน้อยเพียงใด โดยแบ่งคุณสมบัติต่าง ๆ เป็น 4 ด้าน คือ ด้านความเป็นผู้นำ ด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์ ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งจะให้น้ำหนักแต่ละด้านออกเป็น 5 ประการ คือ ไม่จำเป็นต้องมีน้อย มีค่อนข้างน้อย มีปานกลาง มีค่อนข้างมาก มีมาก ซึ่งแต่ละกลุ่มได้ให้ความเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้นำหนักในด้านความเป็นผู้นำ ร้อยละ 90 อยู่ในระดับมาก ด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์ ร้อยละ 90 อยู่ในระดับมาก ด้านมนุษยสัมพันธ์ ร้อยละ 80 อยู่ในระดับมาก ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น ร้อยละ 80 อยู่ในระดับมาก
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้นำหนัก ในด้านความเป็นผู้นำ ร้อยละ 87.5 ด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์ ร้อยละ 66.7 อยู่ในระดับมาก ด้านมนุษยสัมพันธ์ ร้อยละ 54.2 อยู่ในระดับมาก ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น ร้อยละ 66.7 อยู่ในระดับมาก
- รวมทั้งสองกลุ่มแล้ว ให้นำหนักในด้านความเป็นผู้นำ ร้อยละ 88.2 อยู่ในระดับมาก ด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์ ร้อยละ 73.5 อยู่ในระดับมาก ด้านมนุษยสัมพันธ์ ร้อยละ 61.8 อยู่ในระดับมาก ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น ร้อยละ 70.6 อยู่ในระดับมาก

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเกี่ยวกับความจำเป็นต้องมีคุณสมบัติในด้านต่าง ๆ อยู่ในระดับมาก ทั้งหมดสามารถแสดงให้เห็นได้ตามตารางที่ 4.32/1 - 4.32/4

ตารางที่ 4.32/1 คุณสมบัติด้านความเป็นผู้นำ

	ไม่จำเป็น	จำเป็น น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง					1 10 %	9 90 %	10 100 %
ผู้กำกับ					3 12.5 %	21 87.5 %	24 100 %
รวม					4 11.8 %	30 88.2 %	34 100 %

ตารางที่ 4.32/2 คุณสมบัติด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์

	ไม่จำเป็น	จำเป็น น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง					1 10 %	9 90 %	10 100 %
ผู้กำกับ				3 12.5 %	5 20.8 %	16 66.7 %	24 100 %
รวม				3 8.8 %	6 17.6 %	25 73.5 %	34 100 %

ตารางที่ 4.32/3 คุณสมบัติด้านมนุษยสัมพันธ์

	ไม่จำเป็น	จำเป็น น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง				2 20 %		8 80 %	10 100 %
ผู้กำกับ				8 33.3 %	1 4.2 %	13 54.2 %	24 100 %
รวม				10 29.4 %	3 8.8 %	21 61.8 %	34 100 %

ตารางที่ 4.32/4 คุณสมบัติด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น

	ไม่จำเป็น	จำเป็น น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง				2 20 %		8 80 %	10 100 %
ผู้กำกับ				3 12.5 %	5 20.8 %	16 66.7 %	24 100 %
รวม				5 14.7 %	5 14.7 %	24 70.6 %	34 100 %

ปัญหาในด้านบุคลากร

ปัญหาบุคลากรในด้านต่าง ๆ ที่ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์เคยมีประสบการณ์ว่าจะมีมากน้อยเพียงใด โดยแบ่งปัญหาออกเป็น 6 ประการ คือ ความเพียงพอของบุคลากร ความรู้ของบุคลากร ความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์ ความตรงต่อเวลา และความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งจะให้นำหนักแต่ละด้านออกเป็น 5 ประการ คือ ไม่มีปัญหา มีปัญหาน้อย มีปัญหาค่อนข้างน้อย มีปัญหาปานกลาง มีปัญหาค่อนข้างมาก มีปัญหาหนัก ซึ่งแต่ละกลุ่มได้ให้ความเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้นำหนักมากที่สุดเกี่ยวกับปัญหาของบุคลากรในด้านความเพียงพอของบุคลากร ร้อยละ 70 อยู่ในระดับมาก ด้านความรู้ของบุคลากร ร้อยละ 40 อยู่ในระดับมาก ด้านความรับผิดชอบ ร้อยละ 40 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความซื่อสัตย์ ร้อยละ 30 อยู่ในระดับปานกลางและค่อนข้างน้อย ด้านความตรงต่อเวลา ร้อยละ 30 อยู่ในระดับค่อนข้างมากและปานกลาง ด้านความคิดสร้างสรรค์ ร้อยละ 30 อยู่ในระดับปานกลาง
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้นำหนักมากที่สุดเกี่ยวกับปัญหาของบุคลากรในด้านความเพียงพอของบุคลากร ร้อยละ 33.3 อยู่ในระดับค่อนข้าง

มาก ด้านความรู้ของบุคลากร ร้อยละ 33.3 อยู่ในระดับค่อนข้างมาก ด้านความรับผิดชอบ ร้อยละ 29.2 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความซื่อสัตย์ ร้อยละ 45.8 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความตรงต่อเวลา ร้อยละ 25 อยู่ในระดับไม่มีปัญหา และมีปัญหามาก ด้านความคิดสร้างสรรค์ ร้อยละ 33.3 อยู่ในระดับมาก

- รวมทั้งสองกลุ่มแล้วให้น้ำหนักมากที่สุดเกี่ยวกับปัญหาของบุคลากร ในด้านความเพียงพอของบุคลากร ร้อยละ 38.2 อยู่ในระดับมาก ด้านความรู้ของบุคลากร ร้อยละ 32.4 อยู่ในระดับมาก และค่อนข้างมาก ด้านความรับผิดชอบ ร้อยละ 31.4 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความซื่อสัตย์ ร้อยละ 41.2 อยู่ในระดับปานกลาง ด้านความตรงต่อเวลา ร้อยละ 23.6 อยู่ในระดับ ปานกลาง ด้านความคิดสร้างสรรค์ ร้อยละ 29.4 อยู่ในระดับมาก

จะเห็นได้ว่าในด้านปัญหาของบุคลากรของทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันบ้าง ในระดับของปัญหาที่แต่ละกลุ่มประสบโดยให้น้ำหนักที่ไม่เหมือนกัน ตามตารางที่ 4.33/1 – 4.33/6

ตารางที่ 4.33/1 ปัญหาด้านความเพียงพอของบุคลากร

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการสร้าง	1 10 %			1 10 %	1 10 %	7 70 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %	3 12.5 %	2 8.3 %	4 16.7 %	8 33.3 %	6 25 %	24 100 %
รวม	2 5.9 %	3 8.8 %	2 5.9 %	5 14.7 %	9 26.5 %	13 38.2 %	34 100 %

ตารางที่ 4.33/2 ปัญหาด้านความรู้ของบุคลากร

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง				3 30 %	3 30 %	4 40 %	10 100 %
ผู้กำกับ	1 4.2 %	1 4.2 %	1 4.2 %	6 25 %	8 33.3 %	7 29.2 %	24 100 %
รวม	1 2.9 %	1 2.9 %	1 2.9 %	9 26.5 %	11 32.4 %	11 32.4 %	34 100 %

ตารางที่ 4.33/3 ปัญหาด้านความรับผิดชอบของบุคลากร

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง	2 20 %	1 10 %	2 20 %	4 40 %	1 10 %		10 100 %
ผู้กำกับ	3 12.5 %	4 16.7 %	3 12.5 %	7 29.2 %	4 16.7 %	3 12.5 %	24 100 %
รวม	5 14.7 %	5 14.7 %	5 14.7 %	11 32.4 %	5 14.7 %	3 8.8 %	34 100 %

ตารางที่ 4.33/4 ปัญหาด้านความซื่อสัตย์ของบุคลากร

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสราง	2 20 %		3 30 %	3 30 %	1 10 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	5 20.8 %	4 16.7 %	2 8.3 %	11 45.8 %	2 8.3 %		24 100 %
รวม	7 20.6 %	4 11.8 %	5 14.7 %	14 41.2 %	3 8.8 %	1 2.9 %	34 100 %

ตารางที่ 4.33/5 ปัญหาด้านความตรงต่อเวลาของบุคลากร

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสราง	1 10 %	1 10 %	1 10 %	3 30 %	3 30 %	1 10 %	10 100 %
ผู้กำกับ	6 25 %	2 8.3 %	1 4.2 %	5 20.8 %	4 16.7 %	6 25 %	24 100 %
รวม	7 20.6 %	3 8.8 %	2 5.9 %	8 23.5 %	7 20.6 %	7 20.6 %	34 100 %

ตารางที่ 4.33/6 ปัญหาด้านความคิดสร้างสรรค์ของบุคลากร

	ไม่มี ปัญหา	มีปัญหา น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปานกลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	รวม
ผู้อำนวยการ การสร้าง	2 20 %	1 10 %	1 10 %	3 30 %	1 10 %	2 20 %	10 100 %
ผู้กำกับ	2 8.3 %	4 16.7 %	4 16.7 %	4 16.7 %	2 8.3 %	8 33.3 %	24 100 %
รวม	4 11.8 %	5 14.7 %	5 14.7 %	7 20.6 %	3 8.8 %	10 29.4 %	34 100 %

ส่วนที่ 6 ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล

ความต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างเป็นทางการ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ได้ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ ควรหาตลาดให้กับภาพยนตร์ไทย โดยให้เอกชนสนับสนุน หรือทำตลาดร่วมกับเอกชน และขยายไปยังประเทศโลกที่สามทั้งหลาย, การแก้ไขด้านกฎหมายต่าง ๆ ให้ยืดหยุ่นมากกว่านี้โดยเฉพาะการเซ็นเซอร์ควรจะยกเลิก, การให้ความช่วยเหลือด้านภาษีโดยการยกเลิกภาษีอุปกรณ้นำเข้าต่าง ๆ หรือการนำอัตรมาหรสพของภาพยนตร์ต่างประเทศมาทำเป็นกองทุน หรือทำให้เป็นมหรสพพื้นบ้านเพื่อลดภาษี, การให้ความสะดวกในการถ่ายทำตามสถานที่ต่าง ๆ, จัดเทศกาลฉายภาพยนตร์ไทยที่มีคุณภาพ, หน่วยงานของรัฐควรให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง, ควรให้มีสภาภาพยนตร์เพื่อเป็นหน่วยงานดำเนินการในด้านต่าง ๆ, ป้องกันและปราบปรามการละเมิดลิขสิทธิ์

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ได้ให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ การยกเว้นภาษีหรือลดภาษีเกี่ยวกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ของภาพยนตร์ที่นำเข้า, ดำเนินการด้านการตลาด, ควรมีทุนให้กับผู้สร้างภาพยนตร์, ควรมีการยกเลิกกฎหมายเซ็นเซอร์เพื่อให้อิสระในการผลิตภาพยนตร์, ควรส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังและมีความจริงจัง, ควรมีการทำการประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้เป็นที่รู้จักทั้งจัดเทศกาลภาพยนตร์ ร่วมมือกับเอกชนและหน่วยงานอื่น ๆ, อำนวยความสะดวกในการถ่ายทำตามสถานที่ต่าง ๆ, ควรมีการปกป้องและแบ่งปันผลประโยชน์จากภาพยนตร์ต่างประเทศ และภาพยนตร์ไทยที่ทำรายได้ดีให้กับผู้สร้างภาพยนตร์ไทย โดยวิธีการต่าง ๆ, การแก้ไขในเรื่องการผูกขาดการฉายภาพยนตร์ไทย, บุคลากรของรัฐที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ควรเป็นผู้มีความรู้และเข้าใจภาพยนตร์อย่างแท้จริง, ควรมีการปราบปรามผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ให้เด็ดขาด

สรุปความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลของทั้งสองกลุ่มมีความต้องการที่คล้ายคลึงกันโดยเฉพาะในเรื่อง การยกเว้นภาษี การยกเลิกกฎหมายเซ็นเซอร์ การหาทุนให้กับผู้สร้างภาพยนตร์ไทย และอื่น ๆ

ความต้องการให้หน่วยงานของรัฐทำหน้าที่ต่าง ๆ

- กลุ่มผู้อำนวยความสะดวกสร้าง ได้ให้ความเห็น คือ ต้องการให้หน่วยงานต่าง ๆ ให้ความสนับสนุนเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในส่วนที่ขาดทั้งหมด โดยเฉพาะกระทรวงพาณิชย์ ควรทำหน้าที่ด้านการตลาดในต่างประเทศ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ได้ให้ความเห็น คือ ต้องใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ภาพยนตร์ไทยเป็นที่รู้จักและสามารถส่งออกได้, ควรมีหน่วยงานกลางในการให้ความช่วยเหลือและประสานงานด้านการตลาดในต่างประเทศ, ทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ ให้กับภาพยนตร์ไทย, อำนวยความสะดวกและให้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ

ทั้งสองกลุ่มมีความต้องการให้หน่วยงานของรัฐได้ทำหน้าที่ในด้านประสานงานและอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะในต่างประเทศ

ความต้องการให้รัฐบาลดำเนินการด้านภาษีเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ได้ให้ความเห็น คือ ควรมีการลดภาษีต่าง ๆ โดยไม่มีเงื่อนไข, เพิ่มภาษีภาพยนตร์ต่างประเทศ, ขอให้เป็นมหรสพพื้นบ้านเพื่อจะได้ไม่ต้องเสียภาษี และ ลดภาษีให้กับโรงภาพยนตร์
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ได้ให้ความเห็น คือ ควรลดภาษีการนำเข้าอุปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ต่าง ๆ ภาษีคนทำงานภาพยนตร์, ควรปรับโครงสร้างภาษีให้ทันสมัย, ยกเว้นภาษีชั่วคราวจนกว่าภาพยนตร์ไทยจะมีสภาพที่ดีขึ้น, ศุลกากรควรจะให้ความสะดวกในการส่งออกและนำเข้าภาพยนตร์และอุปกรณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์

จะเห็นได้ว่าความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มมีความเห็นเหมือนกัน คือ รัฐบาลควรลดภาษีต่าง ๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์ให้มาก

ส่วนที่ 7 การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศ

ความจำเป็นในการศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการส่งออกของไทย

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างทั้งหมด ให้ความเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็น ด้วยเหตุผล คือ จะได้นำมาเป็นแบบอย่างกับประเทศไทยว่าควรจะทำอย่างไร
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนมากให้ความเห็นว่าเป็นสิ่งจำเป็น ด้วยเหตุผล คือ จะได้นำมาเป็นแนวทางกับประเทศไทย, เพื่อจะได้อะไรบ้างในต่างประเทศมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างไรบ้าง, เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการตัดสินใจส่งภาพยนตร์ไปต่างประเทศ, ทำให้ทราบนโยบายของต่างประเทศถึงวิธีการทำให้ภาพยนตร์เป็นที่นิยม

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่คล้ายกันในด้านที่เป็นแนวทางในการดำเนินการกับภาพยนตร์ไทยได้

ส่วนที่ 8 แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาดต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อให้เป็นอุตสาหกรรมส่งออก

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้แนวคิดต่าง ๆ คือ ภาพยนตร์ต้องมีความเป็นสากล, ต้องมีคุณภาพ, ต้องสามารถนำไปขายต่างประเทศได้, ต้องมีการพัฒนาเนื้อเรื่อง บท การถ่ายทำ การกำกับให้มากขึ้นกว่าเดิม และ ควรจะมีการร่วมมือกันอย่างจริงจังระหว่างภาครัฐและเอกชน
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้แนวคิดต่าง ๆ คือ มีความเป็นสากล, มีความเป็นมาตรฐานและมีคุณภาพ, รัฐต้องให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง, มีการพัฒนาบุคลากรในด้านต่าง ๆ ทั้งในด้านความรู้และประสบการณ์ให้มีความพร้อมและเพียงพอ , เลือกเรื่องที่เด่นและน่าสนใจสร้าง, ควรมีการศึกษาตลาดแต่ละด้านเพื่อให้เข้าถึงผู้บริโภค

ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นที่คล้ายคลึงกันในอันดับแรก คือ ต้องสร้างภาพยนตร์ที่มีความเป็นสากล มีคุณภาพ และต้องมีมาตรฐาน

แนวความคิดในด้านการตลาดของภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังต่างประเทศ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความเห็นว่า รัฐควรเป็นผู้หาตลาดให้เพราะมีบุคลากรในต่างประเทศทุกประเทศ เช่น ทูตพาณิชย์, ควรจะหาผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดมาทำงาน และมีการวิจัยหาข้อมูลต่าง ๆ , มีการร่วมทุนกับต่างประเทศเพื่อฉายภาพยนตร์ หรือใช้ผู้แสดงของต่างประเทศมาร่วมในภาพยนตร์ไทย

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นว่าควรมีตัวแทนที่มีความสามารถทำหน้าที่หรือมีหน่วยงานที่ทำงานชัดเจน, รัฐควรจะไปดูแลในการเปิดตลาดต่างประเทศเนื่องจากมีบุคลากรที่เพียงพอ, ให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดเป็นผู้ศึกษาเกี่ยวกับการตลาด

ความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มมีลักษณะที่คล้ายกันในด้าน ต้องการให้รัฐบาลเข้าไปเป็นผู้ดูแลและทำด้านการตลาดให้เนื่องจากมีบุคลากรพร้อม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปรับปรุงการตรวจพิจารณาภาพยนตร์

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความเห็นว่า ควรจะยกเลิกการเซ็นเซอร์, ควรมีการจัดประเภทภาพยนตร์ให้กับคนดู, ควรมีการแก้ไขการเซ็นเซอร์ให้ทันสมัยเข้ากับสภาพการณ์ปัจจุบันเพราะถ้าสมัย โดยมีการร่วมมือกันหลายฝ่าย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นว่า ควรจะยกเลิกการเซ็นเซอร์, ระบบการเซ็นเซอร์ควรมีมาตรฐาน, ต้องปรับปรุงให้ทันสมัยและเท่าเทียมกันระหว่างภาพยนตร์ต่างประเทศและภาพยนตร์ไทย

ความคิดเห็นของทั้งสองกลุ่มเหมือนกัน โดยให้ยกเลิกการเซ็นเซอร์ หรือไม่ก็ปรับปรุงให้มีมาตรฐานเนื่องจากของเก่าถ้าสมัย

แนวความคิดเกี่ยวกับผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทยไปยังต่างประเทศ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความคิดเห็นว่า ควรจะหาผู้จัดจำหน่ายที่เป็นเอกชน, ให้บริษัทต่างประเทศเป็นผู้จัดจำหน่ายให้กับภาพยนตร์ไทย, บริษัทภาพยนตร์ของต่างประเทศในไทยควรจะทำด้านการตลาดให้กับภาพยนตร์ไทยด้วยโดยกำหนดเป็นกฎหมาย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความคิดเห็นว่า ควรมีผู้จัดจำหน่ายเป็นชาวต่างประเทศเพราะมีความรู้ด้านการตลาดในต่างประเทศดีกว่าคนไทยโดยร่วมมือระหว่างรัฐกับเอกชน, จัดให้มีองค์กรที่ชัดเจนเพื่อเป็นตัวกลางและเป็นผู้ดูแลเพื่อคัดเลือกภาพยนตร์ไปขายยังต่างประเทศ

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มให้ความคิดเห็นเหมือนกันในด้านการจัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทยไปยังต่างประเทศ โดยควรให้มีผู้จัดจำหน่ายที่เป็นบริษัทต่างประเทศเพราะมีความชำนาญมากกว่า

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อต่าง ๆ ที่นำภาพยนตร์ไทยออกไปเผยแพร่มีผลต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความเห็นว่า ไม่มีผลกระทบใด ๆ ยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งต้องมีการปราบปรามให้มากกว่านี้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความเห็นว่า ปัจจุบันมีการละเมิดลิขสิทธิ์กันมาก ควรมีการดำเนินการอย่างจริงจังและเด็ดขาด, ควรมีการตรวจสอบสื่อต่าง ๆ ที่จะให้การสนับสนุนภาพยนตร์ด้วย

ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นที่เป็นห่วงในด้านการละเมิดลิขสิทธิ์และให้มีการปราบปรามอย่างจริงจัง

แนวทางที่ควรจะศึกษาของต่างประเทศในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อการส่งออก

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความคิดเห็นว่า ควรศึกษาในเรื่องของการสร้างภาพยนตร์ให้มีคุณภาพ, การศึกษาวิธีการด้านการตลาดของต่างประเทศ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความคิดเห็นว่า ควรศึกษาถึงวิธีการต่าง ๆ ของต่างประเทศในการส่งภาพยนตร์ออกไปฉายได้ เช่น ฮอลลีวูด, จีนแดง, ใต้หวัน, ยุโรป, อเมริกา ฯลฯ

ทั้งสองกลุ่มเน้นการศึกษาแนวทางของต่างประเทศไม่เหมือนกัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเกี่ยวกับปัญหา อุปสรรคและแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้แก่ ผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีบทบาทในการผลิตภาพยนตร์มากที่สุด ได้ให้ความคิดเห็นในด้านต่าง ๆ ตามกรอบแนวคิดที่กำหนดซึ่งครอบคลุมรายละเอียดต่าง ๆ ตามกรอบที่วางไว้เพื่อสามารถอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยมีหลายแง่มุมเป็นองค์ประกอบกำหนดปัจจัยต่าง ๆ อันเป็นสาเหตุของปัญหา และอุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก ความพร้อมของผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล แนวความคิดของการส่งเสริมอุตสาหกรรมของต่างประเทศ และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยซึ่งสรุปเป็นข้อค้นพบ โดยแยกสรุปในแต่ละประเด็นได้ ดังนี้

1. แนวความคิดว่าการผลิตภาพยนตร์ไทยเป็นอุตสาหกรรมหรือไม่

จากความคิดเห็นของผู้ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ไทย ซึ่งได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยเป็นอุตสาหกรรมหรือไม่นั้น จำนวนร้อยละ 70.6 คิดว่าเป็นอุตสาหกรรม ด้วยเหตุผล คือ มีกระบวนการในการผลิตภาพยนตร์ที่ครบวงจร เช่นเดียวกับระบบอุตสาหกรรมทั่ว ๆ ไป คือ มีการลงทุน มีการจ้างงาน มีตัวสินค้า มีการโฆษณา มีผู้บริโภค สามารถทำรายได้หมุนเวียนภายในและภายนอกประเทศ แต่มีลักษณะพิเศษ คือ เป็นสินค้าบริการที่เป็นศิลปะ ซึ่งไม่เหมือนกับตัวสินค้าในระบบอุตสาหกรรมทั่ว ๆ ไปเป็นการมองในด้านกระบวนการผลิตเป็นหลัก อีกกลุ่มหนึ่งร้อยละ

29.4 คิดว่าไม่เป็นอุตสาหกรรม ด้วยเหตุผล คือ เป็นการผลิตที่มีจำนวนน้อย ไม่ต่อเนื่องอย่างเป็นระบบ รักษาระดับมาตรฐานไม่ได้ และยังไม่มีการคุ้มครองด้านกฎหมาย ซึ่งเป็นการมองโดยปริมาณของการผลิตภาพยนตร์ไทยโดยเปรียบเทียบกับการผลิตในระบบอุตสาหกรรมทั่ว ๆ ไปที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

2. ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ก. ปัญหาด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย

กระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยทั้ง 3 ขั้นตอนนั้น พบว่า กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง และกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีปัญหาแต่ละขั้นตอนคล้ายคลึงกัน คือ

ปัญหาก่อนการถ่ายทำ ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 ประการแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีปัญหา คือ ปัญหาบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญในการทำงานแต่ละประเภทหายาก, ปัญหาการคัดเลือกเรื่องให้ถูกใจผู้ชม, ปัญหาการลงทุนเพื่อสร้างภาพยนตร์ไม่พอเพียง
- กลุ่มผู้กำกับการแสดง มีปัญหา คือ การได้รับทุนในการสร้างไม่พอเพียง, ปัญหาเรื่องบทภาพยนตร์ที่คุณภาพยังไม่ดีพอ, ปัญหาเรื่องแนวทางของภาพยนตร์ที่ถูกกำหนดกรอบในการสร้างจากนายทุนทำให้ภาพยนตร์ไทยยังไม่เป็นสากล

ฉะนั้นการมองปัญหาของทั้งสองกลุ่มจะให้ความสำคัญกับปัญหาไม่เหมือนกัน เพราะบทบาทหน้าที่ของทั้งสองกลุ่มไม่เหมือนกัน ปัญหาหลักที่พบเหมือนกัน คือ ปัญหาเรื่องงบประมาณที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์ซึ่งเป็นข้อจำกัดประการแรกที่ทำให้การผลิตภาพยนตร์ไทยไม่สามารถเป็นไปได้ตามแนวความคิดที่กำหนดในการสร้าง เนื่องจากการอนุมัติให้ทุนในการสร้างภาพยนตร์ไทย ผู้อำนวยการสร้างหรือนายทุนซึ่งการใช้ทุนเพื่อสร้างภาพยนตร์จะถูกกำหนดไว้ในระดับหนึ่งตามศักยภาพของผู้ให้ทุนแต่ละบริษัทหรือแต่ละราย ฉะนั้นการผลิตภาพยนตร์ไทยจะต้องอยู่ในกรอบงบ

ประมาณที่มีให้ ถ้าผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับภาพยนตร์ไม่มีความสามารถด้านบริหารการเงินที่ดีก็จะกลายเป็นปัญหา หรือถ้าผู้ที่เป็นนายทุนเป็นผู้กำหนดกรอบการสร้างแต่ละอย่างตามใจตนเองก็จะทำให้ควบคุมเรื่องงบประมาณทำได้ยาก

ปัญหาการขาดบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญก็เป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องกับปัญหาอื่น ๆ เช่น การเขียนบทภาพยนตร์ที่ยังไม่ดีพอ สาเหตุมาจากขาดผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการเขียนบทภาพยนตร์อย่างแท้จริง และต้องยอมรับในด้านหนึ่งว่าการเขียนบทภาพยนตร์เป็นเรื่องที่ต้องใช้ความสามารถสูงที่จะถ่ายทอดเพื่อให้เป็นภาพยนตร์ที่มีคุณภาพได้ โดยระบบการศึกษาด้านนี้และด้านอื่น ๆ ของประเทศไทยก็ยังมีอยู่น้อยมาก มีสถานศึกษาจำนวนน้อยที่มีการเรียนการสอนในด้านนี้ ระบบการศึกษาของไทยส่วนมากยังมุ่งอยู่ที่การประกอบอาชีพในสาขาวิชาชีพอื่น ๆ จึงไม่มีการส่งเสริมให้มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับภาพยนตร์มากพอ จะเห็นได้ว่าผู้ที่เขียนบทเป็นหลักในการผลิตภาพยนตร์ไทยแต่ละเรื่อง คือ ผู้กำกับภาพยนตร์ เพราะจะเป็นผู้ที่ควบคุมการทำงานให้เป็นไปตามความต้องการและอยู่ในแนวเดียวกันจึงต้องเป็นผู้เขียนบทด้วยตนเองเพื่อป้องกันปัญหาความไม่เข้ากันของเนื้อเรื่องและแนวความคิดที่จะถ่ายทำ

ปัญหาที่เกี่ยวข้องในด้านอื่น ๆ คือ ปัญหาคัดเลือกเรื่องให้ถูกใจผู้ชม และการถูกกำหนดกรอบในการผลิตจากนายทุนจนทำให้ภาพยนตร์ไทยไม่เป็นสากล เพราะมีเหตุผลสำคัญในด้านนายทุนกับการจัดระบบธุรกิจของภาพยนตร์ไทยยังไม่ได้รับการจัดโครงสร้างที่ดีพอ, เจ้าของโรงฉายภาพยนตร์กับผู้ให้ทุนสร้างไม่เอื้อให้ภาพยนตร์ไทยได้เจริญเติบโตเท่าที่ควร ถ้าพิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าในธุรกิจภาพยนตร์ไทยมีผู้ที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์หลายฝ่าย ที่สำคัญ คือ เจ้าของโรงฉายภาพยนตร์ สายหนัง และนายทุนผู้ให้งบประมาณในการสร้าง ซึ่งโดยปกติแล้วแต่ละกลุ่มจะมองถึงผลประโยชน์ของตนเองเป็นหลัก

แต่เดิมการลงทุนในธุรกิจภาพยนตร์ไทยมีลักษณะพิเศษ คือ มีการพึ่งพาอาศัยกันระหว่างผู้อำนวยการสร้าง กับเจ้าของโรงภาพยนตร์ต่างจังหวัด สายหนัง และนายทุนผู้ให้งบประมาณในการสร้างล่วงหน้า ซึ่งหมายความว่าภาพยนตร์ไทยมีการขายล่วงหน้า

หน้าให้กับสายหนัง ซึ่งแบ่งออกเป็นสายต่าง ๆ ดังนั้นประเภทหรือแนวของภาพยนตร์ และดารานำแสดงนำส่วนหนึ่งจึงถูกกำหนดโดยปริยาย จากสายหนังต่างจังหวัดตามความ นิยมที่สอดคล้องกับผู้ชม ความสัมพันธ์ระหว่างสายหนัง คนดู และผู้สร้าง จึงเกี่ยวกัน ในแง่ของการผลิต แนวโน้มของเนื้อเรื่อง รวมถึงผลประโยชน์อย่างแยกกันไม่ออก ฉะนั้นผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับจะถูกกำหนดกรอบในการสร้างตามข้อตกลงที่ กำหนดไว้แล้วไม่สามารถเปลี่ยนแปลงในหลักใหญ่ ๆ ได้ เช่น ดารานำแสดง แนวภาพยนตร์ เป็นต้น

ปัญหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องตามมาจากทั้งสองกลุ่ม คือ ปัญหาจากดาราด้าน การกำหนดดารานำ ความชำนาญในการแสดง ฯลฯ, การคัดเลือกบทภาพยนตร์, รายได้ ของทีมงาน และ การกำหนดเวลาในการสร้างภาพยนตร์ เป็นปัญหาที่ถูกกำหนด กรอบมาตั้งแต่ต้น อีกทั้งเรื่อง งบประมาณ ระยะเวลาในการสร้างซึ่งจะต้องเป็นไปตาม ที่นายทุนกำหนดจึงส่งผลกระทบต่อการสร้างภาพยนตร์ไทยอย่างต่อเนื่อง ส่วนกรณี ของดารานำที่จะเป็นจุดขาย ถ้ามีผลดีทางด้านการตลาดภาพยนตร์ไทยมาก ผู้อำนวยการ สร้างหรือผู้กำกับ จะให้ความสำคัญเป็นพิเศษ ก่อให้เกิดลักษณะทางความคิดของดารานำ ที่ยึดถือตัวเองเป็นส่วนสำคัญเพราะถ้าไม่มีดารานำที่ตรงตามความต้องการของตลาดภาพยนตร์ก็จะไม่ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นในช่วงเวลาหนึ่งของภาพยนตร์ไทย ดารายอดนิยมจึงได้รับงานจำนวนมากและไม่สามารถจะจัดสรรเวลาได้ตรงตามตารางที่กำหนด ประกอบกับลักษณะนิสัยเฉพาะของดารานำไทยบางคนที่ชอบความเป็นอิสระ มีความรับผิดชอบค่อนข้างน้อยจึงก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับดารานำตามมา

ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ ทั้งกลุ่มผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 ประการแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คือ ปัญหาเงินทุนไม่เพียงพอในการถ่ายทำ, ปัญหาการไม่ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานของรัฐในการถ่ายทำ, ปัญหาสภาพดินฟ้าอากาศ

- กลุ่มผู้กำกับการแสดง คือ ปัญหาด้านงบประมาณที่ได้รับจำกัดไม่เพียงพอกับการผลิตภาพยนตร์, ปัญหาสภาพดินฟ้าอากาศ และ ปัญหาเรื่องสถานที่ที่ใช้ถ่ายทำยังไม่ได้รับการอำนวยความสะดวกเท่าที่ควร

จะเห็นได้ว่าปัญหาระหว่างการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยนั้นทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญในเรื่องเดียวกัน 3 ประเด็นแรก คือ เรื่องงบประมาณในการสร้างภาพยนตร์ไม่เพียงพอกับการผลิต, ปัญหาการไม่ได้ความร่วมมือจากรัฐบาลและหน่วยงานของรัฐในการถ่ายทำ, ปัญหาด้านสภาพภูมิอากาศ ซึ่งเป็นปัญหาที่ต่อเนื่องมาจากก่อนการถ่ายทำทั้งสิ้น โดยเฉพาะงบประมาณในการสร้าง กล่าวคือ งบประมาณการถ่ายทำแต่ละเรื่องของภาพยนตร์ไทยถ้าหากเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ต่างประเทศแล้วนับว่าน้อยมาก และยังคงจัดสรรไปยังฝ่ายต่าง ๆ ของการผลิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่เป็นค่าจ้างทีมงาน นอกจากจะได้น้อยอยู่แล้วเมื่อเฉลี่ยเป็นรายเดือน ยังได้รับค่าซ้ำอีกด้วย เพราะการจ่ายค่าจ้างให้กับบุคลากรในกองถ่ายนั้นทำเป็นงวด ๆ ไม่มีการเซ็นสัญญา อาศัยความเชื่อถือเป็นหลัก หรือบางครั้งภาพยนตร์ฉายแล้วแต่ยังรับเงินค่าจ้างไม่ครบ หรือได้รับเพียงบางส่วนเท่านั้น ทำให้มีผลกระทบต่อการค้าวิชาชีพของทีมงาน นอกจากนี้ลูกจ้างทีมงานมิได้รับสวัสดิการดังเช่นลูกจ้างแรงงานโดยทั่วไปและมีได้รับประกันการว่าจ้างทำงานครั้งต่อไปเมื่องานแรกสิ้นสุดลงลูกจ้างทีมงานจึงมีความรู้สึกเหมือนถูก “ลอยแพ”

การไม่ได้รับความร่วมมือ หรือการอำนวยความสะดวกจากหน่วยงานราชการในการถ่ายทำภาพยนตร์ ด้วยเหตุผลหลายประการซึ่งอาจเป็นข้อจำกัดของหน่วยงานราชการต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับการใช้สถานที่หรืออุปกรณ์ประกอบการถ่ายทำที่ต้องการให้เป็นความลับของทางราชการ หรือเกี่ยวกับความคิดเห็นที่ว่าเป็นกองถ่ายทำภาพยนตร์ทำให้เกิดความเดือดร้อนกับบุคคลอื่น ๆ เสียเวลา, ทำให้สิ่งของ อุปกรณ์เสียหาย, การได้รับผลประโยชน์ตอบแทนไม่เป็นที่พอใจ โดยเฉพาะความคิดเห็นพื้นฐานมาจากทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการสร้างภาพยนตร์เพราะคิดว่าเป็นอาชีพ “เต็นกิน รำกิน” ไม่คิดว่าเป็นลักษณะทางวัฒนธรรมประการหนึ่งที่แสดงออกถึงความ เป็นไทยและสามารถจะถ่ายทอดไปสู่ความเป็นสากลได้ รวมทั้งจะเป็นสินค้าออก

ที่สำคัญประเภทหนึ่งในการนำรายได้เข้าประเทศไม่แตกต่างกับการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่กำลังรณรงค์อยู่ในปัจจุบัน

ด้านภูมิอากาศนั้น ผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์ มีความคิดเห็นที่ไม่สามารถจะกำหนดได้เพราะประเทศไทยอยู่ในเขตภูมิอากาศร้อนชื้น มีการเปลี่ยนแปลงของลักษณะทางธรรมชาติอยู่ตลอดเวลาผู้สร้างภาพยนตร์จะต้องกำหนดให้มีตารางการถ่ายทำที่เหมาะสมและสามารถประยุกต์ในวิธีการถ่ายทำให้ได้

ปัญหาอื่น ๆ ที่ทั้งสองกลุ่มประสบ คือ คาราไม่มีพื้นฐานการแสดง ความมีวินัย ความตรงต่อเวลา และความรับผิดชอบต่องานมีน้อยนั้น อธิบายได้ว่าเป็นลักษณะหนึ่งทางพฤติกรรมของคนไทยโดยทั่วไปที่ไม่ค่อยให้ความสำคัญอย่างเต็มที่เกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ในการทำงาน หรือมีความเข้าใจว่าคาราเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ซึ่งลักษณะตลาดของภาพยนตร์ไทยนั้นค่อนข้างจะให้ความสำคัญกับคาราค่อนข้างมากในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง ในอดีตถ้าคาราไม่มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับการสร้างภาพยนตร์จะทำได้ยากเพราะไม่มีสิ่งที่เป็นจุดเด่นในการดึงดูดผู้ชมสิ่งเหล่านี้จึงปลุกฝังมาโดยตลอด ในช่วงระยะเวลาไม่กี่สิบปีที่ผ่านมามีการเปลี่ยนแปลงไปบ้างในเรื่องค่านิยมเกี่ยวกับคาราใหม่ได้รับการยอมรับและตอบรับมากขึ้น ซึ่งคาราที่แสดงส่วนใหญ่มักไม่ค่อยมีพื้นฐานการแสดงเนื่องจากการชักชวนคาราวัยรุ่นเข้ามาในวงการ ไม่ผ่านการศึกษากับด้านการแสดง ประกอบกับมีสถานศึกษาเกี่ยวกับการแสดงน้อยมากในการให้ความรู้ ความชำนาญในด้านนี้ และต้องใช้ระยะเวลาฝึกฝนเป็นเวลานาน ผู้ชมส่วนใหญ่ยึดติดกับคาราที่รูปร่างหน้าตาที่ดีเป็นหลัก จึงทำให้ผู้ชมไม่ให้ความสำคัญกับพื้นฐานการแสดงมากนัก ปัญหานี้จึงเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์ไทยมีมาตรฐานการแสดงน้อยกว่า จึงมีโอกาสน้อยที่จะไปแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศได้ยกเว้นบางเรื่องที่มีการสร้างที่เป็นสากลพอ

ปัญหาภายหลังการถ่ายทำ ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 ประการแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คือ การเซ็นเซอร์ภาพยนตร์, ปัญหาของผู้ทำเทคนิคต่าง ๆ ขาดประสบการณ์, เครื่องมือต่าง ๆ ยังสู้ต่างประเทศไม่ได้

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คือ งบประมาณสำหรับทำ Post - production มีไม่เพียงพอ, ขาดบุคลากรที่จะทำงานให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐาน, ระยะเวลาในการทำ Post - production มีไม่เพียงพอ

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญกับปัญหาคล้ายคลึงกันต่างกันที่ความสำคัญอันดับแรกๆที่ผู้อำนวยการสร้างให้ความสำคัญกับการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ แต่กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ให้ความสำคัญกับงบประมาณ

ในประเด็นของการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ไทยนั้น ข้อเท็จจริงประการหนึ่ง คือ กฎหมายต่าง ๆ ที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยนั้นมีมานานแล้วและไม่เคยมีการแก้ไขให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน นำสิ่งที่เป็นกฎหมายดั้งเดิมมาใช้บังคับกับสิ่งที่เป็นปัจจุบันจึงทำให้เกิดความแตกต่างในด้านความคิด และการปฏิบัติ สิ่งสำคัญ คือ กฎหมายการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ที่ยังใช้ข้อกำหนดเดิมทำให้เป็นการจำกัดกรอบในการสร้างแนวคิดใหม่ ๆ การสร้างภาพยนตร์ต้องคำนึงถึงข้อกำหนดที่ควบคุม เพราะเมื่อสร้างไปแล้วอาจจะเป็นการลงทุนโดยสูญเปล่าถ้าหากไม่ผ่านการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเนื้อหาของภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับด้านลบของนักการเมือง ตำรวจ พระภิกษุ ที่ผู้ผลิตภาพยนตร์จะไม่แตะต้อง ขณะเดียวกันภาครัฐไม่พยายามแก้ไขปัญหาล่าช้าเพราะทัศนคติที่ยังไม่ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ไทยจึงก่อให้เกิดการละเลยไปมุ่งในการแก้ปัญหาคือแก้กฎหมายในด้านอื่น เป็นส่วนใหญ่

ปัญหาในด้านบุคลากรที่เป็นผู้ที่ทำเทคนิคขาดประสบการณ์ อาจจะทำให้ทำงานไม่ได้มาตรฐานและทำงานเทียบเท่ากับต่างประเทศไม่ได้ นั่น เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เป็นปัญหาภายหลังการถ่ายทำ เพราะประการสำคัญภาพยนตร์ไทยที่ผลิตออกสู่ตลาดมีไม่มากพอ อุปกรณ์ หรือเครื่องมือต่างๆ ยังทันสมัยไม่เท่ากับต่างประเทศ ประกอบกับค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์ต่าง ๆ มาใช้ในการผลิตภาพยนตร์ค่อนข้างสูง มีเพียงบางบริษัทที่สามารถซื้อได้จึงทำให้บุคลากรมีโอกาสเรียนรู้ได้น้อย แต่ปัจจุบันในประเทศไทยสามารถนำเข้ามาได้มากขึ้นและมีความทันสมัยใกล้เคียงกับต่างประเทศแต่ขาดความชำนาญของบุคลากรที่มีอยู่ ภาพยนตร์หลายเรื่องของไทยจึงนิยมไปทำเทคนิคยัง

ต่างประเทศเพื่อความเป็นสากลซึ่งส่งผลในเรื่องงบประมาณที่จะใช้ในการทำ Post - production ทั้งในด้านการตัดต่อ การพิมพ์ฟิล์ม การอัดเสียง หรือทำเทคนิคพิเศษและต้องเป็นไปตามที่นายทุนกำหนดในเรื่องของหมากำหนดวันเวลาในการฉาย หรือการขายสายหนังเข้ามาเกี่ยวข้อง ฉะนั้นผู้กำกับภาพยนตร์ หรือผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ที่ไม่สามารถควบคุมเวลาการผลิตให้เป็นไปตามกำหนดได้จึงมีปัญหา

ด้านการจัดฉายภาพยนตร์ยังไม่ได้รับการจัดการ ส่งเสริม หรือช่วยเหลือที่ดีพอ เพราะเจ้าของโรงมีส่วนในการกำหนดช่วงและระยะเวลาในการฉายภาพยนตร์ไทย ซึ่งเจ้าของภาพยนตร์จะไม่มีโอกาสเป็นผู้เลือกช่วงเทศกาล วันหยุด หรือวันที่จะมีผู้ชมเป็นจำนวนมาก ๆ หรือระยะเวลาที่ยาวนานในการฉาย และเมื่อไรก็ตามหากเจ้าของโรงฉายภาพยนตร์เห็นว่าภาพยนตร์ไม่สามารถทำรายได้ต่อไป หรือรายได้ลดลงจะต้องถูกถอดออกจากโปรแกรมการฉายโดยไม่มีสิทธิในการทำโฆษณาประชาสัมพันธ์เพื่อเพิ่มยอดคนดูอีกต่อไป ทำให้ต้องประสบกับการสูญเสียโอกาส แต่ถ้าหากภาพยนตร์เรื่องใดที่เจ้าของโรงภาพยนตร์เป็นผู้ผลิตก็จะได้รับการปฏิบัติในทางตรงกันข้าม นอกจากนี้การหักรายได้แบ่งกันในอัตราส่วน 40 ต่อ 60 เปอร์เซ็นต์ กล่าวคือ เจ้าของภาพยนตร์ได้รับ 40 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่เจ้าของโรงฉายภาพยนตร์ได้รับ 60 เปอร์เซ็นต์ จากรายได้ของการฉาย ซึ่งเจ้าของภาพยนตร์ส่วนใหญ่เห็นว่าขาดความยุติธรรม และต้องอยู่ในสภาวะจำยอม

ดังนั้นการดำเนินธุรกิจภาพยนตร์ไทยที่มีการผลิตภาพยนตร์และเป็นเจ้าของโรงฉายภาพยนตร์ในเวลาเดียวกัน จึงถูกกล่าวหาจากผู้กำกับภาพยนตร์และผู้ลงทุนสร้างที่ได้มีโรงฉายภาพยนตร์ว่าเป็นระบบผูกขาดในธุรกิจ เป็นผู้ทำลายอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย และเปิดโอกาสให้ภาพยนตร์ของ “ฮอลลีวูด” เข้ามายกบโอบผลประโยชน์และครอบงำทางด้านวัฒนธรรมกับคนไทยอีกด้วย

ปัญหาอื่น ๆ ที่ทั้งสองกลุ่มเห็นว่าเป็นปัญหา คือ การส่งเสริมการขาย ซึ่งโดยปกติแล้วภาพยนตร์ไทยจะส่งเสริมการขายโดยมุ่งเน้นผู้ชมในประเทศเป็นหลักด้วยการโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ หรือ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ ซึ่งเป็นการวางแผนการตลาดเฉพาะในประเทศเท่านั้น ต่างกับของฮอลลีวูดที่จะใช้การวางแผนการตลาด

ทั่วโลกตั้งแต่ก่อนการสร้างภาพยนตร์เพื่อกำหนดเป้าหมายในการขาย โดยบริษัทผู้แทนจำหน่ายที่จะมีอิทธิพลในการทำการตลาดเป็นหลัก ฉะนั้นภาพยนตร์ไทยจึงค่อนข้างจะเสี่ยงต่อรายได้ที่จะให้ได้ผลกำไรตามที่ต้องการ ซึ่งถ้าพิจารณาในด้านนี้แล้วการทำการตลาดต่างประเทศยังคงต้องมีการปรับปรุงวิธีการส่งเสริมการขายให้เป็นสากลอีกมาก

ข. ปัญหาด้านการตลาด

ด้านสาเหตุของปัญหาการตลาดที่จะมีขึ้นจากกรณีต่าง ๆ พบว่าทั้งผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ให้ความสำคัญกับปัญหาไม่เหมือนกัน ได้แก่

- คุณภาพของภาพยนตร์ ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญกับปัญหาไม่เหมือนกัน คือ
- ผู้อำนวยการสร้าง คิดว่าคุณภาพของภาพยนตร์ไม่เป็นปัญหา เพราะมีจุดมุ่งหมายในด้านการฉายภาพยนตร์เฉพาะภายในประเทศเท่านั้นและได้รับความสำเร็จไปส่วนหนึ่งแล้วจากการ “เดิน” ของสายหนัง กับเจ้าของโรงฉายภาพยนตร์ เนื่องจากผู้อำนวยการสร้างภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่จะเป็นผู้ให้ทุนในการสร้างด้วยซึ่งจำเป็นจะต้องมีการคำนวณรายได้ที่จะได้จากการสร้างภาพยนตร์ล่วงหน้าจากสายหนัง ถ้าหากภาพยนตร์มีคุณภาพก็จะสามารถนำออกไปฉายยังต่างประเทศได้ถือเป็นกำไรส่วนเกิน
 - ผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่าคุณภาพของภาพยนตร์เป็นปัญหามาก เพราะอยู่ในฐานะของผู้ควบคุมการผลิตภาพยนตร์ซึ่งต้องการผลิตภาพยนตร์ให้มีคุณภาพมากที่สุด แต่ก็ประสบกับปัญหาต่าง ๆ เช่น งบประมาณที่ถูกจำกัดไม่สามารถใช้ได้อย่างที่ต้องการ การถูกกำหนดกรอบทั้งในด้านบทภาพยนตร์ ดาราที่ใช้แสดง หรือฉากต่าง ๆ ที่จะใช้ในการผลิตที่จะต้องให้เป็นไปตามความต้องการของนายทุนหรือผู้อำนวยการสร้างจึงทำให้เกิดปัญหาในระดับมาก

กลยุทธ์ด้านการตลาด ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญกับปัญหาไม่เหมือนกัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คิดว่ากลยุทธ์ด้านการตลาดมีปัญหาน้อย เพราะเน้นการตลาดเฉพาะในเมืองไทยซึ่งส่วนหนึ่งได้ดำเนินการไปแล้ว โดยการประชาสัมพันธ์และโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ และจากการติดต่อซื้อจากสายหนังซึ่งสามารถประเมินว่าจะมีรายได้กลับคืนมาเท่าไรสามารถคาดการณ์ถึงการลงทุนในการผลิตภาพยนตร์แต่ละเรื่องได้จึงให้ความสำคัญกับกลยุทธ์ด้านการตลาดน้อย หรือคิดว่ายังไม่จำเป็น
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่ามีปัญหามาก เพราะต้องการให้มีผู้ชมมาก การใช้กลยุทธ์ด้านการตลาดเมื่อนำภาพยนตร์ออกฉายอาจประสบความสำเร็จมากที่สุด ซึ่งในปัจจุบันสิ่งสำคัญที่จะเป็นตัวกำหนด คือ กลยุทธ์ด้านการตลาด ถ้าใช้ได้ถูกต้องจะสามารถทำให้ภาพยนตร์ประสบความสำเร็จและตัวผู้กำกับภาพยนตร์จะได้ชื่อเสียงในการกำกับด้วย

การแบ่งส่วนการตลาด ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญไม่เหมือนกัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คิดว่าการแบ่งส่วนการตลาดมีปัญหาน้อย เพราะการผลิตเมื่อเน้นตลาดภาพยนตร์ภายในประเทศเป็นหลัก และคู่แข่งชั้นนั้นเป็นภาพยนตร์ต่างบริษัทที่ผลิตสำหรับตลาดคนดูภายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีการแข่งขันกันมากเพื่อแบ่งส่วนการตลาดเพราะภาพยนตร์ที่นำออกฉายปัจจุบันมีจำนวนน้อยจึงไม่ค่อยมีช่วงเวลาที่ตรงกันมากนัก ดังนั้นคู่แข่งสำคัญ คือ ภาพยนตร์ต่างประเทศที่ออกฉายในช่วงระยะเวลาเดียวกันจะมีโอกาสมากกว่าภาพยนตร์ไทยในเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่าการแบ่งส่วนการตลาดมีปัญหามาก เพราะมองถึงหลักในด้านการตลาดที่จะต้องแข่งขันกับภาพยนตร์ต่างประเทศที่ฉายพร้อมกันเนื่องจากมีจำนวนมากกว่าภาพยนตร์ไทย และเจ้าของโรงภาพยนตร์มักจะให้โอกาสมากกว่าภาพยนตร์ไทยด้วยกันในด้านระยะเวลาและ

ช่วงเวลาการฉาย ส่วนการแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ในต่างประเทศนั้นมีความสำคัญแต่เป็นไปได้ยาก

การเลือกตลาด ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญไม่เหมือนกัน คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คิดว่าการเลือกตลาดมีปัญหาปานกลาง โดยให้ความสำคัญพอสมควรเพราะการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องจะต้องพิจารณาถึงความนิยมในขณะนั้นของตลาดว่าเป็นอย่างไรภาพยนตร์ลักษณะใดเป็นที่สนใจของผู้ชม และจะฉายในภูมิภาคใดเป็นหลักซึ่งก็ขึ้นอยู่กับสายหนังว่าจะให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ประเภทไหน ใครเป็นดารานำแสดง
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คิดว่าการเลือกตลาดมีปัญหามาก เพราะมองถึงหลักการสร้างภาพยนตร์ต้องตรงกับตลาดที่ต้องการ แต่ในทางปฏิบัติผู้กำกับภาพยนตร์ก็มีได้คำนึงถึงตลาดตามที่ตัวเองคิดว่าเป็นปัญหา เพราะตนมิได้มีส่วนในการตัดสินใจเรื่องการตลาด ทั้งนี้ไม่รวมถึงตลาดในต่างประเทศที่จะต้องให้ความสำคัญมากถ้าจะมีการส่งภาพยนตร์ไทยเพื่อไปขายยังต่างประเทศ

ด้านแนวคิดที่จะทำให้ภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพดีขึ้น ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง คือ งบประมาณในการสร้างจะต้องเหมาะสมกับงาน บุคลากร และมีมาตรฐาน, มีระบบการตลาดที่ดี, มีความใส่ใจในการสร้างภาพยนตร์
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ คือ บทภาพยนตร์ต้องดี มีเนื้อหาสาระน่าสนใจ, เงินทุนที่จ้างบุคลากรต้องมีพร้อม, ควรแก้ไขระบบการเซ็นเซอร์

ทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดที่ไม่เหมือนกันโดยกลุ่มผู้อำนวยการสร้างเน้นที่การสร้างภาพยนตร์ที่เหมาะสมทั้งทุน ความใส่ใจ และการตลาด ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์เน้นที่เนื้อหา ทุน และการตรวจพิจารณา ซึ่งการที่จะผลิตภาพยนตร์ไทยให้ดีขึ้นนั้น ทุนใน

การสร้างเป็นสิ่งที่สำคัญเพราะสามารถจะทำให้การดำเนินการผลิตเป็นไปได้อย่างเต็มที่และไม่มีข้อจำกัด เช่น บทภาพยนตร์สามารถจะใช้งบประมาณที่สูงเพื่อจ้างผู้ที่มีความสามารถในการเขียนบทให้เหมาะสมได้ หรือการทำเทคนิคพิเศษ หรือการจ้างดาราที่มีความสามารถเหมาะสมกับบทภาพยนตร์ และจะทำให้มีระบบการผลิตที่ดีในทุกขั้นตอนซึ่งเป็นเรื่องที่ยากจะจะมีปัญหาในบริษัทผลิตภาพยนตร์ไทยที่มีทุนค่อนข้างจำกัด จึงต้องจำกัดการใช้งบประมาณให้เพียงพอในทุก ๆ ด้าน บางครั้งจึงเป็นเหตุทำให้ไม่สามารถจะผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพที่ดีได้

ระบบการตลาดที่ดี เป็นส่วนสำคัญที่ภาพยนตร์ไทยยังขาดอยู่มาก การตลาดหลักจะขึ้นอยู่กับการสร้างกระแสทางการตลาด ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์ส่วนตัว การเก็งกำไร และการคาดคะเน รวมทั้งการส่งเสริมการขายแบบพื้นฐานโดยการโฆษณาในสื่อชนิดต่าง ๆ ขาดการใช้หลักการวางแผนด้านการตลาดที่ครบถ้วนตามกระบวนการตลาดที่ดีซึ่งอาจจะต้องใช้นักการตลาด หรือผู้จัดจำหน่ายที่มีความรู้ความสามารถแท้จริง ซึ่งจะประสบความสำเร็จในด้านการขาย ระบบการเซ็นเซอร์จะต้องมีการแก้ไขให้ทันสมัยหรือยกเลิกเพราะไม่เหมาะสมกับปัจจุบันและเป็นการจำกัดกรอบความคิดในการสร้างภาพยนตร์ กฎหมายนี้ใช้มานานเกินไปไม่เหมาะสม รวมทั้งผู้ที่พิจารณาภาพยนตร์ยังเป็นผู้ที่มีความหลายหลายอาชีพ ไม่อยู่ในกลุ่มที่มีความรู้เพียงพอและเข้าใจเกี่ยวกับภาพยนตร์ จึงทำให้การตัดสินใจว่าภาพยนตร์เรื่องใดมีความเหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่มีมาตรฐานควรมีการเปลี่ยนแปลงระบบของการเซ็นเซอร์ ซึ่งภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศมีการเลือกปฏิบัติในการตรวจพิจารณาด้วยเหตุผล ความแตกต่างของสังคมและวัฒนธรรม นอกจากนี้ควรพิจารณาถึงเหตุผลของเนื้อหาทั้งหมดของภาพยนตร์ มิใช่ในแต่ละประเด็นของเรื่อง เพราะภาพยนตร์เป็นการนำเสนอสาเหตุของความขัดแย้งและผลที่ได้รับเป็นเรื่องปรุ้งแต่งให้ความบันเทิง และสะท้อนให้เห็นปัญหาของสังคมเพื่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้อง

ส่วนการสร้างภาพยนตร์ควรจะเน้นแนวที่เป็นสากลเพื่อให้เป็นสื่อที่สามารถเข้าใจได้กับทุกกลุ่มชาวต่างชาติ เนื่องจากแต่ละชาติจะมีลักษณะเฉพาะตนที่มีความเข้าใจตามลักษณะทางสังคม ถ้าเรามุ่งเฉพาะเรื่องที่เราเข้าใจอย่างเดียวจะผลิตภาพยนตร์

เพื่อขายต่างประเทศได้ยาก โดยเฉพาะการผลิตภาพยนตร์ไทยที่ผ่านมาจะมีลักษณะที่
รับรู้ได้เฉพาะในกลุ่มของคนไทย การนำเสนอที่ดีควรจะเป็นเรื่อง que ทุกคนรู้จัก เช่น
เดียวกับภาพยนตร์ของฮอลลีวู้ดทำ ประกอบกับการนำผู้สร้างภาพยนตร์ชาวต่าง
ประเทศเข้ามาร่วมสร้างด้วยจะทำให้แนวคิดกว้างขวางขึ้นไม่จำกัดกรอบ เพราะผู้สร้าง
ชาวต่างประเทศย่อมจะมีประสบการณ์ใหม่ ๆ เพื่อช่วยให้เป็นสากลขึ้น

ผู้สร้างภาพยนตร์ควรจะร่วมมือกันเพื่อเป็นการสร้างความแข็งแกร่งให้กับกลุ่ม
อาชีพเดียวกัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งจะก่อให้เกิด
ประโยชน์ในการพัฒนาวิชาชีพอย่างมาก แต่ลักษณะเฉพาะของคนไทย คือ ชอบ
ทำงานคนเดียว ไม่ชอบมีความคิดเห็นหลากหลายและให้การยอมรับผู้อื่นยาก มีการ
แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นสูง ถ้ามีเรื่องผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องจะทำให้มีการเปลี่ยน
ความคิดหรือการกระทำได้ง่ายซึ่งจะทำให้การรวมกลุ่มทำงานไม่ค่อยประสบความสำเร็จ

กลุ่มสื่อมวลชน หรือนักวิชาการจะเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันด้านการยอมรับ
ภาพยนตร์ไทยได้ เพราะเป็นผู้นำทางด้านความคิดที่สำคัญ เนื่องจากในสังคมยึดว่า
เป็นผู้มีความรู้สูง และมีโอกาสที่เผยแพร่ความคิดเห็นออกสู่สังคมได้มาก ฉะนั้นถ้า
บุคคลทั้งสองกลุ่มนี้เข้ามามีบทบาทในการชี้้นำให้เกิดการยอมรับภาพยนตร์ไทยก็จะทำ
ได้ไม่ยาก ขณะเดียวกันภาพยนตร์ไทยจะต้องมีการปรับเปลี่ยนตัวเองให้ใกล้เคียงกับ
ต่างประเทศด้วย มิฉะนั้นการผลักดันจะเหมือนเป็นการยกย่องเกินความเป็นจริง เนื่อง
จากผู้ชมส่วนใหญ่มีโอกาที่จะได้ชมภาพยนตร์ต่างประเทศจำนวนมากและสามารถ
เปรียบเทียบได้ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นการก่อให้เกิดการยอมรับต้องทำควบคู่พร้อม ๆ
กันหลายด้านจึงจะสามารถยกระดับภาพยนตร์ไทยให้ดีขึ้นตามที่ต้องการได้

ด้านกลยุทธ์การตลาดที่สำคัญ ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 2 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างให้ความสำคัญกับการรวมกำลังกันทำตลาดภาพยนตร์ไทยเป็นอันดับแรก อันดับที่สอง คือ การแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความสำคัญกับการจัดการที่แข็งแกร่งเป็นอันดับแรก อันดับที่สอง คือ การแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศและการวิจัยและพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญไม่เหมือนกัน เพราะอยู่คนละบทบาทหน้าที่ สำหรับผู้อำนวยการสร้างนั้นมองถึงการที่จะทำให้มีการสร้างการรวมกลุ่มของผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อสร้างตลาดให้มีความเข้มแข็งซึ่งเป็นสิ่งที่กลุ่มพิจารณาว่าควรจะมี ความเข้มแข็งภายในตนเองก่อนที่จะออกไปแข่งขันกับต่างประเทศเพื่อความมั่นคงในกลุ่มผู้สร้างด้วยกัน ส่วนกลุ่มผู้กำกับจะเน้นในวิธีการจัดการ หรือระบบการดำเนินงานที่มีความเข้มแข็ง มีระบบการทำงานที่ดีในการสร้างกลยุทธ์ทางการตลาด แต่ทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดในอันดับที่รองลงมาเหมือนกันว่าสามารถแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศได้เนื่องจากคู่แข่งที่สำคัญ คือ ภาพยนตร์ของอเมริกาหรือภาพยนตร์จีนที่ครองตลาดอยู่จำนวนมาก การเข้าไปเปิดตลาดภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศจึงเป็นเรื่องค่อนข้างยาก นอกจากจะมีการปรับเปลี่ยนองค์ประกอบต่าง ๆ ของการตลาดให้เหมาะสมที่สามารถเข้าแข่งขันได้ รวมถึงต้องมีการจัดการที่แข็งแกร่ง คือ มีระบบการบริหารจัดการระบบการทำงานด้านต่าง ๆ ที่จะส่งเสริมให้มีการผลิต การจัดจำหน่ายและการตลาดที่ดีเพียงพอจึงจะสามารถเป็นคู่แข่งกับตลาดภาพยนตร์ของต่างประเทศได้ โดยเฉพาะต้องมีการวิจัยและพัฒนาที่มีประสิทธิภาพในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อจะเป็นฐานข้อมูลที่น่ามาศึกษาจัดระบบการตลาดให้ถูกต้องตรงกับภูมิภาคต่าง ๆ ของโลกในการนำภาพยนตร์ไทยไปเปิดตลาด เช่น รสนิยมของคนดู ลักษณะของภาพยนตร์ที่จะฉาย หรือการผลิตที่มีประสิทธิภาพตรงกับความต้องการของคนดูต่างประเทศ

การเข้าไปแบ่งส่วนตลาดในต่างประเทศของภาพยนตร์ไทย ทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดที่ไม่เหมือนกันในภูมิภาคต่าง ๆ ที่จะเป็นจุดขายภาพยนตร์ไทยที่สำคัญเพราะในตลาดประเทศต่าง ๆ ก็ย่อมจะมีภาพยนตร์ของตนเองรองรับอยู่แล้วจึงต้องมีการปรับลักษณะและวิธีการของภาพยนตร์ให้เหมาะสมในแต่ละภูมิภาคโดยเน้นภูมิภาคที่สำคัญ 3 ภูมิภาค คือ

ตลาดยุโรป ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความสำคัญ คือ ควรจะให้ภาพยนตร์ไทยผ่านการยอมรับจากการประกวดภาพยนตร์ของต่างประเทศ, ให้ฮอลลีวูดเป็นผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทย, สร้างภาพยนตร์แนวโรแมนติก อีโรติก และคนตรี
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ให้ความสำคัญ คือ การสร้างภาพยนตร์ในแนววัฒนธรรม ปัญหาสังคมต่าง ๆ ของไทยโดยเน้นเนื้อหาสาระที่เด่น, สร้างภาพยนตร์ที่มีแนวคิดใหม่ ๆ มีความเป็นสากล, ให้มีการจัดจำหน่ายโดยบริษัทของต่างประเทศ

แนวคิดของทั้งสองกลุ่มจะให้ความสำคัญไม่เหมือนกันโดยกลุ่มผู้อำนวยการสร้างจะเน้นความสำคัญอันดับแรก คือ การให้ได้รับการยอมรับจากการประกวดภาพยนตร์ของต่างประเทศ ส่วนกลุ่มผู้กำกับ จะเน้นรูปแบบการสร้างภาพยนตร์และเนื้อหาสาระของภาพยนตร์ สิ่งที่เหมือนกัน คือ การให้บริษัทต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นฮอลลีวูดหรือบริษัทอื่น ๆ เป็นผู้ดำเนินการจัดจำหน่ายเพราะเชื่อว่าจะมีประสบการณ์ในด้านการตลาดมากกว่าคนไทย มีระบบการตลาดที่ดี ทันสมัยถูกต้องหลักข้อเท็จจริงของตลาดในยุโรป กรณีอื่น ๆ ได้แก่ นำชาวต่างประเทศให้เข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างภาพยนตร์เพื่อให้เป็นผู้อ้างอิงที่จะทำให้มองเห็นว่ามีความเป็นนานาชาติ ส่วนแนวการสร้างภาพยนตร์ จะต้องสร้างภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาสาระที่เด่น แนววัฒนธรรม ปัญหาสังคมต่าง ๆ ของไทย, เนื้อเรื่องที่เป็นแนวสากลไม่ใช่ความป็นไทยมากเกินไป

ตลาดอเมริกา ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง มีความคิดว่า มีโอกาสเป็นไปได้ยาก, ภาพยนตร์ไทยควรให้ผ่านการยอมรับจากยุโรปก่อน และ ควรสร้างภาพยนตร์ที่เป็นแนวสากล ไม่ใช่เป็นลักษณะความเป็นไทยมากเกินไป
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ มีความคิดว่า ควรสร้างภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาสาระในด้านวัฒนธรรม ปัญหาสังคมต่าง ๆ ของไทย, สร้างภาพยนตร์ที่มีแนวเป็นตัวของเราเอง, และ ผ่านการจัดจำหน่ายจากบริษัทต่างชาติ หรืออิงกับฮอลลีวูด

ทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดไม่เหมือนกัน โดยผู้อำนวยการสร้างคิดว่าเป็นไปได้ยากในตลาดอเมริกา แต่ผู้กำกับเน้นในการสร้างภาพยนตร์ แต่สิ่งที่เหมือนกัน คือ การที่ต้องให้ต่างประเทศยอมรับทั้งในรูปแบบภาพยนตร์และการจัดจำหน่ายเพื่อที่จะมีโอกาสมากขึ้นในการสร้างความเชื่อถือให้กับภาพยนตร์ไทย เพราะถ้าประเทศในยุโรปสามารถยอมรับภาพยนตร์จากประเทศไทยได้ก็จะเป็นการประกันถึงคุณภาพของภาพยนตร์ไทยว่าสร้างได้อย่างมีมาตรฐานพอสมควร, แนวการสร้างภาพยนตร์ที่จะไปเปิดตลาดในอเมริกาจะต้องมีแนวคิดเป็นสากลสามารถรับรู้ และเข้าใจได้โดยพื้นฐานความรู้และทัศนคติของคนอเมริกา ควรจะเน้นด้านวัฒนธรรมของไทยและปัญหาสังคมของไทยที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน, ภาพยนตร์จะต้องมีเนื้อหาที่มีสาระที่เด่นชัดมากกว่าความบันเทิงทั่วไป มีแนวคิดของภาพยนตร์ที่เป็นของตัวเองไม่ควรมีการลอกเลียนแบบภาพยนตร์ของชาติใด ๆ เพื่อให้เห็นถึงความรู้ความสามารถของผู้สร้างคนไทยในการผลิตภาพยนตร์ สิ่งสำคัญอีกประการ คือ การจัดจำหน่ายควรดำเนินการโดยบริษัทของต่างชาติเพราะมีความกว้างขวางในธุรกิจภาพยนตร์ และการตลาดมากกว่าคนไทย

ตลาดเอเชีย ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ให้ความสำคัญ คือ การร่วมมือกันในการสร้างภาพยนตร์กับต่างประเทศในลักษณะร่วมทุน, การเข้าไปเป็นเจ้าของบริษัทใน

ต่างประเทศ, และ สร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพที่ดีมีแนวสะท้อนสังคมและมี
ความเป็นไทย

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ให้ความสำคัญกับ การร่วมมือกับต่างประเทศในการ
สร้างภาพยนตร์, สร้างภาพยนตร์โดยเน้นวัฒนธรรมไทย ความเป็นตัวของ
เราเอง และ นำเสนอสิ่งที่เป็นสากลหรือสิ่งที่มีความคล้ายคลึงกัน

ทั้งสองกลุ่มจะให้ความสำคัญในตลาดเอเชียเหมือนกันในอันดับแรก คือ จะ
ต้องมีการร่วมมือกันระหว่างผู้สร้างของประเทศต่าง ๆ ในลักษณะร่วมทุนเพื่อให้มี
ลักษณะที่เป็นจุดขายที่ไม่เฉพาะเจาะจงว่าเป็นภาพยนตร์ของไทยประเทศเดียวเพราะ
ภาพยนตร์ที่สร้างจะต้องขายยังประเทศต่าง ๆ และจะได้รับความเชื่อถือจากผู้ดูมากกว่า
ควรสร้างภาพยนตร์ที่มีแนวเนื้อหาเป็นสากลเพราะจะสามารถสื่อให้ผู้ชมที่เป็นคนต่าง
ประเทศเข้าใจได้ง่าย ต้องมีคุณภาพในการสร้างที่ดีรวมถึงมีความเป็นเอกลักษณ์ของ
ตัวเองไม่ควรจะเป็นการเลียนแบบแนวคิดของชาติอื่นเพราะจะแสดงถึงความสามารถ
ในการสร้างภาพยนตร์, ถ้าจะมีแนวการสร้างภาพยนตร์ที่แสดงความเป็นไทย ควรเป็น
ภาพยนตร์ที่อิงประวัติศาสตร์ สะท้อนสิ่งที่เป็นไปในสังคม หรือนำเสนอความสัมพันธ์
ระหว่างไทยกับประเทศต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและสามารถเข้าใจได้ง่าย , ต้องมีการจัดเทศ
กาลภาพยนตร์เพื่อให้มีการแลกเปลี่ยนกับภาพยนตร์ของประเทศต่าง ๆ ในเอเชียอันจะ
เป็นการสื่อให้ประเทศอื่น ๆ ได้รู้จักภาพยนตร์ไทย และก่อให้เกิดการพิจารณาที่จะมี
การซื้อขายกันมากขึ้น

การแบ่งส่วนตลาดในต่างประเทศ ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญมากที่สุดกับการ
แบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์เป็นสิ่งแรก เพราะกลุ่มประเทศแต่ละกลุ่มมีความต้องการ
ในการชมภาพยนตร์ไม่เหมือนกัน กลุ่มยุโรปต้องการลักษณะของภาพยนตร์แบบหนึ่ง
ขณะที่กลุ่มเอเชียอาจมีความต้องการไม่เหมือนกันเช่นเดียวกับอเมริกา สิ่งสำคัญคือ
ลักษณะของประเทศที่แตกต่างกันต้องผลิตภาพยนตร์ที่มีความแตกต่างกันเพื่อไปเปิด
ตลาดได้ถูกต้อง ความสำคัญอันดับที่สอง คือ การแบ่งส่วนการตลาดเชิงประชากร ซึ่ง
ต้องพิจารณาถึงความหนาแน่นของกลุ่มผู้ชมที่จะนำภาพยนตร์ไปฉาย เช่น การเน้น

ภาพยนตร์ที่มีคนเอเชียอยู่มากในประเทศต่าง ๆ การผลิตภาพยนตร์ที่ไปฉายให้คนเอเชียดูก็จะมีโอกาสเปิดตลาดได้ง่าย หรือ ผลิตภาพยนตร์ที่ตรงกับความชอบของกลุ่มผู้ชมส่วนใหญ่ที่อยู่ร่วมกันไม่ว่าจะเป็นชาติอะไรก็ตามจะทำให้ประสบความสำเร็จมากกว่า ส่วนการแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคลมีความสำคัญเป็นอันดับสาม เพราะการผลิตให้กับคนที่มีลักษณะนิสัยที่มีความคล้ายคลึงกันไม่ว่าจะเป็นความชอบทัศนคติ ความนิยม หรือสิ่งที่ขัดแย้ง ก็จะทำให้เกิดความสนใจร่วมกันได้

ด้านการเลือกตลาด ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญมากที่สุดกับการเลือกตลาดตามขนาดของตลาด เนื่องจากตลาดที่มีขนาดใหญ่โอกาสได้รับความสนใจจากกลุ่มผู้ชมภาพยนตร์จะมีมาก ถ้าพื้นที่ที่นำภาพยนตร์ไปฉายมีกว้างขวางมากก็ย่อมได้เปรียบเช่นเดียวกับภาพยนตร์ของฮอลลีวูดที่ส่งไปฉายทั่วโลกทำให้ตลาดผู้ชมมีขนาดใหญ่มากและมักประสบความสำเร็จในการทำรายได้ อันดับที่สอง คือ ความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน เนื่องจากการเลือกตลาดที่ฉายต้องคำนึงถึงคู่แข่งชั้น ของภาพยนตร์ไทยว่าตลาดแต่ละแห่งนิยมชมภาพยนตร์ของกลุ่มประเทศใดมาก หรือชอบแนวภาพยนตร์แบบอะไร เช่น ถ้าฉายในตลาดภาพยนตร์ยุโรปซึ่งชอบแนวภาพยนตร์ที่เป็น การสะท้อนสังคมหรือแนวปรัชญา เราก็ควรส่งภาพยนตร์แนวนั้นไปฉาย หรือบางประเทศนิยมชมภาพยนตร์จีนและมีบทบู๊มาก ก็ควรส่งภาพยนตร์ประเภทนี้ไปเป็นหลัก จึงจะมีโอกาสเปิดตลาดได้ อันดับที่สาม คือ กำไรและต้นทุนในการทำธุรกิจเป็นสิ่งที่ คำนึงต่อมาเนื่องจากถ้าแข่งขันกับภาพยนตร์ที่มีต้นทุนสูงมาก ๆ โอกาสของภาพยนตร์ ไทยจะมีน้อยกว่าเนื่องจากส่วนใหญ่ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยมีข้อจำกัดในเรื่องทุนการ สร้าง ฉะนั้นประเทศที่ส่งภาพยนตร์ไปฉายต้องดูคู่แข่งชั้นที่มีลักษณะการลงทุนในการ สร้างภาพยนตร์ที่ใกล้เคียงกัน เช่น กลุ่มประเทศในเอเชียทั้งหลายจึงอาจมีโอกาสมำ กำไรได้แต่ถ้าเทียบกับภาพยนตร์ที่ใช้เทคนิคในการสร้างมากและลงทุนสูงโอกาสที่ ภาพยนตร์ไทยเสียเปรียบจะมีมาก

ค. ปัญหาในด้านการดำเนินธุรกิจส่งออกด้านภาพยนตร์

ด้านปัญหา อุปสรรคในการส่งออกนั้น ทั้งสองกลุ่มมีประสบการณ์ คือ

ผู้อำนวยการสร้างที่เคยเกี่ยวข้องกับการส่งออกประมาณร้อยละ 60 และส่วนใหญ่ในกลุ่มที่เคยเกี่ยวข้องคิดว่าไม่มีปัญหา เพราะการจัดการในด้านธุรกิจการส่งออกนั้นจะใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวกับผู้รู้จักในต่างประเทศเป็นผู้ที่ติดต่อด้วย หรือฝ่ายต่างประเทศเป็นผู้ติดต่อกับบริษัทสร้างภาพยนตร์ด้วยตนเอง ฉะนั้นการทำธุรกิจด้านนี้จึงไม่ค่อยมีปัญหา แต่ลักษณะการส่งภาพยนตร์ไปต่างประเทศจะไม่มีลักษณะการทำธุรกิจที่เป็นรูปแบบในเชิงการตลาดโดยสมบูรณ์เนื่องจากยังไม่ค่อยให้ความสำคัญกับตลาดต่างประเทศมากนัก เพียงแต่ภาพยนตร์ไทยเรื่องใดที่มีชื่อเสียงก็อาจจะนำไปฉายโชว์ในงานเทศกาลที่จัดขึ้นบางแห่งเท่านั้น

ผู้กำกับภาพยนตร์ จำนวนถึงร้อยละ 90 ไม่เคยเกี่ยวข้องกับการส่งออกภาพยนตร์ไปฉายในต่างประเทศ เพราะคิดว่าอยู่นอกเหนือกรอบการทำงาน ไม่ใช่เรื่องที่จะเป็นหน้าที่ในการดำเนินการ ส่วนผู้ที่เกี่ยวข้องประมาณร้อยละ 10 ส่วนใหญ่คิดว่ามีปัญหามากในด้านการจัดการ เพราะการนำภาพยนตร์ออกไปยังต่างประเทศ ส่วนมากเป็นภาพยนตร์ที่ตนเองกำกับและมีชื่อเสียงภายในประเทศเมื่อไม่เคยชินกับระบบการติดต่อต่าง ๆ ของราชการและระบบการทำธุรกิจของต่างประเทศจึงทำให้เกิดปัญหาในด้านการจัดการ ส่วนปัญหาอื่น ๆ ได้แก่ คุณภาพของภาพยนตร์ที่คิดว่ายังไม่ดีพอที่จะส่งไปฉายยังต่างประเทศ การยอมรับภาพยนตร์ไทยของชาวต่างชาติยังมีน้อย การเซ็นเซอร์ของภาพยนตร์ไทยที่เข้มงวดเกินไป และไม่มีคนรู้จักภาพยนตร์ไทย

การจัดการเพื่อการส่งออกที่ดี ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง เห็นว่า ต้องมีการจัดตั้งเป็นสมาคม หรือมีศูนย์กลางในการดำเนินการเนื่องจากมีค่าใช้จ่ายมาก, ควรให้องค์กรเอกชนเป็นผู้ดำเนินการ, ให้องค์กรของราชการช่วยในการผลักดันการส่งออก

- ผู้กำกับภาพยนตร์ เห็นว่า ต้องมีตัวแทนที่ชัดเจนในการดำเนินการอาจเป็นชาวไทยหรือชาวต่างประเทศก็ได้, ภาครัฐต้องให้การสนับสนุนทั้งในด้านการหาบุคลากรที่มีความชำนาญ รวมทั้งมีความใส่ใจในด้านตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศ, ต้องมีการศึกษาการตลาดที่ดีพอเพื่อให้มีทางเลือก

ทั้งสองกลุ่มจะให้ความสำคัญในอันดับแรกคล้ายกัน คือ ต้องมีหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหรือเป็นตัวแทน เพื่อให้เป็นหน่วยงานหลักเพราะปัจจุบันในการทำธุรกิจเพื่อการส่งออกภาพยนตร์ไทยนั้นขาดผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนี้มาก ส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ในด้านการดำเนินการเพราะไม่ได้ให้ความสำคัญกับตลาดต่างประเทศมาก่อนการดำเนินการด้านนี้จึงมีน้อย ถ้ามีศูนย์กลางเป็นหน่วยงานหลักไม่ว่าโดยในรูปแบบสมาคมหรืออื่นใดก็ตามก็ให้ผู้ที่ส่งออกด้านภาพยนตร์ลดภาระความยุ่งยากไปได้มาก สิ่งสำคัญอีกประการ คือ ให้นำหน่วยงานของรัฐบาลช่วยในการผลักดันเพราะรัฐบาลมีหน่วยงานต่าง ๆ ในทุกประเทศทั่วโลกและมีบุคลากรพร้อมสรรพถ้าสามารถช่วยในด้านการผลักดันให้มีการเปิดตลาดในต่างประเทศเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยได้จะช่วยในการส่งออกได้มากเพราะหน่วยงานของรัฐในต่างประเทศย่อมมีความเชี่ยวชาญในประเทศนั้น ๆ สิ่งสำคัญอีกหลายประการที่มีส่วนช่วยให้มีการจัดการในด้านการส่งออกที่ดี คือ มีตัวแทนที่ชัดเจนในการดำเนินการอาจเป็นชาวไทยหรือชาวต่างประเทศก็ได้เพราะปัจจุบันถ้าภาพยนตร์ไทยเรื่องใดจะส่งไปยังต่างประเทศเจ้าของหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต้องดำเนินการเองโดยความสามารถส่วนตัว ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้สร้างภาพยนตร์ไทยมักไม่ค่อยมีความชำนาญในเรื่องนี้ การศึกษาตลาดที่ดีเป็นส่วนสำคัญเช่นกันเพราะจะสามารถประเมินได้ว่าภาพยนตร์ไทยเรื่องใดควรส่งไปที่ประเทศอะไรจึงจะมีโอกาสได้ผลประโยชน์มากที่สุด ควรมีระบบการประชาสัมพันธ์ที่ดีในด้านต่าง ๆ มีการสร้างภาพพจน์ที่เป็นจุดเด่นของภาพยนตร์ไทย และ ผู้สร้างภาพยนตร์ไทยควรมีการร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือกัน ในกระบวนการผลิตและการทำงานอย่างจริงจัง

การเลือกสรรภาพยนตร์เพื่อไปฉายยังต่างประเทศในเชิงธุรกิจที่ดี ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง เห็นว่า ควรศึกษาตลาดว่ามีความชอบเช่นไรทั้งในด้านภูมิภาคและผู้ชม, ต้องมีแนวคิด การนำเสนอที่เป็นสากล, ใช้การผลิตที่เป็นมาตรฐาน เป็นภาพยนตร์ที่มีความแปลกใหม่ด้านเนื้อเรื่อง มีความเป็นศิลปะสูง มีความเป็นไทย หลีกเลี่ยงข้อค้อยของไทย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ เห็นว่า ต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ เน้นวัฒนธรรมไทย สะท้อนปัญหาของสังคมไทย มีแนวคิดลึกซึ้ง มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่ต่างประเทศไม่มี, ภาพยนตร์ที่ผ่านการประกวดโดยมีคณะกรรมการที่มีคุณภาพคัดเลือก, ควรมีตัวแทนในการจัดจำหน่ายที่เข้ามามีบทบาทตั้งแต่เริ่มต้น

ทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดที่ไม่เหมือนกันในอันดับแรก โดยกลุ่มผู้อำนวยการสร้างเน้นความสำคัญที่การตลาด ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์เน้นที่ลักษณะของภาพยนตร์ซึ่งก็ตรงกับความสำคัญอันดับที่สองของกลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ในด้านความคิดที่ควรมีการศึกษาตลาดและกลุ่มผู้บริโภคเพราะจะสามารถนำภาพยนตร์ไทยไปฉายได้อย่างตรงตามความต้องการ ซึ่งการตลาดเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องมีการศึกษาให้ชัดเจนว่าควรผลิตภาพยนตร์แนวใดออกสู่ตลาด และกลุ่มผู้บริโภคในภูมิภาคต่าง ๆ นิยมภาพยนตร์แบบใด, การมีแนวคิดในการนำเสนอที่เป็นสากลเพื่อให้สามารถสื่อความหมายที่ทุกชาติทุกภาษาสามารถเข้าใจได้โดยรวมถ้าเราสร้างภาพยนตร์ที่ไม่มีใครรู้จักถึงที่มาที่ไปแล้วจะทำให้เข้าใจได้ยาก เพราะคนในแต่ละกลุ่มจะมีพื้นฐานความรู้และความคิดที่แตกต่างกัน ฉะนั้นแนวคิดที่ทุกคนรู้จักจะมีโอกาสได้รับความสนใจ, มีการผลิตที่เป็นมาตรฐานเพราะปัจจุบันการสร้างภาพยนตร์ได้พัฒนาไปในทุก ๆ ด้านทั้งแนวความคิดเทคโนโลยีในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะภาพยนตร์ในอเมริกามีการพัฒนาสูงมากถ้าภาพยนตร์ไทยไม่สามารถทำให้มีการสร้างที่เป็นมาตรฐานได้ จะยากต่อการเป็นคู่แข่งกับประเทศอื่น ๆ รวมทั้งแนวการสร้างภาพยนตร์ต้องมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวไม่ลอกเลียนแบบหรือนำความคิดของผู้อื่นมาทำจะทำให้เป็นผลเสียมากกว่าผลดี ภาพยนตร์ที่

นำเสนอส่วนหนึ่งต้องมีความแปลกใหม่ด้านเนื้อเรื่อง มีศิลปะในการถ่ายทอดสูงตามเนื้อหาของเรื่อง มีความเป็นไทยหรือบ่งบอกถึงวัฒนธรรมไทย หรือ สะท้อนปัญหาสังคมโดยหลีกเลี่ยงข้อด้อยของไทย, มีคณะกรรมการที่มีคุณภาพในการคัดเลือกภาพยนตร์ที่เหมาะสมไปสู่ตลาดต่างประเทศได้ เพราะปัจจุบันคณะกรรมการคณะต่าง ๆ ที่แต่งตั้งขึ้นจากหลากหลายสาขาอาชีพยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับความน่าเชื่อถือเนื่องจากส่วนมากยังยึดติดกับความคิดของตนเอง โดยไม่มีพื้นฐานที่ถูกต้องว่าภาพยนตร์เป็นศิลปะที่สามารถจะเป็นสินค้าไปแข่งขันและทำรายได้ให้กับประเทศได้ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์ต้องมีวิสัยทัศน์ในทุก ๆ ด้านที่เป็นกลางและมุ่งเน้นประโยชน์เพื่อวงการภาพยนตร์และประเทศไทย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่ดี ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง เห็นว่า ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตลาด พฤติกรรมผู้บริโภค, การผลิตภาพยนตร์, การพัฒนาเพื่อให้มีประสิทธิภาพสู่สากล
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ เห็นว่า ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการตลาด กลุ่มผู้บริโภคในภูมิภาคที่แตกต่างกัน, กระบวนการของภาครัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์, การผลิตภาพยนตร์ไทยที่มีคุณภาพ

ทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญอันดับแรกของการวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่ดีเหมือนกัน คือ เรื่องเกี่ยวกับการตลาด และกลุ่มผู้บริโภค แสดงให้เห็นว่าการตลาดเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับภาพยนตร์ไทยมาก เพราะเป็นส่วนสำคัญที่กำหนดได้ว่าควรนำภาพยนตร์ไทยไปฉายในลักษณะใด หรือภูมิภาคใดที่ได้ประโยชน์สูงสุด พฤติกรรมผู้บริโภคก็เป็นอีกส่วนที่ต้องมีการวิจัยเพื่อผลิตภาพยนตร์ให้ตรงตามความต้องการของผู้ชมในกลุ่มต่าง ๆ การผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาไปสู่สากลเป็นการศึกษาถึงปัญหา อุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในกระบวนการผลิตเพื่อให้รับรู้ปัญหาที่ถูกต้องเพื่อมีการแก้ไขให้มีประสิทธิภาพขึ้น กระบวนการของภาครัฐต่าง ๆ ในการส่งเสริม

เสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อศึกษาถึงการดำเนินงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของหน่วยงานของรัฐเพื่อให้รู้ถึงปัญหาต่าง ๆ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อเป็นการวางแนวทางในการปรับปรุงหรือแก้ไขได้ตรงจุด

ง. ปัญหาในด้านลักษณะทางวัฒนธรรมของการส่งออกภาพยนตร์ไทย

ทัศนคติของคนต่างชาติที่จะมีผลกระทบต่อคนไทย ทั้งสองกลุ่มให้ความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 60 เห็นว่า ไม่มีผลกระทบ เพราะภาพยนตร์ที่ส่งออกผู้ดูต่างประเทศต้องการดูในอีกมุมหนึ่งของสังคมไทยในด้านที่มีปัญหา, ภาพยนตร์เป็นภาษาสากล, คุณภาพของภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันดีกว่าเดิม ส่วนกลุ่มที่เห็นว่ามีผลกระทบร้อยละ 40 ด้วยเหตุผล คือ คนต่างชาติไม่ต้องการดูภาพยนตร์ไทย และมองว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่ด้อยกว่า
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 62.5 เห็นว่า ไม่มีผลกระทบ เพราะภาพยนตร์เป็นสิ่งบันเทิง และเป็นศิลปะที่ทุกคนสามารถเสพได้ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกออกจากสังคม, ภาพยนตร์ไทยเป็นสิ่งแปลกใหม่และมีเสน่ห์, ถ้ามีการผลิตที่ดีแล้วผู้ดูสามารถรับได้ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่ามีผลกระทบร้อยละ 37.5 ด้วยเหตุผล คือ เห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศด้อยพัฒนาทำให้คิดว่าภาพยนตร์ไทยไม่น่าจะมีคุณภาพที่ดี, ประเด็นของการนำเสนอไม่น่าสนใจทำให้คนดูต่างชาติไม่สนใจ, ประเทศไทยไม่เป็นที่รู้จักของคนต่างประเทศ

ทั้งสองกลุ่มเห็นเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ว่า ทัศนคติของคนต่างชาติไม่มีผลกระทบกับภาพยนตร์ไทย เพราะภาพยนตร์เป็นศิลปะสากลที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ เป็นการมองในทัศนคติที่ภาพยนตร์เป็นสื่อสากลที่ทุกชาติ ทุกภาษามีการผลิตและเป็นการบันเทิงชนิดหนึ่งคนทั่วไปรู้จักและใช้ประโยชน์ได้ ส่วนผลกระทบนั้นเนื่องมาจากคนต่างประเทศคิดว่าประเทศไทยเป็นประเทศด้อยพัฒนาและไม่เป็นที่รู้จักของประเทศ

ต่าง ๆ จึงไม่น่าผลิตภาพยนตร์ที่ดีได้ ข้อคิดเห็นนี้เป็นการมองอย่างใช้ทัศนคติของคนต่างประเทศที่เจริญกว่าโดยเฉพาะชาวตะวันตกที่มีการพัฒนาที่เหนือกว่าประเทศไทยหรือประเทศอื่น ๆ ที่ยังต้องพึ่งพาเทคโนโลยีและความช่วยเหลือด้านการเงินจากต่างประเทศทุกด้านและอาจได้เปรียบในด้านการค้าและการทำธุรกิจ การศึกษา ความเป็นอยู่ ก็อาจทำให้เกิดทัศนคตินี้ได้เพราะไม่ให้ความเชื่อถือในในฐานะที่เป็นผู้ด้อยกว่า เนื้อเรื่องของภาพยนตร์ไทยที่น่าเสนอไม่น่าสนใจเป็นการมองเปรียบเทียบกับภาพยนตร์ตะวันตกที่เข้ามาฉายในประเทศไทยและเปรียบเทียบกันว่าถ้าภาพยนตร์ในระดับที่มีการสร้างในปัจจุบันไปฉายยังต่างประเทศก็ยังคงมีการปรับปรุงเรื่องเนื้อหาอีกมาก ซึ่งการแก้ไขปัญหานี้ต้องให้รัฐบาลเป็นผู้แก้ภาพพจน์ของไทยเพราะเป็นองค์กรหลักที่สามารถเป็นผู้นำในด้านการแก้ไขได้ดีกว่าองค์กรอื่น ๆ โดยใช้ทรัพยากรและบุคลากรที่มีอยู่ได้เพราะมีความพร้อมกว่า โดยไม่มุ่งเน้นด้านธุรกิจจนเกินไปเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันกับคนทุกกลุ่ม ส่วนผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยต้องมีบทบาทในการร่วมมือกันระหว่างไทยและต่างประเทศให้เด่นชัดเพื่อนำความรู้ ความสามารถของต่างประเทศที่ได้มาเป็นสิ่งพัฒนาศักยภาพของผู้ผลิตภาพยนตร์ไทย

ภาษาไทยที่ใช้สื่อในภาพยนตร์ ทั้งสองกลุ่มให้ความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยความสะดวกสร้าง ร้อยละ 70 เห็นว่า ไม่มีผลกระทบ เพราะภาพยนตร์ไทยสามารถทำบรรยายอักษรต่างประเทศได้ ส่วนร้อยละ 30 เห็นว่ามีผลกระทบเพราะภาษาไทยไม่เป็นภาษาสากล, คนเข้าใจยากและไม่ต้องการอ่านบรรยายภาษาต่างประเทศ, การแปลอาจผิดพลาดได้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 87.5 เห็นว่า ไม่มีผลกระทบ เพราะคนต่างประเทศต้องการดูภาพยนตร์ที่เป็นลักษณะของแต่ละชาติ, ภาพยนตร์เป็นศิลปะและเป็นภาษาสากล, สามารถทำบรรยายอักษรภาษาต่างประเทศได้ ส่วนกลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ที่เห็นว่ามีผลกระทบ ร้อยละ 12.5 เพราะ ภาพ

ลักษณะของประเทศไทยเป็นประเทศที่ค้ำค้ำกว่าของเขาและภาษาไทยที่ใช้จะ
ทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง

ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่เห็นว่าภาษาไทยที่ใช้ในภาพยนตร์ไทย ไม่มีผลกระทบ
กับการส่งออกเพราะ ภาพยนตร์เป็นศิลปะและเป็นภาษาสากล คนทุกชาติทุกภาษา
สามารถเข้าใจได้แม้ว่าจะเป็นการพูดภาษาไทยในภาพยนตร์ก็ตาม สามารถบรรยายเป็น
ภาษาต่างประเทศได้จึงไม่น่าจะมีปัญหาในการสื่อความหมายให้กับคนชาติต่าง ๆ ได้
เข้าใจ ในประเด็นที่จะมีผลกระทบเพราะภาพลักษณ์ของไทยเป็นประเทศที่ค้ำค้ำกว่า
โดยเฉพาะในทัศนคติของชาติตะวันตกเพราะไทยยังอยู่ในกลุ่มของประเทศค้ำค้ำพัฒนา
ที่ต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากต่างประเทศอยู่เป็นจำนวนมาก และภาษาไทยไม่ใช่
ภาษาสากลทำให้ฟังไม่รู้เรื่องสำหรับคนต่างชาติทำให้มีปัญหาต่อความสนใจที่จะชม
ภาพยนตร์ไทยของชาวต่างประเทศ ไม่เหมือนกับภาษาอังกฤษซึ่งได้รับการยอมรับว่า
เป็นภาษากลางสำหรับทั่วโลกจึงไม่มีปัญหาต่อชาติต่าง ๆ ในการชมภาพยนตร์ ซึ่งใน
การแก้ปัญหานี้ก็นั้นควรจะผลิตภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อเรื่องเป็นสากลสามารถรับรู้
หรือได้รับความนิยมโดยทั่วไป เช่นนำเนื้อเรื่องมาดัดแปลงจากนวนิยายภาษาอังกฤษที่
มียอดขายสูงและให้บทพูดในภาพยนตร์หรือการบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งนักแสดง
ต้องมีความเข้าใจภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี หรือภาษาต่างชาติที่เรานำภาพยนตร์ไทยไป
ฉายเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ชมมากขึ้นเพื่อลดข้อแตกต่างระหว่างความเข้าใจด้าน
ภาษา

ความเป็นชาตินิยมของคนชาติอื่นเกี่ยวกับการยอมรับภาพยนตร์ไทย ทั้งสอง
กลุ่มให้ความสำคัญเรียงตามลำดับ 3 อันดับแรก คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 60 เห็นว่าไม่เป็นปัญหา เพราะ ภาพยนตร์มี
ความเป็นสากลและเป็นสื่อกลางได้, ถ้าสามารถสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพ
และเนื้อเรื่องสอดคล้องกับต่างประเทศได้ก็จะเป็นปัญหา ส่วนกลุ่มที่
เห็นว่าเป็นปัญหาร้อยละ 40 เพราะคิดว่าต่างประเทศมองว่าเรายังเป็น
ประเทศค้ำค้ำพัฒนาจึงยังไม่ให้การยอมรับ

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 75 เห็นว่าไม่เป็นปัญหา เพราะ ปัจจุบันโลกมีการติดต่อสื่อสารทั่วถึง ถ้าภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพก็สามารถยอมรับได้ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่าเป็นปัญหาร้อยละ 25 เพราะ ต่างประเทศมองไทยว่าเป็นประเทศโลกที่ 3 ในด้านภาพยนตร์จึงไม่ให้การยอมรับ, การไม่คุ้นเคยกับคารา, ประเทศไทยไม่ให้ความสำคัญกับการถ่ายทำของภาพยนตร์ต่างประเทศจึงถูกต่อต้าน

ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่เห็นว่าไม่เป็นปัญหา เพราะภาพยนตร์เป็นศิลปะมีความเป็นสากลสามารถสื่อถึงกันได้ และปัจจุบันโลกมีการติดต่อสื่อสารทั่วถึงถ้าสร้างภาพยนตร์ที่มีคุณภาพก็สามารถยอมรับได้ เนื่องจากการสร้างภาพยนตร์มีในทุกชาติทุกภาษาและถือว่าเป็นสื่อชนิดหนึ่งของคนทั่วไปในการถ่ายทอดความเป็นวัฒนธรรมของแต่ละชนชาติให้เผยแผ่ออกไปในทุกส่วนของโลกได้จึงไม่น่าจะมีปัญหา ฉะนั้นการให้ได้รับการยอมรับจึงมีความเป็นไปได้ที่ความเป็นชาตินิยมของแต่ละชนชาติจึงไม่น่ามีอิทธิพลต่อผู้ชม ในส่วนที่เป็นปัญหาเพราะต่างประเทศคิดว่าเรายังเป็นประเทศด้อยพัฒนาจึงยังไม่ให้การยอมรับ การไม่มีความคุ้นเคยกับคารา สิ่งนี้เป็นลักษณะทั่วไปซึ่งการแก้ปัญหานี้นั้นควรมีการสร้างภาพยนตร์ให้ต่อเนื่องเป็นอุตสาหกรรม และต้องมีการปรับปรุงคุณภาพให้ดีที่สุด ทำให้เป็นสากลและร่วมส่งประกวดในงานเทศกาลภาพยนตร์ต่างประเทศ

การยอมรับภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศ ทั้งสองกลุ่มให้ความเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 30 เห็นว่าไม่ยอมรับ เพราะภาพยนตร์ไทยยังมีไม่มากพอที่จะส่งออกไปขายยังต่างประเทศ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่ายอมรับได้ ร้อยละ 70 เพราะภาพยนตร์เป็นภาษาสากลและเป็นสื่อกลางได้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 33.3 เห็นว่าไม่ยอมรับ เพราะภาพยนตร์ไทยยังไม่เป็นที่น่าสนใจพอ และยังไม่มีการสร้างที่จริงจัง ๆ ไปขายยังต่างประเทศ ส่วนกลุ่มที่เห็นว่ายอมรับได้ร้อยละ 66.7 ด้วยเหตุผลเพราะถ้าสร้าง

ภาพยนตร์ที่ดีและมีคุณภาพจะได้รับการยอมรับได้, เทคโนโลยีทางการสื่อสารปัจจุบันมีอย่างทั่วถึงทำให้มีโอกาสรู้จักผลงานได้

ในส่วนที่ต่างประเทศไม่ยอมรับภาพยนตร์ไทยเพราะยังมีไม่มากพอที่จะส่งออกไปขายเนื่องจากการผลิตภาพยนตร์ไทยแต่ละปียังมีน้อยมากในปัจจุบัน ในช่วงหลาย ๆ ปีก่อนหน้านี้มีการผลิตมากพอสมควรแต่เป็นการเน้นการฉายในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ฉะนั้นการผลิตจึงไม่ได้มุ่งเน้นเพื่อตลาดต่างประเทศ อีกทั้งภาพยนตร์ไทยที่ผลิตได้นำสนใจหรือมีคุณภาพที่ดีมากพอที่จะส่งไปขายได้มีจำนวนน้อย ส่วนต่างประเทศที่ยอมรับภาพยนตร์ไทยได้เพราะภาพยนตร์เป็นภาษาสากลสามารถเป็นสื่อกลางได้ รวมทั้งการสื่อสารมีอย่างทั่วถึงจึงมีโอกาสที่ทำให้ต่างประเทศได้รู้จักผลงาน ในการแก้ปัญหาจะต้องทำให้ภาพยนตร์ไทยมีความเป็นสากลในทุก ๆ ด้านทั้งด้านเนื้อเรื่อง กระบวนการผลิต และด้านอื่น ๆ เพื่อสร้างชื่อเสียงและคุณภาพให้ติดตลาดต่างประเทศ ถึงสำคัญ คือ รัฐบาลต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคในการส่งภาพยนตร์ไทยไปขายยังต่างประเทศ

3. อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ก. ด้านนโยบายของรัฐ

นโยบายเกี่ยวกับการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จากการศึกษาพบว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 40 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 60 ทราบนโยบาย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 50 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 50 ทราบนโยบาย

จะเห็นได้ว่าทั้งผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับร้อยละ 47.1 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 52.9 ทราบนโยบาย ส่วนผู้ที่ทราบนโยบาย และคิดว่านโยบายเกี่ยวกับการส่งออกเป็นอุปสรรคสำหรับภาพยนตร์ไทยที่จะส่งไปขายต่างประเทศ เพราะคิดว่ารัฐบาล

ไม่มีการทำอย่างจริงจังและมีทัศนคติเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยว่ายังไม่มีความ
 ภาพเพียงพอที่จะส่งออกได้ทำให้ไม่ให้เกิดการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ อย่างแท้จริง,
 ปัญหาอีกประการ คือ หน่วยงานและบุคลากรของรัฐได้รับข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์
 ไทยที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงใช้ทัศนคติส่วนตัวตัดสินใจ, ไม่มีความรู้เกี่ยวกับภาพ
 ยนต์อย่างเพียงพอและไม่มีการให้ความช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง ทำเป็นครั้ง ๆ ตาม
 นโยบายเมื่อมีแรงผลักดันจากผู้มีอำนาจในวงการเมืองหรือข้าราชการ, มีการเซ็นเซอร์
 ภาพยนตร์ไทยมากเกินไปยึดถือตามกฎหมายที่ใช้้อย่างเคร่งครัดไม่ยืดหยุ่นและไม่
 มองถึงข้อเท็จจริงต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง สิ่งสำคัญคือไม่มีนโยบายการหาคัดเพื่อรองรับ
 ภาพยนตร์ไทยสืบเนื่องมาจากการไม่ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ไทยคิดว่าเป็นของ
 ด้อยคุณภาพ การแก้ไขปัญหานี้รัฐจึงควรดำเนินการด้านการตลาดเพื่อรองรับภาพ
 ยนต์ไทย, ปรับแนวคิดและทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยให้เป็นส่วนหนึ่งในการ
 ประชาสัมพันธ์ของประเทศ, ควรส่งเสริมให้มีการส่งออกภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจัง,
 ให้เงินทุนและเป็นศูนย์กลางความร่วมมือของเอกชน, ยกเลิกการเซ็นเซอร์และแก้
 กฎหมายต่าง ๆ ให้เอื้ออำนวยต่อการผลิตและรองรับการนำภาพยนตร์ไทยไปขายต่าง
 ประเทศ, เป็นผู้นำในด้านการส่งเสริมการสร้างภาพยนตร์อย่างจริงจัง และมีการ
 ประสานงานกับต่างประเทศในด้านการส่งออก มีการแลกเปลี่ยนด้านภาพยนตร์กับ
 ต่างประเทศโดยวิธีการต่าง ๆ รวมทั้งให้มีการจัดเทศกาลภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งเสริมให้
 คนต่างชาติรู้จักภาพยนตร์ไทยมากขึ้น

นโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จากการศึกษาพบว่า

- กลุ่มผู้ดำเนินการสร้าง ร้อยละ 70 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 30 ทราบ
 นโยบาย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 58.3 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 41.7 ทราบ
 นโยบาย

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มร้อยละ 61.8 ไม่ทราบนโยบาย และร้อยละ 38.2 ทราบ
 นโยบาย ทำให้พิจารณาได้ว่าทั้งสองกลุ่มส่วนมากไม่ทราบนโยบาย ความสนใจที่จะ

มีบทบาทต่อนโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมไทยจึงยังขาดแรงจูงใจที่จะดำเนินการให้ต่อเนื่องหรือมีบทบาทในการนำเสนอต่อรัฐบาลได้ เพราะไม่ทราบถึงเนื้อหาของนโยบายซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากที่จะนำมาเป็นข้อมูลเพื่อผลักดันทั้งในด้านแนวความคิด การปฏิบัติให้ภาพยนตร์ไทยมีการส่งออก ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าที่ผ่านมาการส่งออกของภาพยนตร์ไทยจึงมีน้อยมาก อีกประการหนึ่ง คือ การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับนโยบายนี้ของรัฐบาลไม่ได้มีการกระทำอย่างกว้างขวางทำให้ผู้ที่อยู่ในวงการผลิตภาพยนตร์ไม่ได้ทราบและไม่เกิดความตื่นตัวที่จะมีการนำเสนอข้อคิดเห็นต่าง ๆ

ในด้านความคิดเห็นที่ว่ารัฐส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังหรือไม่นั้นทั้งผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์ให้ความคิดเห็นเรียงตามลำดับความสำคัญ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างทั้งหมด เห็นว่า รัฐส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไม่จริงจังเพราะ รัฐคิดว่าภาพยนตร์ไทยยังไม่เป็นอุตสาหกรรม, มีทัศนคติที่ไม่ดีและไม่ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ไทย, ไม่มีการแสดงออกให้เห็นชัดเจนถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 12.5 ที่เห็นว่ารัฐส่งเสริมจริงจังเพราะ รัฐต้องการให้ภาพยนตร์ไทยเจริญแต่ยังไม่มีความรู้เพียงพอ, คณะกรรมการภาครัฐที่แต่งตั้งขึ้นยังไม่มีความรู้ด้านภาพยนตร์และการตลาด, สมาพันธ์ภาพยนตร์ไทยไม่มีหลักการทำงานที่ชัดเจนทำให้บุคคลอื่นคิดว่ามีหน้าที่จัดการประกวดภาพยนตร์อย่างเดียว จึงทำให้การส่งเสริมไม่ได้ผล ส่วนกลุ่มที่เห็นว่ารัฐส่งเสริมไม่จริงจัง ร้อยละ 87.5 เพราะ รัฐบาลและหน่วยงานไม่รู้จักอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยดีพอ ไม่มีความรู้ ไม่มีประสบการณ์, บุคลากรในหน่วยงานของรัฐไม่มีประสิทธิภาพและแสวงหาแต่ผลประโยชน์, นำบุคคลที่ไม่มีความรู้ด้านภาพยนตร์มาเป็นกรรมการต่าง ๆ

จะเห็นได้ว่าทั้ง 2 กลุ่มส่วนมากเห็นว่ารัฐไม่ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจัง เพราะคิดว่าภาพยนตร์ไทยยังไม่เป็นอุตสาหกรรมเหมือนกับอุตสาหกรรมด้านอื่น ๆ ที่เห็นผลชัดเจนในด้านการส่งออกมีรายได้เข้าประเทศและมีการลงทุน

ประกอบกับมีทัศนคติที่ไม่ดีและไม่ให้ความสำคัญกับภาพยนตร์ไทย ยังไม่รู้จักอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยดีพอ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยและไม่มีประสบการณ์ในการทำงานเกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ลักษณะการทำงานเป็นเพียงกิจกรรมเฉพาะกิจและทำไม่จริงจัง บุคลากรในหน่วยงานของรัฐไม่มีประสิทธิภาพและแสวงหาแต่ผลประโยชน์เท่าที่จะหาได้ นำบุคคลส่วนใหญ่ที่ไม่มีความรู้ด้านภาพยนตร์มาเป็นกรรมการเซ็นเซอร์และกรรมการอื่น ๆ ทำให้เป็นการบ่อนทำลายภาพยนตร์ไทยมากกว่าการส่งเสริม และมองว่าภาพยนตร์เป็นเรื่องบันเทิงเพียงอย่างเดียวไม่เห็นคุณค่าในลักษณะศิลปวัฒนธรรม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นลักษณะหนึ่งทางโครงสร้างของระบบข้าราชการไทยที่มีลักษณะเป็น โครงสร้างแบบเก่าในระบบที่ยึดติดกับผลประโยชน์และทำงานเกือหนุนซึ่งกันและกันระหว่างเจ้าหน้าที่ลูกน้อง ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องเข้าหาระบบราชการเพื่อช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีการแลกเปลี่ยนผลประโยชน์ตามขอบข่ายอำนาจของผู้ที่ติดต่อทำให้เป็นพฤติกรรมที่สืบทอดมาโดยตลอด จึงขาดการเอาใจใส่และให้ความสำคัญที่จะเป็นการเอื้อประโยชน์อย่างแท้จริง

นโยบายการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 50 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 50 ทราบนโยบาย
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 62.5 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 37.5 ทราบนโยบาย

จะเห็นได้ว่า ทั้ง 2 กลุ่ม ร้อยละ 58.8 ไม่ทราบนโยบาย ร้อยละ 41.2 ทราบนโยบาย ทำให้พิจารณาได้ว่าส่วนมากไม่ทราบนโยบาย

ส่วนในด้านความคิดเห็นว่ารัฐควรส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในด้านใดบ้างนั้น ทั้ง 2 กลุ่มให้ความคิดเห็นโดยเรียงลำดับความสำคัญ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง เห็นว่า ควรมีการยกเลิกภาษี หรือลดภาษีให้มากกว่านี้, จัดให้มีกองทุนเพื่อการลงทุนกิจการภาพยนตร์ รวมถึงการทำการตลาด,

การอำนวยความสะดวกในการถ่ายทำภาพยนตร์, ให้มีสภาภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเป็นผู้นำในการพัฒนาด้านภาพยนตร์

- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ เห็นว่า รัฐควรมีการให้ทุนกับเอกชนในการสร้างภาพยนตร์ หรือมีแหล่งช่วยเหลือ, ควรลดภาษีอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์, ให้หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐมีนโยบายเดียวกัน

ทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นคล้ายกันทั้งประเด็นแรกและประเด็นที่สองซึ่งคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญของการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย คือ การยกเลิกภาษี หรือลดภาษีด้านต่าง ๆ ให้มากกว่านี้ไม่ว่าจะเป็นอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ประเภทต่าง ๆ ภาษีขาออกของฟิล์มภาพยนตร์ที่จะไปขายยังต่างประเทศ มีการจัดหาทุนหรือแหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ไทย ให้หน่วยงานของรัฐต่าง ๆ มีนโยบายเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยเป็นแนวเดียวกันเพื่อการดำเนินการในด้านต่าง ๆ จะได้ไม่ขัดแย้งหรือเป็นไปในทางเดียวกัน อำนวยความสะดวกในการถ่ายทำภาพยนตร์ไทยให้ได้รับความคล่องตัว ซึ่งปัจจุบันไม่ได้รับความร่วมมืออย่างมาส่วนหนึ่งอาจจะมาจากแนวคิดของภาครัฐที่ไม่ต้องการเปิดเผยข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานที่ หรือผลประโยชน์ที่ได้รับจากกองถ่ายมีน้อยเกินไป รัฐควรจะช่วยในด้านการโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยในสื่อประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งการตั้งกรรมการด้านต่าง ๆ ของภาครัฐเกี่ยวกับภาพยนตร์ควรจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในภาพยนตร์อย่างจริงจัง อาจให้สภาภาพยนตร์แห่งชาติเป็นผู้นำองค์กรเอกชนต่าง ๆ ในด้านการพัฒนาการทำงานต่าง ๆ เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย

ข. ด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ความรู้เกี่ยวกับ พรบ.ภาพยนตร์ไทย พุทธศักราช 2473 จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 20 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 80 ทราบ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 25 ไม่ทราบ ส่วนอีกร้อยละ 75 ทราบ

สรุปได้ว่าทั้ง 2 กลุ่ม ไม่ทราบถึงเนื้อหา ร้อยละ 23.5 ทราบเนื้อหา ร้อยละ 76.5 เพราะในการสร้างภาพยนตร์จะต้องคำนึงว่าจะผิดกฎหมายหรือไม่ ถ้าสร้างแล้วถูกระงับหรือผิดข้อกำหนดที่ได้ตราไว้จะเป็นการลงทุนที่สูญเปล่า

ส่วนในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับ พรบ.ภาพยนตร์ไทย 2473 เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่ นั้น ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นเกี่ยวกับในเรื่องนี้โดยเรียงลำดับความสำคัญ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นอุปสรรค เพราะ มีเนื้อหาสาระครอบคลุมมากเกินไป, จำกัดเสรีภาพผู้สร้าง, การให้ตำรวจมาเป็นผู้ตรวจภาพยนตร์ไม่น่าจะนำมาใช้
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นอุปสรรค เพราะมีสาระที่ตีกรอบมากเกินไปโดยมีลักษณะเป็นการควบคุมโดยเฉพาะกฎหมายเกี่ยวกับการเซ็นเซอร์

ฉะนั้นทั้ง 2 กลุ่มมีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันถึง ลักษณะการควบคุมการสร้างภาพยนตร์ไทย โดยเฉพาะการเซ็นเซอร์ทำให้จำกัดเสรีภาพผู้สร้าง การให้ตำรวจเป็นผู้มีอำนาจในการตรวจภาพยนตร์ไม่น่าจะนำมาใช้เพราะตำรวจมิใช่ผู้สร้างภาพยนตร์ และมีความรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์น้อยมาก การตัดสินใจว่าจะให้ภาพยนตร์เรื่องใดผ่านหรือไม่ผ่านส่วนมากจะใช้ความรู้สึกส่วนตัวเป็นหลัก ฉะนั้นจึงควรที่จะยกเลิก พรบ.ภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 หรือแก้ไขเนื้อหาสาระที่ให้โอกาสกับผู้สร้างมากกว่านี้ ถ้าเป็นไปได้ควรยกเลิกระบบการเซ็นเซอร์ หรือปรับปรุงให้เป็นมาตรฐานสากลเช่นเดียวกับต่างประเทศ หรือควรใช้วิธีแบ่งประเภทภาพยนตร์ให้กับคนดูเพื่อเป็นแนวทางเดียวกัน การสร้างภาพยนตร์ได้เหมาะสมว่าต้องการสร้างเพื่อให้นักกลุ่มผู้ดูกลุ่มใดเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักเป็นการเปิดกว้างในการสร้างได้มากกว่าเดิม และควรให้มีคณะกรรมการที่มีความรู้ด้านภาพยนตร์ที่ถูกต้องไม่ว่าจะเป็นกลุ่มใดก็ตามอาจจะเป็นนักวิชาการ หรือกลุ่มผู้สร้างที่เป็นกลางเป็นผู้พิจารณาภาพยนตร์ที่สร้างเสร็จแล้ว

ความรู้เกี่ยวกับระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 60 ไม่ทราบ ร้อยละ 40 ทราบ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 87.5 ไม่ทราบ ร้อยละ 12.5 ทราบ

ทั้งสองกลุ่ม ร้อยละ 79.4 ไม่ทราบซึ่งนับว่าเป็นกลุ่มส่วนใหญ่ ส่วนร้อยละ 20.6 ทราบถึงเนื้อหา

ส่วนความคิดเห็นเกี่ยวกับการแก้ไขระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยนั้น ผู้อำนวยการสร้างไม่มีความคิดเห็นในการแก้ไข แต่ผู้กำกับให้ความเห็นว่า ระเบียบนี้เป็นอำนาจของรัฐมนตรีที่รับผิดชอบในการแก้ไข เพื่อให้มีผลทางปฏิบัติโดยสามารถกระทำได้ ผู้เกี่ยวข้องมีโอกาสน้อยเพราะระเบียบเป็นการกำหนดขึ้นโดยภาครัฐซึ่งไม่มีการเผยแพร่ให้รู้อย่างกว้างขวางผู้ที่สนใจเท่านั้นจึงจะทราบ ประกอบกับผู้อยู่ในวงการภาพยนตร์ก็ไม่มีโอกาสที่จะศึกษาถึงระเบียบนี้โดยตรงจึงไม่ค่อยจะมีความรู้ หรือถ้ารู้ก็เป็นเพียงการรับทราบโดยไม่มีความคิดเห็นเท่านั้น

ความรู้เกี่ยวกับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 20 ไม่ทราบ ร้อยละ 80 ทราบ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 41.7 ไม่ทราบ ร้อยละ 58.3 ทราบ

ทั้งสองกลุ่ม ร้อยละ 35.3 ไม่ทราบแนวนโยบาย และ ร้อยละ 64.7 ทราบแนวนโยบาย

สรุปได้ว่าผู้อำนวยการสร้าง และผู้กำกับภาพยนตร์ส่วนมากทราบแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย เพราะมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงสำหรับผู้สร้างภาพยนตร์ ถ้าสร้างภาพยนตร์ที่ขัดกับแนวนโยบายก็จะทำให้ไม่ผ่านการตรวจพิจารณาซึ่งเป็นผลเสียต่อการลงทุนมากมามากทั้ง ๆ ที่เห็นว่านโยบายการตรวจพิจารณาเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องสำหรับผู้สร้าง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวนโยบายว่าเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่ทั้ง 2 กลุ่ม มีความคิดเห็น คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 80 เห็นว่าเป็นอุปสรรคเพราะทำให้ผู้สร้างไม่มีอิสระในการสร้างภาพยนตร์ ร้อยละ 20 เห็นว่าไม่เป็นอุปสรรคและไม่มีความคิดเห็น
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 87.5 เห็นว่าเป็นอุปสรรค เพราะทำให้การสร้างภาพยนตร์มีข้อจำกัด, ไม่มีการพัฒนาไปตามความเป็นจริงของปัจจุบัน, คณะกรรมการที่มีส่วนในการพิจารณาภาพยนตร์ไทยไม่มีความจริงใจ ส่วนอีกร้อยละ 12.5 เห็นว่าไม่เป็นอุปสรรค เพราะอุปสรรคต่าง ๆ อยู่ที่ตัวผู้กำกับเอง และไม่มีความคิดเห็น

จะเห็นได้ว่าทั้งสองกลุ่มเห็นว่าแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างมาก เพราะผู้สร้างไม่มีอิสระในการสร้างภาพยนตร์ทั้งด้านความคิด บทภาพยนตร์ การที่จะไปกระทบกับสิ่งที่กำหนดในกฎหมายซึ่งทำให้มีข้อจำกัดในการนำเสนอภาพยนตร์ไทยอย่างมากทำให้ไม่มีการพัฒนาไปตามความเป็นจริงของปัจจุบัน เนื่องจากทุกวันนี้การสร้างภาพยนตร์ของต่างประเทศได้พัฒนาไปมาก มีการสร้างจากแนวของเรื่องที่ครอบคลุมกว้างขวาง เช่น ปัญหาการคอร์รัปชันในระบบราชการที่ถูกถ่ายทอดให้คนดูได้รับทราบ ปัญหาในมุมมองของผู้สร้างที่เป็นจริงแต่อาจจะกระทบกับความเชื่อถือของคนไทยซึ่งโดยข้อเท็จจริงแล้วทัศนคติของคนต่างประเทศไม่เหมือนกับคนไทยการมองปัญหาอาจจะมองคนละด้าน ปัญหาคณะกรรมการที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยคณะต่าง ๆ ซึ่งมีส่วนในการพิจารณาภาพยนตร์ไทยไม่มีความจริงใจและการตัดสินใจอยู่ในกลุ่มตำรวมากเกินไประยะนั้นจึงควรที่จะยกเลิกแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทยเพื่อให้มีความกว้างขวางในการทำงาน และการสร้างภาพยนตร์โดยเฉพาะคณะกรรมการพิจารณาฝ่ายเซ็นเซอร์ควรจะมาจากหลายฝ่ายและใช้บุคลากรที่มีความรู้ความเข้าใจในภาพยนตร์จริง ๆ และได้รับการยอมรับในสังคมทั่วไป ควรมีการศึกษาข้อมูลด้านการตลาดเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยว่าสังคมมีความต้องการอย่างไรเพื่อที่จะได้

แก้ไขให้ถูกต้องและตรงตามสภาพที่แท้จริงของสังคม ไม่ควรหยุดอยู่กับที่เหมือนกับกฎหมายต่าง ๆ ที่ร่างขึ้นมาใช้เป็นเวลาานานเกินไป

ความรู้เกี่ยวกับคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ จากการศึกษา พบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 50 ไม่ทราบ ร้อยละ 50 ทราบ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 75 ไม่ทราบ ร้อยละ 25 ทราบ

ทั้งสองกลุ่มรวมแล้ว ร้อยละ 67.6 ไม่ทราบ และ ร้อยละ 32.4 ทราบ ซึ่งสรุปได้ว่ากลุ่มผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับส่วนมากไม่ทราบเนื้อหา เนื่องจากเป็นคำสั่งที่ออกมาเพื่อรองรับแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย และไม่มีการเผยแพร่ให้คนในวงการได้รับทราบผู้ที่ทราบจะเป็นผู้ที่อยู่ในส่วนที่มีการตรวจพิจารณาภาพยนตร์เป็นส่วนใหญ่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับคำสั่งว่าเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่นั้น

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้างที่ทราบทั้งหมดคิดว่าเป็นอุปสรรค เพราะคำสั่งดังกล่าวสามารถเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ได้ทุกเรื่อง
- กลุ่มผู้กำกับที่ทราบทั้งหมด คิดว่าเป็นอุปสรรค เพราะเป็นการจำกัดเสรีภาพในการสร้างภาพยนตร์

ฉะนั้นทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นอย่างเดียวกัน และคิดว่าคำสั่งนี้เป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทย เพราะคำสั่งดังกล่าวมีอำนาจมากเกินไปสามารถเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ได้ทุกกรณีถ้าอย่างคำสั่งนี้ก็สามารถยกมาเป็นข้อจำกัดได้เนื่องจากเขียนครอบคลุมแทบจะทั้งหมด เป็นการจำกัดเสรีภาพในการสร้างภาพยนตร์อย่างมาก ฉะนั้นจึงควรที่จะยกเลิกคำสั่งดังกล่าว

กฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีศุลกากรสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเพื่อมาใช้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ จากการศึกษาพบว่า

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 30 ไม่ทราบ ร้อยละ 70 ทราบ
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 41.7 ไม่ทราบ ร้อยละ 58.3 ทราบ

ทั้งสองกลุ่ม ร้อยละ 38.2 ไม่ทราบ ร้อยละ 61.8 ทราบ ซึ่งส่วนมากแล้วจะทราบเนื้อหาเพราะจะต้องมีการศึกษาถึงอุปกรณ์ที่ทันสมัยอยู่เสมอ และอาจจะมีการนำเข้ามาเพื่อในการถ่ายทำภาพยนตร์

ความคิดเห็นว่าอัตราภาษีดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่นั้น

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 70 เห็นว่าเป็นอุปสรรค เพราะทำให้มีค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์สูงเกินความจำเป็น, ทำให้มีต้นทุนการสร้างภาพยนตร์สูงขึ้น ร้อยละ 30 เห็นว่าไม่เป็นอุปสรรค เพราะรัฐบาลได้แก้ไขให้คล่องตัวในบางส่วนแล้ว
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 87.5 เห็นว่าเป็นอุปสรรค เพราะอัตราภาษีไม่สัมพันธ์กับค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์นำเข้าทำให้เสียภาษีมาก, ต้นทุนในการสร้างภาพยนตร์สูง, ไม่เป็นธรรมกับผู้สร้างภาพยนตร์

ทั้งสองกลุ่มส่วนมากเห็นว่า กฎหมายดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยเพราะทำให้มีค่าใช้จ่ายในการซื้ออุปกรณ์สูงเกินความจำเป็นทำให้ต้นทุนในการสร้างภาพยนตร์สูง เสียค่าใช้จ่ายมากและไม่เป็นธรรมถ้าเปรียบเทียบกับกรณีอัตราภาษีของสินค้าอุตสาหกรรมอื่น ๆ อัตราภาษีมีความซับซ้อนในการเก็บมากเกินไปเข้าใจได้ยากและไม่ค่อยจะรู้ถึงระเบียบวิธีในการเก็บภาษี ฉะนั้นจึงควรให้มีการลดภาษีลงหรือยกเว้นภาษีสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย หรือควรปรับอัตราภาษีให้อยู่ในกลุ่มเดียวกับอุตสาหกรรมประเภทอื่น ๆ ที่ได้รับการส่งเสริมเช่นเดียวกันเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเท่าเทียมกัน

ค. มาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศ

ความรู้เกี่ยวกับมาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับภาพยนตร์ของต่างประเทศ
จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้างทั้งหมดไม่ทราบ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 70.8 ไม่ทราบ ร้อยละ 29.2 ทราบ

ทั้งสองกลุ่มรวมแล้ว ร้อยละ 79.4 ไม่ทราบเนื้อหาของมาตรการ ร้อยละ 29.2 ทราบเนื้อหาส่วนมากไม่ทราบเนื้อหาเพราะไม่เคยศึกษาและไม่มีแนวคิดในด้านการผลิตที่จะส่งภาพยนตร์ไทยไปต่างประเทศ ส่วนใหญ่คิดว่าบริษัทเจ้าของภาพยนตร์จะเป็นผู้ดำเนินการในด้านนี้ ไม่ใช่หน้าที่ของผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับที่จะต้องดำเนินการ แต่อย่างไรก็ตามการกำหนดมาตรการของต่างประเทศคิดว่าเป็นการกำหนดเพื่อให้เกิดความมั่นคงและศีลธรรมของแต่ละประเทศซึ่งอาจจะไม่เหมือนกันแล้วแต่ลักษณะทางสังคมของประเทศต่าง ๆ แต่ขณะเดียวกันการตั้งกำแพงภาษีหรือมาตรการต่าง ๆ จะทำให้ภาพยนตร์ไทยเข้าไปฉายในประเทศนั้น ๆ ได้ยาก

ง. การรวมกลุ่มการทำงาน

ด้านความจำเป็นที่จะต้องมีการรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์ไทยนั้น
จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ส่วนมากเห็นด้วย เพราะจะได้มีความแข็งแกร่งในการทำงาน, การรวมกลุ่มจะทำให้มีการเปลี่ยนธุรกิจที่ไม่ยุติธรรม, มีข้อต่อรองกับนายทุน ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย เพราะปัจจุบันมีการรวมกันอยู่แล้ว
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนมากเห็นว่ามีความจำเป็น เพราะจำทำให้มีเอกภาพของกลุ่มผู้ทำงานด้านภาพยนตร์, มีความแข็งแกร่ง, มีอำนาจต่อรองสูงขึ้น ส่วนผู้ที่ไม่เห็นด้วย เพราะคนไทยมีลักษณะการทำงานที่ไม่ชอบการรวมกลุ่ม

ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นส่วนใหญ่ในลักษณะเดียวกัน คือ เห็นว่าจำเป็นต้องมีการรวมกลุ่มผู้ทำงานด้านภาพยนตร์เพราะทำให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งส่งผลให้มีอำนาจต่อรองสูงขึ้นกับเจ้าของบริษัทหรือกับรัฐบาล เกิดความยุติธรรมในการทำธุรกิจ รวมทั้งได้มีการแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกันในกลุ่ม แลกเปลี่ยนประสบการณ์ที่แต่ละคนได้เคยผ่านมาซึ่งจะเป็นประโยชน์มาก อันทำให้มีการพัฒนาในการสร้างภาพยนตร์ดีขึ้นและมีการช่วยเหลือกันในกลุ่มต่าง ๆ แต่ขณะเดียวกันปัญหาที่เกิดจากการรวมกลุ่ม คือ ลักษณะของคนไทยรวมตัวกันเป็นกลุ่มยากมีความคิดเห็นเป็นตัวของตัวเองและไม่ค่อยยอมรับคนอื่นชอบทำงานตัวคนเดียวจึงอาจก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องการรวมกลุ่มค่อนข้างมาก และประสบการณ์ที่ผ่านมารวมตัวของกลุ่มผู้สร้างเป็นสมาคมภาพยนตร์ก็ยังไม่เห็นบทบาทที่สำคัญที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่วงการภาพยนตร์ไทยเท่าที่ควร ส่วนมากจะมุ่งไปที่ผลประโยชน์ส่วนตัวที่ตนเองเข้าไปมีส่วนในคณะกรรมการของสมาคม

4. ความพร้อมของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

การหาแหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่อง จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้าง ร้อยละ 70 ใช้เงินทุนของตนเอง อีกร้อยละ 30 ใช้วิธีการต่าง ๆ ได้แก่ การกู้ยืมเงินบางส่วน, การกู้ยืมเงินทั้งหมด หรือ การให้นายทุนออกเงินให้
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ร้อยละ 79.2 ให้นายทุนเป็นผู้หาแหล่งเงินทุนให้ อีกร้อยละ 12.5 ใช้เงินทุนของตนเอง

ทั้งสองกลุ่มมีแหล่งเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์ไม่เหมือนกัน กลุ่มผู้อำนวยการสร้างส่วนมากใช้เงินทุนของตัวเอง เพราะส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีส่วนในการออกเงินทุนของบริษัทสร้างภาพยนตร์ การหาเงินเพื่อสร้างภาพยนตร์จึงไม่มีปัญหามากนัก

ส่วนผู้กำกับให้นายทุนเป็นผู้หาแหล่งเงินทุนให้เนื่องจากเป็นผู้รับจ้างกำกับภาพยนตร์จากบริษัท หรือนายทุนน้อยคนที่จะใช้ทุนของตนเองในการสร้างเพราะไม่มีเงินมากพอ สิ่งที่เป็นไปได้คือออกทุนร่วมกับบริษัทผู้สร้างเท่านั้นแล้วแบ่งผลประโยชน์จากรายได้ของภาพยนตร์ที่ได้รับ

ปัญหาการกู้ยืมเงินมาสร้างภาพยนตร์ จากการศึกษาพบว่า

- ผู้อำนวยการสร้างส่วนมากไม่มีปัญหาในการกู้ยืมเงินเพราะส่วนหนึ่งเป็นเจ้าของเงิน เจ้าของบริษัท หรือเป็นหุ้นส่วนกับบริษัทไม่เหมือนกับบริษัทต่างประเทศที่ผู้อำนวยการสร้างเป็นผู้รับจ้างหรือร่วมทุนในการสร้างภาพยนตร์ ส่วนผู้ที่มีปัญหาในการกู้ยืมเงิน คือ ภาวะการเงินไม่คล่องตัวเนื่องจากสภาพเศรษฐกิจ
- ผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนมากมีปัญหาในการกู้ยืม เพราะไม่มีผู้ให้กู้เนื่องจากสถาบันการเงินคิดว่ามีความเสี่ยงสูงเพราะไม่มีหลักทรัพย์ที่นำไปค้ำประกันเงินกู้และไม่ได้ได้รับความเชื่อถือจากแหล่งเงินกู้

จะเห็นได้ว่า ผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์มีศักยภาพในการหาทุนมาสร้างภาพยนตร์ที่ไม่เหมือนกัน เพราะส่วนใหญ่ผู้อำนวยการสร้างจะมีหลายบทบาท อาจจะเป็นทั้งหุ้นส่วน เจ้าของบริษัท หรือเป็นผู้กำหนดทุนในการสร้างภาพยนตร์ ส่วนผู้กำกับภาพยนตร์นั้นส่วนมากเป็นผู้รับจ้างทำงานและไม่นิยมที่จะเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ด้วยตนเอง เนื่องจากไม่มีเงินทุนเพียงพอ และไม่ทราบจะไปหาแหล่งเงินทุนจากที่ใด เนื่องจากการสร้างภาพยนตร์ไทยยังไม่สามารถที่ให้หลักประกันได้ว่าสามารถหารายได้ที่แน่นอน หรือได้รับความเชื่อถือจากแหล่งเงินทุน ผู้กำกับส่วนใหญ่ก็ไม่อยู่ในฐานะที่ร่ำรวยพอที่จะมีเงินทุนไปลงทุนระดับสูงได้ เพราะการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องต้องใช้เงินทุนจำนวนมาก

ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่มีปัญหาเงินทุนในการสร้างภาพยนตร์อย่างน้อยเพียงใด จากการศึกษาพบว่า ผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยส่วนมากมีปัญหาเกี่ยวกับเงินทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์อยู่ในระดับมาก เพราะเงินทุนของบริษัทสร้างภาพยนตร์หรือนายทุนยังมีไม่มากพอที่จะนำไปใช้ได้ การสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องต้องใช้เงินจำนวนมาก ปัจจุบันนี้อยู่ในหลักเป็นสิบล้านบาทซึ่งสำหรับสภาพเศรษฐกิจของประเทศไทยถือว่าเป็นจำนวนเงินที่ค่อนข้างสูง อีกทั้งยังคาดเดาได้ยากว่าภาพยนตร์ที่สร้างจะประสบความสำเร็จเพียงใด และสามารถทำรายได้คุ้มกับการลงทุนหรือไม่ ทั้งนี้ภาวะทางการตลาดของภาพยนตร์ไทยยังไม่มีการศึกษาที่ดีพอประเมินได้ว่าการสร้างภาพยนตร์เรื่องใดหรือแบบใดถูกใจตลาด

ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์อย่างถูกต้องตามหลักสากล จากการศึกษาพบว่า ทั้งสองกลุ่มคิดว่าต้องมีความรู้ให้ถูกต้องเพราะการรู้กระบวนการทำงานด้านภาพยนตร์ที่เป็นหลักวิชาการและผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพเพียงพอเพื่อไปฉายยังต่างประเทศและทำให้ถึงกลุ่มเป้าหมายได้ การผลิตภาพยนตร์โดยใช้ความชำนาญหรือประสบการณ์เพียงอย่างเดียวไม่อาจสร้างภาพยนตร์ที่ดีพอสำหรับแข่งขันได้ ความรู้ที่เป็นสากลจะช่วยให้สร้างภาพยนตร์ที่ดีได้มากขึ้น

ความคิดเห็นเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านภาพยนตร์ จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มคิดว่าต้องมีประสบการณ์ เพราะทำให้รู้ปัญหาและแก้ไขปัญหาคำต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการผลิตภาพยนตร์ได้เพราะลักษณะของปัญหาการผลิตภาพยนตร์ไทยนั้นไม่เหมือนกับของต่างประเทศ เนื่องจากเงินทุน และดาราคือสิ่งสำคัญเมื่อสร้างภาพยนตร์เพราะเป็นจุดขายหลักสำหรับตลาดภาพยนตร์ในประเทศ ผู้ที่มีประสบการณ์มากจะได้รับชื่อเสียงจากผู้ร่วมงานในระดับต่าง ๆ และจะมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่ตรงกับสภาพของคนไทย ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์ค่อนข้างสูงโดยรู้เรื่องการผลิตอย่างลึกซึ้ง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ จากการศึกษาทั้งสองกลุ่มพบว่าคุณสมบัติต่าง ๆ ที่ต้องมีซึ่งได้รับความสำคัญสูงสุด เรียงตามลำดับ คือ ในด้านความเป็นผู้นำควรมีมากที่สุดเพราะต้องเป็นผู้ที่กล้าตัดสินใจ ได้รับการยอมรับ และการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์ เป็นส่วนสำคัญในกระบวนการผลิตเพราะภาพยนตร์ได้รับการยอมรับว่าเป็นศิลปะแขนงหนึ่งต้องอาศัยศิลปะถ้าไม่มีความรู้เกี่ยวกับศิลปะของภาพยนตร์แล้วก็ยากต่อการถ่ายทอดความงดงามองความคิดออกมาในภาพยนตร์ได้ หรือไม่สามารใช้เทคนิคที่ดีในการผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพได้ ส่วนด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่นจำเป็นจะต้องมีมากเป็นอันดับที่สาม เพราะต้องมีการทำงานกับคนทุกกลุ่มถ้าเป็นผู้ที่สามารถปรับตัวในด้านการทำงานด้วยดีได้ก็จะประสบความสำเร็จ เพราะต้องมีการร่วมงานกับบุคคลหลายกลุ่มตั้งแต่นายทุน คนทำงานในกองถ่าย ช่างเทคนิคที่ต้องทำงานในหน้าที่ต่าง ๆ จึงต้องเป็นผู้ที่สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี ส่วนด้านมนุษยสัมพันธ์เป็นส่วนสำคัญอันดับสุดท้ายที่ควรมีเพราะจะสร้างความเชื่อถือ ความไว้วางใจ ความเข้ากันได้กับคนทุกคนทำให้การทำงานเป็นไปโดยราบรื่น

ปัญหาเกี่ยวกับบุคลากร จากการศึกษาพบว่า ทั้งสองกลุ่มให้น้ำหนักเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ที่ประสบคล้ายคลึงกัน คือ บุคลากรมีความรู้ความสามารถยังมีไม่เพียงพอในทุกระดับ เช่น คนเขียนบทภาพยนตร์ เนื่องจากคนไทยที่ประกอบอาชีพเกี่ยวกับภาพยนตร์ยังมีน้อยมีเฉพาะในกลุ่มที่ค่อนข้างแคบจึงสรรหาได้ยาก ปัญหาบุคลากรมีความรู้ไม่พอเนื่องจากการเรียนการสอนเกี่ยวกับภาพยนตร์จากแหล่งการศึกษาต่าง ๆ ยังมีน้อย ส่วนมากเป็นผู้ที่อาศัยประสบการณ์จากการทำงานและนำมาใช้ทำให้บางครั้งอาจเป็นข้อจำกัดในเรื่องความรู้ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและนำสิ่งแปลกใหม่มาใช้ในการสร้างภาพยนตร์ เช่น การวางมุมกล้องที่ดี, ความรู้ทางด้านศิลปะ, เทคนิคพิเศษต่าง ๆ, การตัดต่อที่ทำให้มีคุณภาพ ฯลฯ ความรับผิดชอบของบุคลากรมีปัญหาระดับปานกลางเพราะคนไทยยังมีความเป็นอิสระค่อนข้างสูง ทำตัวไม่เคร่งครัด หรือบางครั้งยังแยกการทำงานกับเรื่องส่วนตัวไม่ได้ทำให้มีปัญหาในด้านนี้ ความซื่อสัตย์มีปัญหา

ระดับปานกลางเพราะยังมีความคิดถึงประโยชน์ส่วนตัวอยู่ และไม่ให้ความสำคัญกับส่วนรวมเป็นหลัก ความตรงต่อเวลามีปัญหาในระดับปานกลางเพราะนิสัยเคยชินกับความสะดวกสบาย และไม่ให้ความสำคัญกับเวลา หรือคิดว่าผู้อื่นคงจะรับเกี่ยวกับเรื่องผิดเวลาได้ โดยใช้ข้ออ้างต่าง ๆ มากมาย ด้านความคิดสร้างสรรค์ยังมีปัญหามาก เพราะการเรียนรู้จากประสบการณ์ภายนอกมีน้อยจึงไม่ค่อยมีความคิดที่แปลกใหม่หรือช่วยสร้างสรรค์การผลิตให้ดีขึ้น

5. ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล

ความต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญ 3 ประเด็นแรก เรียงตามลำดับ คือ

- กลุ่มผู้อำนวยการสร้าง ต้องการให้รัฐบาลหาตลาดให้กับภาพยนตร์ไทยโดยให้เอกชนสนับสนุน หรือทำตลาดร่วมกับเอกชน, การแก้ไขด้านกฎหมายต่าง ๆ ให้ยืดหยุ่นมากกว่านี้ โดยเฉพาะการเซ็นเซอร์ควรจะยกเลิก, การให้ความช่วยเหลือด้านภาษีโดยการยกเลิกภาษีอุปกรณ้นำเข้าต่าง ๆ หรือการนำอัตรามหรศพของต่างประเทศมาทำให้เป็นกองทุนสำหรับผู้สร้างภาพยนตร์ไทย
- กลุ่มผู้กำกับภาพยนตร์ ต้องการให้ยกเว้นภาษี หรือลดภาษีเกี่ยวกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ของภาพยนตร์ที่นำเข้า, ให้ความช่วยเหลือด้านการตลาด, ให้ทุนกับผู้สร้างภาพยนตร์

ทั้งสองกลุ่มมีความต้องการให้รัฐบาลช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้านคล้ายกัน ได้แก่ ด้านภาษี ด้านการตลาด ให้กับภาพยนตร์ไทย เพราะรัฐบาลมีศักยภาพมากกว่าคนในวงการภาพยนตร์ และมีความพร้อมทั้งหน่วยงานต่าง ๆ และบุคลากรในต่างประเทศ เช่น กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งจะทำให้มีการเจรจาหรือมีการศึกษาด้านการตลาดได้อย่างครบถ้วนและประสบผลสำเร็จได้ และในกรณีอื่น ๆ อีกหลายประการโดยอาศัยนักวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งจะเป็นตัวกลางในการประสานงาน

กับภาคเอกชนได้ ควรยกเว้นภาษีหรือลดภาษีเกี่ยวกับอุปกรณ์นำเข้าหรือส่งออกเกี่ยวกับภาพยนตร์ต่าง ๆ เพราะภาษีเป็นสิ่งที่ทำให้ต้นทุนในการผลิตสูงมากและไม่ได้รับความสะดวกในวิธีการถ่ายทำที่มีขั้นตอนยุ่งยาก การแก้ไขด้านกฎหมายต่าง ๆ ให้ยืดหยุ่นมากกว่านี้ โดยเฉพาะการเซ็นเซอร์ควรจะยกเลิกเพราะเป็นข้อจำกัดในการสร้างภาพยนตร์ไทยอย่างมากทำให้ไม่สามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ในด้านต่าง ๆ ได้กว้างขวางเต็มที่ ควรส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังและมีความจริงจัง เพราะที่ผ่านมาไม่มีการแสดงออกถึงการส่งเสริมที่เห็นได้ชัดหรือเห็นได้อย่างเป็นรูปธรรม ส่วนมากเป็นการทำตามนโยบายที่กำหนดให้เป็นครั้ง ๆ เช่น การจัดประกวดภาพยนตร์อาเซียน ควรอำนวยความสะดวกกับกองถ่ายในการถ่ายทำในสถานที่ต่าง ๆ เพราะปัจจุบันหน่วยงานของรัฐไม่ค่อยให้ความร่วมมือ และให้ความสะดวก บางครั้งข้าราชการก็เรียกร้องผลประโยชน์ส่วนตัวมากเกินไปจนไม่สามารถจะจัดการให้ได้ ให้ความยุติธรรมและมีการปกป้องภาพยนตร์ไทยโดยแบ่งปันผลประโยชน์จากภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อมาช่วยเหลือภาพยนตร์ไทยไม่ใช่ให้แต่โอกาสกับภาพยนตร์ต่างประเทศเพียงอย่างเดียวส่วนภาพยนตร์ไทยขาดการดูแลอย่างทั่วถึงและยุติธรรม ควรแก้ไขเรื่องการผูกขาดการฉายภาพยนตร์ไทยจากโรงภาพยนตร์ต่าง ๆ เพราะเป็นการไม่เอื้อประโยชน์ให้กับภาพยนตร์ไทยได้มีโอกาสหารายได้ หน่วยงานของรัฐควรให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง รวมทั้งควรมีการปราบปรามผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ให้เด็ดขาด

จะเห็นได้ว่าปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องการให้รัฐได้ทำหน้าที่ที่มีปัญหาจากโครงสร้างของการทำงานในภาครัฐราชการเป็นส่วนใหญ่ ที่มีระบบการทำงานไม่เอื้อประโยชน์ให้กับผู้ประกอบการภาพยนตร์ไทยได้ ซึ่งการแก้ปัญหาคือต้องทำเป็นระบบมีการศึกษาถึงโครงสร้างต่าง ๆ อย่างชัดเจนทั้งนายทุน ผู้สร้างภาพยนตร์ เจ้าของโรงภาพยนตร์ นโยบายของรัฐ รวมทั้งองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อหาแนวทางร่วมกันในการแก้ไขปัญหาให้เกิดผลสำเร็จ

ความต้องการให้หน่วยงานของรัฐทำหน้าที่ต่าง ๆ จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความเห็นคล้ายกัน คือ ต้องการให้หน่วยงานของรัฐต่าง ๆ ให้การสนับสนุน

เกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยในส่วนที่เป็นการประสานงานและอำนวยความสะดวกต่าง ๆ อย่างจริงจังและเป็นระบบ เช่น ด้านการตลาดสำหรับภาพยนตร์ไทยโดยเฉพาะในต่างประเทศซึ่งจะช่วยให้มีการส่งภาพยนตร์ไทยไปฉายในตลาดต่างประเทศได้ตรงตามความต้องการของตลาดในภูมิภาคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

ความต้องการให้รัฐบาลดำเนินการด้านภาษีเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย จากการศึกษพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความต้องการคล้ายกัน คือ ควรให้มีการลดภาษีต่าง ๆ โดยเฉพาะอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ซึ่งเป็นภาระการเพิ่มค่าใช้จ่ายที่สูงมากสำหรับผู้ตั้งเข้า และเครื่องมือ อุปกรณ์นำเข้านั้นโดยปกติเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นสำหรับการสร้างภาพยนตร์ทั้งสิ้น เช่น เล็นส์ กล้อง ฟิล์ม โคมไฟ มิใช่เป็นการนำเข้าเพื่อประโยชน์ในการค้าที่ผิดกฎหมายเพราะการสร้างภาพยนตร์ไม่ใช่สิ่งที่จะเป็นการค้าเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีได้ ควรเพิ่มภาษีภาพยนตร์ต่างประเทศเพราะเป็นคู่แข่งที่สำคัญกับภาพยนตร์ไทย โดยเฉพาะกับ โรงภาพยนตร์ที่ให้โอกาสกับภาพยนตร์ต่างประเทศในการฉายมากไม่ให้โอกาสกับภาพยนตร์ไทยทำให้เกิดข้อแตกต่างในด้านการตลาดมาก, ควรปรับโครงสร้างภาษีให้ทันสมัยเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับผู้สร้างภาพยนตร์

6. การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศ

ความจำเป็นในการศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการส่งออกของไทย จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มคิดว่าเป็นสิ่งจำเป็นต้องศึกษา เพราะจะได้นำมาเป็นแนวทางและแบบอย่างกับประเทศไทยรวมทั้งได้มีความรู้ว่าต่างประเทศมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของตนเองอย่างไรบ้างมีวิธีการอย่างไร และรัฐบาลให้การสนับสนุนอย่างไร มีกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับที่ส่งเสริมภาพยนตร์ที่ทำให้ประสบผลสำเร็จอย่างไรบ้าง ซึ่งจะเป็นฐานข้อมูล

ในการตัดสินใจส่งภาพยนตร์ไทยไปยังต่างประเทศของรัฐบาลหรือผู้ดำเนินการด้านการตลาดได้ถูกต้อง

7. แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาดต่างประเทศ

แนวคิดเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อให้เป็นอุตสาหกรรมส่งออก จากการศึกษพบว่าทั้งสองกลุ่มมีแนวคิดที่คล้ายกัน คือ ภาพยนตร์ไทยต้องมีความเป็นสากล เพื่อสื่อความหมายและพัฒนาการผลิตให้เป็นที่ยอมรับกับชาวต่างประเทศได้ โดยมีมาตรฐานและคุณภาพในการผลิตเพียงพอที่จะไปขายยังตลาดในต่างประเทศ ซึ่งรัฐต้องให้การสนับสนุนอย่างจริงจังในด้านต่าง ๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพในการผลิต มีการพัฒนาในด้านบทบาทยนตร์ กระบวนการผลิต การกำกับภาพยนตร์ เทคนิคต่าง ๆ และบุคลากรทั้งในด้านความรู้ ประสบการณ์ให้มีความพร้อม มีการศึกษาตลาดอย่างถูกต้องเพื่อให้เข้าถึงกลุ่มผู้บริโภค โดยมีเป้าหมายเป็นชาติต่าง ๆ ที่เราสามารถจะส่งภาพยนตร์เป็นสินค้าออกได้

แนวความคิดด้านการตลาด จากการศึกษพบว่าทั้งสองกลุ่ม ต้องการให้รัฐบาลเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในด้านนี้ โดยเป็นผู้หาตลาดให้เพราะมีความพร้อมในด้านหน่วยงานของรัฐและบุคลากรในต่างประเทศจำนวนมาก รัฐควรมีหน่วยงานหรือตัวแทนที่มีความสามารถมาทำหน้าที่ให้ชัดเจน ให้มีผู้เชี่ยวชาญด้านการตลาดทำหน้าที่ศึกษาตลาดอย่างถูกต้อง โดยเฉพาะและมีการวิจัยหาข้อมูลด้านการตลาดต่าง ๆ

แนวคิดเกี่ยวกับการปรับปรุงการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ จากการศึกษพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความต้องการคล้ายกัน คือ ควรยกเลิกระบบเซ็นเซอร์ หรือการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่เก่าและล้าสมัยจนทำให้กรอบการสร้างภาพยนตร์ถูกจำกัดมากเกินไป

ไป หรือทำให้เป็นมาตรฐานทันสมัยต่อเหตุการณ์เช่นเดียวกับต่างประเทศ โดยความร่วมมือจากหลายฝ่ายที่ต้องเข้ามาช่วยในการแก้กฎหมายและระเบียบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยให้มีความเท่าเทียมกันระหว่างภาพยนตร์ต่างประเทศและภาพยนตร์ไทยเพื่อมิให้ภาพยนตร์ไทยเสียเปรียบ

แนวคิดเกี่ยวกับผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทยไปยังต่างประเทศ จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นคล้ายกัน คือ ควรมีผู้จัดจำหน่ายที่เป็นบริษัทต่างประเทศเป็นผู้ทำหน้าที่นี้ เพราะมีความรู้ด้านการตลาดต่างประเทศและประสบการณ์ในการทำงานดีกว่าคนไทย โดยการร่วมมือกันระหว่างภาครัฐและเอกชนซึ่งอาจเป็นตัวแทนของสมาคมที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ และให้มีองค์กรที่ชัดเจนเพื่อเป็นตัวกลางในการคัดเลือกภาพยนตร์ที่จะนำไปขายยังต่างประเทศ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อต่าง ๆ ที่นำภาพยนตร์ไทยออกไปเผยแพร่ จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มคิดว่าไม่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย แต่ต้องมีการปราบปรามการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างจริงจังและเด็ดขาดเพราะปัจจุบันมีการละเมิดลิขสิทธิ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยมากมาย ทำให้ไม่เป็นธรรมต่อผู้สร้างภาพยนตร์ ขณะเดียวกันสื่อมวลชนต่าง ๆ ควรให้การสนับสนุนภาพยนตร์ไทยเพื่อให้งานเป็นแนวทางเดียวกัน

แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาแนวทางของต่างประเทศในด้านการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อการส่งออก จากการศึกษาพบว่าทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญว่าควรมีการศึกษาวิธีการของต่างประเทศที่ผลิตภาพยนตร์เพื่อส่งไปขายยังประเทศต่าง ๆ ในเรื่องการสร้างภาพยนตร์ให้มีคุณภาพเพียงพอจนสามารถผลิตเป็นสินค้าส่งออกได้ และวิธีการหาตลาดต่างประเทศของประเทศต่าง ๆ ว่ามีวิธีการในด้านการตลาดอย่างไร เพื่อที่จะนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงใช้กับภาพยนตร์ไทย

การอภิปรายผล

จากข้อค้นพบทั้ง 7 ส่วนที่ได้มีการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า แนวความคิดของผู้ อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์เกี่ยวกับ ปัญหา อุปสรรค และแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกนั้น พบปัญหาต่าง ๆ ในด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทยมีปัญหาหลัก คือ งบประมาณในการสร้างภาพยนตร์ไม่เพียงพอ บทภาพยนตร์ที่ยังไม่มีคุณภาพที่ดี การไม่ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานของรัฐต่าง ๆ และหน่วยราชการในการถ่ายทำ การเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ และปัญหาประกอบอื่น ๆ อีกจำนวนมากแสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดในกระบวนการผลิตที่ต้องมีการแก้ไขต่อไป ส่วนในด้านการตลาดจำเป็นต้องมีการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ไทย กลยุทธ์ด้านการตลาด การแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศ และเลือกตลาดให้ถูกต้อง พร้อมไปกับการพัฒนาคุณภาพของภาพยนตร์ไทย ปรับปรุงด้านแนวความคิดให้เป็นสากลและมีความน่าสนใจ ยกเลิกระบบเซ็นเซอร์ และเน้นร่วมมือกันระหว่างผู้สร้างภาพยนตร์ไทยกับผู้สร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในการผลิตภาพยนตร์ รวมทั้งมีระบบการจัดการส่งออกภาพยนตร์ที่ดีพอซึ่งต้องให้ภาครัฐเป็นผู้ช่วยเหลือ โดยทำหน้าที่เป็นผู้แทนติดต่อประสานงานด้านการส่งออก และการสร้างจุดเด่นของภาพยนตร์ไทยในการส่งออกในเชิงธุรกิจต้องเป็นภาพยนตร์ที่ผลิตได้มาตรฐาน นำเสนอความคิดเป็นสากล มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวซึ่งต้องมีการศึกษาถึงกลุ่มผู้บริโภคให้ถูกต้องโดยการวิจัยที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งปัญหาในด้านวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ ที่มองประเทศไทยว่าเป็นประเทศด้อยพัฒนาจึงอาจไม่ได้รับการยอมรับทั้งในด้านทัศนคติ ภาษาคulture ความเป็นชาตินิยม ซึ่งจะส่งผลให้ไม่มีการยอมรับภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศซึ่งต้องอาศัยรัฐบาลเป็นหน่วยงานหลักในการแก้ไขปัญหา และต้องปรับปรุงด้านการผลิตให้มีจำนวนมากจนสามารถเป็นอุตสาหกรรมได้ และมีคุณภาพทัดเทียมกับต่างประเทศ

ในด้านอุปสรรคของภาพยนตร์ไทย ได้แก่ ด้านนโยบาย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ของรัฐที่ไม่เอื้ออำนวย ก่อให้เกิดการผลิตที่ถูกจำกัดกรอบในการสร้างภาพยนตร์ หรือปรับปรุงให้มีมาตรฐานสากล รวมทั้งการเก็บภาษีต่าง ๆ ที่ทำให้ต้นทุน

ในการสร้างภาพยนตร์สูงเกินไปจึงควรยกเลิก ลดหรือปรับปรุงภาษีให้ทันสมัยต่ปัจจุบัน ในส่วนของมาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศก็อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์ไทยส่งออกไปขายได้ยาก และการรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์ไทยนั้นมีความจำเป็น เพราะจะทำให้มีความแข็งแกร่งและมีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ มากขึ้น

ประเด็นความพร้อมของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ ประสบปัญหาภาคในด้านเงินทุนสร้างภาพยนตร์ ควรมีความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์พร้อมกันไปขณะเดียวกันต้องมีคุณสมบัติต่าง ๆ ครบถ้วนรวมทั้งจะต้องมีการแก้ปัญหาบุคลากรที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ให้มากในด้านความเพียงพอ ความรับผิดชอบและความคิดสร้างสรรค์ รัฐบาลควรให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังให้ความช่วยเหลือในด้านการตลาดกับภาพยนตร์ไทยในต่างประเทศ การแก้ไขกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ให้เหมาะสม หน่วยงานของรัฐต้องให้การสนับสนุนในด้านการอำนวยความสะดวกทุกด้าน และมีการศึกษาถึงแนวทางของต่างประเทศในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อเป็นแนวทางสำหรับประเทศไทย รวมทั้งต้องมีผู้จัดจำหน่ายที่เป็นบริษัทต่างประเทศเพราะมีความรู้ด้านตลาดภาพยนตร์ในต่างประเทศดีกว่าคนไทย

ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาลนั้น มีความต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรม ให้รัฐบาลเป็นทำหน้าที่หลักด้านการตลาดต่างประเทศเพราะมีความพร้อมมากกว่า แก้ไขกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับภาพยนตร์ให้ยืดหยุ่นมากกว่านี้หรือยกเลิกเปลี่ยนแปลงใหม่โดยเฉพาะระบบการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ มีการจัดหาทุนให้กับผู้สร้างภาพยนตร์ ระบบภาษีควรจะให้มีการลดภาษีสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเกี่ยวกับภาพยนตร์ และปรับโครงสร้างภาษีให้ทันสมัย

ควรมีการศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมของต่างประเทศเพื่อเป็นความรู้และแนวปฏิบัติให้กับภาพยนตร์ไทยได้ใช้ในการปรับปรุงส่วนที่ยังขาด ซึ่งแนวทางที่จะส่งเสริมเพื่อให้เกิดการส่งออกที่ดี ต้องผลิตภาพยนตร์ไทยให้เป็นสากล มีคุณภาพและมาตรฐานในองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาพยนตร์โดยพัฒนาในด้านต่าง ๆ ควบ

คู่กันไป ให้ความสำคัญในด้านการตลาดโดยมีผู้ที่มีความเชี่ยวชาญเป็นผู้ศึกษาและมีผู้ที่ทำหน้าที่นี้ ปรับปรุงกฎหมายต่าง ๆ โดยยกเลิกหรือทำให้ทันสมัย ผู้จัดจำหน่ายที่เป็นชาวต่างประเทศเนื่องจากมีความเชี่ยวชาญในด้านการตลาดมากกว่าคนไทย ปรากฏปรากฏการละเมิดลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ให้เด็ดขาด

การผลิตภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันมีจำนวนน้อยลงทุกปี สืบเนื่องมาจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมที่ทำให้ผู้ประกอบการกิจการผลิตภาพยนตร์มีข้อจำกัดในด้านงบประมาณไม่สามารถหามาเพื่อรองรับการผลิตอย่างเต็มที่ได้อันซึ่งเป็นปัญหาที่ได้รับผลกระทบจากระบบเศรษฐกิจที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วโดยมีฐานที่ไม่มั่นคงเพียงพอทำให้กระทบกับสถาบันการเงินที่ต้องรักษาเสถียรภาพไว้ และไม่เปิดโอกาสให้ผู้ลงทุนผลิตภาพยนตร์มีโอกาสผลิตงานเพื่อนำมาขายได้ ประกอบกับหลักประกันการผลิตที่ผู้ผลิตไม่สามารถยืนยันได้ว่า เมื่อผลิตภาพยนตร์ออกมาฉายแล้วจะไม่ขาดทุนหรือทำกำไรได้มากพอที่ทำให้สถาบันการเงินเชื่อถือได้ ฉะนั้นการที่มองว่าภาพยนตร์เป็นอุตสาหกรรมหรือไม่ของทั้งสองกลุ่มนั้นถ้าพิจารณาถึงกระบวนการแล้ว ก็อาจเทียบเคียงได้กับการผลิตในระบบอุตสาหกรรมทั่ว ๆ ไป แต่ถ้ามองถึงปริมาณแล้วก็ยังไม่อาจเทียบเคียงได้เพราะมีการผลิตที่น้อยเกินไป และกลุ่มตลาดที่นำไปให้บริการส่วนใหญ่เป็นตลาดภายในประเทศที่มีอัตราการบริโภคไม่แน่นอนไม่สามารถกำหนดได้ชัดเจนว่าผลผลิตด้านภาพยนตร์เรื่องใดจะได้รับความสำเร็จเชิงธุรกิจตรงตามแผนการตลาดที่กำหนดไว้

จะเห็นได้ว่าปัญหาต่าง ๆ ของการผลิตภาพยนตร์ไทยนั้นด้านหนึ่งเป็นผลกระทบหลักจากภาครัฐซึ่งมีลักษณะเฉพาะเกี่ยวกับระบบการบริหารที่เป็นมาช้านานทั้งในด้านโครงสร้างของระบบราชการ ที่ยังไม่มีความเป็นเอกภาพในการทำงาน ทักษะคติของผู้บริหารที่มีอำนาจในการตัดสินใจยังยึดติดกับความคิดเห็นส่วนตัวเป็นหลักในการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ไทยซึ่งส่งผลให้เกิดการปฏิบัติที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการผลิตภาพยนตร์ไทย การไม่ใส่ใจในการแก้ไขปัญหาเพราะคิดว่าภาพยนตร์ไทยเป็นเพียงการผลิตเพื่อการบันเทิงเพียงประการเดียว การให้ความสำคัญในด้านการสนับสนุนช่วยเหลือจึงเป็นการกระทำที่ไม่จริงจัง เพราะยังไม่เข้าใจถึงผล

ประโยชน์ที่จะได้ในการนำภาพยนตร์ไทยไปขายยังต่างประเทศ ขณะที่มุ่งส่งเสริมด้านอื่น ๆ มากกว่า เช่น ด้านการท่องเที่ยว การส่งสินค้าออกของอุตสาหกรรมประเภทต่าง ๆ ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นผลให้ไม่มีการทำงานที่เอาใจใส่หรือมุ่งให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการทำให้เกิดความกดดันกับผู้สร้างภาพยนตร์ไทยอย่างมาก จนทำให้การผลิตภาพยนตร์ไทยมีอัตราที่ลดลงเรื่อย ๆ เพราะการทำธุรกิจด้านภาพยนตร์นี้มีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ ที่สำคัญคือเงินทุนที่นำมาใช้ในการผลิตที่ผู้ลงทุนในการสร้างมีข้อจำกัดมาก เป็นผลสืบเนื่องมาจากการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของประเทศที่ล้มเหลวทำให้แหล่งเงินทุนที่จะนำมาใช้ไม่สามารถทำได้โดยง่าย สถาบันการเงินต่าง ๆ ไม่ให้เงินทุนเนื่องจากไม่มีความเชื่อถือในผลตอบแทนที่จะได้รับ และไม่มีหลักประกันที่สร้างความมั่นใจได้เพียงพอว่าจะได้รับผลประโยชน์ที่คุ้มค่า ทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องได้รับผลกระทบอย่างมาก การผลิตภาพยนตร์ไทยจึงต้องหยุดการสร้างเป็นจำนวนมาก ปัญหาหลักอีกประการ คือ ในธุรกิจภาพยนตร์ไทยมีทัศนคติที่มุ่งตลาดภายในประเทศเป็นหลักจึงขาดความเอาใจใส่ในการผลิตภาพยนตร์ที่มีคุณภาพเป็นสากล มุ่งผลิตเพื่อเอาใจตลาดในประเทศโดยดูจากกระแสความนิยมว่าภาพยนตร์แนวใดเป็นภาพยนตร์ที่สามารถทำเงินได้มาก โดยวัดจากสามัญสำนึกมากกว่าการศึกษาวิจัยที่ถูกต้องตามระบบการตลาดเพราะเกี่ยวข้องกับผู้ที่มีส่วนในการกำหนดแนวของภาพยนตร์ เนื่องจากในอดีตระบบการตลาดภายในประเทศส่วนหนึ่งต้องให้ผู้จัดจำหน่ายตามภูมิภาคเป็นผู้พิจารณาว่าภาพยนตร์แนวใด หรือลักษณะเช่นไรจะสามารถทำรายได้มากและให้ความเชื่อถือโดยการขายภาพยนตร์ก่อนที่จะมีการสร้างเป็นการสร้างความมั่นใจในด้านรายได้ประการหนึ่งกับผู้สร้าง ฉะนั้นการสร้างภาพยนตร์จึงมีกรอบการสร้างในระดับหนึ่งไม่สามารถสร้างให้ผิดไปจากตลาดที่ถูกกำหนดได้ซึ่งสิ่งนี้ขาดหลักประกันที่แน่ชัดว่าภาพยนตร์จะประสบความสำเร็จหรือไม่เป็นการคาดเดาด้านการตลาดที่ค่อนข้างกว้างเกินไป ในปัจจุบันระบบการตลาดเปลี่ยนแปลงไปภาพยนตร์เป็นสินค้าประเภทบริการและบันเทิงที่มีการคาดเดาทางด้านการตลาดที่ไม่แน่นอน สามารถพลิกผันได้ตลอดเวลา การตลาดจึงต้องอาศัยการสร้างกระแสปลูกเร้าให้คนดูเกิดความต้องการอย่างแบบยล ทั้งนี้ปัจจัยด้านประสบการณ์ส่วนตัว จิต

วิทยา ก็มีส่วนที่ทำให้การตลาดประสบความสำเร็จได้ แต่อย่างไรก็ตามภาพยนตร์ต้องมีคุณภาพในระดับหนึ่งด้วย ในการผลิตภาพยนตร์ไทย การนำความรู้ทางวิชาการมาใช้ยังมีน้อยมากผู้อำนวยการสร้างหรือผู้กำกับภาพยนตร์ ส่วนมากอาศัยประสบการณ์ในการผลิตที่เคยทำงานมาเป็นหลักในการสร้างหรือกำกับภาพยนตร์มาก่อนทำให้มีข้อจำกัดในด้านความคิดสร้างสรรค์ที่มีความจำเป็นมากสำหรับการทำงานศิลปะที่ต้องใช้หลาย ๆ สิ่งร่วมกันทั้งความรู้ ความชำนาญ ประสบการณ์ ความคิด อารมณ์ ประกอบกันจึงจะทำให้การผลิตงานอยู่ในเกณฑ์ที่ดีได้ ซึ่งแหล่งศึกษาเกี่ยวกับภาพยนตร์มีน้อยเกินไปบุคลากรที่นำมาใช้จึงยังมีไม่มากนัก การคัดเลือกจึงทำได้ยาก ถ้าใช้บุคลากรของต่างประเทศค่าใช้จ่ายก็จะสูงเกินไป งบประมาณในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องไม่สามารถทำได้มากนัก ฉะนั้นระบบการศึกษาจึงมีความสำคัญโดยฐานะของภาครัฐที่ต้องเป็นผู้กำหนดให้มีการจัดการศึกษาด้านอาชีพนี้อย่างทั่วถึง และได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่จึงจะทำให้มีบุคลากรเพียงพอในหน้าที่ต่าง ๆ

การรวมตัวเป็นสมาคมวิชาชีพของภาพยนตร์ยังไม่มี การทำอย่างจริงจัง ถึงแม้ว่าปัจจุบันจะมีก็ตามแต่เป็นการทำหน้าที่ ที่ไม่ค่อยประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ผลงานในด้านที่จะเอื้ออำนวยให้เกิดการพัฒนาอย่างไม่เห็นเด่นชัด เป็นลักษณะกลุ่มเฉพาะกิจที่ทำหน้าที่เฉพาะบางด้าน ไม่ครอบคลุมถึงประโยชน์ส่วนรวมของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยทั้งหมด เช่น การจัดประกวดภาพยนตร์ไทยเพื่อให้รางวัล ถ้าสมาคมวิชาชีพสามารถมีบทบาทหน้าที่ได้กว้างขวางกว่านี้แล้วจะอำนวยประโยชน์ให้กับผู้ประกอบการด้านภาพยนตร์อย่างมาก เพราะสามารถสร้างความเข้มแข็งในการรวมกลุ่มเพื่อพัฒนาตนเองได้มาก การระดมเงินสมองเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น มีอำนาจในการต่อรองกับองค์กรต่าง ๆ ได้มากขึ้นซึ่งจะเป็นผลดีต่อการประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยที่ไม่หยุดนิ่งอยู่กับที่แต่จะมีการปรับปรุงระบบการทำงานที่ดีขึ้นโดยลำดับ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีข้อเสนอแนะในการที่จะแก้ไขปัญหา และอุปสรรคที่จะเกิดขึ้น เพื่อให้การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพในทางปฏิบัติ ได้แก่

1. แนวคิดของรัฐที่มีต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยควรจะมีการปรับเปลี่ยนทัศนคติในมุมมองที่จะเป็นประโยชน์ต่อภาพยนตร์ไทยเพราะถ้าอุตสาหกรรมภาพยนตร์สามารถดำเนินไปด้วยความต่อเนื่องแล้วจะเป็นสินค้าบริการประเภทบันเทิงชนิดหนึ่งที่หารายได้เข้าประเทศเป็นจำนวนมาก

2. ควรจะมีการปรับปรุงด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ให้เอื้อต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อให้ผู้สร้างภาพยนตร์มีเสรีภาพพอเพียง โดยเฉพาะการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ และการปรับปรุงด้านภาษีต่าง ๆ

3. หน่วยงานของรัฐต้องพร้อมสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ให้กับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพราะมีความพร้อมด้วยบุคลากรจำนวนมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ เช่น กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ สำนักนายกรัฐมนตรี หรือนักวิชาการสังกัดสถานศึกษาระดับต่าง ๆ

4. กลุ่มผู้สร้างภาพยนตร์ควรมีการรวมตัวกันให้เข้มแข็งเพื่อความเป็นเอกภาพในการทำงาน โดยเฉพาะสมาพันธ์ภาพยนตร์ต้องเป็นผู้นำในด้านความคิด และแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการผลิตภาพยนตร์ไทยที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีการแบ่งปันผลประโยชน์ต่าง ๆ ให้เท่าเทียมกัน

ถ้าสามารถปฏิบัติในลักษณะต่าง ๆ กันได้ให้เป็นผลสำเร็จแล้ว เชื่อว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อเป็นสินค้าส่งออกอีกประเภทหนึ่งสามารถทำได้ไม่ยากจนเกินไปและจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศสืบไป

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาในครั้งนี้เป็นภาพรวมของการพิจารณาถึงแนวทางกว้าง ๆ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกในมุมมองของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ไทยเท่านั้น ซึ่งอาจจะเป็นการไม่เพียงพอต่อข้อมูลที่จะนำมาใช้ ฉะนั้นเพื่อให้การศึกษาเป็นไปโดยสมบูรณ์และนำมาใช้ประโยชน์ได้จึงควรจะมีการวิจัยเพิ่มเติมในด้านต่อไปนี้

1. ปัญหาการส่งออกภาพยนตร์ไทยของบริษัทภาพยนตร์ที่เคยส่งออกไปยังต่างประเทศ
2. ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยในทิศทางที่เอื้ออำนวยต่อการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก
3. การตลาดของกลุ่มผู้บริโภคภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศ
4. แนวทางการผลิตภาพยนตร์ไทยให้มีมาตรฐานและคุณภาพที่สัมฤทธิ์ผล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กฤษณา สยามเนตร. อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2530.
- กิตติกานต์ ภูมิสวัสดิ์. การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเปิดในเขต
กรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพยนตร์ไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- คิด สุวรรณศร. “ความก้าวหน้าของอุตสาหกรรมภาพยนตร์”. วารสารสื่อสารมวลชน.
(มิถุนายน - ตุลาคม) 2524.
- จรัส ทองเกษม. บทบาทของรัฐในการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย
2530-2537. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2539.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. “บันทึกจากหนังสือไทยปี 2525” ใน รางวัลภาพยนตร์แห่งชาติ
ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : บริษัทเลิฟแอนด์ลิฟเพรส จำกัด, 2537.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. “หนังสือไทยในอนาคต” ใน งานประกวดภาพยนตร์แห่งชาติ
ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: สมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 2538.
- จำเริญลักษณ์ ธนะวังน้อย. รายงานการวิจัยเรื่องธุรกิจภาพยนตร์ไทย. กรุงเทพมหานคร : คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2529.
- ณัฐพล พันธุ์ภักดี และคณะ. “ธุรกิจภาพยนตร์สหรัฐอเมริกาในประเทศไทย” รายงาน
การวิจัยเพื่อการศึกษาตามหลักสูตรภาควิชาบริหารธุรกิจ. คณะเศรษฐศาสตร์
และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.

- ดร.ณิ หิรัญรักษ์. “สมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติจตุรวมตัวก้าวแรกของหนังไทย” ใน 67 ปี ภาพยนตร์ไทย 2466 – 2533. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ., 2533.
- โดม สุขวงศ์. กำเนิดหนังไทย. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพินเนส พรินต์ติ้ง เซ็นเตอร์ จำกัด, 2539.
- โดม สุขวงศ์. ประวัติภาพยนตร์ไทย. กรุงเทพมหานคร : องค์การค้าของคุรุสภา, 2533.
- นราทิพย์ ชูติวงศ์. จุลเศรษฐศาสตร์วิเคราะห์. กรุงเทพมหานคร : บริษัทเยียร์บุ๊กพับลิชชิ่ง จำกัด, 2528.
- นัยนา แยมสาขา. นโยบายการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยของรัฐบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.
- นิพนธ์ สุขปรีดี, รศ.ดร. “ความหมาย ความสำคัญ และธรรมชาติของภาพยนตร์” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.
- บัญญัติ จุลนาพันธ์, มนูญ แสงหิรัญ และ สุรพล เทวอักษร. หลักการตลาด เล่ม 1 กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2523.
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ, ผศ. “ศิลป์ของภาพยนตร์และภาพทัศน์” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.
- ปิยกุล เลาว์ณย์ศิริ, ผศ. ใครเป็นใครในกระบวนการผลิตภาพยนตร์. กรุงเทพมหานคร : บริษัทการพิมพ์, 2529.
- ไพบูลย์ คะเชนทร์พรรค. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.
- ไพศาล กิ่งเพชรรัตน์ และคณะ. เศรษฐศาสตร์ทั่วไป. ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525.

- “รายชื่อหนังสือที่เข้าฉายในปี 2541”. ซีเนี่ยมั๊ก. 5, 116 (ธันวาคม 2541).
- วรรณสิริ โมรากุล. “หมายเหตุจากคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย”
ใน รางวัลภาพยนตร์ไทยแห่งชาติครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : กรมประชาสัมพันธ์, 2537.
- ศิริวรรณ สัญชานนท์. การจัดการตลาด. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์, 2525.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. หลักการตลาด. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิชย์, 2534.
- ศุภร เสรีรัตน์. นโยบายราคาและผลิตภัณฑ์, ภาควิชาการตลาด คณะเศรษฐศาสตร์
และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2532.
- สนเทศ, กรม. รายงานคณะกรรมการศึกษาเรื่องการสร้างภาพยนตร์ไทยและการนำ
ภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร :
กระทรวงเศรษฐกิจ, 2525.
- สนั่น ปัทมะทิน. “การประกวดภาพยนตร์ไทย” ใน 67 ปี ภาพยนตร์ไทย 2466-
2533, กรุงเทพมหานคร : สมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ, 2533.
- สนั่น ปัทมะทิน. “วิชาถ่ายทำภาพยนตร์” ใน ถ่ายทำภาพยนตร์. พระนคร : สำนัก
พิมพ์บำรุงสาสน์, 2506.
- สมชาติ บางแจ้ง. 67 ภาพยนตร์ไทย 2466 – 2533. กรุงเทพมหานคร : สมาพันธ์
ภาพยนตร์แห่งชาติ, 2533.
- สมาน งามสนิท. “บทบาทหน้าที่และอิทธิพลของภาพยนตร์” ใน เอกสารการสอน
ชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์ หน้าที่ 6-10.
นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.
- สิริรัตน์ ชัยพฤกษ์. เบื้องหลังหนังไทย. สารนิพนธ์วารสารศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชา
ภาพยนตร์และภาพถ่าย คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัย
มหาวิทาลัยธรรมศาสตร์, 2529.
- สุรพล เกียนวัฒนา, รศ. และ พรศักดิ์ พัฒนนานุรักษ์. “ประวัติและวิวัฒนาการของ
ภาพยนตร์” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและ
ภาพยนตร์. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2531.

- สุโขทัยธรรมมาชิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการสร้างสรรค์ และการผลิตภาพยนตร์เบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : โรงพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาชิราช, 2530.
- สุโขทัยธรรมมาชิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการผลิตภาพยนตร์ขั้นสูง หน่วยที่ 1 – 7. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาชิราช, 2532.
- สุโขทัยธรรมมาชิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาการบริหารงาน ภาพยนตร์ หน่วยที่ 1 – 15. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาชิราช, 2532
- เสถียร วิชัยลักษณ์, ร้อยคำรวงโท. พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2475 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2479 และ ปว.205. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์นิติเวช, 2534.
- “หนังสือไทยปี 2542” สตาร์ปีค. (ธันวาคม 2542).
- อดุลย์ จาตุรงค์กุล. พฤติกรรมผู้บริโภค. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2518.
- “อนาคตของหนังไทย คำถามและการคาดหมาย” ใน ภาพยนตร์ไทย 2536, กรุงเทพมหานคร : บิซิเนส พรินต์ติ้ง, 2536.
- เฮอริเบิร์ต โอ, ซิลเลอร์. การสื่อสารและการครอบงำทางวัฒนธรรม. แปลโดย อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาต่างประเทศ

- Anty, Martin and Roddick, Nick. **British Cinema Now**. Hertford : Jason Press, 1985.
- ASEAN : Secretariat. **Making Films in ASEAN Countries: a Guide to Film Legislation, Values and Taboos**. Bangkok : PDR Press, 1993.
- Boyd, Harper W., and Massy, William F. **Marketing Management**. New York : Harcourt, Brace & World, Inc., 1972.
- Edited by Nick Browne, Pual G. Pickowicz, Vivian Sobchack, Esther Yan. **New Chinese Cinemas**. New York : Cambridge University Press, 1994.
- Evans, Joel R. and Berman Barry. **Marketing**. 3rd ed. New York : Macmilland Publishing Company, 1987.
- Friedman, Lester. **British Cinema and Thatcher**. London : UCL Press, 1993.
- Gieri, Manuela. **Contemporary Italian Filmmaking : Strategies of Subversion**. Toronto : University of Toronto Press, 1995.
- Goldberg, Fred. **Motion Picture Marketing and Distribution : getting movie into a theater near you**. Focal Press, 1991.
- Inglis Ruth. **Freedom of the Movies**. Chicago : University of Chicago Press, 1947.
- Jowett, Grath and Linton, James M. **Movies as Mass Communication**. (2ed.), Sage Publication, 1989.
- Kotler, Philip. **Marketing Management : Analysis, Planning, Implementation And Control**. Englewood Cliffs : Prentice-Hall Inc., 1988.
- Longham, Josephine. **Light, Camera, Action**. London : BFI Publishing, 1995.
- McCarthy E. Jerome and Perreault, Jr. William D. **Essentials of Marketing**. Homewood, Illinois : Richard D. Irwin, Inc., 1985.

- Morse, Stephen. **The Practical Approach to Marketing Management**. London : McGraw-Hill Book Company, 1967.
- Murphy, A.D. **The Movie Business Book**. J.E. Squire, ed. New York : Simon & Schuster/Fireside, 1983.
- Nick Browne, Pual G. Pickowicz, Vivian Sobchack, Esther Yan. Edited by. **New Chinese Cinemas**. New York : Cambridge Univrsity Press, 1994.
- O'Regan, Tom. **Austration National Cinema**. New York : Routledge, 1996.
- Sorlin, Pierre. **Italian Nation Cinema 1896 – 1996**. New York : Routledge, 1996.
- Vogel, Harold. **Entertainment Industry Economics : A Guide for Financial Analysis**. New York : Canmridge University Press, 1997.
- Wind, Yoram J. **Product Policy : Concepts, Method and Strategy**. London: Addison-Wesley Poblishing Company, Inc., 1982.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจงทราบทั่วกันว่า โดยที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควรควบคุมการทำและฉายภาพยนตร์ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยบทมาตราต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473”

มาตรา 2 ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พุทธศักราช 2473 เป็นต้นไป

มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“เสนาบดี” หมายความว่า เสนาบดีผู้มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“ฉาย” หมายความว่า ฉายโดยใช้เครื่องฉายภาพยนตร์หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“สถานที่มหรสพ” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งฉายภาพยนตร์ให้คนดูโดยไม่เก็บหรือเก็บเงินค่าดู โดยเชิญหรือไม่เชิญก็ตาม

บทวิเคราะห์ศัพท์ในมาตรา 3 นี้ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนโดยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 ดังต่อไปนี้

ในพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า फिल्म ไม่ว่าจะเป็ชนิดเนกาติฟ (Negative) หรือโพสิติฟ (Positive) ซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือกระทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏรูปหรือเสียง

หรือทั้งรูปและเสียง เป็นเรื่องหรือเหตุการณ์หรือข้อความอันจักถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงได้ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน และให้หมายความตลอดถึงฟิล์มซึ่งได้ถูกถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใด ๆ ให้ปรากฏสีเพื่ออัดลงในฟิล์มชนิดที่กล่าวข้างต้นด้วย

“ทำภาพยนตร์” หมายความว่า การถ่ายอัด หรือทำด้วยวิธีใดเพื่อให้เป็นภาพยนตร์จะทำเสร็จแล้วหรือยังไม่เสร็จก็ตาม

“ฉาย” หมายความว่า การถ่ายทอดรูปหรือเสียง หรือทั้งรูปและเสียงจากภาพยนตร์ด้วยเครื่องฉายภาพยนตร์ หรือเครื่องอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

“ประกาศ” หมายความว่า สิ่งที่น่าออกโฆษณา ไม่ว่าจะมิลักษณะเป็นภาพหรือรูปถ่าย หรือตัวหนังสือ และให้หมายความตลอดถึงการนำสิ่งนั้น ๆ ออกโฆษณาด้วย

“สถานที่มหรสพ” หมายความว่า สถานที่ใด ๆ ซึ่งฉายภาพยนตร์ให้คนดูหรือฟัง ไม่ว่าจะโดยเก็บเงินหรือไม่เก็บ โดยเชิญหรือไม่เชิญก็ตาม

มาตรา 4 ท่านห้ามมิให้ทำ หรือฉาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศ กอบด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำ หรือฉาย หรือการแสดงภาพยนตร์ หรือประกาศนั้น ๆ น่าจะมีผลเช่นนั้นท่านก็ห้ามดูกัน

ภาพยนตร์หรือประกาศที่ทำในพระราชอาณาจักร ถ้ามีลักษณะหรืออาจมีผลเช่นว่านี้ไซ้ ท่านห้ามมิให้นำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักร

มาตรา 5 ภายในบังคับมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัตินี้ นอกจากที่ได้รับใบอนุญาตก่อนแล้ว ท่านห้ามมิให้

- (1) ฉายภาพยนตร์ ณ สถานที่มหรสพ
- (2) นำหรือส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักรออกนอกพระราชอาณาจักร
- (3) ประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดงเรื่องของภาพยนตร์ จะคิดประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผย หรือแจก หรือลำแดงด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม

ความใน (3) แห่งมาตรา 5 นี้ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนโดย
มาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ. ภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 ดังต่อไปนี้

“(3) ประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่ายแสดงเรื่องของภาพยนตร์หรืออื่น ๆ อันอยู่ใน
วงการของการจัดฉายภาพยนตร์นั้น โดยหรือติดประกาศนั้น ๆ ไว้ในที่เปิดเผย หรือ
แจก หรือเสนอแจก หรือสำแดงด้วยวิธีใด ๆ ก็ตาม”

มาตรา 6 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ เสนาบดีมีอำนาจตั้ง
นายตรวจเจ้าพนักงานผู้พิจารณา และสภาพิจารณาภาพยนตร์

สภาพิจารณาภาพยนตร์นั้นให้มีเจ้าพนักงานกระทรวงมหาดไทย และเจ้า
พนักงานอื่นหรือบุคคลใด ซึ่งเสนาบดีเห็นสมควรตั้งเป็นกรรมการ

ท่านว่าในการประชุมของสภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ต้องมีกรรมการสามคน
อย่างน้อยคนหนึ่งเป็นเจ้าพนักงานกระทรวงมหาดไทย จึงเป็นองค์ประชุมได้

ความในมาตรา 6 เดิมนี้ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนแล้วโดยข้อ 2 แห่ง
ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 (พ.ศ. 2515) ดังต่อไปนี้

“มาตรา 6 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีกรมตำรวจมี
อำนาจตั้งนายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ และสภาพิจารณาภาพยนตร์

สภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ให้มีเจ้าพนักงานกรมตำรวจและบุคคลอื่นใด ซึ่ง
อธิบดีกรมตำรวจเห็นสมควรและแต่งตั้งเป็นกรรมการ

องค์ประชุมของสภาพิจารณาภาพยนตร์ ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกรมตำรวจ
กำหนด”

มาตรา 7 เมื่อนายตรวจเห็นว่าภาพยนตร์ใดมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติ
มาตรา 4 ให้มีอำนาจ

(1) ห้ามมิให้ทำภาพยนตร์นั้นต่อไป

(2) ยึดภาพยนตร์ที่ทำเสร็จแล้วหรือที่ยังไม่เสร็จ และส่งภาพยนตร์นั้น
ๆ แก่เจ้าพนักงานผู้พิจารณา ขอให้พิจารณา

มาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณา พิจารณาภาพยนตร์และประกาศซึ่งกล่าวในมาตรา 5 และ 7 ตามลำดับวันที่ขอมมา และต้องให้คำวินิจฉัยภายในกำหนดสามวัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอเป็นต้นไป

ถ้ามีพฤติการณ์พิเศษ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะพิจารณาและให้คำวินิจฉัยภายในสามวันที่กล่าวแล้วนั้นไม่ได้ไซ้ ท่านให้มีอำนาจยืดเวลาออกไปอีกได้ไม่เกินสิบห้าวัน และให้รายงานการยืดเวลาต่อเสนาบดีทันที

ความในมาตรา 8 เดิมนี้ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนแล้วโดยข้อ 3 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 (พ.ศ. 2515) ดังต่อไปนี้

“มาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณา พิจารณาภาพยนตร์ และประกาศ ซึ่งกล่าวในมาตรา 5 และมาตรา 7 ตามลำดับที่ขอมมา และต้องให้คำวินิจฉัยภายในกำหนดสามวัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอ

ถ้ามีพฤติการณ์พิเศษ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะพิจารณาและให้คำวินิจฉัยภายในสามวันที่กล่าวแล้วไม่ได้ ให้มีอำนาจยืดเวลาออกไปอีกได้ไม่เกินสิบห้าวัน และให้รายงานการยืดเวลาต่ออธิบดีกรมตำรวจทันที”

มาตรา 9 การพิจารณาตามความในมาตรา 8 นั้น ให้เจ้าพนักงานพิจารณาในสถานที่ของผู้ขอใบอนุญาต หรือในสถานที่ซึ่งเสนาบดีจัดไว้ แล้วแต่เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะเห็นสมควร

เวลาพิจารณา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในสถานที่นั้น เว้นแต่ตัวเจ้าพนักงาน ผู้ช่วยเจ้าพนักงาน ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานเชิญมาช่วยพิจารณา ผู้ขอใบอนุญาตและคนรับใช้ของผู้ขอใบอนุญาต

ความในมาตรา 9 เดิมนี้ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนแล้วโดยข้อ 3 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 (พ.ศ. 2515) ดังต่อไปนี้

“มาตรา 9 การพิจารณาตามความในมาตรา 8 นั้น ให้เจ้าพนักงานพิจารณาในสถานที่ของผู้ขอใบอนุญาต หรือในสถานที่ซึ่งทางราชการจัดไว้ แล้วแต่เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะเห็นสมควร

เวลาพิจารณา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในสถานที่นั้น เว้นแต่เจ้าพนักงาน ผู้ช่วยเจ้าพนักงานผู้ซึ่งเจ้าพนักงานเชิญมาช่วยพิจารณา ผู้ขอใบอนุญาตและคนรับใช้ของผู้ขอใบอนุญาต”

มาตรา 10 ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณามีอำนาจ

(1) สั่งคืนภาพยนตร์ที่นายตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำ หรือออกใบอนุญาตให้ตามที่ขอไว้เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้น ไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4 ในกรณีเช่นนี้ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาประทับตราไว้ที่ภาพยนตร์หรือที่ประกาศนั้นเป็นสำคัญ

ความในมาตรา 10 (1) นี้มีความเพิ่มขึ้นเป็นวรรคสองโดยมาตรา 5 แห่ง พ.ร.บ. ภาพยนตร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2479 ดังต่อไปนี้

“ถ้าปรากฏว่าดวงตราทุกดวงซึ่งประทับไว้บนฟิล์มภาพยนตร์ม้วนใดชำรุดหรือลบเลือนให้นำฟิล์มม้วนนั้น ไปให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ประทับดวงตราเสียใหม่ก่อนนำออกฉาย”

(2) สั่งคืนตามคำสั่งของนายตรวจที่ยึดภาพยนตร์นั้น หรือยกคำร้องขอใบอนุญาตเสีย เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4

ถ้าเจ้าพนักงานผู้พิจารณาเห็นว่าภาพยนตร์บางคอนมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4 และตอนนั้น ๆ ได้ถูกลบหรือตัดออกตามคำสั่งของเจ้าพนักงานผู้พิจารณาแล้วไซ้ ท่านให้ถือว่าภาพยนตร์นั้น ไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4

มาตรา 11 ในกรณีต่อไปนี้ ท่านว่าอุทธรณ์ไปยังสภาพิจารณาภาพยนตร์ได้

(1) เมื่อนายตรวจสั่งห้ามมิให้ดำเนินการทำภาพยนตร์ใดต่อไป

(2) เมื่อนายตรวจยึดภาพยนตร์ไว้ และเจ้าพนักงานผู้พิจารณาสั่งคืนตามคำสั่งของนายตรวจ

(3) เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณายกคำขอใบอนุญาตเพื่อฉายภาพยนตร์ หรือเพื่อนำหรือส่งภาพยนตร์ออกนอกพระราชอาณาจัก หรือเพื่อสำแดง หรือแจกประกาศด้วยภาพหรือรูปถ่าย

มาตรา 12 ให้สภาพิจารณาภาพยนตร์มีอำนาจ

(1) สั่งคืนภาพยนตร์ที่นายตรวจยึดไว้ให้แก่ผู้ทำ หรืออนุญาตให้ผู้ทำภาพยนตร์ ทำต่อไป หรือสั่งเจ้าพนักงานผู้พิจารณาให้ออกใบอนุญาตตามที่ขอไว้ เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์หรือประกาศนั้น ไม่มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4

(2) สั่งยื่นตามคำสั่งของนายตรวจที่ยึดภาพยนตร์ หรือให้หยุดการทำภาพยนตร์ หรือสั่งยื่นตามคำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานผู้พิจารณา ที่ยกคำขอใบอนุญาตและสั่งที่ยึดภาพยนตร์หรือประกาศที่มีคำร้องขอใบอนุญาตนั้น หรือสั่งให้ส่งกลับออกไป เมื่อเห็นว่าภาพยนตร์ หรือประกาศนั้น มีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4

ท่านให้ใช้บทบัญญัติมาตรา 10 บรรดาคำท้ายบังคับโดยอนุโลม

มาตรา 13 คำวินิจฉัยของสภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ให้ถือว่าเป็นเด็ดขาดถึงที่สุด เว้นแต่คำวินิจฉัยที่ยึดภาพยนตร์ที่ทำในพระราชอาณาจักรนั้น ท่านว่าผู้ทำหรือผู้ขอใบอนุญาตมีสิทธินำคดีสู่ศาลหลวงได้ภายในหกเดือน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำวินิจฉัยของสภาเป็นต้นไป ถ้าไม่นำคดีสู่ศาลภายในกำหนดไซ้ ท่านให้ทำลายภาพยนตร์นั้นเสีย

มาตรา 14 การเก็บรักษาหรือฉายภาพยนตร์ ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่นั้น ท่านว่าอยู่ในความเสียหายภัยของเจ้าของ หรือผู้ขอใบอนุญาต และให้เจ้าของหรือผู้ขอใบอนุญาตออกค่าใช้จ่ายด้วย

ถ้าเกิดความเสียหายขึ้นแก่ภาพยนตร์ ท่านว่าเจ้าหน้าที่หรือรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่มีความรับผิดชอบ เว้นแต่เจ้าหน้าที่หรือพนักงานของเจ้าหน้าที่จะได้ตั้งใจทำให้เกิดการเสียหายนั้นขึ้น

มาตรา 15 การออกใบอนุญาตให้ขึ้น ท่านว่าไม่ปลดเปลื้องผู้ถือใบอนุญาตให้พ้นจากความรับผิดชอบในทางแพ่งหรือทางอาญาอันเกิดจากการฉายภาพยนตร์ นอกจากในส่วนความผิดที่กล่าวไว้ในมาตรา 4

มาตรา 16 เสนาบดีมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้ ตามแต่จะเห็นควร

ความในข้อ 16 เดิมนี้ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนแล้วโดยข้อ 4 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 (พ.ศ. 2515) ดังต่อไปนี้

“มาตรา 16 อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้ ตามแต่จะเห็นสมควร”

มาตรา 17 เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ไปตรวจใบอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ถ้าและไม่มีใบอนุญาตให้ตรวจในขณะนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งหยุดการฉายต่อไปได้

มาตรา 18 เพื่อรักษาการให้เป็นไปตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าเจ้าพนักงานปกครองท้องที่ ตั้งแต่ชั้นนายอำเภอขึ้นไป นายตำรวจตั้งแต่ชั้นร้อยตำรวจตรีขึ้นไป นายตรวจเจ้าพนักงานผู้พิจารณา และกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ มีสิทธิเข้าไปในสถานที่มหรสพซึ่งกำลังฉายภาพยนตร์ได้โดยไม่ต้องเสียเงิน

มาตรา 19 ในกรณีต่อไปนี้ ท่านว่าไม่ต้องมีใบอนุญาต

(1) กรมใดในรัฐบาลฉายภาพยนตร์เพื่อการศึกษา หรือสาธารณประโยชน์ อย่างอื่น หรือกรมใดในรัฐบาลส่งภาพยนตร์ซึ่งทำในพระราชอาณาจักร ออกนอกพระราชอาณาจักร

(2) ฉายให้ญาติมิตรดูเป็นการส่วนตัว หรือภายในสมาคม หรือสโมสร ซึ่งภาพยนตร์อันได้ทำขึ้นมิได้หวังผลในทางค้า หรือนำหรือส่งภาพยนตร์ ที่ทำในพระราชอาณาจักรอันมีลักษณะเช่นว่านี้ออกนอกพระราชอาณาจักร

ในกรณีที่กล่าวในอนุมาตรา 2 นี้ ถ้าปรากฏว่าภาพยนตร์นั้นมีลักษณะฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติมาตรา 4 นายตรวจมีอำนาจยึดภาพยนตร์นั้นได้ตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 20 ภายในบังคับมาตรา 21 และ 22 ผู้ใดบังอาจทำ ฉาย นำหรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ หรือลำแสง ประกาศอันเป็นการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท

มาตรา 21 ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ บังอาจฉวย หรือนำ หรือส่งออกนอกพระราชอาณาจักรซึ่งภาพยนตร์ หรือสำแดงประกาศอันได้ขอใบอนุญาตแล้ว และเจ้าพนักงานไม่ยอมออกใบอนุญาตให้ ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 22 ผู้ใดทำการฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ บังอาจขัดคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายที่นายตรวจได้สั่งโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา 7 ท่านว่าผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน ปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 23 ให้เสนาบดีกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎเสนาบดีกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาต และการประทับตรา และว่าด้วยกิจการอื่น ๆ เพื่อปฏิบัติการตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎเสนาบดีนี้ เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้ ประกาศมา ณ วันที่ 20 กันยายน พุทธศักราช 2473 เป็นปีที่ 6 ในรัชกาลปัจจุบัน

(47 ร.จ. 194 ลงวันที่ 21 กันยายน 2473)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ประกาศของคณะปฏิวัติ

ฉบับที่ 205

โดยที่ปรากฏว่า ขณะนี้ได้มีการฉายภาพยนตร์ที่บางเรื่องการแสดงเป็นการชักชวนหรือส่งเสริมให้มีการละเมิดศีลธรรม และบางเรื่องก็เป็นการจูงใจหรือแนะวิธีการกระทำผิดอาญา แสดงให้เห็นว่าการควบคุมการกระทำและการฉายภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์พระพุทธศักราช 2473 ในบัดนี้ไม่ได้ผลเท่าที่ควร เป็นการจำเป็นต้องให้กรมตำรวจเข้ารับผิดชอบดำเนินการจนกว่าจะได้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยภาพยนตร์ หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้นายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา และสภาพิจารณาภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธศักราช 2473 ซึ่งดำรงตำแหน่งหรือมีอยู่ในวันประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ใช้บังคับพ้นจากตำแหน่ง

ข้อ 2 ให้ยกเลิกความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธศักราช 2473 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 6 เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจตั้งนายตรวจเจ้าพนักงานผู้พิจารณาและสภาพิจารณาภาพยนตร์

สภาพิจารณาภาพยนตร์นั้น ให้มีเจ้าพนักงานกรมตำรวจและบุคคลอื่นใด ซึ่งอธิบดีกรมตำรวจเห็นสมควรและแต่งตั้งเป็นกรรมการ

องค์ประชุมของสภาพิจารณาภาพยนตร์ให้เป็นไปตามที่อธิบดีกรมตำรวจจะกำหนด”

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 8 และมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์พระพุทธศักราช 2473 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณา พิจารณาภาพยนตร์และประกาศซึ่งกล่าว ในมาตรา 5 และ 7 ตามลำดับวันที่ขอมมา และต้องให้คำวินิจฉัยภายในกำหนดสามวัน นับแต่วันที่ได้รับขอ

ถ้ามีพฤติการณ์พิเศษ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะพิจารณาและให้คำวินิจฉัยภายใน สามวันที่กล่าวแล้วไม่ได้ ให้มีอำนาจยึดเวลาออกไปอีกได้ไม่เกินสิบห้าวัน และให้ รายงานการยึดเวลาต่ออธิบดีกรมตำรวจทันที

มาตรา 9 การพิจารณาความตามมาตรา 8 นั้น ให้เจ้าพนักงานพิจารณาใน สถานที่ของผู้ขอใบอนุญาตหรือในสถานที่ซึ่งทางราชการจัดไว้ แล้วแต่เจ้าพนักงานผู้ พิจารณาจะเห็นสมควร

เวลาพิจารณา ห้ามมิให้ผู้ใดเข้าไปในสถานที่นั้น เว้นแต่ตัวเจ้าพนักงาน ผู้ช่วย เจ้าพนักงาน ผู้ซึ่งเจ้าพนักงานเชิญมาช่วยพิจารณา ผู้ขอใบอนุญาต และคนรับใช้ของผู้ ขอใบอนุญาต”

ข้อ 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธ ศักราช 2473 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา 16 อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตซึ่งออกตามความใน พระราชบัญญัตินี้ได้ตามแต่จะเห็นควร”

ข้อ 5 ในระหว่างที่ยังมิได้แต่งตั้งนายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณา หรือสภา พิจารณาภาพยนตร์ตามความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พระพุทธ ศักราช 2473 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยข้อ 2 แห่งประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ให้ นาย ตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาหรือสภาพิจารณาภาพยนตร์แล้วแต่กรณี ซึ่งมีอยู่ในวันที่ ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ ใช้บังคับปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อน

ข้อ 6 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามตามประกาศของ คณะปฏิวัติฉบับนี้

ข้อ 7 ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ 9 กันยายน พุทธศักราช 2515

(ลงชื่อ) จอมพล ถนอม กิตติขจร

หัวหน้าคณะปฏิวัติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

พ.ศ. 2533

เนื่องจากทางราชการได้ตระหนักถึงความสำคัญและอิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อปัญหาของสังคมในด้านต่าง ๆ และเพื่อเป็นการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยให้มีการแสดงออกที่ถูกต้องและเหมาะสมในเอกลักษณ์ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศิลธรรมอันดีงาม และความสามัคคีของคนในชาติ เห็นสมควรให้มีระเบียบเพื่อกำหนดในเรื่องกิจการเกี่ยวกับภาพยนตร์ขึ้น อาศัยอำนาจตามความในข้อ 9 (8) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 218 ลงวันที่ 29 กันยายน พ.ศ. 2515 นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี จึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ 3 บรรดาระเบียบ ข้อบังคับ มติคณะรัฐมนตรี หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย” เรียกโดยย่อว่า “กสภ.” ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี หรือรัฐมนตรีที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธาน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นรองประธานและกรรมการอื่นซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งไม่เกินยี่สิบห้าคน ประกอบด้วยกรรมการจากส่วนราชการไม่เกินยี่สิบสามคน ผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับกิจการภาพยนตร์ไม่เกินเก้าคน ผู้แทนสมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติหนึ่งคน และผู้ทรงคุณวุฒิอีกสองคน

ให้อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์เป็นกรรมการและเลขานุการ และผู้แทนกรม
ประชาสัมพันธ์สองคนเป็นกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ข้อ 5 กรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี
กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

ข้อ 6 นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการซึ่งนายกรัฐมนตรีแต่งตั้ง
พ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (1) ตาย
- (2) ลาออก
- (3) นายกรัฐมนตรีให้ออก
- (4) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (5) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายให้

จำคุกเว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดอันได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ นายกรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่น
เป็นกรรมการแทนได้ และให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนนั้นอยู่ใน
ตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการเพิ่มขึ้นนั้น อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว

ข้อ 7 การประชุมของ กสภ. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการและรองประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือตามเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งเสียงในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียงเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ 8 กสภ. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) เสนอนโยบายและแผนหลักเกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์ และการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยต่อคณะรัฐมนตรี

(2) พิจารณากำหนดแนวทางปฏิบัติตามนโยบายและแผนหลักซึ่งคณะรัฐมนตรีเห็นชอบแล้ว

(3) ประสานงานกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานของเอกชน ในการให้การสนับสนุนช่วยเหลือเกี่ยวกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

(4) ติดตามและประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบายและแผนหลักและแนวทางปฏิบัติตาม (1) และ (2)

(5) สนับสนุนและช่วยเหลือกิจการของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานของเอกชน เกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์

(6) เสนอความเห็นและข้อสังเกตต่อนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับการให้มีกฎหมายหรือแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์

(7) สอดส่องการดำเนินการถ่ายทำภาพยนตร์ของชาวต่างประเทศในประเทศไทย

(8) พิจารณาเรื่องอื่นใดเกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์ตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย

ข้อ 9 ให้ กสภ. มีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่ กสภ. มอบหมาย

ให้นำความในข้อ 7 มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

ข้อ 10 ให้กรมประชาสัมพันธ์ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของ กสภ. และให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (1) ปฏิบัติงานตามที่ กสภ. มอบหมาย
- (2) ศึกษา วิจัยข้อมูลเกี่ยวกับกิจการภาพยนตร์ และจัดทำแนวทางปฏิบัติตามนโยบายและแผนหลักที่คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ
- (3) ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการประสาน เผยแพร่และประชาสัมพันธ์งานและกิจการภาพยนตร์

ข้อ 11 ให้ส่วนราชการ และหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องให้ความร่วมมือและสนับสนุนการดำเนินงานของ กสภ. ตามระเบียบนี้

ข้อ 12 ให้กรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ตามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ 173/2531 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ลงวันที่ 11 ตุลาคม 2531 และคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ 115/2532 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพิ่มเติม ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2532 และอนุกรรมการที่คณะกรรมการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยดังกล่าวแต่งตั้ง ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่ระเบียบนี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา คงดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการและอนุกรรมการตามระเบียบนี้ ซึ่งต้องไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ

ข้อ 13 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2533

พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

นายกรัฐมนตรี

(107 ร.จ. 134 ตอนที่ 57 ลงวันที่ 10 เมษายน 2533)

สถาบันวิทยุส่งเสริม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

แนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย

ด้วยพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 4 กำหนดว่า “ห้ามมิให้ทำหรือฉาย หรือ แสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์ หรือ ประกาศกรรปด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ถึงแม้เพียงว่าการทำหรือฉาย หรือการแสดงภาพยนตร์หรือประกาศนั้น ๆ น่าจะมีผลเช่นนั้น ก็ห้ามดุจเดียวกัน”

ดังนั้น เพื่อให้นายตรวจ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาและสภาพิจารณาภาพยนตร์ ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 6 และแก้ไขตามประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 ลงวันที่ 9 กันยายน 2515 ได้ปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติในมาตรา 4 ว่า สิ่งใดควรห้ามหรือไม่ห้ามเพียงใด กระทรวงมหาดไทยจึงวางแนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ดังนี้

ประเด็นลักษณะการฝ่าฝืนแยกเป็น 3 ประการ คือ

- ศีลธรรมและวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ
- ความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของชาติ
- การเมืองการปกครองที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

1. ศีลธรรมและวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ

1.1 การลบหลู่ชนียวัตถุ โดยการกระทำที่เป็นเท็จหรือบิดเบือนต่อหลักศาสนา และก่อให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีต่อศาสนาใดศาสนาหนึ่ง

1.2 เรื่องอันเกี่ยวกับการลามกอนาจาร

1.3 การกระทำทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ แต่ถ้าเป็นการกระทำเพื่อแสดงถึงการศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ ไม่เป็นมูลเหตุจูงใจให้ประพฤตินั้นเป็นตัวอย่าง และกระทำผิดต่อกฎหมายบ้านเมืองย่อมจะทำได้

2. ความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของชาติ

2.1 ล้อหรือลอบหลอ่คู่มืนสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย หรือการกระทำใด ๆ ซึ่งสามารถหรือเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึก หรือเป็นการล้อหรือลอบหลอ่คู่มืน

2.2 การแสดงออกอย่างชัดเจนในลักษณะที่เป็นการคู่มืนต่อรัฐ หรือชาติ หรือรัฐบาล หรือยุยงให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

2.3 เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่งเพาะนิสัยอันไม่ดี ให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

3. การเมืองการปกครองที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ และกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์ได้พิจารณาถึงการมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างประเทศไทยและประชาชนไทยกับมิตรประเทศและประชาชนของประเทศนั้น ๆ มาประกอบการพิจารณาด้วยทุกครั้ง

แนวทางการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงแนวทางเพื่อให้กรมตำรวจผู้ถือปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 มาตรา 4 ให้เป็นแนวทางวางระเบียบปฏิบัติให้เสมอภาพและเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันต่อไป โดยให้พิจารณาถึงผลกระทบต่อความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์เป็นสำคัญ

สำเนาถูกต้อง

ร.ต.อ. สอนง เป้าเปี่ยมทรัพย์

รอง สว.ผ. ควบคุมภาพยนตร์

ภาคผนวก จ

คำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง ที่ 54/2519

เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์

อาศัยอำนาจตามประกาศกรมตำรวจ เรื่อง ตั้งเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ ลงวันที่ 2 มีนาคม 2519 ข้อ ค. ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง จึงวางระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ถือปฏิบัติดังต่อไปนี้

(ก) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ พิจารณาวินิจฉัยคดีเนื้อเรื่องภาพการแสดงตามควรแก่สถานการณ์และสภาพสังคม ว่า ควรจะตัดทอน หรือห้ามฉายทั้งเรื่องหรือไม่เพียงใด ตามหลักเกณฑ์แนวทางการตรวจพิจารณา ดังต่อไปนี้

1. ประเภทช่วยுகามารมณั้

1.1 ให้พิจารณาความเป็นไปตามสภาพของสังคมปัจจุบัน ในเรื่องการช่วยுகามารมณั้และลามกอนาจาร ให้เข้มงวดกวดัขั้ตามกฎหมายอาญาและศีลธรรมอันดี ตลอดจนวัฒนธรรมของชาติ

1.2 พิจารณาถึงความรู้สึกของผู้ดูภาพยนตร์ อาจก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศอย่างชัดเจน เช่น แสดงการจับ ล้วง ดูบคล้า แม้ไม่ใช่ฉากในห้องนอนก็ควรห้าม หากเป็นการแสดงการกอดจูบด้วยความรักตามธรรมดาก็ไม่ควรห้าม ภาพเปลือยแสดงส่วนสัคคของหญิงในลักษณะที่ดูแล้วไม่เกิดความรู้สึกทางเพศ เช่น ภาพยนตร์สารคดีชาวบาหลั้ ออฟริกา หรือที่ลักษณะสมเหตุสมผลตามท้องเรื่อง เช่น ชาวเขาเปลือยกายอาบน้้า จิตรกรวาดรูปนางแบบเปลือย ฯลฯ ควรอนุญาตได้ แต่หากเป็นภาพไม่เปลือย เช่น นุ่งผ้าเปียกน้้ารูปเจตนาให้ดูส่วนสัคคของหญิง โดยไม่มีลักษณะในทางศิลปะและก่อให้เกิดความรู้สึกทางเพศก็ควรห้าม

1.3 ให้พิจารณาเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเพศ ซึ่งมีใช่เป็นเรื่องผู้สาวตามธรรมดาของสังคม เช่น แสดงถึงความสำส่อน ความมีเสรีในการสมสู่ทางเพศ หรือความวิปริตทางกามารมณ์ในเนื้อหาทั้งเรื่อง แม้เป็นเรื่องที่อาจเป็นจริง อันเป็นการสะท้อนภาพสังคมก็ตาม แต่อาจเป็นการชักจูงให้ผู้ดูให้นิยมชมชอบนำไปปฏิบัติ ทำให้เสื่อมเสียต่อจารีตประเพณี วัฒนธรรม และศีลธรรมอันดี ควรพิจารณาห้ามฉายทั้งเรื่อง

2. ประเภททารุณवादเสียว คือ การกระทำอันทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ไม่มีศีลธรรม

3. ประเภทการเมืองและความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ

3.1 การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง ซึ่งสามารถกระทบกระเทือนถึงการปกครองของประเทศหรือยุ้งให้เกิดความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง

3.2 การแสดงซึ่งอาจก่อให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐหรือชาติหรือพนักงานของรัฐ

3.3 การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติ หรือระหว่างชนชั้นบุคคล

4. ประเภทเสื่อมเสียศีลธรรม วัฒนธรรม และความสงบเรียบร้อย

4.1 การลบหลู่ปูชนียวัตถุ หรือการกระทำอย่างใด ๆ ให้เกิดความรู้สึกอันไม่ดีในทางศาสนาของชาติหนึ่งชาติใด

4.2 หมิ่นพระบรมเดชานุภาพหรือประมุขของประเทศใดประเทศหนึ่ง

4.3 เรื่องอันอาจกระทบกระเทือนหรือหมิ่นต่อสถาบันกษัตริย์

4.4 ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของชาติ เช่น ลูกไม่เคารพบิดา เป็นต้น

4.5 วิถีของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม โดยใช้อุบายผิดจากธรรมดา หรืออาจเป็นเหตุให้เกิดการประทุษกรรมยิ่งขึ้น

4.6 เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นอย่างเฉพาะนิสัยอันไม่ดีให้แก่บุคคลนำไปประพฤติในทางชั่ว

แนวทางการตรวจพิจารณาที่กำหนดไว้นี้ เป็นเพียงกำหนดขึ้นไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อเจ้าพนักงานผู้พิจารณา ได้เห็นลักษณะอาการของภาพยนตร์ที่ได้ฉายให้ดูจริง ๆ จะต้องวินิจฉัยว่าตามรูปเรื่อนั้นสามารถเป็นเหตุให้เกิดความชั่วร้าย หรือเสื่อมเสียศีลธรรมอันดีก็ควรห้าม ทั้งนี้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาจะต้องพิจารณาโดยรอบคอบทุก ๆ เรื่องไป

(ข) ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ที่มาตรวจภาพยนตร์ที่กองทะเบียนตรวจโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ด้วย โดยให้หัวหน้าแผนกควบคุมภาพยนตร์นำเอาภาพโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่มีผู้มาขออนุญาตโฆษณา เสนอเจ้าพนักงานผู้พิจารณาตรวจพิจารณา แล้วเรียกเก็บเงินค่าธรรมเนียมออกใบอนุญาตให้ตามหน้าที่ต่อไป

การตรวจพิจารณาอนุญาตโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ให้ใช้หลักเกณฑ์การตรวจพิจารณาตามข้อ (ก) โดยอนุโลม

(ค) กำหนดจำนวนกรรมการผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์ สำหรับภาพยนตร์ที่ฉายตามโรงภาพยนตร์ ไม่น้อยกว่า 5 นาย ภาพยนตร์ ภาพยนตร์ที่จะฉายทางสถานีโทรทัศน์ ไม่น้อยกว่า 3 นาย และให้มีกรรมการผู้แทนจากหน่วยราชการอื่น นอกจากกองทะเบียนร่วมพิจารณาด้วย ไม่น้อยกว่า 2 นาย ทุกครั้ง

(ง) การตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์ดังกล่าวในข้อ (ก), (ข) และ (ค) ให้ถือเป็นรูปกรรมการ โดยมีประธานซึ่งผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลางกำหนดให้หรือให้เลือกเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ผู้หนึ่งผู้ใดเป็นประธานแล้วแต่กรณี มติที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานที่ประชุมออกเสียงขึ้นอีก 1 เสียง เป็นเสียงชี้ขาด

ทั้งนี้ ให้เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด

ตั้ง ณ วันที่ 22 มีนาคม 2519

(ลงชื่อ) พลตำรวจโท เทพ ศุภนิมิต

(เทพ ศุภนิมิต)

ผู้บัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง

สำเนาถูกต้อง

ร.ต.อ. บุญเชิญ มีศรี

(บุญเชิญ มีศรี)

ปจผ.ควบคุมภาพยนตร์ กก.2 ท.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายละเอียดแนวการสัมภาษณ์

ข้อมูลส่วนตัว

1. อาชีพ

() ผู้อำนวยการสร้าง

○ 1. ผู้อำนวยการสร้างของบริษัท

○ 2. ผู้อำนวยการสร้างอิสระ

() ผู้กำกับภาพยนตร์

○ 3. ผู้กำกับภาพยนตร์สังกัดบริษัท

○ 4. ผู้กำกับภาพยนตร์อิสระ

2. เพศ () 1. ชาย () 2. หญิง

3. อายุ.....ปี

() 1. 25 - 30 ปี

() 2. 31 - 35 ปี

() 3. 36 - 40 ปี

() 4. 41 - 45 ปี

() 5. 46 - 50 ปี

() 6. 51 - 60 ปี

() 7. 61 - 65 ปี

() 8. 65 ปี ขึ้นไป

4. การศึกษาสูงสุด

() 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี ระบุ.....

() 2. ปริญญาตรี

() 3. ประเมินโท

() 4. ประเมินเอก

5. การศึกษาเกี่ยวกับด้านภาพยนตร์โดยตรง

() 1. ไม่เคยศึกษา

() 2. เคยศึกษาเกี่ยวกับด้าน

.....

.....

.....

6. มีประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ก่อนเป็นผู้อำนวยการสร้าง/ผู้กำกับ

() 1. ไม่มี

() 2. มี ระบุ.....ปี

7. ทำงานเกี่ยวกับงานบันเทิงอื่นด้วยหรือไม่

() 1. ไม่ได้ทำ

() 2. ทำ ระบุ.....

8. ลักษณะรายได้เกี่ยวกับงานภาพยนตร์

() 1. มีรายได้เป็นประจำต่อเดือน

() 2. มีรายได้ต่องานเป็นเรื่อง

9. รายได้นอกเหนือจากการอำนวยการสร้าง/กำกับ

() 1. มี ระบุ.....

() 2. ไม่มี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทย

10. เคยอำนวยการสร้าง/กำกับมาแล้ว.....เรื่อง

- () 1. 1 - 5 เรื่อง
- () 2. 6 - 10 เรื่อง
- () 3. 11 - 15 เรื่อง
- () 4. 16 - 20 เรื่อง
- () 5. 21 - 25 เรื่อง
- () 6. มากกว่า 25 เรื่อง ระบุ.....เรื่อง

11. งบประมาณที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องว่าให้ความสำคัญกับด้านใดมาก

- () 1.
- () 2.
- () 3.
- () 4.

12. ต้นทุนที่ใช้ในการสร้างภาพยนตร์แต่ละเรื่องเฉลี่ยส่วนใหญ่ประมาณเท่าไร

- () 1. ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- () 2. ประมาณ.....บาท

13. รายได้จากภาพยนตร์ที่ท่านสร้างหรือกำกับประมาณเรื่องละเท่าไร

- () 1. ไม่ทราบ/จำไม่ได้
- () 2. ประมาณ.....บาท

14. ภาพยนตร์ที่ท่านสร้างหรือกำกับเคยส่งไปฉายยังต่างประเทศหรือไม่

- () 1. ไม่เคย
- () 2. เคยส่ง 1-3 เรื่อง
- () 3. เคยส่ง 4-6 เรื่อง
- () 4. เคยส่ง 7-9 เรื่อง
- () 5. มากกว่า 9 เรื่อง ระบุ.....เรื่อง

15. ท่านเคยไปร่วมงานมหกรรมภาพยนตร์ต่าง ๆ ในต่างประเทศหรือไม่

- () 1. ไม่เคย
- () 2. เคย 1-3 ครั้ง
- () 3. เคย 4-6 ครั้ง
- () 4. เคย 7-9 ครั้ง
- () 5. เคยมากกว่า 9 ครั้ง ระบุ.....ครั้ง

16. ท่านเคยทำงานร่วมกับผู้สร้างภาพยนตร์ของต่างประเทศหรือไม่

- () 1. ไม่เคย
- () 2. เคย 1-3 เรื่อง
- () 3. เคย 4-6 เรื่อง
- () 4. เคย 7-9 เรื่อง
- () 5. เคยมากกว่า 9 เรื่อง ระบุ.....เรื่อง

ความคิดเห็นว่าภาพยนตร์ไทยเป็นอุตสาหกรรมหรือไม่

- คิดว่าเป็นอุตสาหกรรม เพราะ

.....

.....

- ไม่คิดว่าเป็นอุตสาหกรรม เพราะ

.....

.....

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัญหาของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ก. ปัญหาในด้านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ไทย

17. ระดับปัญหาในขั้นตอนต่าง ๆ ของการผลิตภาพยนตร์ไทยของท่าน

	น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	ไม่มี ปัญหา
ปัญหาก่อนการถ่ายทำ						
ปัญหาระหว่างการถ่าย ทำ						
ปัญหาภายหลังการ ถ่ายทำ						

18. ปัญหาก่อนการถ่ายทำท่านมีปัญหอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

19. ปัญหาระหว่างการถ่ายทำท่านมีปัญหอะไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

20. ปัญหาภายหลังการถ่ายทำท่านมีปัญหอะไรบ้าง

.....

.....

ข. ปัญหาด้านการตลาด

21. ภาพยนตร์ที่ท่านสร้างหรือกำกับนั้นส่วนใหญ่มีลักษณะอย่างไร
- () 1. ขาดทุนบ้าง ประมาณ.....% ของจำนวนเรื่องทั้งหมด
- () 2. ขาดทุนทุกเรื่อง
- () 3. มีกำไรทุกเรื่อง
22. ท่านมีปัญหาการตลาดเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้มากน้อย

เพียงใด

	น้อย	ค่อนข้าง น้อย	ปาน กลาง	ค่อนข้าง มาก	มาก	ไม่มี ปัญหา
คุณภาพของภาพยนตร์						
กลยุทธ์ด้านการตลาด						
การแบ่งส่วนการตลาด						
การเลือกตลาด						

23. ท่านคิดว่าจะทำให้ภาพยนตร์ไทยมีคุณภาพดีขึ้นได้อย่างไร

.....

.....

.....

24. กรุณาเรียงลำดับความสำคัญของกลยุทธ์ด้านการตลาดโดยเรียงลำดับตามความสำคัญมากน้อย (อันดับที่ 1 หมายถึงสำคัญมากที่สุด)

- () ไม่มีความจำเป็นต้องใช้กลยุทธ์ด้านการตลาด
- () การแบ่งส่วนตลาดภาพยนตร์ต่างประเทศ
- () การรวมกำลังทำการตลาดภาพยนตร์ไทย
- () มีการวิจัยและพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ
- () การคำนึงถึงกำไรมากกว่าส่วนครองตลาด

() มีการจัดการที่แข็งแกร่ง

() อื่น ๆ (ระบุ).....

25. ความเห็นเกี่ยวกับการเข้าไปแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศของภาพยนตร์ไทยควรจะใช้วิธีการใด

() 1. ยุโรป โดยวิธี.....

.....

.....

() 2. อเมริกา โดยวิธี.....

.....

.....

() 3. เอเชีย โดยวิธี.....

.....

.....

26. ท่านคิดว่าการแบ่งส่วนตลาดต่างประเทศโดยวิธีการต่าง ๆ นี้มีความสำคัญมากน้อยอย่างไรบ้าง

	น้อย	ค่อนข้างน้อย	ปานกลาง	ค่อนข้างมาก	มาก	ไม่สำคัญ
การแบ่งส่วนตลาดเชิงภูมิศาสตร์						
การแบ่งส่วนเชิงประชากร						
การแบ่งส่วนตลาดตามลักษณะนิสัยของบุคคล						

27. ตามความคิดเห็นของท่านมีวิธีการเลือกตลาดโดยจัดลำดับความสำคัญอย่างไร กรุณาเรียงลำดับความสำคัญในการเลือกตลาด (ลำดับที่ 1 แสดงว่าสำคัญที่สุด)

- () ตามขนาดของตลาด
- () การประมาณการเติบโตของตลาด
- () กำไรและต้นทุนการทำธุรกิจ
- () ความได้เปรียบเสียเปรียบในการแข่งขัน
- () การประมาณผลตอบแทนในการลงทุน
- () อื่น ๆ (ระบุ).....

ค. ปัญหาในด้านการดำเนินธุรกิจส่งออกด้านภาพยนตร์

28. ท่านเคยส่งออกหรือเกี่ยวข้องกับ การส่งออกภาพยนตร์ไปต่างประเทศหรือไม่

- () 1. ไม่เคย (ข้ามไปตอบข้อ 30)
- () 2. เคย

29. ในกรณีที่ท่านเคยหรือเกี่ยวข้องกับ การส่งออกภาพยนตร์ ท่านได้พบกับปัญหาอุปสรรคในการส่งออกอย่างไรบ้าง กรุณาเรียงลำดับความสำคัญของปัญหาที่ท่านพบ (อันดับที่ 1 หมายถึงเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุด)

- () ไม่มีปัญหา
- () ปัญหาด้านการจัดการ
- () ปัญหาด้านการคัดเลือกภาพยนตร์
- () ปัญหาด้านทัศนคติของชาวต่างชาติต่อภาพยนตร์ไทย
- () ปัญหาด้านชาตินิยม
- () ปัญหาด้านการยอมรับภาพยนตร์ไทยของชาวต่างชาติ
- () ปัญหาด้านการใช้ภาษาไทยในภาพยนตร์
- () อื่น ๆ (ระบุ).....

30. ท่านคิดว่าการจัดการเพื่อการส่งออกภาพยนตร์ไทยที่ดีควรจะเป็นอย่างไร

.....

.....

31. ท่านคิดว่าการเลือกสรรภาพยนตร์เพื่อฉายยังต่างประเทศในเชิงธุรกิจที่ดีควรจะเป็นอย่างไร

1.

2.

3.

32. ท่านคิดว่าการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่ดีควรจะวิจัยเกี่ยวกับด้านใด

.....

.....

ง. ปัญหาในด้านลักษณะทางวัฒนธรรมของการส่งออกภาพยนตร์ไทย

33. ท่านคิดว่าทัศนคติของคนชาติอื่นจะมีผลกระทบต่อภาพยนตร์ไทยที่จะส่งออกหรือไม่

() 1. ไม่มีผลกระทบ เพราะ

.....

.....

() 2. มีผลกระทบ เพราะ

.....

.....

34. ถ้ามีผลกระทบด้านไม่ดี การแก้ปัญหาจะทำได้อย่างไร

.....

.....

35. ท่านคิดว่าภาษาไทยที่ใช้สื่อในภาพยนตร์ไทยและต้องส่งออกไปยังต่างประเทศจะมีผลกระทบหรือไม่

() 1. ไม่มีผลกระทบ เพราะ

.....

() 2. มีผลกระทบ เพราะ

.....

36. ถ้ามีผลกระทบในทางไม่ดี การแก้ปัญหาจะทำได้อย่างไร

.....

37. ท่านคิดว่าความเป็นชาตินิยมของคนชาติอื่นเกี่ยวกับการยอมรับภาพยนตร์ไทยจะเป็นปัญหาหรือไม่

() 1. ไม่เป็นปัญหา เพราะ

.....

() 2. เป็นปัญหา เพราะ

.....

38. ถ้าเป็นปัญหา ท่านคิดว่าจะแก้ปัญหายังไร

.....

39. ท่านคิดว่าต่างประเทศจะยอมรับภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่ยอมรับ เพราะ

.....

.....

() 2. ยอมรับ เพราะ

.....

.....

40. ถ้าไม่ยอมรับท่านคิดว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร

.....

.....

อุปสรรคของการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

ก. ด้านนโยบายของรัฐ

41. นโยบายเกี่ยวกับการส่งออกของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย

() 1. ไม่ทราบนโยบาย (ข้ามไปตอบข้อ 49)

() 2. ทราบนโยบาย

42. ท่านคิดว่านโยบายเกี่ยวกับการส่งออกมีอุปสรรคต่อการส่งเสริม

อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่มีอุปสรรค เพราะ

.....

.....

() 2. มีอุปสรรค เพราะ

.....

.....

43. ท่านคิดว่ารัฐควรมีนโยบายเกี่ยวกับการส่งออกอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างไร

.....

.....

44. ท่านทราบนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่ทราบนโยบาย (ข้ามไปตอบข้อ 46)

() 2. ทราบนโยบาย

45. ท่านคิดว่ารัฐส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยอย่างจริงจังหรือไม่

() 1. ไม่จริงจัง เพราะ

.....

.....

() 2. จริงจัง เพราะ

.....

.....

46. ท่านทราบนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกหรือไม่

() 1. ไม่ทราบนโยบาย (ข้ามไปตอบข้อ 48)

() 2. ทราบนโยบาย

47. ท่านคิดว่ารัฐควรส่งเสริมการลงทุนของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกในด้านใดบ้าง

.....

.....

.....

.....

ข. ด้านกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

48. ท่านทราบเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473
หรือไม่

() 1. ไม่ทราบ (ข้ามไปตอบข้อ 51)

() 2. ทราบ

49. ท่านคิดว่า พรบ. ภาพยนตร์พุทธศักราช 2473 เป็นอุปสรรคต่อการ
ส่งเสริมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่เป็นอุปสรรค เพราะ

.....
.....

() 2. เป็นอุปสรรค เพราะ

.....
.....

50. ถ้าเป็นอุปสรรคท่านคิดว่าควรแก้ไข พรบ.ภาพยนตร์พุทธศักราช
2473 อย่างไร

.....
.....

51. ท่านทราบระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรม
ภาพยนตร์ไทย พ.ศ. 2533 หรือไม่

() ไม่ทราบ (ข้ามไปตอบข้อ 60)

() ทราบ

52. ท่านคิดว่าควรแก้ไขระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ดังกล่าว
หรือไม่ อย่างไร

.....
.....

53. ท่านทราบแนวนโยบายการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทยหรือไม่

() 1. ไม่ทราบ (ข้ามไปตอบข้อ 56)

() 2. ทราบ

54. ท่านคิดว่านโยบายดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() ไม่เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

() เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

55. กรณีที่เป็นอุปสรรคท่านคิดว่าควรแก้ไขนโยบายดังกล่าวอย่างไร

.....

56. ท่านทราบคำสั่งกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลางที่ 54/2519 เรื่อง ระเบียบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์และโฆษณาเกี่ยวกับภาพยนตร์หรือไม่

() 1. ไม่ทราบ (ข้ามไปตอบข้อ 59)

() 2. ทราบ

สถาบันวิจัยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

57. ท่านคิดว่าคำสั่งดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

.....

() 2. เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

.....

58. กรณีที่เป็นอุปสรรคท่านคิดว่าควรจะแก้ไขคำสั่งดังกล่าวอย่างไร

.....

.....

59. ท่านทราบกฎหมายเกี่ยวกับอัตราภาษีศุลกากรสำหรับอุปกรณ์นำเข้าเพื่อมาใช้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่ทราบ (ข้ามไปตอบข้อ 62)

() 2. ทราบ

60. ท่านคิดว่าอัตราภาษีดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยหรือไม่

() 1. ไม่เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

.....

() 2. เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

.....

61. กรณีที่เป็นอุปสรรคท่านคิดว่าควรจะปรับปรุงแก้ไขอัตราภาษีดังกล่าวอย่างไร

.....

.....

ค. มาตรการการกีดกันการค้าของต่างประเทศ

62. ท่านทราบมาตรการทางภาษีศุลกากรเกี่ยวกับภาพยนตร์ของประเทศต่าง ๆ หรือไม่

() 1. ไม่ทราบ (ข้ามไปตอบข้อ)

() 2. ทราบ

63. ท่านคิดว่ามาตรการของประเทศต่าง ๆ ดังกล่าวจะเป็นอุปสรรคต่อการส่งเสริมภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออกยังต่างประเทศหรือไม่

() 1. ไม่เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

.....

() 2. เป็นอุปสรรค เพราะ

.....

.....

ง. การรวมกลุ่มทำงาน

64. ท่านคิดว่ามีคามจำเป็นหรือไม่ที่จะต้องมีการรวมกลุ่มของผู้ทำงานด้านภาพยนตร์ไทยทั้งกลุ่มผู้อำนวยการสร้างและกลุ่มผู้กำกับให้เป็นองค์กรเพื่อร่วมกันผลิตภาพยนตร์

() 1. ไม่มีความจำเป็น เพราะ

.....

.....

() 2. มีความจำเป็น เพราะ

.....

ความพร้อมของผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ในการผลิตภาพยนตร์ไทยเพื่อการส่งออก

65. ถ้าท่านจะสร้างภาพยนตร์สักเรื่องหนึ่งท่านจะใช้แหล่งเงินทุนจากที่ใด

- () 1. เงินทุนตนเองทั้งหมด
- () 2. กู้ยืมเงินบางส่วน
- () 3. กู้ยืมเงินทั้งหมด
- () 4. อื่น ๆ.....

66. ถ้าท่านจำเป็นต้องกู้ยืมเงินมาสร้างภาพยนตร์ท่านจะมีปัญหาในการกู้ยืมเงินหรือไม่

- () 1. ไม่มี
- () 2. มี เนื่องจาก

.....

 67. ท่านคิดว่าผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับเงินลงทุนที่ใช้ในการสร้างมากน้อยเพียงใด

- () 1. มาก
- () 2. ค่อนข้างมาก
- () 3. ปานกลาง
- () 4. ค่อนข้างน้อย
- () 5. น้อย
- () 6. ไม่มีเลย

68. ท่านมีความคิดอย่างไรเกี่ยวกับผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาพยนตร์อย่างถูกต้องตามหลักสากล

.....

.....

69. ท่านคิดว่าประสบการณ์ในการทำงานด้านภาพยนตร์มีความจำเป็นมากน้อยเพียงใด

() 1. ไม่จำเป็นมาก เพราะ

.....

.....

() 2. จำเป็นมาก เพราะ

.....

.....

70. ท่านคิดว่าผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับมีความจำเป็นต้องมีคุณสมบัติด้านต่าง ๆ เหล่านี้มากน้อยเพียงใด

	มาก	ค่อนข้างมาก	ปานกลาง	ค่อนข้างน้อย	น้อย	ไม่จำเป็น
ด้านความเป็นผู้นำ						
ด้านความรู้ในศิลปะภาพยนตร์						
ด้านมนุษยสัมพันธ์						
ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น						

71. ท่านมีปัญหาในด้านบุคลากรที่ทำงานร่วมกันในด้านต่าง ๆ เหล่านี้
 มากน้อยเพียงใด

	มาก	ค่อนข้าง มาก	ปาน กลาง	ค่อนข้าง น้อย	น้อย	ไม่มี ปัญหา
ความเพียงพอของ บุคลากร						
ความรู้ของบุคลากร						
ความรับผิดชอบ						
ความซื่อสัตย์						
ความตรงต่อเวลา						
ความคิดสร้างสรรค์						

การต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล

72. ท่านต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างเป็นทางการ
 รูปธรรมในเรื่องใดบ้าง

.....

.....

.....

73. ท่านต้องการให้หน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลทำหน้าที่ใดบ้าง

.....

.....

.....

74. ท่านต้องการให้รัฐบาลดำเนินการด้านภาษีที่เกี่ยวกับภาพยนตร์
อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

การศึกษาถึงการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศ

75. ท่านคิดว่าจะมีความจำเป็นหรือไม่ในการศึกษาถึงแนวทางการส่งเสริม
อุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศเพื่อเป็นแนวทางในการส่งออกภาพยนตร์ของ
ไทย

() 1. ไม่จำเป็น เพราะ

.....

.....

() 2. จำเป็น เพราะ

.....

.....

แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพื่อส่งออกยังตลาดต่าง ประเทศ

76. ท่านมีแนวคิดเกี่ยวกับการผลิตภาพยนตร์ไทยอย่างไรบ้างเพื่อให้
เป็นอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อการส่งออก

.....

.....

.....

77. ท่านมีแนวคิดในการดำเนินการด้านการตลาดของภาพยนตร์ไทย
เพื่อการส่งออกยังต่างประเทศอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

78. ท่านคิดว่าควรจะมีการปรับปรุงด้านการตรวจพิจารณาภาพยนตร์
อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

79. ท่านมีแนวคิดเกี่ยวกับผู้จัดจำหน่ายภาพยนตร์ไทยไปยังต่างประเทศ
อย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

80. ท่านคิดว่าสื่อประเภทต่าง ๆ ที่นำภาพยนตร์ไทยออกไปเผยแพร่จะมี
ผลต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยหรือไม่อย่างไร

.....

.....

.....

81. ท่านคิดว่าควรจะมีการศึกษาแนวทางอะไรบ้างของต่างประเทศใน
การส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อการส่งออก

.....

.....

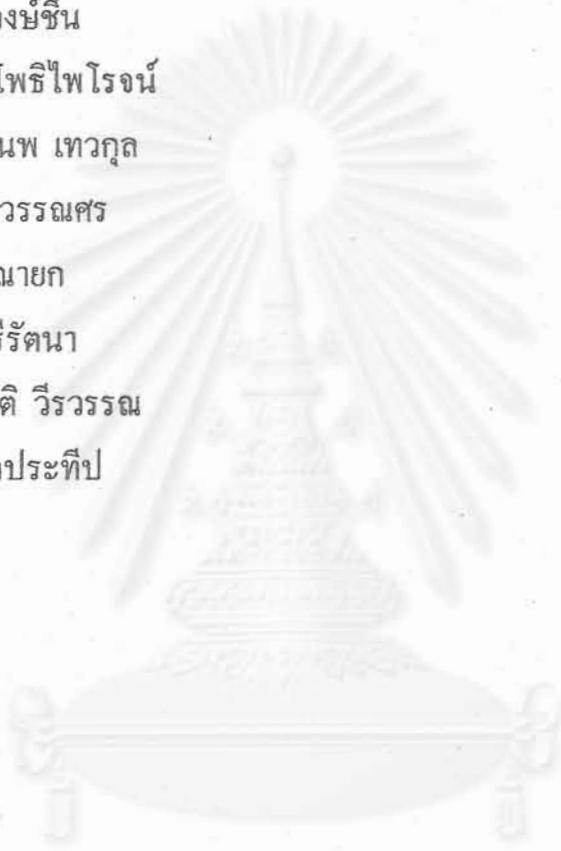
.....

ภาคผนวก ข

รายชื่อผู้อำนวยการสร้างและผู้กำกับภาพยนตร์ที่ให้ข้อมูลในการสัมภาษณ์

1. นายคมน์ อรรถมเดช
2. นายวิสูตร พุทธวรลักษณ์
3. นายจากฤก กัลย์จากฤก
4. นายสุรชัย เชนฐ โชติศักดิ์
5. นายสมศักดิ์ เตชะรัตน์ประเสริฐ
6. นายเจริญ เอี่ยมพึ่งพร
7. นายสมบูรณ์สุข นิยมศิริ (เป๊ยก ไปสเตอร์)
8. นายฉลอง รักดีวิจิตร
9. นายปราโมทย์ โชคศิริกุลชัย
10. นายนนทรีย์ นิมิบุตร
11. นายยุทธนา มุกดาสนิท
12. นายมานพ อุดมเดช
13. รศ.บรรจง โกศลวัฒน์
14. นายรุจน์ รณภพ
15. นายอดิเรก วัฏลีลา
16. นายอภิชาติ หาลำเจียก
17. นายธนิตย์ จิตนุกูล
18. นายสมถวิล สุวรรณภู
19. นายปรัชญา ปิ่นแก้ว
20. นายเป็นเอก รัตนเรือง
21. นายสมจริง ศรีสุภาพ
22. นายภิญโญ ฐัชรรม

23. ดร.สรจักร เกษมสุวรรณ
24. นายธีรณี คำรงค์วินิจชัย
25. นายสมเกียรติ วิฑูรธานีช
26. นายสราวุธ วิเชียรฉาย
27. นายประยูร วงษ์ชื่น
28. นายอภิชาติ โพธิ์ไพโรจน์
29. ม.ถ.พันธ์เทวนพ เทวกุล
30. นายสมคิด สุวรรณศร
31. นายมนู วรรณายก
32. นายฉลวย ศรีรัตนา
33. นายถกกลเกียรติ วีรวรรณ
34. นายชูชาติ โตประทีป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย